

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

TAMMY COHEN

MISERY
MEETS
GONE GIRL

DYING FOR CHRISTMAS

FOR SOME, CHRISTMAS
CAN BE MURDER . . .

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

Kitap Hakkında

Bazen kötölük hediye paketinde gelir.

Kayboldum. Mavi gözlü bir yabancı tarafından esir tutuluyorum. Noel'in on iki gününü kutlamak için bana her gün bir hediye veriyor, her biri bir öncekinden daha korkunç. On ikinci gün yaklaşıyor. Ondan sonra benim için Noel neşesi kalmayacak. Kıymalı turta yok, ilahi yok. Çıkış yolu yok . .

Ama bir sırrım var.

Kimse tahmin . Sen

tahmin edecek misin?

İçindekiler

[Kapak](#)

[Kitap Hakkında](#)

[Başlık Sayfası](#)

[İthafı](#)

[Birinci Bölüm](#)

[Birinci Bölüm](#)

[İkinci Üçüncü](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm](#)

[Dördüncü](#)

[Beşinci](#)

[Altıncı](#)

[Yedinci](#)

[Sekizinci](#)

[Bölüm](#)

[Dokuzuncu](#)

[Onuncu](#)

[Bölüm](#)

[On Birinci Bölüm On](#)

[On On On](#)

[İkinciÜçüncü Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm Bölüm](#)

[Bölüm Birinci Bölüm](#)

[Yirmi Yirmi Yirmi](#)

[Yirmi Yirmi Yirmi On](#)

[Dört Beş On Altı Yedi](#)

[Yedinci BölümOn](#)

[Sekizinci Bölüm](#)

[Bölüm Üçüncü Bölüm](#)

[Bölüm Bölüm On](#)

[Dokuzuncu Yirmi](#)

[İkinci](#)

[DördüncüBeşinci](#)

[Altıncı](#)

İkinci Bölüm

Bölüm Yirmi Sekiz
Yirmi Dokuz Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bir Otuz Otuz
Bir Otuz Otuz Otuz
Otuz Otuz Otuz Otuz
Otuz İki Üç Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Üç
Bölüm Bölüm
Bölüm Bölüm Dört
Beş BeşAltı Yedi
Sekiz Dokuz Kırk
Kırk Kırk Kırk Kırk
Kırk Kırk Kırk Kırk
Kırk İki Dört
AltıYedi Sekiz
Dokuz

Sonsöz

Teşekkür Yazar

Hakkında

Ayrıca Tammy Cohen

Telif Hakkı

Ölmek f r Noel

Tammy Cohen

Bir kez daha, muhteşem annem Elizabeth Gaynor Cohen için

BİRİNCİ BÖLÜM

Birinci Bölüm

Muhtemelen siz bunu okumayı bitirene kadar ben çoktan ölmüş olacağım.

Hakkımda üç ilginç şey var. Yirmi dokuz yaşındayım, düğme fobim var. Oh evet, ve ölüyorum. Yaşayacak iki yılım var anlamında değil, ama hey, işte kalan zamanıma sığdırmak istediğim şeylerin bir listesi. Hayır, şimdi ve burada ölüyorum.

Bir anlamda, bir enfiye kitabı okuyorsunuz.

Peki, ben neden buna uydum? Bu zor bir soru, motivasyon sorusu. Belki de Noel ruhuna kapıldığım ve kendimi iyi hissettiğim içindir. Bana güzel olduğumu söyledi.

Ayrıca yakışıklı olmasının da bir zararı yoktu. Biraz *Silver Linings Playbook*'taki şu adama benziyordu, hani hep kaçıkları oynayan. Belki de bu bana biraz ipucu vermeliydi.

Yaşadıkça öğreniyorsun.

Ancak benim durumumda bunlardan sadece biri doğru.

* * *

Oxford Caddesi'ndeki bir mağazanın kafesindeydim. O zamana kadar dört saattir Noel alışverişi yapıyordum. Normalde mağaza kafelerinden kaçınırdım - çok klostrofikti ve her zaman bebek arabalı biri yolu kapatırdı ve dünyanın en büyük tekerlekli sandalyesinde başka biri olurdu. Ama dışarıda karla karışık yağmur yağıyordu ve elimde bir sürü poşet vardı.

Bir masa bulmayı başardım ki Noel arifesi olduğu düşünüldüğünde bu hiç de kolay değildi. Kapuçinomunu yere bıraktım ve çantalarımı etrafıma sığdırmaya çalıştım. Bir tanesinin masanın üzerine konması gerekiyordu. İçinde yeğenlerimden için aldığım bir oyuncak vardı. Onu masanın üzerine koyduğumda, bir inek gibi alçaldı. Bu noktada Noel alışverişinin, satın aldıklarınıza baktığınız ve hiçbirinin doğru olmadığını tek çözümün daha fazla satın almak olduğunu şüpheye yer bırakmayacak şekilde bildiğiniz aşamasına girmiştım.

O yaklaştığında zaten taciz edilmiş hissediyordum.

"Buraya oturabilir miyim?

Kafamı kaldırmadan omuz silktim.

Özür dilerim. Burası çok kalabalık. Bir masa bulabilmek için böbrek falan satmanız gerekecek gibi görünüyor.

Sonra yukarı baktım.

İlk izlenim: mavi, mavi gözler.

Birbirine biraz fazla yakındı, ama bu neredeyse bir rahatlamaydı çünkü bu olmasaydı yüzü o kadar film yıldızı gibi mükemmel olurdu ki kimse onu ciddiye alamazdı. Güçlü, düz bir burun. Kahverengi dalgalı saçları yüzünden geriye doğru taranmıştı. Bir yanağında, ağzına yakın bir çukur. Çenesi hafifçe yarıktı, bu da yüzüne erkeksi bir hava katıyordu.

Böyle görünen erkekler benim hayatımda yok. En azından 3 boyutlu olarak.

Sanki bana bir şey söylemeye çalışıyormuş gibi kapuçinoma baktım ve keşke yanımda bir kitap getirseydim dedim. Küçük masanın karşısındaki varlığı göğsümde oturan bir fil gibiydi.

"Gördüğüm kadarıyla Noel alışverişi

yapmışsın. Hadi canım, Sherlock.

Ama aslında öyle demedim. Aslında söylediğim şeydu: "Evet, elimden geldiğince erteledim.

o zaman söyledi. "Biliyor musun, çok güzelsin. Dediğim

gibi: el, macunla tanış.

Garip bir sessizlik oldu. Cappuccino'dan bir yudum aldım ve sonra gürültü ikimizi de sağır eder diye yutamadım.

"Sana bakıp duruyorsam özür dilerim," dedi ve gözlerimi kaldırdığımda onun gözlerimin içine baktığını gördüm. "Sadece bana birini hatırlatıyorsun.

Ona odaklandım, tırnaklarımı masanın altındaki sol elimin avuç içine bastırarak kendimi onun bakışlarını tutmaya zorladım. Bu bir dikkat dağıtma tekniği idi. Beni tüm bu durumun garipliğini ve teknik olarak bir ilişki içinde olan biri olarak bu konuşmayı gerçekten teşvik etmemem gerektiği gerçeğini düşünmekten alıkoydu. Ya da gözlerinin rengini fark etmekten. "Gerçekten mi?" dedim. 'İnsanlara hatırlattığım pek görülmemiştir. Yine de

Bir keresinde birisi *Downton Abbey*'deki mutfak hizmetçisi Daisy'ye benzediğimi söylemişti ama sanırım o sırada önlük giydiğim için komik olduğunu düşünmüştü.

Gergin olduğumda saçmalıyorum.

Gülümsedi ve yanağındaki gamze beni içeri davet eden bir mağara

gibiydi.

"Bana karımı hatırlatıyorsun," dedi ve önündeki cam bardağın içindeki kaşığı karıştırarak berrak suya yeşil ve bitkisel bir şey bulutları saldı. 'Aslında onu aylardır görmedim, o yüzden muhtemelen yakında eski karım olacak. Tıpkı sana benziyor. Hatta seni daha önce Oxford Caddesi'nde yürürken gördüğümde, bir an için gerçekten o olduğunu düşündüm. Bu yüzden seni takip ettim.'

"Beni dükkana kadar takip mi ettin?"

Sanki zekice bir şey yapmış gibi gülümsüyordu.

'Eldiven ve Eşarp bölümünden mi? Ve Oyuncaklar ve...' Yüzüm aniden parladı, iç çamaşırlarına uzun süreli girişimi hatırladım.

'Evet,' diye kabul etti. 'Çok esrarengizdi, görüyorsunuz. Sonra sen buraya gelip oturduğunda, "İşte benim şansım" diye düşündüm.

Sakince başımı salladım. Sanki yabancı adamlar beni sürekli caddedeki mağazalara kadar takip ediyormuş gibi.

"Umarım sakıncası yoktur. Çılgın bir baltalı katil değilim, söz veriyorum. O sırada kulağıma homurtu gibi bir ses geldiyse de anında duymazdan geldim.

"Bir ordu için alışveriş yapıyor gibi görünüyorsunuz. Ayaklarımızın etrafındaki poşetleri gösterdi.

"Sadece ailem," dedim, Travis'i rahatça dışarıda bırakarak.

Ailem hediye konusunda pek iyi sayılmaz.

Geçen Noel'de ailem bana bir terapistle altı seans satın aldı. Annem bilgisayarda uygun bir hediye çeki bile hazırlamıştı: *Bu kupon, sahibine Sonia Rubenstein ile altı seans hakkı veriyor. Ön yüzünde parıltılı bir kar küresi olan ve içine kartopu atan minik çocukların hapsediği bir kartın içine sıkıştırılmıştı.*

"Sende bir sorun olduğunu düşündüğümüzden değil," dedi annem, ben fişi incelerken endişeyle yüzümü tarayarak. "Sadece olabileceğinin en iyisi olmanı istiyoruz.

"Ama ya bu benim en iyi halimse?"

Babam sanki şaka yapmışım gibi güldü. 'O zaman Tanrı yardımcımız olsun,' dedi.

Kendime prensip olarak gitmeyeceğimi söylemişim ama tabii ki gittim. Ve altı seans bittiğinde, altı seans daha ayırttım ve ondan sonra daha fazlası. Ne yani, haftada elli beş dakika kendim hakkında konuşma şansını geri mi çevirecektim? Çıldırılmış olmalıym.

Masanın karşısındaki yabancı bir şeyler söylüyordu.

"Peki ya sen?" diye tekrarladı. "Önemli biri var mı?"

Travis'in yüzü aklıma geldi ve onu yine . "Daha çok birkaç önemsiz kişi gibi.

Hadi ama. Senin kadar güzel birinin özel biri olmadığını söyleme bana. Mutlaka birileri vardır, değil mi? John Lewis'ten son dakikada gelmeyen Noel hediyeleri alabileceğin biri?"

Travis'i ve beraberliğimizin ilk yılında Noel günü bana gelirken 5,99 sterlinlik bir şişe Sauvignon Blanc aldığını ve fiyat etiketi hâlâ üzerinde olan bir köşe dükkânının plastik poşetine sararak bana verdiğini düşündüm.

"Noel'i pek sevmediğini biliyorum," dedi ve ben de ona aldığım kaşmir kazağı kanepenin arkasına sakladım.

"Hayır," diye yalan söyledim yabancıya. "Özel biri değil.

Ayağımın dibindeki poşetlerden birinde on üç yaşındaki yeğenim Grace için aldığım başka bir çorap dolgusu vardı - suda genişleyen küçük bir figür. Ambalajında "*Kendi Erkek Arkadaşını Kendin Yetiştir*" yazıyordu. O küçük figür ben de olabilirdim ama onun için el yapımı bir *Kendi Kurbanını Kendin Yetiştir'dim*. Fiyonklu bir hediye paketi de olabilirdim.

Mavi, mavi gözlü adam masanın üzerinden bana baktı ve sonra elini uzattı. Sol elini. Dördüncü parmağındaki altın bandı fark ettim ve neden hâlâ taktığını merak ettim.

"Bırakmakta zorlandığımız şeyler şaşırtıcı," dedi ve fark ettiğimi fark ettiği için utandım. "Ben Dominic. Parmakları benimkilere dolandı. "Dominic Lacey.

Şimdi kulağımda birinin nefes alışı ya da bir böceğin kanat vızıltısı gibi bir ses vardı. Parmaklarım onunkilere dokunduğu yerde yanıyordu.

"Jessica Gold.

Altın. Güzelmiş. Sana yakışmış.'

Ona nedenini sormalıyım. Benim altın sarısı hiçbir yanımda yok. Genellikle koyu renk saçlarım var, tam siyah değil ama çok koyu kahverengi ve şimdiden yuvadaki guguk kuşları gibi orada yuva yapan birkaç gri iplik buldum, diğerleri gibi davranıyor ama hiç de diğerleri gibi değil. Cildim solgun, özellikle kışın ve yorgun olduğumda gözlerimin altını kalın mor gölgeler çiziyor.

"Bana hediyelerden bahset," dedi. "Tava kimin için?

"Nereden bildin...? Oh, evet, beni takip etmişsin. "Wok kardeşim James için - kendisini ciddi bir şef olarak görmeyi seviyor. O yapar

Çocukları için karmaşık yemekler hazırlıyor ve sonra sadece peynirli sandviç yemek istediklerinde alınıyor.

'Peki ya sen Jessica? Maceracı bir yiyici misin?'

Tereddüt ettim. Ona sadece yumuşak bej renkli yiyecekler yediğimi söylemeli miydim? Peynir, patates, beyaz ekmek, Cheerios, makarna, sindirim bisküvileri. Sonia Rubenstein'in bunu öğrendiğinde gözlerinin nasıl parladığını ve büyük siyah kalemle not defterine nasıl çılgınca bir şeyler karaladığını anlatmalı mıydım?

Onun yerine omuz silktilim. "sayılmaz. "Peki James senin tek kardeşin mi?

En yaşlısı o. Jonathan da var. Ortanca kardeşim. Ailemin J'lere karşı bir ilgisi vardı.'

Gördüğünüz gibi, ailem uyumlu bir set istemişti. Parlak, dışa dönük, kendine güvenen J isimli çocuklardan oluşan üçlü bir deste istemişlerdi. Bunun yerine onlardan iki tane aldılar. Ve sonra ben. Ailede bir anormallik. Bir aykırı.

"Peki ikisinin de çocuğu var mı? Dikkatle oyuncak torbalarına baktı.

'Evet, James'te iki, Jonathan'da bir tane var. Bu iyi bir şey, yani üzerimdeki baskı kalktı.'

Travis'le birlikte küçük, dikdörtgen bir pencerenin üzerinde mavi bir çizgi bulunan beyaz plastik bir çubuğa baktığımız anı geldi aklıma. Travis'in 'Kahretsin' demesiyle doğduğu gibi ölen o anı, hain umut çiçeklerini hatırladım. Ve daha sonra, 'Tanrıya şükür arka sokak kürtaajları geçmişte kaldı.

Bazen gardımı düşürürsem bir bebeğin ağladığını duyabiliyorum. "Sanırım bunların parasını ödemek için bir işin var," dedi.

'Bir televizyon şirketinde çalışıyorum' dedim. 'Ben bir arşivciyim. Eski belgeleri ve kayıtları katalogluyorum.

Ölü şeyleri saklarım.

"Peki ya sen? Sosyal etkileşimin temel kurallarını geç de olsa hatırlayarak sordum.

'Tasfiye edilmiş stokları alıp satıyorum. Bir şirket iflas ederse, stoklarını satın alıyorum ve daha elden çıkarmadan satmayı umuyorum, böylece depolama için ödeme yapmak zorunda kalmıyorum.

"Kulağa ilginç geliyor," dedim. Kulağa biraz pis geliyordu. Başkalarının umutsuzluğundan kâr etmek.

"Onlara adil bir fiyat veriyorum," dedi, sanki düşüncelerim alnımda neon ışıklarla yanıp sönüyormuş gibi. 'Ve eğer ben yapmazsam, başkası yapar.

"Kazançlı mı?

'Ben iyiyim. Dedikleri gibi rahatım.'

Rahat olmayı diledim. Aşırı sıcak kafede çok sıcaktım. Keşke o sabah saçımı yıkasaydım, makyaj yapsaydım ya da daha şık kıyafetler giyseydim. Hava sıcaklığı bu kış ilk kez sıfırın altına düşmüştü ve dolayısıyla umutsuzca fazla giyinmişim. Kalın kablo örgü kazağımın altında, bir Japon giyim zincirinden küçük bir poşet içinde gelen ve ısı koruma teknolojisiyle övünen uzun kollu bir tişört giyiyordum. Kot pantolonum bacaklarımda nemli duruyordu.

"Bize ters ters bakıyorlar," dedim, kasanın yanında duran insan kuyruğunu fark ederek.

"Ama seninle konuşmaya devam etmek istiyorum," dedi ve gözleri içine düşüp orada süzulebileceğin bir gökyüzü gibiydi. "Bir yerlerde bir şeyler içmeye ne dersin?

"Noel arifesindeyiz. Bütün barlar tıklım tıklım olacak ve benim de bir sürü çantam var.

'Ama senin hakkında yeterince şey öğrenemedim. Daha fazlasını ve o küçük yara izinin nasıl oluştuğunu duymak istiyorum. Uzanıp bileğime dokundu ve kolumdan damarlarıma doğru bir elektrik şimşegi çıktı.

Ağzımı açarsam çarpan kalbim masanın üzerine fırlar diye konuşmadan omuz silktim. Elini kelepçe gibi bileğimde tutuyordu.

'Arabam tam burada - yeraltı otoparkında. Çok uzakta yaşamıyorum. Uğrar mısın? Sadece bir kadeh şarap içmek için? Normalde yabancı kadınları davet etmem ama sen çok tanıdık geliyorsun, sanki seni eskiden beri tanıyormuşum gibi. Hem zaten Noel'deyiz.'

Yüzümü inceledi, dikkati sıcak bir fanila gibi belirsizlik kırıntılarını teker teker toplayana kadar sildi.

"Kendinizi daha güvende hissedecekseniz, nereye gittiğinizi söylemek için birine mesaj atabilirsiniz.

'Oh, eminim buna gerek yoktur,' dedim.

* * *

Bir kadının kahkahası kulağımın dibinden frizbi gibi geçti ve havayı titreştirdi. Onu duymazdan geldim.

Ne düşünüyordum ki? Yabancı tehlikesi konusunda bilgili, eğitilmiş ve *uzun süreli bir erkek arkadaşı olan* genç bir kadını yeni tanıştığı bir adamla arabaya binmeye iten şey neydi? Ve eğer sormak zorundaysanız, muhtemelen anlayamayacak kadar akıllı başında, normal ve yalnız değilsiniz.

Onun benim erkek arkadaşım olacağını ve bunun güzel bir aşkın başlangıcı olacağını düşünmemiştim. Onun gibi erkeklerin benim gibi kadınlara aşık olmadığını biliyordum. Peşinde olduğum şey bir deneyimdi, kağıt mendil içinde saklayabileceğim ve yıllar sonra etrafta kimse yokken çıkarabileceğim bir anı. Ertesi gün Travis ve ben Noel yemeği için ailemin evine gidecektik. Travis'in anne ve babası kış aylarını genellikle Florida'daki evlerinde geçirirler, bu nedenle Travis çalışmadığı sürece benim aileme gitme eğilimindeyiz ki bu da genç bir doktor olarak alışılmadık bir durum değil. Kardeşlerim de öğle yemeğine gelirler, yanlarında becerikli, çok görevli eşlerini ve ders programları bale, spor salonu ve Kumon Matematik ile dolu Rönesans çocuklarını getirirlerdi. James ve Jonathan ayrı ayrı, çocukluğumdan beri bana attıkları o şaşkın bakışı atarlardı, "Sen kimsin? Ve nereden geldin?"

"Neden bu kadar tuhaf olmak zorunda?" diye sorarlardı biz büyürken aileme, sanki tuhafılık sapkınca giymeyi seçtiğim eksantrik bir ceketmiş gibi.

Ve işte böyle oldu. Kapüşonu kürklü parkamı giydim ve çantalarımı topladım, gerçi o wok'lu olanı taşımakta ısrar etti ve ben de onu dükkândan çıkarken takip ettim, tıpkı onun da beni içeri girerken takip etmiş olması gerektiği gibi.

Endişelerimi bastırdım ve annemin kafamın içinde ne yaptığımı düşündüğümü soran sesini susturdum. Kadife yakalı lacivert yün ceketinin içindeki geniş omuzlarına ve yakasının üzerinden hafifçe kıvrılan kahverengi saçlarına odaklandım.

24 Aralık'tı. Bütün yılı kendi içime hapsolmuş, sadece kendime eşlik ederek geçirmiştim. Bir ara vermek istedim. Bir süreliğine başka biri olmak, başka birinin hayatını yaşamak istedim.

Uzun zaman önce öldün, dedim kendime.

Komik, bu düşünce şimdi o kadar da rahatlatıcı değil.

İkinci Bölüm

Araba siyahtı ve yere oldukça yakındı. Marka ya da modelini söyleyemem ama deri koltukları ve viski gibi misk kokusu vardı. Alışveriş poşetlerini arka koltuğa yükleyip kemerlerimizi bağladığımızda bana baktı ve yüzünde bir gülümseme belirdi.

"Annen sana yabancı erkeklerin arabalarına binmemeni söylediğinde onu dinlemediğin için çok ama çok memnunum," dedi. "Sen çok aydın bir insansın Jessica Gold.

Ve o an için ona inandım. "Tam olarak nerede yaşıyorsun?

Sorduğumda, daha önce sormam gerektiğini fark ettim. Nereye gittiğinizi bilmek istemeniz gereken bir şey değil mi? Sonia Rubenstein sorununun kaynağının bu olabileceğini düşündü (onu görmeye gidene kadar bir sorunum olduğunu bile bilmiyordum). "Olayları yönlendirmek yerine onlara tepki vermekten hiç yorulmuyor musun?" dedi. Ve, 'Aklında bir son nokta olsaydı yolculuğun daha kolay olacağını düşünmüyor musun? Sonia Rubenstein'in özelliği bu, çok fazla yönlendirici soru soruyor.

"Uzak değil," dedi. "Wapping.

Hayal kırıklığı kötü bir istiridye gibi boğazımdan aşağı kaydı. O ana kadar onunla ilgili herhangi bir fantezi kurduğumun farkında değildim ama Hampstead ya da Notting Hill gibi bir yerde değil de bir zamanların sanayi bölgesi olan, şimdilerde ise soylulaştırılmış East End'de yaşadığını duymak beni mantıksız bir şekilde hayal kırıklığına uğrattı. İlk kez şüphelerim oluşmaya başladı.

"Merak etme," dedi yüzüme bakarak. "Seni daha sonra eve bırakacağım. Her neredeyse artık.

"Aberdeen," dedim.

'Ha! Çok komiksin, Jessica Gold. Bunu sevdim. Gerçekten nerede yaşıyorsun?' 'Wood Green,' dedim.

Dominic kaşlarını o gülünç mavi gözlerinin üzerine kaldırdı.

"Kiralık," dedim ona. "Geçici bir süre için.

Ona 'geçici çözümün' şimdiye kadar iki yıl sürdüğünü ve hiçbir değişiklik olasılığının bulunmadığını söyleyemezdim.

"Uzun süre kalamayacağım," dedim ona. "Daha sonra birileriyle bir şeyler içmem gerekiyor."

Bazı insanlar. Farklı bir kişi onlara 'arkadaş' diyebilirdi, ancak daha doğru bir ifadeyle Travis'in arkadaşlarıydılar.

Sonra bir ünlem duydum. Kafamın içinde bir sestən ziyade bir ses patlaması oldu. Gardımı düşürdüğüm için kendime lanet ettim çünkü o zaman içeri giriyorlar, telin altından sürünüyorlar, ben onları dışarıda bırakmayı başarana kadar kafamı karıştırıyorlar.

Herkesin sırları vardır, değil mi?

"Yarın için bir planın var mı?" diye sordum, sesi kapatarak. "Noel için normalde ne yaparsın?"

"Eskiden bütün aile işlerini ben yaptım."

Bu sırada Şehrin içinden geçiyorduk ve saat dörtten fazla olmamasına rağmen sokaklar evlerine gitmek için acele eden şık giyimli ofis çalışanlarıyla doluyordu. Sokak seviyesinin üstündeki pencerelerin çoğu çoktan karanlığa gömülmüştü.

"Peki ya şimdi?"

"Şimdi ne istersem onu yapıyorum. Bu çok özgürleştirici."

Hayal edebiliyorum. Hayır, aslında, boş ver. Hiç hayal edemiyorum. "Kesinlikle tavsiye ederim. Bir ara denemelisiniz."

Tüm bu konuşma boyunca, göğüs kafesime çarpan kalbimin titreşimlerinin benim koltuğumdan onunkine doğru gidip gitmediğini merak ediyordum.

Şehrin merkezinden uzaklaştıkça kalabalık azaldı ve sokaklar yarı ıssız bir havaya büründü. Yollara dizilmiş eski püskü Noel aydınlatmaları soğuk rüzgârda sallanıyor, kaldırımlara yarım yamalak ışık saçıyordu. Dükkanların çoğu çoktan kapanmıştı, metal kepenkleri kararlı bir şekilde Noel'i kutlamıyordu. Kırmızı ışıktaki durduğumuzda bir marketin dışındaki yapay Noel ağacının dükkan tentesinin metal iskeletine zincirlendiğini fark ettim - birisi plastik dalların arasına polistiren bir hamburger kutusu ve bir bira kutusu sıkıştırmıştı.

'Bazı insanlar pisliktir,' diye gözlemledi Dominic. Ensemde soğuk bir şeyler diken diken oldu.

"Biliyor musun," dedim, el çantamdan telefonumu çıkarır gibi yaparak, "sanırım bir mesaj göndereceğim."

Cesedimin bir yerlerde sığ bir mezarda bulunması ihtimaline karşı. Sonra güldüm, aptalca yapay bir kıkırdama.

Şimdi kim gülüyor?

Telefona bir mesaj yazdım. *Alişverişte tanıştığım bir adamla Wapping'e gittim. Adı Dominic Lacey.*

Sonra Gönder yerine Delete tuşuna bastım.

Kime gönderecektim? Aileme mi? Kardeşlerime mi? Travis'e mi? Hayır, eve dönmezsem endişelenecek biri olduğunu bilsin diye yazdım. Önemli biri olduğumu görmesini istedim.

"Duyarlı kız, Jessica Gold. Dominic gülümsedi ve az önce ne yaptığımı tam olarak bildiğinden emindim.

Bu noktada Wapping'in arka sokaklarında, cafcacflı sarı tuğlaların içine yerleştirilmiş adi pencerelere sahip yeni inşa edilmiş apartmanlarla kaplı, tek şenlik ipucunun bir Noel ağacı ışığının tek titremesi olduğu yerlerde pazarlık yapıyorduk. Thames Nehri henüz görünmüyordu ama varlığını hissedebiliyordum, sağdaki binaların arasında siyah ve düşünceli, ölülerinin sesleri boşluklardan çılgılık atıyordu. Tedirginlik tüylerimi diken diken etti.

"Artık çok uzak değil," dedi Dominic. Bana döndüğünde, sokak lambası tam karşısına geldiği için yüzünün sadece yarısı görünüyordu.

Ve sonra, 1980'lerde ilk kez apartmanlara son teknoloji olarak kabul edilen, ancak şimdi koyu tuğla ve çelik kirişlerden oluşan baskıcı görünen endüstriyel depolarla çevrili bir yolda ilerliyorduk. Sona yaklaşırken Dominic aniden sağa doğru keskin bir dönüş yaptı ve aynı zamanda sürücü tarafındaki güneşliğin üstündeki bir şeye bastı. Bir kapı kayarak açıldı ve araba dik bir şekilde aşağı inerek sütunlarla dolu küçük bir yeraltı otoparkına girdi. Arkaya doğru imkânsız gibi görünen bir boşluğa sıkıştı.

Tek araba .

"Buralara sahip olan insanların çoğu buraları sadece hafta içi kullanıyor," diye açıkladı. 'Burası hafta sonları ve tatillerde bir mezarlık oluyor.

Arabadan indik ve Dominic çantalarımı toplamaya başlayınca telaşlandım.

"Riske atmaya değmez," diye yanıtladı, wok'un bulunduğu taşıyıcıyı kaldırarak. "Burası kilitli ama çok dikkatli olamazsın.

Asansörü beklerken, bir tür mide bulandırıcı beklentiyle donup kalmıştım. Çok geç, burada tam olarak ne olmasını beklediğimi merak ettim. Elinin bileğimdeki hissini hatırladım, dokunduğu yerde tenim yanıyordu.

Asansör geldiğinde, 'Tam tepedeyiz,' dedi. Altıncı kat için bir düğmeye bastı.

Muhtemelen nefesimi tuttuğum için asansör sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu.

Birden eli yüzümdeydi, yanağımı hafifçe okşuyordu. 'Sakin ol,' dedi. "Bu kadar telaşlı görünmene gerek yok.

Başparmağı burnumun çizgisini takip etti ve orada uzayan ince tüyleri görüp göremediğini merak ettim. Beni öpmesini istiyordum ama aynı zamanda öperse öleceğimi de düşünüyordum.

Asansör durduğunda ve o uzaklaştığında yüzümde hala onun elinin izi vardı.

Üçüncü Bölüm

Travis ile paylaştığım daire Wood Green'de. Londra'ya aşina değilseniz yemyeşil ve yapraklı bir yer hayal edebilirsiniz. Yanılmış olursunuz. Burası devasa yekpare bir alışveriş merkezinin hakimiyetinde ve fast-food mağazalarıyla dolup taşıyor. Eğer ne yerseniz osunuz, Wood Green'in insanları yürüyen dev kızarmış tavuk kanatlarıdır.

Wood Green Alışveriş Şehri'nin gölgesindeki Viktorya döneminden kalma bir terasın en üst katında yaşıyoruz. Bu daire yılın belli zamanlarında sadece 11.30 ile öğleden sonra 3 arasında doğrudan güneş ışığı alıyor. O da ancak oturma odasının televizyonun bulunduğu belirli bir bölümünde oturursanız. Alt katta, gecenin her saatinde çığlık çığlığa kavga eden ve gün boyu et kaynattıkları için tüm ev sürekli kaynayan yağ kokan Polonyalı bir aile yaşıyor. Bahçedeki bir barakada, açık kapılarından gördüğüm iki çıplak şiltede vardiyalı olarak uyumak zorunda olan üç Romen yaşıyor. Böylesi bir çirkinlik karşısında Travis'le şu anda paylaştığımız şeyin bir ilişkiden ziyade bir bekleme modeli olması şaşırtıcı değil.

Dominic altıncı kattaki tek kapıyı, menteşeleri gıcırdayan kocaman, tıknaz, metal bir şeyi açıp beni bir zamanlar depo olarak kullanılan ama şimdi gördüğüm en büyük açık planlı daireye götürürken bunları düşünüyordum. Şimdi etrafıma bakıyorum - elektrik mavisine boyanmış kalın çelik kolonlarla noktalanmış ahşap zeminler ve çıplak tuğlalardan oluşan geniş bir futbol stadyumu. Uzaktaki duvar boydan boya pencerelerle dolu, bunlardan ikisi metalden yapılmış uzun ve dar endüstriyel tarzda bir balkona açılıyor, aslında kırmızı, ama o kış öğleden sonranın alacakaranlığında gri görünüyordu. Ve orada, pencerelerin hemen ötesinde, Thames Nehri olan siyah boşluk vardı. Kapı aralığından diğer taraftaki binaları ve uzakta, karanlık gökyüzüne doğru yükselen Shard'ın sivri ucunu seçebiliyordum. Acaba Travis ve ben böyle bir yerde yaşasaydık daha mutlu olur muyduk?

'Vay canına' dedim, çünkü bir şey söylemem gerekiyordu.

"Güzel, değil mi?" dedi Dominic, etrafına bakınarak. 'Birkaç yıl önce buraya taşındığımda her şeyi yeniden yaptırdım. Soyup soğana çevirdim.

"Bu çok güzel.

Ama hoş değildi. Alanın kesintisiz genişliğinde, doğal olmayan mobilya kümelerinde korkutucu bir şey vardı - en soldaki pencerelerin yanında yüzen L şeklinde bir kanep, ortada kaybolmuş uzun bir çinko yemek masası, sağında bağımsız bir mutfak, parlak dolapları, yukarıdaki kalın tellere dizilmiş spotlardan gelen ışığı geri yansıtıyor. Daha yakından incelediğimde, mutfağın bir kanadının tavanı tam olarak karşılamayan alçak bir bölme duvarına dayandığını ve bölmenin arkasında yatak odalarına gittiğini düşündüğüm bir boşluk olduğunu gördüm.

"Gel ve gör," dedi Dominic, alışveriş torbalarını kapının yanına bırakırken. Elimi tutarak beni o zorlu döşeme tahtalarının arasından geçirdi.

'Bunun için bir sürü ağaç ölmüş olmalı,' dedim dikkatimi onun parmaklarının benimkilere sarılmış hissinden uzaklaştırmak için.

Yere baktı ve gülümsedi.

'Evet, ama yaptıkları fedakarlığa değdi. Taşındığımda bunu yaptırdım, yerden ısıtma ile birlikte. Altında beton var. Eskiden ne kadar soğuk olduğunu hayal bile edemezsiniz.

Zemini geçerken, gözlerim tüm o endüstriyel alandaki tek sade noktaya odaklandı - altında güzelce paketlenmiş bir yığın hediye bulunan, en az üç metre boyunda bir Noel ağacı. Dominic metal balkona açılan geniş cam kapılardan birinin kilidini açmak için elimi bıraktı. Anında nehirde yüzüme doğru dondurucu bir rüzgâr esti, burnumu, yanaklarımı, hatta gözbebeklerimi gagaladı. Nefesim kesildi ama sadece soğuktan değil, tüm bu manzara karşısında.

Dominic, "Yüz yıl önce buranın çay ya da tütün depolamak ve yüklemek için kullanıldığını düşünmek komik," dedi. 'Malları buradan mavnalara yüklerler ve giderlerdi.

Dalgalı suda bir o yana bir bu yana sallanan bir gezi teknesi geçti, kapıları akşam serinliğine karşı sıkıca kapalıydı. İçeride, parlak renkli kayak ceketleri giymiş turistler yolculuklarını filme almak için iPhone'larını pencerelere tutuyorlardı. Merak ettim, acaba geri oynattıklarında ne göreceklerdi? Arkalarındaki bina tarafından cüceleştirilmiş balkonda bir çift. Bizi evli olarak mı hayal edeceklerdi? Karı koca?

"Hemen şurada İdam Rıhtımı var," dedi Dominic, köprüden uzaklaşıp nehrin sola doğru bir dönemeçte kaybolduğu yeri göstererek. 'Eskiden korsanlıkla suçlanan insanları orada asarlarmış. Görünüşe göre idam günü tüm nehir, görmek için vinç sallayan insanlarla tıka basa dolu teknelerle dolup taşarmış.

"Ah," dedim, aniden rüzgârın uğultusundan duyulmak için haykıran seslerin farkına vardım.

"Gösteriyi daha eğlenceli hale getirmek için, onları anında öldürmeyen ama yavaşça neden olan kısa bir ip kullandılar, bu da kollarının ve bacaklarının kasılmasına neden oldu, böylece dans ediyormuş gibi göründüler. Daha sonra katrana bulanmış bedenleri ibret olsun diye nehir boyunca demir kafesler içinde sergilenmiştir. İçlerinden biri, Kaptan Kidd, yirmi yıldan fazla bir süre kafesinde kaldı. Düşünebiliyor musunuz? Hafta boyunca birinci katta yaşayan kadın, buradaki binamızın hemen altına asılmış olması gerektiğinde ısrar ediyor. Geceleri onun ağladığını duyduğuna yemin ediyor. Hadi, içeri girelim. İçeri girelim, donmuş görünüyorsun.'

İçeri geri döndük ve rüzgarda sallanan sesleri bıraktık.

Ceketimi ve çantamı aldıktan sonra 'Bir içki' dedi. "Buzdolabında biraz şampanya var, eğer istersen?"

O mutfağa doğru ilerledi ve ben de kömür grisi, L şeklindeki devasa kanepeye oturdum ve hemen yumuşak minderlerine gömüldüm. Tüm vücudum Dominic'in dairedeki hareketlerine karşı tetikteydi. Zihnim hızla çalışıyor, kan kulaklarımda Thames Nehri'nin üzerindeki rüzgâr kadar gürültülü bir şekilde akıyordu.

Arkama yaslandım ve kanepenin hemen önündeki açık tuğla duvardaki tabloya odaklanmaya çalıştım. Tablo en az bir metreye sekiz santim olmalıydı. Turuncu, pembe ve sarının tonlarında yapılmış, tuhaf, pütürlü bir dokuya sahipti; öyle ki sanki biri tuvalin üzerine kusmuş gibi görünüyordu. Resimde çıplak bir kadının başı ve gövdesi, puma ya da benzeri bir vahşi kedinin arka yarısıyla birleşmiş şekilde tasvir edilmişti. Kadının sırtı, ressamın her mavi damarı ve hatta etkileyici areolalarındaki minik çıkıntıları bile detaylandırdığı çok belirgin göğüslerini ortaya çıkaracak şekilde kavisliydi. Bal sarısı gür saçları, kedinin kuyruğunun ucuyla eşleşecek şekilde arkasından dökülüyordu. Yüzü de belirgin bir şekilde kedimsiydi; sarı halkalarla çevrili çarpıcı yeşil gözleri vardı; rahatsız edici, kırpışmayan bir bakış.

" değil mi?

Dominic bana bir kadeh şampanya uzattı ve yanımdaki kanepeye çöktü.

"Bu ... şey ... Çok ... büyük!

Güldü ve benimkinden sadece birkaç santim ötedeki vücudunun sıcaklığının farkındaydım.

"Bu iğrenç bir şey. Ama boşluğu dolduracak kadar büyük bir şeye ihtiyacım vardı ve o da tanıdığım biri.

"Sanatçı mı?

'Hayır, sanatçı bendim ve hiçbir zaman Picasso olduğumu iddia etmedim. Modelden bahsediyorum.'

"Ah. Tekrar o yeşil, kedi gibi gözlere baktım ve içimde bir ürperti kelebek kanatlarıyla uuştu. "Bir arkadaş mı?

"Karım.

Elim bardağı dudaklarımdan indirirken dondu kaldı. "Bu çok komik. Sana karını hatırlattığımı söylediğini sanmıştım.

O zaman bana döndü ve gamzesi yüzünde bir insanın içine düşebileceği ve bir daha asla görülemeyeceği bir delik açtı

"Öyle mi yaptım?" dedi.

Dördüncü Bölüm

Pahalı bir şampanyaydı ama ben de boya sökücü içiyor olabilirdim. Ona karısını hatırlatmamın pek çok nedeni olabilirdi. Bu benzerliğin fiziksel olduğunu hiç söylememişti, değil mi? Belki de daha çok genel bir izlenimdi, ikimizin de paylaştığı bir tür auraydı.

"Biliyor musun, eve gitmem gerekiyor," dedim boğazımın arkasından gelen cılız bir sesle. 'Arkadaşlarımla bir şeyler içeceğim. Ama lütfen beni bırakma konusunda endişelenme.

"Saçmalama Jessica Gold," dedi, parmak uçlarını yanağımın üzerinde öyle nazikçe gezdirdi ki her bir kıvrımı hissedebileceğimi sandım. "Buraya daha yeni geldin.

Sanki gizli derinlikleri ortaya çıkarabilecekmiş gibi gözlerimi tekrar resme çevirdim.

"Nerede o? Figüre doğru başımı sallayarak sordum.

"Natalie? Sanırım beyinsiz bir siki becermeye gitmiştir. Sesi hafifti ama parmakları yüzümde dondu kaldı. "Onu aylardır görmedim.

Bu aşamada bile, kafamın içinde alarm klaksonu çalarken ve kalbim "Çantam nerede?" diyen bir ritimle atarken bile. Çantam nerede?" diye atarken bile hala onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak ediyordum.

"Sınırlarla mücadele ettiğinizi söylemek doğru olur mu sizce? Sonia Rubenstein bir keresinde bana sormuştu. "Demek istediğim, uygun olanla uygun olmayan arasındaki çizgiyi çizmekte zorlanıyor musunuz?

Sonia zaman siyah giyerdi ama bunu boynuna birkaç kez doladığı parlak renkli ipek eşarplarla tamamlardı. Hampstead'deki danışmanlık odasının üst katındaki dairesinin yatak odasında özel bir çekmece açtığını ve lüks bir çiçekçide çiçek seçer gibi bir eşarp seçtiğini hayal etmeyi severdim.

"Gerçekten gitmem gerekiyor," dedim tekrar, şampanya kadehini gereksiz bir sertlikle kalın camlı sehpanın üzerine bırakıp ayağa kalktım. "Çantamı ne yaptığını söylersen...

Dominic Lacey kanepede arkasına yaslanıp bana eğlenerek bakmaya devam etti.

'Geri gel ve . Daha yeni konuşmaya başladık.' 'Evet, ama geç kaldım. Gerçekten gelmemeliydim.

"Peki neden yaptın?

Kolu şimdi kanepenin arkasında uzanıyordu, parmakları yavaşça davul çalıyordu ve ben alyansının yükselip alçalmasına odaklandım çünkü onun gözlerinde bulacağım şeyden, daha doğrusu onun benimkilerde bulacağı şeyden çok korkuyordum. "Bir Noel çılgınlığı anı," dedim. 'Her şeyi enine boyuna düşünemedim. Bana ulaşmaya çalışacaklardır. Aslında, telefonumu kontrol etmeliyim.

telefon.'

"Ah evet. Gönderdiğin mesaja cevap vermiş olabilirler diye.

Sonra ona baktım. Sadece kısacık bir bakış. Dudaklarındaki gülümsemeyi görmeye yetecek kadar. Beni arayan kimsenin olmadığını bildiğini anlamama yetecek kadar.

"Gidip onu bulacağım. Uçsuz bucaksız döşeme tahtaları okyanusunda ilerlemeye başladım. "Buranın arkasında bir yere koydun, değil mi?

Kanepede oturmaya devam etse de gözlerinin beni takip ettiğinin farkındaydım. Kim bilir nereye açılan yarım duvarı olan mutfığa geldiğimde tereddüt ettim. Bölmeyi takip ederek kare şeklinde, karanlık bir koridora çıktım, koridorda üç kapalı kapı vardı.

İkisinin yatak odası, diğerinin de banyo olduğunu tahmin ettim. Yine de, bilinmeyen evlerde her zaman kapalı bir kapının ardında hiç beklenmedik bir şey bulma korkusu vardır - sauna, karanlık oda ya da ölü kelebekleri saklamak için ısı kontrollü bir oda. Okul arkadaşlarımdan biri bir keresinde bana ailesinin yatak odalarındaki penceresiz bir giyinme odasındaki 'seks zindanını' göstermişti. Sahte kürkle kaplı salıncak koltuğuna baktığımı ve onu nasıl yıkadıklarını merak ettiğimi hatırlıyorum. Yıkamışlarsa tabii. Mesele şu ki, başkaları söz konusu olduğunda, hangi gizli odaları tuttuklarını asla gerçekten bilemezsiniz ve ilk kapı kolundaki elim kararsızdı, nefesim çok hızlı ve çok gürültülüydü.

İlk oda bir banyoydu. Yaşam alanlarının açık plan genişliğine kıyasla kompakttı ama yine de ayaklı bir küvet için yeterince büyüktü. Banyonun arka duvarı tamamen aynaydı ve kendi yansımam - solgun ve vahşi gözlü - beni şok etti.

"Çok güzelsin. Hiçbir uyarıda bulunmadan ortaya çıkmıştı ve aynadaki gözleri ona karşı çıkmam için bana meydan okuyor gibiydi. 'Biliyor musun, daha yeni tanışmış olmamıza rağmen senin yanında kendimi çok rahat hissediyorum. Sen de böyle hissediyor musun? Birbirimizi sadece birkaç saattir değil, yıllardır tanıyormuşuz gibi?

Başımı salladım, konuşmak için kendime pek güvenemiyordum.

Bir elini uzattı ve beni kendine doğru çekti. Aynadan bizi izledim. Dudaklarını dudaklarıma bastırduğunda, otomatik olarak gözlerimi kapattım. Travis'in dalgın öpücüğünden çok farklı bir histi. Dudaklarını aniden çekti ve dilinin nemli bir süngerin ucu gibi kapalı göz kapağımın iç köşesini hissetmek beni şaşırttı.

Sertleştiğimi hissetmiş olmalı ki, 'Endişelenmene gerek yok, biliyorsun Jessica. Senden faydalanmak gibi bir niyetim yok. Aslında seks yapmıyorum.

Bu gözlerimi açmamı
sağladı. "Kontrolü
kaybetmeyi sevmiyorum.

Sonra sanki örümceklerden korkmak ya da sadece lacivert giymek gibi sevimli bir karakter özelliğini ifşa etmiş gibi gülümsedi. "Merak etme," dedi tekrar. "Ben zevkimi başka yollardan alıyorum.

Yüzümdeki kılcal damarların hep birlikte patladığını hissettim ve yanaklarımın alev alev yandığını anlamak için aynaya ihtiyaç duymadım.

"Tanrım," dedim, bu kelimeyi hayatımda ilk kez kullanıyordum. 'Hayal bile edemiyorum. Örgü mü örüyorsun? Ya da kibrit çöplerinden ünlü simge yapıların birebir ölçekli modellerini mi yapıyorsun?

"Komik kız, Jessica Gold.

Ancak şimdi adım söylediğinde artık bir okşama gibi gelmiyordu. "Her neyse," dedim, olmayan saatime bakarak. Çantam mı? Çantam var. gitmek için.'

"Hadi tatlım," dedi çok yumuşak bir sesle. "İkimiz de bunun olmayacağını biliyoruz.

Ve işte oradaydı. Karşılaşmamızın mükemmel cam yüzeyinin altında gizlenen şey. Yüzleşmemeye çalıştığım şey. Annemin beni hep uyardığı şey.

Ve hepsi benim hatamdı.

Beşinci Bölüm

On dört yaşımdayken, okulumdan bir kız ortadan kayboldu. İki gün boyunca ortalıkta yoktu ve büyük bir yaygara koptu. Kızlar koridorlarda birbirlerine sarılıp ağlıyor, erkekler gruplar halinde toplanıp kanunsuz çeteler hakkında karanlık mırıldanmalar yapıyordu. Ailesi gözlerinin etrafında kırmızı halkalarla televizyona çıktı ve onun ne kadar sevildiğinden, ne kadar popüler olduğundan, gülümsemesinin bir odayı nasıl aydınlattığından bahsetti. Nişanlısı olarak tanımladığı yirmi altı yaşındaki bir otobüs şoförüyle birlikte bulunduktan sonra bile, belli bir cazibe hala ona yapışmıştı.

Aylarca benzer bir şeyin benim de başıma geldiğini hayal ettim. Kaçırılmayı ya da mahvolmayı değil, sadece insanların benim için endişelenmesini ve benim hakkımda güzel şeyler söylemesini. İki erkek kardeşimi televizyonda, omuzları duygudan titreyerek, benden ve beni ne kadar özlediklerinden bahsederken hayal ederdim. Yıllar boyunca bana nasıl davrandıkları konusunda ne kadar pişmanlık duyacaklarını hayal ederdim. Herkesin birdenbire nasıl bir mücevheri kaybettiklerinin farkına varacaklarını.

Ve şimdi bu bana oluyordu.

Ve on dört yaşındaki halimin ne kadar ahmak olduğunu fark ettim.

Dominic ve ben yine o kömür kanepede oturmuş, iğrenç tabloya bakıyorduk. Kendimi Natalie'nin yüzüne farklı bir gözle bakarken buldum, ipucu bulmak için yeşil gözlerini inceliyordum. Korkmuş görünüyor muydu? Bir şey mi söylemeye çalışıyordu? Nasıl kaçmıştı?

Onu zihnimde canlandırmaya, düşüncelerimin etrafına sarabileceğim bir ip haline getirmeye çalıştım. Ama o çok kaygandı. Zihnimdeki boşluklardan kayıp gidiyordu.

Dominic L şeklindeki kanepenin diğer koluna yerleşmişti. Bakışlarının yoğunluğu sinir bozucuydu. Gözleri sanki envanterimi çıkarıyormuş gibi üzerimde geziniyordu.

Sonia Rubenstein' ilk görmeye başladığımda panik ataklardan muzdariptim - bir keresinde Leicester Square metro istasyonundan sedyeyle çıkarılmışım, göğsümde peynir teli gibi bir sıkışma ile hiperventilasyon geçiriyordum - ve bana düşüncelerimi kontrol altına almak için teknikler

öğretmeye çalışmıştı.

kontrolden çıkıyordu. Mesela bir elimi karnıma, diğeri göğsüme koyup göğsümü sabit tutarak karnımdan nefes alıp vermem gerekiyordu. Ya da tekrar tekrar 'Kalbim duracak. Ölmeyeceğim. "Korkunu kontrol ediyorsun," dedi bana. O seni kontrol etmiyor.

Karnımdan nefes almak için kendimi zorladım ve içimden 'Ölmeyeceğim' diye tekrarladım. Ama beni dinleyen sadece bir kişi vardı ve o da inanmadı.

Altıncı Bölüm

Kim hediyeleri paketliyordu. Etrafı plastik poşetlerle doluydu, yavaş yavaş ilerliyor, kime ne aldığını hatırlamaya çalışıyor ve dağlar kadar eşyaya ve harcadığı yüzlerce sterline rağmen hiçbirinin yeterli olmadığını bilerek, her zamanki gibi ürpertici bir ıssızlık hissediyordu. Birkaç saat sonra birisi gerçekten istediği şeyi alamadığı için ağlıyor olacaktı, bir başkası da gerçekten istediğini sandığı şeyin aslında istediği şey olmadığına karar verecekti ve herkes Noel'in, yıl boyunca ona bağladığımız tüm umut ve beklentilerle birlikte kayıp gittiğini hissedebileceğiniz o tehlikeli noktaya ulaşacaktı.

Alt katta televizyon ses açıldı. Her Noel'de gösterdikleri o filmin sesini duyabiliyordu. Noel elfi kılığına girmiş o yetişkin adam. sırada Rory'den bir kahkaha çılgılığı geliyor, ardından üç yaş küçük olduğu için espriyi tam olarak anlayamayan ve ipuçlarını tamamen ağabeyinden alan Katy'den yankılanan bir kıkırdama geliyordu.

Onları dinlerken Kim'in kalbi sevgiyle doldu. Ve suçlulukla.

Yatak odasının kapısı gıcırdayarak açıldı. 'İçeri girme...'

Sean kapının girişinde durmuş, kollarını kavuşturmuş, yıkımı inceliyordu. "Tanrım, burası ne kadara mal oldu?"

Omuz silkti. "Noel'deyiz."

"Hatırlaman ne güzel."

Sargısına geri döndü.

Sean kapı aralığında kaldı. Onun varlığı odadaki tüm neşeyi emen bir kara delik gibiydi.

Ciddiyim, biliyor musun Kim? Öylesine söylemiyorum.'

Kim, on pounddan fazla tutan plastik bir oyuncağın etrafına kağıt katladı. Peki karşılığında ne aldınız? Birkaç gün sonra kırılacak, arkasında köşelerde ve koltuk minderlerinin altında gizlenen tuhaf şekilli plastik parçalardan oluşan bir yığın bırakacak başka bir şey. Hediye paketi keskin bir kenardan yırtıldı ve Kim ucuz şeyler aldığı için kendine lanet etti.

"Bunu daha önce de yaşadık," dedi yırtığın üzerine bant yapıştırmaya çalışarak. 'Çalışmak zorundayım. Bu benim işim. Bir polis memuruyla evlendiğinde bunu biliyordun.

'O zaman yeni bir iş bulursun. Ya

da...' 'Ya da mı?

"Ya da yeni bir aile kurun.

* * *

"Yani, açık olmak gerekirse, beni burada esir tutuyorsunuz.

Durumu tüm gülünçlüğüyle ortaya koyarak, ona bunun doğru olmadığını kanıtlaması için son bir şans veriyordum. Bunun bir şaka ya da yanlış anlaşılma olması için son bir şans.

Dominic sanki karmaşık bir matematiksel kavramı yeni kavramış bir çocukmuşum gibi heyecanla başını salladı. "Kesinlikle!

"Ama neden?

'Çünkü pek çok insan gibi Noel benim için de yılın en kötü zamanı. Çok fazla anısı var, değil mi? Beklentilerle çok yüklü geliyor. Yalnız kalmak istemiyorum. Biz yabancılar birbirimize destek olmalıyız. Biraz daha şampanya?'

Şişeyi getirmişti ve benimki hala yarısı dolu olmasına rağmen bardaklarımızı dolduruyordu.

"Yani beni burada... arkadaşlık için mi istiyorsunuz?

Tekrar başını salladı ve dizime dokunmak için uzandı. 'Kesinlikle doğru. Şirket. Ve diğer şeyler.

Bundan hoşlanmadım. Şu 'diğer şeyler'.

'Ama insanlar beni arıyor olacak. Yarın günü ailemin evinde geçireceğim. Polisi bu işe dahil edecekler.

"Sanırım öyle olacak.

"Birileri bizi görmüş olmalı," diye devam ettim. "Kafede. Birileri bizi görmüş olacak. Kamera kayıtları vardır.

"Görüntülerin olma ihtimali var," dedi, sanki argümanımı dikkatle değerlendiriyormuş gibi. 'Eğer doğru yerde oturuyorsak, ki oturmuyorduk. Her neyse, planınızda son anda bir değişiklik olduğunu, başlangıçta planladığınız gibi yerel alışveriş yapmak yerine West End'e geldiğinizi söylediniz. Sanırım bu işleri karıştıracak. Doğru, muhtemelen banka kartı ödemelerinizin izini süreceklerdir. Ama bu biraz zaman alacak ve sonra

sonra nereye gittiğinizi bulmak zorundayız. Arabaya doğru yürürken Oxford Caddesi'nde ne kadar çok insan olduğunu gördün mü? Bizi bulmaya çalışırken iyi şanslar!" Durakladı. "Her neyse, Noel'i kaçıracam diye endişeleniyorsanız, lütfen endişelenmeyin, burada bir sürü bayram neşemiz var.

Altında güzelce paketlenmiş hediyelerin yığılı olduğu ağacı gösterdi.

"Yani tüm Noel günü boyunca burada kalmamı mı istiyorsun?

O dairede onunla geçireceğim yirmi dört saati düşünmek, bir çift dondurucu elin göğsümü sıkması gibiydi. Şimdi Dominic sanki kasıtlı bir şaka yapmışım gibi gülüyordu.

"Noel günü olmaz, tabii ki olmaz.

Umut kısa süreliğine yükseldi.

"Demek istediğim, *sadece* Noel günü değil. Noel'in on iki günü boyunca misafirim olacaksın - şu andan altı Ocak'a kadar. Bu arada o günün Epifani olarak adlandırıldığını biliyor muydunuz? Sence de harika değil mi?"

"On iki gün mü?

'Aslında on iki gün yarına kadar başlamadığı için teknik olarak on üç gün. Merak etmeyin. Kendimizi eğlendirmek için yapacak çok şey bulacağız. Sana anlatacak çok şeyim var. Noel'in olayı da bu, değil mi? Kendini başkalarına hediye edersin. Gerçek hediyeler sadece bir bonus. Ağacın altında on iki hediye olduğunu fark ettiniz mi? Her gün için bir tane. Ve dört gözle Yeni Yıl var, tüm o kararlar. Günler uçup gidecek.'

Şimdi Dominic kanepede bana o kadar yaklaşmıştı ki, az önce verdiği sıcak nefesi içime çekiyordum.

"Birbirimizi tanımamızı istiyorum Jessica.

Sanki sokmak üzere olan bir eşek arısıymış gibi kalçamı okşayan elini izledim.

'Birbirimiz için kendimizi açmamızı istiyorum. Her insan her şeyden önce bunu özlemez mi - tam olarak bilinmeyi?

Az önce ağzımdan fişkıran safranın ağzımın içinde dönüp durduğunu duyup duymadığımı merak ettim. Acaba bacak kaslarımın onun dokunuşuyla büzüştüğünü hissedebiliyor muydu? Gözlerim dairenin içinde çılgınca dolaşıyor, kaçış yolları arıyordu. Pencereler değil, hepsi Thames'in siyah boşluğuna açılıyordu. Görebildiğim kadarıyla giriş ve çıkış için sadece tek bir kapı vardı, geniş, endüstriyel ve sağlam. İçinde telefonum olan çantamı bulabilseydim...

"Tuvalete gideceğim. Bildiğim kadarıyla 'pop' kelimesini daha önce hiç fiil olarak kullanmamıştım.

Titreyen bacaklarımın üzerinde yere doğru ilerlerken, 'Elbette,' diye seslendi. "Buyurun.

İç koridora girdiğimde, kalbim göğsümden dışarı fırlamakla tehdit etse de parmaklarım banyoya en yakın kapının tokmağını kavradı. Ses çıkmayacağını umarak kapıyı çevirdim.

Hiç ses yoktu. Ve

hareket de yoktu.

Kapı kilitliydi. Yanındaki de öyle.

Koridorun en uzak üst köşesinde bir alarm sensörünün kırmızı ışığı yanıp söndü.

Diğer iki odanın aksine banyonun kapısında kilit yoktu. Kapıyı çekip kapattıktan sonra titreyerek kapıya yaslandım. Tuvalet ihtiyacım vardı ama odanın diğer tarafındaydı, oturup kapıyı kapalı tutabileceğiniz mesafenin ötesindeydi. O bakmıyorken şampanyasına katabileceğim tıraş bıçağı, tırnak makası ya da mega güçlü uyku haplarının saklı olabileceği bir dolap aramak için boş yere odanın etrafına bakındım. Burada da başka bir alarm sensörü vardı. Daha önce bir banyoda böyle bir şey gördüğümü hatırlamıyordum.

Dışarıdaki koridorda ayak sesleri vardı.

"Her şey yolunda mı Jessica?

Kapının hemen diğer tarafında olduğumu, nefesini benimkinden ayıran iki santimlik tahta parçası olduğunu, bacaklarımın üzerinde çömeldiğimi anlayabilir miydi? Kolu denememesi, içeri girmeye çalışmaması için dua ettim.

Odanın öbür ucuna sıçrayarak sifonu çekmek için çelik düğmeye bastım, suyun ani patlamasıyla nefesim kesildi. Aynada kendi korkmuş gözlerime bakmaktan kaçınmaya çalışarak lavabodaki musluğu çalıştırdım.

Kapının dışında bekliyordu.

"Korkmuş görünüyorsun, tatlım. Benden , değil mi?"

Hemen cevap vermek yerine omuz silktim. "Durum oldukça zorlu," diye yanıtladım sonunda.

Olayı tersine çevirdim, böylece onun hakkında yorum yapmıyordum. Durum hakkında yorum yapıyordum - onun ne yaptığı değil, bana nasıl hissettirdiği hakkında,

Tıpkı terapide öğrendiğim gibi. Sonia Rubenstein gurur duyardı.

Dairenin oturma alanına doğru geri dönerken Dominic durakladı ve elini kot pantolonunun cebine daldırdı. Her biri farklı renkte olan kocaman bir anahtar demeti çıkardı. "Mor, sanırım," dedi. Devasa metal ön kapıya doğru yürüdü ve anahtarı çevirdi. 'İşte,' dedi yüzünü hindistan cevizi gibi açan bir gülümsemeyle. 'Artık güvenli bir şekilde dünyanın geri kalanından uzağa kilitlendik. Ve bunu daha da rahatlatacak olan ne biliyor musun?

Başımı salladım.

"Eğer telefonlarımızdan da kurtulursak.

Şimdi yemek masasının üzerine iki telefon koyduğunu gördüm - biri siyah, onun olmalı, diğeri de pembe deri kılıfı içinde benim beyaz telefonum. Durup düşünmeden telefonu almak için ileri atıldım.

Acı birdenbire ortaya çıktı, kafa derimde keskin bir sızı beni kısa sürede ayağa kaldırdı. Başımı çevirmeye çalıştım, saçlarımdan bir tutamı yumruğuna doladığını fark ettiğimde çığlık attım.

'Sanmıyorum,' dedi.

Boşta kalan eliyle uzanıp telefonları aldı, sonra da saçlarımdan tutup beni pencerelere doğru götürdü. Cam kapıya gelince sonunda bıraktı. Ben ağrıyan kafa derimi ovalarken o kolu çevirdi ve ben daha ne olduğunu anlamadan iki telefonu da alıp nehre doğru fırlattı. Karanlık onları birbiri ardına yuttu. Kapıyı tek bir akıcı hareketle kapatıp kilitleyen Dominic bana döndü ve gülümsedi.

"Nerede benim terbiyem? Hadi yemek yiyelim. Açlıktan ölüyor olmalısın." "Aç değilim.

Yemek düşüncesi bile midemi bulandırıyor. Çiğnemek ve yutmak bir yana, nefes almakta bile zorlanıyordum.

Ama yüzü gerilmişti, sanki görünmez bir telle bağlanmıştı ve biri onu çekiyordu. Çok sert.

"Duygularımı incitmek mi istiyorsun?

Başımı salladım. Amerikan tarzı devasa buzdolabının kapısını açtı ve umudumun damarlarımdan ve atardamarlarımdan cilalı ahşap zemine doğru akıp gittiğini hissettim. Raflar plastik kutularla doluydu ve hepsi etiketlenmişti. 'Lazanya' ve 'Thai Green Curry (tavuk)'nin yanı sıra sonunda ortaya çıkardığı 'Beef Stew'i de gördüm.

"Hepsini sen mi pişirdin?"

"Hayatını mutfakta geçiren bir adama benziyor muyum? Sesi sakindi ama yüzü gülümsemedi."

Yani tüm bu önceden hazırlanmış yiyecekleri satın almıştı. Bunu bir süredir planlıyor olmalı.

Bu düşünce mideme bir yumruk gibi indi. Yiyecekleri satın almış, ilgili kapıları kilitlemiş ve sonra bir kurban aramaya gitmişti.

Ben.

Ve eğer planlanmışsa, bundan sonra ne olacağını zaten biliyordu.
Ve nasıl biteceğini.

Yedinci Bölüm

Oturma odasının sonunu mutfak alanının başından ayıran uzun yemek masasına oturduk.

Bu daire tamamen alanla ilgili.

Önüme koyduğu sığ beyaz kâse kocaman bir şeydi - estetik olduğu gerekçesiyle satın alabileceğiniz ve bulaşık makinesine sığmadığını fark ettiğinizde asla kullanmayacağınız türden. Pirinç yatağının üzerine yerleştirilmiş kahverengi lapa, ışığı yakaladığı yerde yağla parlıyordu. Yarısı et suyuna batmış sığır eti topakları çamur kıvamındaydı.

"Kazın," dedi.

Birbirine yakın gözleriyle dikkatle beni izliyordu, ben de çatalımı aldım ve biraz kahverengi soslu pirinç kepçeledim.

'Lezzetli, değil mi? Her hafta aynı şirketten önceden hazırlanmış yiyecekler alıyorum. Yemek pişirmeye dayanamıyorum. Yemek üzerinde çok fazla duran insanlar beni hasta ediyor.

Çatalımı tekrar pilava batırdım ve hala son lokmanın artıklarıyla kaplı olan ağzıma götürdüm.

"Sığır eti yemiyorsun. "Ben et yemem.

Dominic çatalını tabağına bıraktı ve dilini yavaşça diş etlerinde gezdirdi.

"O zaman bir sorunumuz var, Jessica

Gold. Bir pıhtı pirinç yuttum.

'Sorun değil,' dedim.

Her şey o kadar hızlı oldu ki, hareket ettiğini bile fark etmedim. Bir an karşımda oturmuş, sanki söylediklerimi dinliyormuş gibi başını iki yana eğmiş bakıyordu, sonra öne doğru eğildi ve tabağımdaki en büyük et parçasını parmaklarıyla alıp dişlerimin arasından geçirdi, tüküremeyeyim diye elini dudaklarıma kenetledi. Boğuluyordum, haşlanmış yumurta büyüklüğündeki et ağzıma yapışmıştı.

"Yerinde olsam çiğnerdim," dedi gözlerim dolarken.

Dişlerimi sığır etine geçirdim, hem çok tanıdık hem de çok yabancı olan o lifli dokuyu hissettim.

"Etin nesi seni rahatsız ediyor?" Eli ağzıma bastırılmış halde kaldı. 'Bir zamanlar canlı olan bir şeyi çiğniyor olma fikri mi hoşuna gitmeyen? Bir ağız dolusu dokuyu, yağı, deriyi ısırmak mı? Dur tahmin edeyim. Bir zamanlar sevdiğiniz bir evcil hayvanınız vardı - belki bir kedi, kedi gibi görünüyorsunuz. Acaba eti çiğnerken o kediyi düşünüyor musunuz? Dişlerinizi onun etine batırdığınızı hayal ediyor musunuz?'

Beni şok eden bir şiddetle öğürmeye başladım, ancak ince bir safra izinden başka bir şey çıkmadı. Elini çekti, parmaklarındaki sarı sıvı izlerine tiksintiyle baktı. Lavaboda ellerini yıkadıktan sonra tekrar karşıma oturdu ve iç çekti.

'Sanki kasıtlı olarak bir şeyleri bozmaya çalışıyorsun,' dedi. "Şimdi lütfen yemeğini ye.

Bu bir soru değildi.

O sırada öğürme kesilmişti ama yine de dişlerimin arasına sıkışan et parçalarını hissedebiliyordum.

Sonia Rubenstein'ı ve bir seansta bana düğme korkumu nasıl sorduğunu hatırladım. Bu gerçek bir fobi. Şu anda bu kelimeyi yazmak bile tüylerimi diken diken etti. İğrenç, tehdit edici şeyler. Hayatımı nasıl etkilediğinden bahsediyordum. Travis'in üzerinde gömlek varken ona dokunmaya dayanamadığımdan, bir odaya girdiğimde halının üzerinde kopmuş bir düğme bulduğumda çılgılık attığımdan ve düğme yok olana kadar oraya geri dönemediğimden. Bir keresinde Travis'in eski arkadaşlarından birinin evine yemeğe gittiğimizde, tamamen farklı boyutlardaki düğmelerden yapılmış dekoratif bir saat asmışlardı ve ona bakmak zorunda kalmamak için kendimi diğer tarafa bakacak şekilde konumlandırmak zorunda kalmıştım. Sonia Rubenstein, parmakları turuncu, pembe ya da zümrüt yeşili eşarbının ucuyla oynarken beni dinledi ve gülmedi ve sonunda, 'Bilirsin, bazen başarmak için numara yapman gerekir,' dedi.

Bazen bir Amerikan kişisel gelişim el kitabı gibi konuşuyor. Başka seçeneğiniz olmadığında, farklı bir zihniyet benimsemeniz gerektiğini açıklamaya devam etti. Ben de Travis'in zihniyetini benimserdim. Kendimi onun adımlarıyla odaya girerken hayal ederdim. Ne kadar büyük olduklarını (küçük olanlar daha korkutucudur) ya da kaç tane olduklarını merak bile etmeden gözlerimin bir ceketin ya da paltonun önünden kayarak nasıl hissedeceğimi hayal edin.

vardı. "Kendini başkasının yerine koyarak," dedi Sonia, "korkunu kontrol etmeyi öğreneceksin.

Ben de öyle yaptım. Çünkü başka bir şey yapamazdım. Kendimi et yiyen birinin derisinin içinde hayal ettim. Kardeşlerimden biri gibi alışılmış bir etobur. Et yemeye o kadar alışmış biriydi ki, önünde duran bir tabak yahniyi fark etmezdi bile ve ağzına attığında da tadı hiçbir şeye benzemezdi.

Güvecin içine daldım, dumanı tüten bir çatal dolusu çıkardım ve ağzıma attım. Düşünmeden çiğnedim. Çünkü ne yediğimi düşünürsem yutamazdım ve yutmazsam bir şeyler olurdu.

Yemek yediğim süre boyunca Dominic beni izliyordu. 'Çok daha iyi,' dedi.

Yemeğimi bitirip çatalımı bıraktığımda, midem sanki az önce yediğim inek içeride gevşemiş ve sağa sola koşturuyormuş gibi itiraz ediyordu. Dominic'in hâlâ yemeğinin yarısı kalmıştı.

"Bütün bu yaygaradan sonra ne kadar aç olduğunu gördün mü?" dedi. Başımı salladım.

Birden ayağa kalktı, tabağını aldı ve yemeğinin geri kalanını benim boş tabağıma kazıdı.

'O kadar çabuk yuttun ki, daha fazla yemene izin vermezsem kendimle yaşayamam. Ne de olsa Noel'deyiz.

* * *

İçeri. Dışarı. İçeri - en ufak bir duraksama - dışarı. İçeri. Dışarı.

Kim bütün gece kızının nefes alışını izleyebileceğini ve bundan bıkmayacağını düşünüyordu. Bazen uyuyan çocuklarına baktığında, kalbinin sevgiyle patlayacağını hissediyordu.

Katy beş yaşına geldiğinde artık bir zamanlar olduğu gibi tombul bir çocuk değildi ama hâlâ bebekliğinin dolgun pembe dudaklarına sahipti. Kim yüzünü kızıninkinden sadece birkaç santimetre uzakta olacak şekilde eğdi ve onun sıcak nefesini yanağında hissetti. Diş macunu, banyo zamanı ve Katy'ye özgü o diğer kokuyu içine çekerek derin bir nefes aldı.

Keşke her zaman uyuyor olabilselerdi, bunların hiçbirisi olmazdı. Bu düşünce için anında kendini azarladı. Nasıl bir anneydi o? Çocuklarını kaybetmek üzere olan bir anne.

Sean'ın ultiatomunun objektif olarak farkında olmasına ve onun boş tehditler savuracak biri olmadığını bilmesine rağmen, yine de buna inanmak istemiyordu. Onları ondan alamazdı. Sadece işini yaparken olmazdı. Mantıklı düşüncekti. Yarın çalışmak zorunda olması onun suçu değildi. Daha önce ona, 'Lanet olası Noel geldi diye suç durmaz,' diye bağırmişti. 'Hırsızlar ve tecavüzcüler kendilerine bir gün izin vermeye karar vermezler.

Ama yüzü suçluluk duygusuyla yanıyordu.

Katy'nin yatağının yanından kalkarak sahanlığı geçti ve Rory'nin odasının kapısını iterek açtı. Noel Baba'nın aslında annesi ve babası olduğunu kanıtlamak için bütün gece ayakta kalmakta ısrar etmişti ama sekizde bitkin düşmüş, dokuz buçukta da uyuyakalmıştı. Şimdi yatağında yayılmış yatıyordu, pijamalı bir bacağı yorganın dışında, saçları pembe yanaklarının etrafında nemli. Hiçbir zaman çok sıcak olmaya dayanamamıştı. Bebekken bile battaniyeden kurtulmak için kıvranırdı. Sean'la birlikte sabahları onu karnı üzerinde, poposu havada, kolları iki yana açılmış ve yatak örtüleri karyolanın dibinde bükülmüş bir yığın halinde bulurlardı. "Nasıl bu kadar şanslı olabildik?" diye fısıldamıştı Sean bir keresinde, yan yana durup uyuyan oğullarına bakarlarken.

Bu asla ve asla onları yeterince sevmemekle ilgili bir mesele değildi. Keşke bunu bildiklerinden emin olabilseydi. Geri kalanını ne kadar zor bulsa da - sorular (*Neden bu? Neden şu? Ama neden?*), sıkıcı oyunlar, resimli kitaplar, dağınık yemek zamanları, uykular, tartışmalar, küçük bir çocuğun hayatını oluşturan sonsuz tekrarlar - sevgisi hiç azalmamıştı. Bir an bile.

Son kararda bunun anlamı olacaktır.

Sekizinci Bölüm

"Zavallı Jessica Gold.

Dominic banyonun kapısında durmuş, ellerimin ve dizlerimin üzerinde klozete eğilmiş beni izliyordu.

"Tüm bu heyecan sana fazla mı geldi?

Arduvaz döşeli zeminde ilerledi ve arkama çömelerek sırtımı okşadı. Her şeye rağmen, bir kedi gibi onun okşayışına doğru eğilmek için garip bir dürtü duydum. Şimdiden rahatlık istiyordum. Az önce o kadar şiddetli kusmuştum ki karaciğerimin ve böbreklerimin diğer her şeyle birlikte ortaya çıkmış olabileceğini düşündüm ve şimdi kendimi boş ve zayıf hissediyordum. Her tarafım titriyordu, bu yüzden sırtımdaki elinin sıcaklığı uzun ve sert bir kıştan sonra güneş gibi geldi.

'Çok erken zirve yapmana izin veremeyiz, tatlım. Bu maceramızın sadece başlangıcıyken olmaz. Kulağıma bir güvercin gibi ötüyordu. "Eminim çok yorulmuştundur.

Başımı salladım, neredeyse başımı oynatamayacak kadar güçsüzdüm. "O zaman seni yatağa götürmeliyiz.

İçimi bir rahatlama kapladı. Diğer iki odadan birinin kapısını açacaktı. Ve orada içine düşebileceğim bir yatak olacaktı. Belki kapısında kilit olan başka bir banyo bile olabilirdi.

Etrafımda kar taneleri gibi süzülen çınlayan kahkahaları duymazdan geldim.

Dominic bir eliyle dirseğimin altından tutarak yerden kalkmama yardım etti. Artık aklımda bir yatağın görüntüsü vardı, düşünebildiğim tek şey buydu. Evdeki yatağımı hayal ettim; kral boy yorganım ve beni iyice sıcak tutması için ihtiyacım olan ve Travis'in küçük parmağına bile değdiğinde büyük bir sorun çıkardığı sahte kürküm vardı. Her şeyin güvende olduğu o tanıdık yuvaya girmenin nasıl olacağını hayal ettim. Keşke oraya geri dönebilseydim, Travis'in horlamasını kesmek için takmak zorunda olduğum sünger kulak tıkaçlarından ('Horlamıyorum, sinüs rahatsızlığım var') ya da yatağın benim tarafımda hafifçe eğilmesinden veya yan komşunun bebeğinin ağlamasından bir daha asla şikayet etmezdim.

Kağıt inceliğindeki duvarların arasından. Hâlâ titriyordum ve kendimi hayatımda hiç olmadığım kadar soğuk hissediyordum. Dışlerim düzgün bir şekilde takırdıyordu.

İç koridorda Dominic, kot pantolonunun ön cebinden aynı renkli anahtarları çıkarmak için durakladı. Diğer eli hâlâ bir kadını randevudan sonra evine uğurlayan kibar bir Güneyli beyefendi gibi beni destekliyordu.

İlk denediği anahtar - yeşil - işe yaramadı.

"Yanlış anahtar," dedi içinden . Belli ki bu diğer odanın . Onun yatak odası, orayı zihnimde çoktan etiketlemiştim.

"Ah, işte başlıyoruz.

Sanki yeni sevgilisine dairesini gezdiren normal bir adammış gibi, bir tür utangaçlıkla kapıyı iterek açtı. İçeride demir çerçeveli kocaman bir yatağın hakim olduğu küçük bir yatak odası vardı ve arkasında Venedik perdesiyle kapatılmış yüksek bir pencere vardı. Yatağın solunda, altında üç çekmecesini ve üstünde düz bir aynası olan, yüzeyi tamamen temiz bir tuvalet masası vardı. Yatağın sağında hafif aralık bir kapı vardı ve kapının gerçekten de ebeveyn banyosuna açıldığını gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu.

Yatağın ayak ucunda bir köpek kulübesi vardı. "Bir köpeğiniz olduğunu fark etmemiştim.

Dominic başını geriye attı ve güldü.

Sonra büyük ahşap kulübenin girişinde gevşekçe sarılmış, bir ucu yatağın demir çerçevesine, diğer ucu kalın metal bir kelepçeye bağlı kalın zinciri gördüm. Bir köpeğin boynu için çok küçüktü.

Dominic'in eli dirseğimin altında sıkılaştı ve kulağımda nemli nefesini hissedebiliyordum.

Kulübeye açılan küçük kemerli geçidi göstererek, "Orada bir kilimin içindeki böcek kadar rahat olacaksın," dedi. "Bir battaniye ve bir tas su koydum.

Sanki kemiklerim anında sıvıya dönüşmüş gibi sarktım.

"Lütfen," diye yalvardım ona. 'Lütfen artık eve gitmeme izin ver. Çok güzel bir gün geçirdim' - yine o kahkaha tınısı etrafımda - 'ama ailemi ve erkek arkadaşımı görmem gerek.

O zaman sertleşti ve vücudundaki gerginliğin dirseğimdeki elinden benimkine hissedebiliyordum.

"Erkek arkadaş mı? Sesi kuzu yünü kadar yumuşaktı. 'Bana yalan mı söylüyorsun, Jessica? Domuz turtası mı söylüyorsun?'

'Bir erkek arkadaşım var. Onunla birlikte yaşıyorum. Sana neden daha önce söylemediğimi bilmiyorum. Endişeden aklını kaçırarak.'

Travis aslında hiçbir şeyi kafasından atacak bir adam değildir. Travis her zaman kafasının içindedir.

Dominic şimdi üzüntüyle başını sallıyordu. "Ah canım, Jessica Gold. Tam da bir yerlere varacağımızı düşünürken. Sana en çok ne istediğimi söylemişim? Seni buraya getirmemin en büyük nedeni neydi, ha?

Hatırlamaya çalıştım. "Yalnız olduğun için mi? Cesaret ettim.

Anında bunun yanlış cevap olduğunu anladım. Elini kolumun altından öyle bir çekti ki sendeleyerek geri çekildim.

"Bilinmek için," diye bağırdım, aniden hatırlayarak. "Tamamen bilinmek istiyorsun.

"Bu bir bar yarışması değil Jessica. Şu anda yerel Wetherspoon'unda değilsin. Ama sesi sertliğini biraz kaybetmişti. ' hayal kırıklığına uğrattığını söylemeliyim. Bir anlaşmaya vardığımızı düşünmüştüm. Şimdi her şeye yeniden başlamamız gerekecek. Sıfırdan. Neden böyle bir konuda yalan söyledin?"

O kadar içten incinmiş görünüyordu ki neredeyse kendimi suçlu hissedecektim.

Sonunda aklıma gelen tek şey gerçek oldu. "Seni ertelemek istemedim.

Belli ki bunu söylemek iyi bir şeydi çünkü eli dirseğimi tutmaya devam etti.

"Sanırım neden böyle düşündüğünü anlayabiliyorum ama yalanlarının bizi gerçekten geriye götürdüğünü biliyorsun Jessica. Durakladı. 'Bu yüzden korkarım seni cezalandırmaktan başka seçeneğim yok. Noel arifesi ve senin ilk gecen olması nedeniyle bu akşam işlerin böyle gitmesini planlamamıştım ama bana başka seçenek bırakmadın.

Ona cezalandırmakla neyi kastettiğini sordum. Titremem şiddetle geri dönmüştü. Bunu hissettiğini biliyordum çünkü sesi neredeyse nazikti: "Battaniyeyi kaldırmam gerekecek. Bu bir ayrıcalık, görüyorsunuz. Bir hak değil.

Battaniye yok. Kulübenin sert zemininde mi uyuyacaktım? Zincirlerle mi? Bu sefer bacaklarım kaldı. Beni dik tutmayı başardı. "Zor olduğunu biliyorum tatlım ama başka seçeneğim yok.

Ama şimdi dikkatimi başka bir şey, çok daha acil bir şey çekiyordu. On yıl boyunca sebze ve süt ürünleriyle beslenen sistemim

madde, banyoda daha önce temizlenmekten bir şekilde kurtulmuş olan ete karşı isyan ediyordu. Bağırsaklarımın uzun süredir uykuda olan bir kısmı harekete geçmek için inlerken donup kaldım.

"Tuvalete gitmem lazım," dedim tiz bir sesle. Eli kolumun etrafında bir mengene gibi sıkıldı.

"Gerçekten ama gerçekten tuvalete gitmem lazım. Artık neredeyse bağıırıyordum.

Beni kulübenin etrafındaki kapıdan tuvalete doğru yönlendirdi. Ancak gri ve siyah banyonun içine girdiğimizde onun hâlâ orada olduğunu fark ettim.

"İhtiyacım var...

Biliyorum. Tuvalete gitmen gerek. O da burada. Git .'

Yüzüm ona dönük olacak şekilde döndüm. 'Gerçekten gitmiyorsun...'

"Lütfen bana ne olup ne olamayacağımı ya da ne yapamayacağımı söyleme Jessica. Sesindeki o keskinlik geri gelmişti, kendini kesecek kadar sertti. "Yalan söyledin. Bizi geri bıraktın ve şimdi tüm ayrıcalıklarını kaybettin. Eğer tuvaleti yeterince çok istiyorsan, gideceksin. Tamamen biliniyor, hatırladın mı? Yani sır yok, saklanmak yok, özel yerler yok.

Tam o sırada karnım sanki benden kopuyormuş gibi bir ses çıkardı ve tuvalete doğru hamle yaptım, kot pantolonumu tam zamanında indirdim.

"Tanrım, bu *iğrenç*," dedi kafamın içindeki kendi sesim. Gözlerimi ayaklarımın dibindeki gri yer karolarına sabitlemişim ama bakmadan bile bana baktığını anlayabiliyordum.

Ve gülümsüyor.

Dokuzuncu Bölüm

Köpek kulübesinde ekose bir yün battaniye vardı. En azından ben ilk baktığımda vardı. Kendimi balkabağı gibi çukurda hissederek içeri girdiğimde battaniye kaybolmuş, ahşap zeminde sadece bir kase kalmıştı. Beşiğin kestiği alanın ortasında dik oturmama yetecek kadar yer vardı ama orada bile başımın tepesi çatıyı sıyrıyordu.

Dominic kemerin dışından, "Bacağını bana ver," diye emretti.

Sessiz kaldım.

"Bacağın. Açıklıktan dışarı çıkar.'

O kadar zayıf düşmüştüm ki zinciri ve metal kelepçeyi unutmuştum. Yalvarmaya başladım.

"Yalvarma Jessica. Bu hiç çekici değil. Sana söyledim, ayrıcalıklar hak edilmeli. Şimdi, bacağın.'

Sağ bileğimi kemerden dışarı uzattım ve kilidin içinde dönen bir anahtarın sesini duydum. Dominic'in parmaklarını kotumun altındaki çıplak tenimde hissettim.

"Bunları çıkarmak isteyebilirsin," diye önerdi.

"Hayır! Kelime içimden bir kurşun gibi fırladı.

Kıkırdadığını duydum. 'Tamam. Sadece daha rahat edebileceğini düşündüm. Bu kot biraz kısıtlayıcı görünüyor. Kan dolaşımını anlamıyor musun? Pıhtılaşmana izin veremeyiz. Benim gözetimimde olmaz.'

Bu nedense onu gıdıklıyor gibiydi. Ona iyi olduğumu söyledim.

'Tamam, tatlım. Sadece bu gecelik, sen alışana kadar.

Kulübenin hemen içinde otururken yüzünü göremiyordum, sadece kalın bir zincirle yatağın ağır çerçevesine tutturulmuş metal kelepçeye bağlı bacağımı görebiliyordum.

Sonra güldüm. Kendimi tutamadım. Ve bir kez gülmeye başladığımda, duramadım. O sabah kalkıp o kıyafetleri giydiğimde - kazak, kot pantolon, kalın çizgili çoraplar - o gün olabilecek en ilginç şeyin kendime külot almak olacağını düşünmüştüm

iç çamaşırı reyonundan. Yine de buradaydım, hala aynı kıyafetleri giyiyordum, bir köpek kulübesinde oturuyordum ve bir yabancının yatağına zincirlenmişim.

Bir süre sonra daha önce duymadığım düz bir sesle, 'Bu kadar yeter Jessica,' dedi.

Gülmek benim için gergin bir şeydir. Okulda ne zaman başöğretmeni görmeye çağrılısam bunu yapardım, ki bu oldukça sık olurdu. Ne zaman 'seni tekrar burada görmek beni üzüyor Jessica' ya da 'yeni bir sayfa açtığımızı düşünürken ne kadar hayal kırıklığına uğradım' diye söze başlasa, hatta sadece sözsüz bir iç çekiş bile olsa, kıkırdamaya başladım ve kendimi durduramazdım.

Hatta bir keresinde Travis ve ben silah zoruyla soyulduğumuzda da yapmıştım. Madrid'de bir bankadaydık, kapıdan en uzaktaki duvara bakıyorduk, bir tezgaha yaslanmıştık ve İngiltere'den para transfer etmenin mi yoksa doğrudan bir bankamatikten çekmenin mi daha iyi olduğunu tartışıyorduk, birdenbire odanın geri kalanının sessizliğe gömüldüğünü fark ettim. Yavaşça arkamı döndüm ve diğer tüm müşterilerin elleri başlarının üzerinde, yüzlerinde dehşet ifadeleriyle diz çökmüş olduklarını ve birkaç metre ötede kafama silah doğrultmuş bir adam olduğunu gördüm. Gözleri kan çanağına dönmüştü ve odaklanamıyordu, silahı tutan eli de titriyordu. Yavaşça Travis'e döndüm. Ve sonra gülmeye başladım. "Kapa çeneni! Travis ısrar etti. Ama nasıl yapacağımı bilemiyordum. Şansıma, en yakınımızdaki banka memuru içinde banknotlar olan siyah bir çöp poşetini silahlı adama doğru itti ve o da kapıdan çıkıp gitti. Sonrasında Travis bana sanki bunu bilerek yapmışım gibi baktı. 'İkimizi de öldürtebilirdin,' dedi.

O soygunu ve Travis'in öfkesini hatırlıyordum ki Dominic aniden ayak bileğimdeki zinciri çekerek, ben daha ne olduğunu anlamaya fırsat bulamadan beni kemerli geçide doğru sürükledi.

"Bunun bir oyun olduğunu mu düşünüyorsun Jessica?" Yüzü benimkinden birkaç santim uzaktaydı. "Ben senin için bir eğlence figürü müyüm?"

Elinde metal bir parıltı vardı. Bir fiske bıçağının uzun ağzı.

Başımı salladım, tüm kahkaha izleri buharlaşıp uçtu. Ayak bileğimde, metal kelepçenin keskin kenarının deriyi kestiği yerde yakıcı bir acı vardı. Aşağı baktığımda, çizgili çorabımın içinde bir damla kanın kaybolduğunu gördüm.

"Şimdi uyu Jessica Gold. Bıçağı kapattı ve kot pantolonunun cebine .
"Yarın, dedikleri gibi, hayatının geri kalanının ilk günü olacak.

Kulübeye geri döndüm ve kıvrıldım, kelepçeli sağ bacağım sol bacağımdan biraz daha düzdü. Ertesi gün farklı davranacağıma dair kendime söz verdim. Söylediği her şeyi yapacak ve battaniyemi geri kazanacaktım.

İşte beni bu kadar çabuk kırdı.

"Gerçekten mi? Tüm sahip olduğun bu mu? Bu kez kafamın içindeki ses hem bana aitti hem de bana ait değildi, kendimi sarmaladığım acıma duygusunu kesip atıyordu. "Kendine gel *Jessica*. Ve şimdi *onun* olduğunu hayal ediyordum. Kedi Kadın. Natalie. Adımı bir taciz terimi gibi tükürüyordu.

Onuncu Bölüm

Onu 6.30'da uyandırdılar. Bu, Katy'nin beşte yataklarına girdiği, onu sallayarak uyandırdığı ve hediyelerini açmak için çırpındığı bir önceki yıla göre büyük bir gelişmeydi.

"Katy seni uyandırmak istedi ama ben izin vermedim," dedi Rory ve sersemlemiş olmasına rağmen Kim onun yüzündeki gurur ifadesinin kalbini kabarttığını hissetti. Son bir yılda çok büyümüşü ama yeni havası ve zayıflamış fiziğinin altında hâlâ o vakur, yuvarlak yüzlü, kocaman kahverengi gözleriyle sanki görünmez iplerle bağlanmış gibi onu odanın içinde takip eden bebektir.

Sean'ın onu izlediğinin farkında olmasına rağmen takip etmek için hiçbir girişimde bulunmadan yataktan çıkarılmasına izin verdi. Çocuklar kanepeden mutfak sandalyesine, oradan yere ve tekrar geri zıplarken, şöminenin yanındaki hediyelerle dolu çorapları asla gözden kaçırmadan mutfakta çaydanlığı yaktı.

Bir fıçı kahve ve tekrar insan gibi hissedecekti.

'Şimdi mi anne? Yapabilir miyiz? Yapabilir miyiz?'

Katy kollarını Kim'in bacaklarına dolamıştı ve yalvarırcasına ona bakıyordu. 'Sen gelmiş geçmiş en iyi annesin. Seni ölesiye seviyorum.

Kim gözlerini kızına dikmiş, onu hafızasına kazımaya çalışıyordu. Küçük sivri çenesi, beş yaşında bile kızdığı kıvrık kahverengi saçları, taşan enerjisi.

Keşke bu anın turşusunu kurup bir kavanoza koyabilseydi.

Çocuklar yırtıp açarken Sean içeri girdi ve ona uzattığı kahveyi sözsüzce aldı. Bunu yapmayacağını fark etti. Artık hepsinin ne kadar mutlu olduğunu görebiliyordu. Onun yanında durdu ve kolunu beline doladı. Adam şaşkınlıkla bir an irkildi ama sonra kolunu kadının omuzlarına doladı ve onu kendine çekti. Çocuklarını merakla izlediler.

Çılgınca açılış bitip de Katy ve Rory adrenalinden yarı bitkin bir halde, etrafları bir enkaz deniziyle çevriliyken Kim, Sean'dan ayrılıp oturma odasından dışarı çıktı.

Bekle. Nereye gidiyorsun?'

'Duş almak ve giyinmek için. Bir saat içinde ofiste olmam gerekiyor.

"Hâlâ gidiyor musun? Sesi dümdüzdü, sanki biri içindeki tüm duyguları ütüyle çıkarmış gibiydi.

0.

'Elbette gidiyorum. Beni bekliyorlar.'

İstekli görünmesinin ne kadar önemli olduğunu bir kez daha açıklamaktan kaçındı. Sean onun Dedektif Çavuş olmayı ne kadar uzun zamandır hayal ettiğini biliyordu. Mart ayında OSPRE sınavını geçmişti ama seçim süreci acı verecek kadar yavaştı ve nihayetinde terfi kurulunda Robertson'ın tavsiyesi geçerli olacaktı.

Sean'ın sessizliği bir gölge gibi onu merdivenlerden yukarı kadar takip etti.

* * *

Bununla başa çıkma vaktim geldi. Odadaki fil.

Travis. Aziz Peter gibi inkar ettiğim erkek arkadaşım.

Gerçek şu ki, gerçek aşkın yolu Travis ve benim için pürüzsüz ilerlemiyordu. Hatta etrafımızdan dolanıp dolanmadığını merak etmeye başlamıştım. Üniversitede tanışmıştık; o tıp okuyordu, ben ise sosyal beceriksizlik ve teslim tarihleriyle baş edememe üzerine çalışıyordum. O, kaldığımız yurttaki ev arkadaşımı ziyarete gelen bir grubun parçasıydı ve akşamın sonuna geldiğimizde, ortak olmayan ya da tuvalette hasta olmayan tek kişi biz olduğumuzda, varsayılan olarak birlikte sürüklendik.

Travis kendisini kalıpların dışında düşünen, görünüşe, geleneklere ya da geçici trendlere aldırmayan biri olarak görmeyi seviyor. Bu açıdan ben de onun kendi imajına uygun davrandım. İlginç biriydim ('tuhaf' derdi kardeşlerim). Dışarı çıkarken süslenmez, kız kıza geceler geçirmez ya da kaşlarımı almazdım. Mezun olduktan sonraki üç yıl boyunca, Travis bitmek bilmeyen kursuna devam ederken ikimizi de ortak bir evde geçindiren bir dizi kötü maaşlı, belirsiz işte çalıştım. Açık bir seçim olmadığım için, sanırım Travis onu daha ilginç gösterdiğimi, sanki gizli derinlikleri varmış gibi hissetti. Beni karanlık bir Indie grubu gibi 'keşfettiğini' düşünüyordu.

Kendi adıma bir erkek arkadaşım olmasını seviyordum. Hafta sonları birlikte sinemaya gidebileceğim birinin olması hoşuma gidiyordu. Tanıştığım insanların 'erkek arkadaşım' ifadesini sanki temel bir ilk engeli aşmışım gibi anında rahatlamalarını sevdim. Evde birdenbire daha az yabancı olmam hoşuma gidiyordu.

Sevgi de vardı elbette. Ben kanepenin ucunda oturup ayaklarımı onun kucağına koyarak, cevapları bağırarak ve doğru bildiğimiz nadir durumlarda kıkırdayarak *Üniversite Yarışması*'nı izlerdik. Biz de

Bulmacayı birlikte çözdük (şifreli) ve dilimin ucuna gelen ipucunu bilip bilmemesine aldırmamaya çalıştım. Travis'in abartılı bir şekilde kıvrılmış üst dudağını ve onunla uzun, çok ince burnu arasındaki mükemmel gözyaşı damlasını seviyordum. Siyah çerçeveli gözlüklerinin ardında neredeyse renksiz hale gelen soluk gri gözlerini ve ders kitaplarının üzerine eğilmiş, sırık gibi kirli sarı saçlarını parmağında oynatırkenki görüntüsünü seviyordum.

Ama birbirimiz hakkında bazı sevmek, sevmekle aynı şey değildir, değil mi?

Son birkaç yıldır, Travis kıdemsiz bir doktor olarak düzgün bir maaş almaya başladığından beri, daha eleştirel olmaya başladı. Bir hafta önce doktor arkadaşlarından birinin evine yemeğe davet edildiğimizde ve ben her zamanki kot pantolonum ve bol bluzumla görüldüğümde "Gerçekten bunu mu giyiyorsun?" diye sormuştu. Daha fazla sosyalleşmeye başlamıştı, uzun bir vardiyadan sonra doğrudan dışarı çıkıyor, bana mesaj atarak akşam yemeği için onu saymamamı, dışarıdan bir şeyler alacağını söylüyordu. Tuhafliklarımı her zaman kabullenirdi, ancak son zamanlarda beni 'aptal suratım' olarak adlandırdığı, duyamadığı bir şeyi dinlediğim anlamına gelen bir surat ifadesiyle gördüğünde beni terslemeye başladı.

"Kendine gel," der, parmaklarını yüzüme o kadar yaklaştırır ki yanağım uğuldar. "Sadece başka bir şey düşün."

Bazen kafamı dolduran seslerin benim tarafımdan bir düşkünlük olduğunu düşünüyordu - biraz irade gücüyle azaltabileceğim bir şey.

Bugünlerde akşamları birlikte oturduğumuzda, ki bu çok sık olmuyor, sohbet artık kolay bir akış değil, daha çok üzerinde çalışılması gereken bir şey. Konuşmak zorunda kalmamak için İskandinav kutu setlerini stokladık. Mayıs tatiline ya da yazaya kadar hala birlikte olamayacağımız korkusuyla bir sonraki hafta sonunun ötesinde planlar yapmayı bıraktık. Daha da kötüsü, birlikte olacağımız, işlerin ayrılmayı haklı çıkaracak kadar kötü olmadığı, *tam* olarak sevgisiz olmayan ama aşk *dolu da* olmayan bu arafta sonsuza kadar birlikte var olmaya devam edeceğimiz korkusuydu.

Geçen yılın sonlarına doğru, sevgilisine yüzük kutusu uzatan gergin bir sevgili gibi ona pencerelerinde mavi çizgi olan o küçük plastik çubuğu sunmuştum ve o da bir göz attıktan sonra arka sokaklarda yapılan kürtaajlarla ilgili bir yorum yapmıştı ve hepsi bu kadar. İki hafta sonra ameliyat oldum - biz ona böyle diyorduk, böylece gerçekte ne olduğunu düşünmek zorunda kalmıyorduk. İşten iki gün izin aldı. İlk gün benimle uğraştı ama akşama doğru huzursuzlandığını görebiliyordum ve ertesi gün

O gün hastaneye gitmek için saat yedide kalktı. "Sakıncası yok, değil mi?" dedi. "Yapmam gereken önemli bir şey var. Bu konu hakkında bir daha hiç konuşmadık. Ve ona bazen geceleri içimde hayalet bir bebeğin kıpırdanması gibi bir çırpınıyla uyandığımı hiç söylemedim.

Bir mağazanın kafesinde yabancı bir adamla sohbet etmeye başlamamın bağlamı buydu.

Noel günü sabahın erken saatlerinde birbirine çarpan ağır zincir halkalarının sesi beni uyandırıp gerçeğe döndürdüğünde aklımda Travis vardı.

Hiç kıpırdamadan yattım, dişlerim soğuktan takırdıyordu, ses çıkarmamaya çalışıyordum ve onu çift kişilik yatağımızda yatarken hayal ettim, dolgun yorganı üzerine çekmişti. Kendimi onun yanına kayarken ve ısınmak için etrafına kıvrılırken hayal ettim ama bu çok acı vericiydi ve kendimi bunu düşünmekten alıkoymak zorunda kaldım. Polisi arayıp aramadığını merak ettim ve muhtemelen aramayacağına karar verdim.

Havaalanı olayından sonra olmaz.

Yaklaşık bir yıl önce her zamanki gibi işe gitmiştim ve eve dönmek üzere ofisten ayrılmamla eve varmam arasında garip bir şey olmuştu. Kafamın içinde kontrol edemeyeceğim kadar çok sesin patladığı, beni bitkin ve sarsılmış bir halde bırakan, hafızamda beş ya da on dakikalık bir boşluk bırakan ataklar yaşıyordum. Birkaç kez bir saat ya da daha fazla sürmüştü. Ama bu farklıydı. İşten her zamanki saatte, altıdan hemen sonra çıkmıştım. Binadan çıktığımı hatırlıyordum ama sonra hiçbir şey olmadı. Ta ki gece yarısını biraz geç Travis'i arayana kadar.

Luton havaalanından.

Tek bildiğim, bir dakika önce Oyster kartımın hala yanımda olduğundan emin olmak için her zamanki gibi ceplerimi yokluyordum ve bir dakika sonra Luton havaalanı gidiş salonunda yastıklı bir sandalyede oturuyordum ve aradan altı saat geçmişti. "Ama neler olduğunu hatırlıyor olmalısın? Travis arabasının anahtarlarını tıkırdatarak önümde dikilmişti, hala pijama altı dediği iç çamaşırlarını giyiyordu ve çok sinirli görünüyordu. Travis, sanki bir tür karakter kusuruymuş gibi, bu 'ihmalleri' bir türlü aklına getiremiyordu.

O zamandan beri böyle bir şey olmamıştı, en azından o ölçekte, ama yine de zaman zaman bu konuyu gündeme getiriyordu.

Yani hayır, dengede muhtemelen polisi aramamış olduğunu düşündüm.

Bugün başka bir meseleydi. Bugün annemlerin evinde olacaktık. Saat 12.30. Annem, şampanya ve portakal suyu ile yıkamamız için dereotu serpilmiş somon fûme ve krem peynirli blini yapardı. Her zamanki gibi ilk gelen biz olurduk - kardeşlerime, üremeleri nedeniyle istedikleri gibi gelip için papalık izni verilirdi.

Travis uyandığında ve ben orada olmadığımı endişelenirdi. Gözlüğünü takıp sabahları ilk kez yaptığı gibi gözlerini kısıarak telefona baktığını, gözlerine henüz tam olarak güvenemiyormuş gibi kaşlarını çatıldığını hayal ettim. İlk korku hissini şimdi duyacağına karar verdim. Belki de o zaman polisi arayacaktı ve aramadan önce bir özür dileyecekti. "Umarım vaktinizi boşa harcamıyorumdur, ama..." Ya da belki de beklemeye karar verecek ve yine de aileme gidecekti, orada ortaya çıkmış olabileceğimi düşünerek. Ben çocuk değilim - sadece bir arkadaşımın evinde ağır bir geceyi uyuyarak geçiriyor olabilirim. Ama benim öyle bir arkadaşım yok.

Bu senaryo daha olası görünüyordu. Travis eski Golf'ümüze binecek, her zamanki gibi merkezi kilitlemenin sadece yolcu kapısı tarafından çalışıldığını unutacak ve ailemin evine doğru yola çıkacak, beni mutfak masasında yağmur gibi otururken bulma ihtimaline karşı haklı öfkesini bir araya getirecek, aynı zamanda benden hiçbir iz olmaması durumunda endişe moduna geçmeye hazırlanacaktı. Travis her açığı kapatmayı sever.

Artık Travis'in ailemin evine varana kadar polisi aramayı erteleyeceğine ikna olmuşum. Ne de olsa orada ortaya çıkabilirdim ve zaten Noel Günü'nü başka nerede geçirecekti ki?

Bugün Noel günüydü. Buna inanmakta zorlandım.

Neredeyse otuz yaşındayım ama bu ailemden uzakta geçirdiğim ilk Noel olacaktı. Kardeşlerimin, yeğenlerimin ve tanımak için yeterince çaba sarf etmediğim baldızlarımın geleceğini düşündükçe yanaklarımdan bir damla yaş süzöldü. Kayıp olduğumu ilk kez öğrendiklerinde telaşlı bilgi alışverişini hayal ettim - "Ne kadar zamandır?" "Ama nerede?" - ve hepsi böyle bir davranışın tamamen karakter dışı olduğunu kabul ederken ürpertici aciliyeti. Annemin elinin nasıl titrediğini ve babamın liste yapmak için bir kağıt getirdiğini düşündüm - düşüncelerinin hızlanmasını engellemek için pratik bir şey. Polisin gelmesini beklerken akşam yemeğine oturduklarını, çocuklar için her şeyi normal tutmaya çalışıldıklarını ve hiçbir şey yokmuş gibi davranmaya çalışıldıklarını hayal ettim.

gerçekten yanlış. On sekiz aylık yeğenim George'un masada klipsli kanvas sandalyesinde oturduğunu, kocaman kahverengi gözleriyle yüz yüze baktığını ve bir sorun olduğunu bildiğini ama ne olduğunu bilmediğini hayal ettim. Acaba beni soracak mıydı? "Jeska nerede?" diyebilirdi. Bu düşünce etime bir balık dikenini gibi battı. Hiç düşünmeden dizlerimi göğsüme çektim. Ayak bileğimdeki ani acı şiddetliydi ve zincir şakırtılarının sesi havada gıcırdıyordu.

Nefesimi tuttum.

'Sanırım uyanıksın. Mutlu Noeller, tatlım.'

Ses yakınlardan geliyordu. Sanırım yataktan. Dün gece edindiğim aceleci izlenimden yola çıkarak hayal etmeye çalıştım. Büyük ve demir çerçeveli, eski moda ağır bir örtü ile örtülü.

Yatak yaylarının gıcırtısını duydum. Saniyeler sonra bileğimden bir çekiştirme oldu. Ve işte oradaydı, kulübenin kapısında çömelmiş, başını hafifçe eğmiş, onurlu bir misafirmişim gibi bana gülümsüyordu.

"İyi uyudun mu?"

Dominic mutfakta kahvaltı hazırlamakla meşgulken keyfi yerinde görünüyordu. Yemek pişirme alanını yemek masasının bulunduğu alandan ayıran orta adada yüksek bir taburede oturmuş, dolapları ve çekmeceleri açarken ellerini izliyordum. Orada keskin bıçaklar var mıydı? Merak ettim. Ya da silah olarak kullanabileceğim başka şeyler? O mutfak aletlerini karıştırırken, huzursuz zihnim saçma sapan sıçramalar yaptı. Onu rendeleyerek öldürebilirdim. Ya da plastik bir spatulayla anlamsızca dövebilirdim.

Hiçbir şey gerçekmiş gibi görünmüyordu. Ne camlı pencerelerden içeri süzülen kış güneşi, ne odanın üst köşelerindeki hoparlörlerden çalan Elvis Noel şarkıları, ne siyah gömleği ve koyu renk kot pantolonunun üzerine giydiği *Keep Calm and Carry On* önlüğü, ne de göğsümün içine batan iğneler.

Sana krep yapıyorum prenses. Kulağa nasıl geliyor? Akçaağaç şurubu damlıyor.'

Kulağa iğrenç geliyordu. Midem hala dün geceki etin tuvalete gitmemiş kalıntılarıyla ağırlaşmış hissediyordu. Hamur büyük bir cam kasede dinlenirken, kalın ve macun kıvamında, Dominic elini cebine attı ve anahtar setini çıkardı.

farklı renkte düğmeler. Turuncu olanı ayırarak bir çekmecenin kilidini açtı ve pırıl pırıl parlayan krom bir mutfak bıçağı çıkardı. Bana bakmadı ama sanki temizliğini kontrol ediyormuş gibi kaldırdı, böylece çakmakların altında parladı. Bir kase dolusu meyveyi kendisine doğru çekip doğramaya başlamasını izledim. Gevrek yeşil elmalar, taze portakallar, buzdolabından alınmış sulu çilekler. Sindirim sistemim özlemle haykırıyordu.

"Aslında sadece meyve salatası mükemmel olur.

Bıçağı tutan el dondu.

"Meyve salatası benim için. Sana krep yaptım. Sana söylemiştim.'

Okulda herkesin çok korktuğu bir öğretmenim vardı, sesini hiç yükseltmemesine rağmen. Aslında o ne kadar sessiz olursa biz de o kadar korkardık. Onu şimdi bile duyabiliyorum: "Söyleyecek bir şeyin var mı Jessica?" Fısıltıdan öteye geçmezdi.

Dominic de öyleydi.

Bir yığın krep geldiğinde çok yüksekti. Şimdi yemek masasında oturuyorduk. Dominic elindeki meyve salatasıyla karşımdaydı.

"*Afiyet olsun!*" dedi ve Buck's Fizz bardağını kaldırdı.

Kendi bardağımı kaldırdım ama gözlerimi yere indirdim. Yine de bakışlarının içimi yaktığını ve ilk krepı keserken beklentisinin gücünü hissettim. Sonrasında bana yeni bir numara öğrenmiş bir köpekmişim gibi gülümsedi.

'Biliyorsun Jessica, sana bakmayı seviyorum. Seni beslemeyi ve uyurken sana göz kulak olmayı seviyorum. Tanışmamızın üzerinden henüz yirmi dört saat bile geçmedi ama şimdiden sensiz bir hayat düşünemiyorum.

Sekiz yıldır Travis'le birlikteyim ve hiç böyle bir şey söylemedi. Travis tamamen pasiftir. "Beni mutlu ediyorsun," diyebilir. Ya da "Senin yanımdayken kendimi iyi hissediyorum. Sonia Rubenstein bir keresinde bana şikayetlerimi bir şeyin beni nasıl hissettirdiğine göre çerçevelememi, böylece karşımdaki kişiye bir tehdit olarak gelmemesini tavsiye etmişti. Yani anneme her şeye burnunu sokan bir moruk olduğunu söylemek yerine, 'Benim iyiliğimle ilgilenmen bazen kendimi zayıflatılmış hissetmeme neden oluyor' demeliydim. Travis'in bunu her zaman yaptığını şimdi fark ettim. Dünyayı onu nasıl etkilediği açısından çerçevelemek. *Beni* de onu nasıl etkilediğime göre çerçeveleyior.

Eğer koşullar farklı olsaydı, her zaman nesne olmak yerine bir kez olsun özne olmanın verdiği yenilikten keyif alabilirdim.

Ama değillerdi. Ben de yapmadım.

On Birinci Bölüm

"Yani size göre dün öğleden beri kayıp mı?

Kim son cümle üzerine adamın ağzındaki seğirmeyi gördü. Olayların kendi versiyonunun tek versiyon olmayabileceği fikri hoşuna gitmemişti.

"Son dakika Noel alışverişi yapacağını söyledi. Wood Green'de, yaşadığımız yerin hemen aşağısında. ve saat 6'yı geçene kadar evde değildim. Dediğim gibi, ilk başta bu konuda endişelenmedim ama arkadaşlarımızla buluşacağımız saat geldiğinde ve o hala dönmediğinde endişelenmeye başladım.

'Ama o zaman polisi aramadınız? Hatta arkadaşlarınızla buluşmak için dışarı çıktınız.

"Oraya gelebileceğini düşündüm. O yirmi dokuz yaşında. Çocuk değil.' "Bazı yönlerden çocuk gibi olsa da.

Annesi başından beri oyalanıyor, katılmaya can atıyordu. Kim bu ifadeyi tanıdı - sadece konuşmak bile olsa bir şeyler, herhangi bir şey yapma ihtiyacı.

"Hangi açıdan çocuksu, Bayan Gold?

"Yaşıtı diğer genç kadınlar kadar... dünyevi değil. O biraz ...' 'Uyumsuz.'

Bu kardeşlerden biriydi. Kendilerini tanıtır tanıtırmaz Kim hangisinin hangisi olduğunu unutmuştu. Birbirlerine çok benzemelerinin bir faydası olmamıştı; ikisi de esmer, kaslı tiplerdi, saçları erken dökülmüştü ve koyu renk gözleri vardı. Ellerini sıktıktan sonra testosteron etkisini silmek zorunda kalmıştı.

"Uyumsuz" değil. Bu hiç de doğru bir kelime değil. Anne yine yeşil gözleri parlayarak konuştu. Mutfağa hâkim olan ahşap masanın ucundaki sandalyede oturuyordu. Siyah taytlarının içindeki bacakları kırılacak kadar ince görünüyordu. 'O kendi halinde biri. Kalabalığı takip etmez.

"Nasıl yani? Kim bilmek istedi.

"Şey, o gerçekten kulüplere ya da partilere giden biri değil. Sesler duyduğu dönemler geçiriyor.

Kim durakladı, bir kalemini karaladığı not defterinin üzerine koyarak, "Bayan Gold, Jessica'nın akıl sağlığı sorunları var mı?" diye sordu.

"Tanrım, hayır, bir şey değil.

Babası ilk kez gerçekten konuşuyordu. Karısının solundaki koltukta oturuyordu. Oğulları gibi karanlık ama daha az katı.

"Şizofren falan değil. Daha çok hayali arkadaşları varmış gibiydi. Pek çok çocuğun vardır. Bu onlarda bir sorun olduğu anlamına gelmez. Şimdi gayet iyi - harika bir işi var, erkek arkadaşıyla yaşıyor.

Oturma odasından bir çocuk patinaj yaparak içeri girdi. Altı yaşlarında bir çocuk. Kim her anne babanın yaptığını yaptı, onu kendi çocuklarıyla kıyasladı. Katy'den büyük, Rory'den küçük.

'bitirmedin mi? Hediyelerimizi ne zaman açacağız? Yıllar önce "yakında" demiştin!'

"Jessica Teyze'yi bulacak olan bu iki nazik polis memuruyla konuşmamızı bitirmemiz gerekiyor.

Hangi kardeş olursa olsun, çocuğuna hitap ederken tamamen farklı bir sesi vardı. Yumuşak ve zengin. Daha önce onları içeri alırken kızıyla konuşurken de aynı sesi kullanmıştı - on iki ya da on üç yaşlarında, dar kot pantolonunun cebine akıllı telefonunu sıkıştırmış çarpıcı bir kız.

'Aptal Jessica Teyze. Yine kayboldu, değil mi?'

Çocuk, omuzları abartılı bir şekilde çökmüş bir halde kayıtsızca tekrar dışarı çıktı.

"Yine mi?

Kim, buzdolabına yaslandığı yerden kaşlarını kaldırarak masanın etrafındaki yüzleri inceledi. Erkek arkadaşı Travis konuştu. "Yaklaşık bir yıl önce bir kez kaybolmuştu.

Bu yüzden hemen polisi aramadım. "Ne demek istiyorsun?

"Bazen bu translara giriyor ve sonrasında bunlarla ilgili hiçbir şey hatırlayamıyor. Genelde çok çabuk geçer ama geçen yıl bu zamanlar gece yarısından sonra Luton havaalanından onu almam için beni aradı ve oraya nasıl gittiği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Kim Martin'e baktı ama meslektaşı karşı duvara bakıyor, hiçbir şey belli etmiyordu.

"Doktora gitti mi?

"Gördün mü? Baba yine Travis'e doğru yöneldi. "Sana doktora gitmesi gerektiğini söylemişim - ciddi bir şey olabilir, epilepsi ya da başka bir şey.

"O gitmez. Ne yapabilirim, o yetişkin bir kadın.'

Travis Riley tedirgin görünüyordu ama kendini kaybetmiş değildi. Uzun boylu ve zayıftı, otuz yaşlarında olmasına rağmen hâlâ çocuksu bir havası vardı. Sert siyah gözlükleri köşeli yüzünün gençliğini daha da vurgulamaya yarıyordu. Ama yine de onda çekici bir şeyler vardı, bir ciddiyet, birdenbire ortaya çıkan ve yüzünü değiştiren bir gülümseme.

"Başka bir şey daha var. Anne kimsenin gözlerine bakmadan dosdoğru önüne bakıyordu.
"Kendine zarar veriyor.

Travis bundan hoşlanmadı. "Yapma!

Kim, Katy büyüdüğünde onun hakkında bunları söylemek zorunda kalsaydı neler hissedeceğini hayal etti. Bu düşünce kalbinin dokusunda bir yırtık oluşturdu.

"Kendine zarar vermek de ne demek? Kardeşlerden biri şimdi.

'Bileklerinde ve kollarında kesikler gördüm. Çürükler de var.

"Neden bize söylemedin?

"Bu konuda konuşmayacak. Onun biri olduğunu bilirsin.

"Bu özel. Yine Travis. "Hiç itiraf etmedi ve zaten sadece birkaç kez oldu. Hepinizin bildiğini düşünse çok utanırdı.

Kim içini çekti. Bu, olaylara yepyeni bir bakış açısı getirmişti. Geçmişinde teşhis edilmemiş bir akıl hastalığı olan bir kız ortadan kaybolmuştu. Bu iç karartıcı derecede sık oluyordu. Belki kaçmış ya da elinde bir iple bir ormana ya da parka girmişti. Bunu her zaman görüyorlardı.

Yine de televizyon arşivi işi vardı. Jessica bu işi sürdürmek için oldukça uyumlu olmalı. Ve Travis de öyle yoldan çıkmış biriyle takılacak bir tipe benzemiyordu. Genç bir doktor olduğunu söylemişti. Hırslı, diye düşündü.

Ortağının ilgisinin azaldığını hissedebiliyordu. Televizyonda çalışan genç bir kadının alışılmadık bir şekilde ortadan kaybolması söz konusu olduğunda çok heyecanlanmıştı ama şimdi buna bir de bu eklendiğinde daha az hevesli olacaktı. Martin, Kim'den sekiz yaş küçüktü ve yükselmeyi kafasına o kadar takmıştı ki, sadece görkemli işleri istiyordu. Pis ve karışık işlerle ilgilenmiyordu. İki de terfi etmek istediğinde bu durumun onun aleyhine olacağını umuyordu. O kesinlikle daha iyi, daha titiz bir memurdu. Ama onun çocuğu yoktu. Okulda tatil olduğunda izin almak ya da hastalandıklarında her şeyi bırakıp eve koşmak zorunda değildi.

"Sorun şu ki," dedi Travis onlara, "alışverişe çıktığı için tam olarak ne zaman kaybolduğunu bilmiyoruz.

"Bunun ne önemi var? Kardeşlerden biri. Jeremy. "Dün gece eve gelmedi. Bu sabah da gelmedi. Bugün Noel günü. Noel günü kim kaybolur ki? Bu tamamen karakter dışı. Başına bir şey gelmiş olmalı.

"Endişenizi anlıyorum," dedi Martin, yumuşak ve tınısız sesiyle. 'Ama Jessica'nın yaşında biri söz konusu olduğunda, normalde tam yirmi dört saat ortadan kaybolana kadar bunu bir kayıp kişi soruşturması olarak ele almıyoruz ve henüz bunu tespit edemiyoruz.

"Ama," diye araya girdi Kim, aile patlamadan önce, "Jessica'nın durumunda, onun özellikle savunmasız olduğunu düşünüyoruz, bu yüzden hemen harekete geçeceğiz.

Martin'in yanında kaskatı kesildiğini hissetti ama ona bakmadı.

"Şimdi, sisteme yükleyebilmemiz için yeni çekilmiş bir fotoğrafa ihtiyacımız var.

On İkinci Bölüm

Dominic ve ben yemek masasında karşı karşıya geldik. İkimiz de krakerlerden aldığımız kağıt taçları takıyorduk. Benimki pembe, onunki maviydi. Onun gözlerine uyuyordu. Benimkiler de öyle.

Aramızda, önceden kızartılmış, fırında sadece kırk beş dakika beklemesi gereken kocaman bir hindi gövdesi vardı. Son yirmi dakikadır ona folyo kaplarda kestaneli Brüksel lahanası, balla sırlanmış havuç ve kızarmış patates yığınları eşlik ediyordu. Ayrıca kızılıcak sosu, ekme sosu, elma sosu ve et suyu.

Şimdi o boş folyo kartonlar masanın etrafına saçılmıştı ve şişmiş midem hepsinin nereye gittiğinin kanıtıydı. Dudaklarım hindi yağıyla yağlanmıştı.

Noel'in o bitmek tükenmek bilmeyen ilk günü boyunca birlikte kilitli kalmış, bayram müzikleri dinlemiş, Scrabble ve Monopoly oynamıştık. Dominic'le oyun oynamak çok yorucuydu. Eğer kötü oynarsam beni çabalamamakla suçlardı. Çok iyi oynadığımda ise kabalaşırdı. Ailemin Noel gününü nasıl geçirdiği konusunda beni sorguya çekti ve sessiz sinema oynadığımızı duyunca, sadece ikimizin oynayacağı bir oyun için ısrar etti. "Eğlenceli olacak," dedi, konuşurken yanağındaki gamze göz kırpıyordu. "Tıpkı evde olmak gibi. Başını geriye attı ve güldü. "Ben James Stewart'ım. *Harika Bir Hayat*. Oyunlardan sıkıldığında, beyaz duvarlardan birini ekran olarak kullanarak ve görüntüleri bilgisayardan yansıtarak DVD'ler izledik. *Beyaz Noel*, *Oz Büyücüsü*. Tüm klasikler. Doğru dürüst bir televizyonu olup olmadığını sorduğumda, belki haberlere bir göz atabilirim ve beni arayan biri olup olmadığını öğrenebilirim umuduyla, bana hayal kırıklığına uğramış bakışı olarak tanımaya başladığım bakışını attı.

"Şimdi neden dış dünyanın içeri girmesine izin vermek istiyorsun?" diye sordu. "Ben senin için yeterli değil miyim?"

Ondan sonra yere oturmak zorunda kaldım. Daha önce rahat koltukta oturmuş olsam da, aslında çıplak tahtaların üzerinde oturmayı tercih ettim çünkü parmağı kolumda bir aşağı bir yukarı gezinmiyordu. Hamamböceği gibi.

Bir süre sonra masadan kalktı ve Noel ağacının yanına gitti.

"Vakit geldi," dedi ve sesinin sakın yüzeyinin altında bir köpekbalığı gibi güneşlenen heyecanı hissedebiliyordum.

Geri döndüğünde küçük bir paket taşıyordu ve sanki en narin camdan yapılmış gibi dikkatle tutuyordu.

'Ama sana hiçbir şey , ' dedim.

"Merak etme, tatlım. Artık yüce gönüllüydü ve az önceki öfkesi geçtiği için acınası bir minnettarlık hissettim. "İhtiyacım olan tek hediye sensin.

Ağacın altındaki tüm hediyeler gibi bu da çok güzel paketlenmişti. Önce o kadar şeffaf bir kurdele vardı ki, fiyonkunu çözdüğümde sanki havadan yapılmış gibi kayarak açıldı. Sonra altınla işlenmiş beyaz ipek bir kurdele vardı. Düğümün çözülmesi için bir süre uğraşmam gerekti, parmaklarım gerginlikten kaskatı kesilmişti.

Sonunda kurdele düşerek kâğıdı ortaya çıkardı; kalın, beyaz ve kar taneleri şeklinde gümüş simlerle kaplanmıştı. Hediye açmayı ertelemek isteyerek parmağımı kabarık granüllerin üzerinde gezdirdim.

Ama Dominic sabırsız küçük bir çocuk gibiydi. "Hadi," diye ısrar etti. "Açın şunu!

Parmağımı bandın altına kaydardım ve kâğıdı açtım. İçinde, kapağında som gümüşten yapılmış gibi görünen bir peri olan, yaklaşık üç inç çapında küçük, yuvarlak bir gümüş kutu vardı. Tatmin edici derecede ağırdı ve kendi tarzında oldukça çekiciydi. Yan tarafına bir isim ve bir tarih kazınmıştı: *Dominic Lacey 29/7/77*.

Ona baktım ve gülümsedim, daha korkunç bir şey olmadığı için aniden rahatlamıştım. "Bu çok güzel.

"Güzel, değil mi?

Onun onay ışığının tadını çıkardım.

"Aç şunu! Kapağı aç!"

Yavaşça, gümüş periyi gümüş kanatlarının ucundan tutup kaldırdım. Küçük kutunun içi mor kadifeyle kaplanmıştı.

Ve kadifenin üzerinde beş küçük diş vardı.

Dominic'in gözleri yüzümü taradı ama gerçek şu ki nasıl tepki vereceğimi bilmiyordum. Gümüş kutunun bir tür vaftiz hediyesi olduğu belliydi. Ve dişleri görür görmez kapaktaki perinin önemini anladım.

Bunda uygunsuz bir şey yoktu. Yetişkin bir adam, bunca yıldır süt dişlerini saklıyor.

"Bunlar senin mi? diye sordum, çünkü bir şey söylememi bekliyordu.

'Tabii ki onlar benim Jessica,' diye tersledi. 'Neden başkasının dişleriyle dolu bir kutuyu saklayayım ki? Benim bir tür ucube olduğumu mu düşünüyorsun?

Sessiz kaldım.

"Topla onları," dedi.

Minik mine parçalarını seçtim ve sol elimin avuç içinde tutarak mini bir Stonehenge gibi bir daire oluşturmalarını sağladım. Kafamdaki kepenkleri indirmeden önceki saniyede bir bebek ağlaması duydum.

"Bu bir vaftiz hediyesiydi. Kutuyu gösterdi. Büyük kanepenin minderlerine yaslanarak arkasına yaslandı. "Kimden geldiğini bilmiyorum. Belki teyzemden, huzur içinde yatsın. Kutuyu saklayan ve düştüğünde her bir dişi toplayan kişi annemdi.

Kendime gülümseme izni verdim. Bu annemin yapmış olabileceği türden bir şeydi. "Eminim bir yerlerde senin saçından da bir tutam vardır.

Başını salladı, nostaljide kaybolmuş gibi uzaklara baktı. "Ve sünnet derim.

Tam olarak duyduğumdan emin değildim.

"Sünnet derim. Ben sünnet olduktan sonra annem onu da sakladı. Çok sonraları *Dominic'in sünnet derisi* yazan bir kutu buldum ama içinde hiçbir şey yoktu, sadece sert, sarı bir şey vardı. Göbek bağı kütüğü de aynıydı. O da tahta bir kutunun içinde kilitli bir poşette saklanıyordu. O zamanlar kuru üzüm gibi siyah bir yumrudan ibaretti.

Şimdi bir arşivci olarak Dominic'in annesinin yaptıklarını takdir etmem gerektiği aklıma gelse de midem bulandı. "Seni çok sevmiş olmalı.

Dominic sanki çok komik bir şey söylemişim gibi güldü. "Oh, öyle. Evet, gerçekten yaptı. Ama bu garip bir şey, değil mi?"

"Garip olan ne?"

"Aşk.

"Öyle mi?"

"Küçükken annemin yatağında uyurdum. "Bu garip değil, ben..."

"Ve ben , o benimkinde uyudu.

Yüz ifadesini görmek istemediğim için gözlerimi kaçırdım. Midem içimde dönüp duruyor ve sesler çıkarıyordu; kendimi yemekten dolayı halsiz ve şişkin hissediyordum. Dominic öne doğru eğildi ve içimde beni öpeceğine dair korkunç bir his belirdi ama bunun yerine gümüş kutuyu ellerimden aldı. Kutuyu avucunun içinde tuttu ve bir parmağını kapağın kenarında gezdirdi.

"Bir keresinde uyandım," dedi, parmağını dolaştırmasını izlerken, "üstümde yatıyordu, vücudunun her parçasını benimkine bastırıyordu - kollar kollara, bacaklar bacaklara, yanak yanağa. "Seni çok seviyorum," dedi bana. Beni ölesiye ezdiğinin farkında değilmiş gibi görünüyordu - annem daha iri bir kadındı. "Beni bir deri gibi üzerinde taşımanı istiyorum."

İşte o zaman her şey yüzeye çıktı. Ne olduğunu anlamadan ağzım sindirilmemiş hindi topaklarıyla dolmuştu. Ayağa fırlayarak banyoya koştum. Tam zamanında yetiştim.

* * *

Anahtarını kilide sokar sokmaz onların gittiğini anladı. Oturma odasından gelen televizyonun kısık sesi, koridorun havasındaki gerginlik vızıltısı, uyuyan çocukları uyandırma korkusuyla tutulan nefesin o enfes hissi yoktu. Sadece boşluk.

Kim yine de alışkanlıkların zorlamasıyla merdivenlerden yukarı süzüldü. Sağdaki ilk kapının üzerinde ezilmiş kağıt mendilden yapılmış büyük kırmızı bir kalp ve üzerinde çiçekli harflerle *Katy* yazan seramik bir plaket vardı. Kim kapının aralık olduğunu görünce bir umut sarsıntısı hissetti - Katy geceleri kapının aralık kalması ve sahanlık ışığının açık bırakılması konusunda her zaman ısrar ederdi. Evdeki diğer insanların sesini duymak hoşuna gidiyordu. Ama Kim kapıyı açtığında, çiçekli perdeler , beyaz prenses yatağı ve tüllü tentesi boştu. Sanki biri toplanmış gibi halının üzerine birkaç parça giysi saçılmıştı. Kim'in kalbi çiçekli bir tişörtü görünce yerinden çıkacak gibi oldu. Bu sabahki Noel hediyelerinden ya da Katy'nin doğduğundan beri sahip olduğu eski, hırpalanmış pandadan hiçbir iz yoktu.

Kim yerden tişörtü aldı ve burnuna bastırarak yatağın kenarına oturdu. Jessica Gold'un annesi de böyle mi hissediyordu? diye merak etti. İçinde organlarının olması gereken yerde açılan bu uçurum? En azından Katy'nin nerede olduğunu biliyordu. Bu da bir şeydi.

değil miydi?

On Üçüncü Bölüm

Güneş pencerelerden içeri süzülüyordu ve nehrin kendisini göremesem bile duvarlara yansıyan ışık dalgalanmalarından hissedebiliyordum; tıpkı üniversitede ara sıra sürüklenmeme izin verdiğim kulüplerin tavanlarındaki LED ışıklar gibi, sadece dans pistinin kenarında beceriksizce sallanarak, plastik bir bardakta ılık bir içki içerek, gülümsemeye çalışmaktan yanaklarım ağrıyarak saatlerimi geçiriyordum. Mutfak adasının yanındaki taburemden, kendimi odanın diğer ucuna, güneşin sıçrattığı döşeme tahtalarının üzerine fırlatmak için vahşi bir dürtüyle savaştım. Burada geçirdiğim neredeyse iki günden sonra ışık istiyordum.

Dominic bir yığın sıcak kruvasanın üzerine tereyağı sürerken başını kaldırdı ve benim baktığımı gördü.

"Belki bugün dışarı çıkabiliriz.

Neşem yerine geldi. "Nereye gideceğiz?" Sesimi nötr tutmaya çalıştım, özlemimin boyutuna ihanet etmek istemiyordum.

Gamzesi tekrar belirdi. Görmekten ne kadar çabuk korkmaya başlamıştım. o.

'*Aptal* Jessica Gold, binadan çıkmayı kastettiğimi , değil mi? Ve bu güzel samimiyeti bozacak mısın? Hayır, sadece balkona istemiştin. Cildine biraz güneş ışığı almak için. Biraz solgun görünüyorsun, tatlım. Ama önce kahvaltı.'

Kruvasan tabağını önüme koydu ve ben de bir tanesini ayırdım. İçleri yer yer yağdan saydamlaşmıştı. Kruvasanları saydım. Beş taneydi.

Yemeye başladım.

Tuvalete giderken sol bileğimi yemek masasının yanındaki eski okul tarzı radyatöre kelepçelediğimde bile yemeye devam ettim. Dominic'in tam olarak bilinme arzusu kendi kişisel hijyen konularına kadar uzanmıyordu. Bu yüzden beni tuvalette izlemesinde bir sakınca görmezken, iş kendi doğa çağrılarına geldiğinde nazlı bir ihtiyatlılıkla kendini mazur görürdü.

Dışarı çıkmayı o kadar çok istiyordum ki canım acıyordu. Bu yüzden kruvasanları selamlamak için yükselen tiksinti duvarının içinden geçerek yedim ve tabakta sadece yağ lekesi ve birkaç kırıntı kalana kadar durmadım.

Dominic memnun görünüyordu.

'Açgözlü bağırsaklar! Bu iş bittiğinde sen de şişko bir şey olacaksın.

Bir umut ışığı. Yani bir noktada bitecek miydi?

Cebinden bir demet anahtar çıkardı. Bugün farklı kıyafetler giymişti. Siyah, dar paça kösele bir pantolon ve siyah kaşmir bir kazak. Anahtarları çünkü kot pantolondan ne zaman transfer ettiğini merak ettim.

Balkonun kapılarını açan anahtarın pembe bir fob'u vardı. Ağır metal çerçeve açıldığında içeri üflenene soğuk hava, o dairenin sıcaklığında geçirdiğim onca saatten sonra şok ediciydi. Dominic'in peşinden dışarı çıktım, ferforje bir sehpanın üzerinde camdan bir masa ve ona uygun iki sandalye vardı. Güneş ışığında parıldayan nehir, hayatımda gördüğüm en güzel şeydi.

Uzakta Tower Bridge üzerinde ilerleyen oyuncak kadar küçük arabalar, karşı kıyıda hareket eden bir yaya lekesi, hayatın devam ettiğine kanıtlar vardı. Suyun yüzeyine serpiştirilmiş tekneler vardı. Neredeyse altımızdan geçen, beş yolcusu yüksek görünürlüklü ceketlerinin içinde büzüşmüş motorlu tekneye bağırarak yardım istesem ne olur diye merak ettim. Ama içten içe rüzgârın sesimi yüzüme geri püskürteceğini biliyordum.

"Genellikle bakacak daha çok şey vardır. Dominic o sabah kendini geniş hissediyordu. 'Şurası' - nehrin karşı kıyısındaki alçak, dönüştürülmüş depoları ve arkalarındaki vinçleri gösterdi - 'normalde bir faaliyet kovanıdır, ama sanırım Boks Günü olduğu için herkes evine kapandı. Biliyor musun, burada bu şekilde birlikte olmamızı hala hazmedemiyorum. Resmi tatiller, onları paylaşacak doğru kişi olmadan çok yalnız olabiliyor. Birbirimizi bulduğumuz için şanslı değil miyiz?"

Konuşmadan başımı salladım.

Başımı köprüden diğer yöne çevirdiğimde, daha önce İnfaz Rıhtımı hakkında söylediklerini hatırladım ve tabii ki

Bu anıyı tekrar hatırlar hatırlamaz, sesler ama rüzgâr onlara karşı esiyordu ve duyulmak için mücadele ediyorlardı.

Ya atlarsam?

Düşünce rüzgârla birlikte zihnime girdi ve bir kez oraya girdikten sonra çıkmayı reddetti. Kendimi o derin nefesi alırken, ivme kazanırken ve bırakırken hayal ettim. Düşmenin, Dominic'ten ve bu daireden gittikçe uzaklaşmanın özgürlüğünü hayal etmeme izin verdim. Düşerken güneşin sıcaklığını yüzümde hissedebiliyordum.

"Üşümüştün.

O anda çok garip bir şey duydum, bir çocuk sesi neredeyse onunkini yankılıyordu. "Üşüyorum," dedi. Etrafıma bakındım ama orada başka kimse yoktu. Dominic elimi tuttu ve sanki ateş yakmaya çalışıyormuş gibi iki elinin arasında ovuşturdu. Parmakları kazağımın kolunda kayboldu, dokunduğu yerde kolumun derisi buz gibi oldu.

"Tüylerim diken diken oldu Jessica. Bana o kadar yakındı ki nefesi kulağımda ılık ve nemliydi. "Seni sıcak bir banyoya sokmalıyız.

Kapıyı açmak için döndü ve bunu yaparken altımızdan bir gezi teknesi geçti. Hiç düşünmeden, umutsuz bir hareketle kolumu kaldırdım. Sarı anoraklı bir çocuk, parmaklıklara yaslanmış iki yetişkinin arasında duruyor ve bana doğru bakıyordu. Gözlerinin rengini ve eldivenlerindeki çizgileri neredeyse görebiliyordum. Kolunu dirseğinden kaldırdı ve tekne gözden kaybolurken ciddiyle el salladı.

Büyük bir ayaklı küvetin bulunduğu ana banyoya girmeyi bekliyordum, ancak bunun yerine Dominic, sadece büyük bir duşakabinin bulunduğu yatak odasındaki en-suite banyoya doğru yol aldı - mozaik karo duvarları ve zemini ve farklı yüksekliklerde birkaç duş başlığı ile daha çok ıslak bir oda. Kumandalar bir uçta, Dominic de orada duruyordu. İfadesinin sert ve sabit olduğunu şimdi fark ettim.

"Kıyafetlerini çıkar," diye emretti.

Hemen donakaldım. O ana kadar iki gecedir kıyafetlerimle uyuyordum ve özellikle de tükettiğim zengin yiyecek miktarları göz bulundurulduğunda kıyafetlerim berbattı. Ne zaman kolumu kaldırırsam olgunlaşmış meyve kokusu geliyordu. Tuhaf bir şekilde, bana yapacaklarından o kadar da korkmuyordum - Dominic hakkında şimdiye kadar öğrendiklerime göre, etten çok güçle ilgileniyordu, ama onun önünde çırılçıplak soyunmak yine de müstehcen görünüyordu.

"Çabuk ol, Jessica. Bütün gün bekleyemeyiz."

Teknik olarak sahip olduğumuz şeyin tam olarak bu olduğunu belirtmedim. Yavaşça kazağımı başımdan geçirdim ve kot pantolonumu indirdim.

Dominic'in ifadesi değişmedi. Üzerimde bir çift siyah özelliksiz külot vardı.

"Ve geri kalanı.

Sesi neredeyse sıkılmış gibiydi.

Brezilya büyüklüğünde bir yumruyu yuttum ve yavaşça tişört sütyenimin klipslerini açtım, sonra bir elimle göğsümü kapatarak külotumu çıkarmaya çalıştım.

"Bu da ne böyle?

Dominic karnımı işaret ediyordu. Bir an için utançtan kızarmıştım, ta ki aşağıya bakıp yaklaşık bir yan tabak büyüklüğünde pembe kabarık bir deri parçası görene kadar. Kızarıklıktan oldukça iğrenmiş görünüyordu.

'Duşta,' dedi.

Ben içeri girdim ve o da cam kapıları kaydırarak kendine kontrolleri kullanabileceği kadar yer açtı.

'Kollar yanınızda. Eğer cildini kapalı tutarsan asla normale dönemezsin.

Dondurucu su vücuduma bir arabanın duvara çarpması gibi çarptı. Güçlü fiskeyler başımı, omuzlarımı, kollarımı, uyluklarımı, baldırlarımı patlatırken çılgılık attım - ama cam kapılar kaçışa izin vermiyordu.

Dominic düşün gürültüsü arasında, "Sana sıcak bir banyo yaptıracaktım," diye bağırdı. 'Ve sonra her şeyi mahvetmek zorunda kaldın. O tekneye el sallarken aklından ne geçiyordu? Gerçekten fark etmeyeceğimi mi sandın?

Duş basıncını ayarlayan düğmeyi çevirdi, böylece fiskeyler morartıcı bir sertlikle geri gelmeden önce bir damlamaya yavaşladı.

"Aşkımı yüzüme vuruyorsun.

* * *

Daha sonra, kollarım dizlerime dolanmış ve saçlarımdan sırtımdan aşağı buz gibi su damlarken titreyerek banyoda yere oturduğumda, kabarık beyaz bir havlu getirdi ve sanki yuvadan çok erken düşmüş yavru bir kuşmuşum nazikçe etrafıma sardı.

"Seninle ne yapacağız, tatlım?" diye mırıldandı kulağıma, beni kurulamak için okşarken. *"Aptal* Jessica Gold.

* * *

Kim o sabah işe yarım saat erken gelmiş, birkaç kişinin kaşlarını kaldırmasına neden olmuştu ama insanlar onun lekeli yüzünü ve pembeye çalan şiş gözlerini görür görmez hemen başlarını çevirmişlerdi. Çoğu sabah çocukları kahvaltı kulübüne sonra nefes nefese koşarak gelirdi (bir bilişim şirketinin basın sorumlusu olarak Sean sekiz buçukta işte olurdu). Daha geç bir vardiyada olsa bile, onu geciktirecek bir şey olurdu - Rory'nin astımıyla ilgili bir doktor randevusu, bırakılması gereken unutulmuş bir beslenme çantası, düşündüğünden daha uzun süren bir süpermarket gezisi, tüm günü kaplayan bitmek bilmeyen temizlik, alışveriş, yemek pişirme turu - böylece telaşlı ve zaten geri adım atmış olarak gelirdi. Sean elinden geleni yapıyordu, ama çalışma saatleri çok kısıtlıydı ve işi onunkinden daha güvencesizdi, bu yüzden çocuklardan biri ateşlenip okula hasta numarası yaparak işe gelen oydu. Her neyse, Sean her zaman tüm bunlardan daha az etkilenmiş, çocukların işleriyle evin işlerini birbirinden daha iyi ayırabilmişti, oysa onun yanında her şey karmakarışık bir karmaşaya dönüşüyordu.

Evdeyken, yapması gereken bir sonraki işi yetiştirmek için her zaman işin kolayına ve çocuklar bunu fark ettiğinde onlara sinirleniyordu. "Bir sayfayı atlamışsın! Kim ona sevdiği bir kitabı onuncu kez okurken Katy ağlıyordu. Rory ise parkta eşyalarını toplamaya başladığında ona o bakışı atıyordu. "Şimdi gidemeyiz - daha yeni geldik.

Ve her zaman, çoğunlukla erkek olan meslektaşlarının saatlerce çalışmasını, istekli olmasını, geç saatlere kadar kalmasını, yükselmesini izliyordu. İşinde iyi olduğunu, birçoğundan daha iyi olduğunu biliyordu. Hırslı olmak yanlış mıydı?

Sean da öyle düşünüyordu. "Aile hayatımız nerede?" diye sordu ona. "Sadece birlikte geçirdiği kaliteli zaman nerede? Ve her zamanki şikayet: 'Neden normal saatleri olan bir iş bulamıyorsun?

"Bugün gelmene gerek yoktu, biliyorsun. Patron ona bakıyordu ve Kim gözyaşlarıyla lekelenmiş yüzünün fark edilmeyeceğini biliyordu. "Sana söyledim, *ya* Noel Günü ya da Boxing Günü. İkisini birden yapmak zorunda değildin.

"Sorun değil. Sean bugün çocukları ailesine götürdü."

Ona geri dönüp dönmeyeceklerini bilmediğini söylemedi.

Tıpkı bir gün önce Sean'a çalışma konusunda bir seçeneği olduğunu söylemediği gibi. Patron, "Gold ailesini görmeye gitmeni istiyorum," dedi.

"Hâlâ gelmedi mi?"

"Hayır. Banka kayıtlarının ve cep telefonunun kontrol edilmesini istedim. Ama her şey olması gerekenden çok daha uzun sürüyor çünkü bugün Boxing Day. Ve biz beklerken, onlarla zaten bir ilişki kurmuş olduğunuz için Gold'lar için FLO olarak hareket etmenizi istiyorum. Aile İrtibat Görevlisi olma fikri hoşuna gitmemişti. Eğitimini tamamlamış ve geçmişte birkaç kez bu görevi üstlenmişti ama artık uzun saatler çalışabileceği için Kim istasyonda kalmak istiyordu, böylece amirleri onun ne kadar sıkı çalıştığını, terfiyi Martin'den daha çok hak ettiğini görebileceklerdi.

Ama itiraz etmemesi gerektiğini biliyordu. Dedektif Başkomiser Paul Robertson, omuzlarına kadar inen ve boynunda belirgin bir iz bulunmayan geniş kare yüzüyle, canlı bir çalışmayı teşvik eden türden bir patron değildi.

Sana bir şey yapmanı söylediğinde tartışma.

Görünüşe göre erkek arkadaşı hala onlarla birlikte. Kulağa çok hoş geliyor, değil mi? Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Travis Riley'nin aniden değişen gülümsemesini ve o sırada kız arkadaşını Luton havaalanından almak zorunda olduğundan bahsederken sesindeki huysuzluğu hatırlayarak kaşlarını çatı.

"Yeterince iyi görünüyordu. Endişeliydi ama Sheridan gibi ağlayıp feryat etmiyordu.

Gary Sheridan, karısı ortadan kaybolduğunda televizyonda bir çağrı yapmıştı ve baştan sona kontrolsüz bir şekilde hıçkırarak ağlıyordu. Eşi iki gün sonra engelli büyükannesinin garajındaki derin dondurucuda bulundu.

Hiçbir şeyi hafife almayın, onlara hep söylenen buydu. İnsanlar nadiren göründükleri gibidirler.

Bölüm On Dört

Artık kızarıklığın orada olduğunu biliyordum ve ona dokunmadan duramıyordum. Dominic'in bana verdiği kıyafetleri giyiyordum. Elektrik mavisi renğinde daracık bir tayt ve daracık bedenimi sarması için tasarlanmış ama kabarık duran ipek bir tunik. Bunların eskiden karısına ait olduğunu düşündüm ve üzerime nasıl oturduklarını önemseyerek kendimi dehşete düşürdüm.

Parmaklarımı kızarıklık olduğunu bildiğim yere bastırmaya devam ettim ve ince ipeğin altında derinin nasıl kabarık olduğunu hissettim. Dominic bana verdiği kıyafetleri ilk giydiğimde hoşnutsuz görünmüştü.

'Doğru olmayan bir şeyler var,' demişti.

Sonra ebeveyn banyosundaki dolabı karıştırdı ve şişkin bir makyaj çantası çıkardı. Makyaj konusunda pek uzman sayılmam - öğrenciyken ilk sürdüğüm şeylere sadık kaldım, kahverengi göz kalemi, rimel, nötr renkli bir dudak parlaticısı, makyaj yaparsam. Ama bu siyah küp şeklindeki rugan çantanın içindekilerin pahalı olduğunu ben bile biliyordum. Ev kredisi almak gibi pahalı. İçinde, banyo dolabımın tüm içindekilerin toplamından daha pahalıya mal olacağını bildiğim küçük bir krem kabı vardı.

Tuvaletin kapağını indirip beni oturttu ve ardından yüzüme makyaj yapmaya başladı. Ben bir mağazanın makyaj reyonunda durup Travis'in deyimiyle Turuncu Kadınlardan birine makyaj yaptırmaktansa gözüme iğne batırmayı tercih eden insanlardan biriyim. Kuaförde sadece saçımı yıkatmakla yetiniyorum, bu yüzden yılda sadece bir kez gidiyorum. Her nasılsa Dominic'in parmaklarının göz kapaklarıma ve dudaklarıma narin dokunuşu, tenin tene çarpması, neredeyse duştan daha kötüydü. Şiddetli bir samimiyet.

Onun nefesini içime çekmekten korktuğum için nefesimi tuttum.

İşini bitirdiğinde, yaptığı işi onaylayarak inceledi. 'Daha iyi. *Çok* daha iyi. Bir göz atın.

Aynadaki kadının parıldayan göz kapakları ve köşelerinde mükemmel fiskeler olan siyah gözleri vardı. Kirpikleri bir santimetre daha uzun görünüyordu.

normal ve mükemmel bir şekilde kıvrılmıştı ve dudakları koyu şarap kırmızısıydı.

"İşte," dedi, saçımı başımın arkasına doladı ve kaplumbağa kabuğu bir tokayla sabitledi. 'Başka biri olmanın ne kadar kolay olduğunu görüyor musun?

Birdenbire kafedeki o ilk günkü çekici haline geri dönmüştü, sanki yeniden kur yapması gereken yeni biriymişim gibi.

Beni oturma odasına götürdü ve bir kez daha etkilemeye çalıştığı bir randevusuymuşum gibi davranarak beni kanepeye oturttu.

"Birisi için küçük bir hediyem var," diye şarkı söyleyerek ağaca doğru ilerledi.

Geri döndüğünde elinde, bir gün önce bana verdiği hediye gibi güzelce paketlenmiş, tuhaf şekilli, büyük bir hediye vardı. Hediye sanki altından daha değerliymiş gibi büyük bir özenle tutuyordu.

Kucağıma bıraktığında şaşırtıcı derecede hafifti. Başımı kaldırıp ona baktım. 'Hadi, aptal. Aç şunu.

Ambalajı yavaşça açtım - iki kurdeleyi, ardından simle kaplı kalın kâğıdı, bandı kaydırarak açarken kâğıdın sağlam kalmasına dikkat ettim.

Plastik bir çocuk taburesiydi. Mor. Yaklaşık bir ayak boyunda. Onu önümde yere koydum ve birkaç saniye boyunca ikimiz de sessizce ona baktık.

'Bu bir tabure,' dedim.

"Sadece bir tabure değil. Söyle bana Jessica Gold, en eski anın nedir?

Soru beni şaşırttı. Ama bir cevap bekliyordu. Hafızamın katmanlarını bir soğan gibi metodik olarak soymaya çalıştım. Sonunda zihnimde bir görüntü belirdi ve kaybolmadan önce onu yakaladım.

"İki ağabeyimle birlikteyim. Üç yaşındayım. İçerideyiz. Sanırım dışarıda kar yağıyor ya da şiddetli yağmur yağıyor. Her neyse, dışarı çıkamıyoruz ve annem bizi eğlendirmeye çalışıyor. Üç büyük karton kutu yaptı. Mutfak aletlerinin konulduğu türden. Belki de evimize yeni taşınmışsınız?" Sanki hafızamın tam kronolojisini doğrulayabilecekmiş gibi onaylamak için ona bakıyorum. "Yani kardeşlerim ve benim birer kutumuz var ve bu kutular bizim evlerimiz. Ben benimkinin içinde oturuyorum ve kendimi çok mutlu ve güvende hissediyorum ve... şey, hepsi bu, gerçekten.

Beni sinir bozucu bir yoğunlukla dinliyordu. Kelimeleri duymaktan çok onları yutuyordu. Gözleri nemliydi. Elimi tutmak için uzandı.

"Benim de peşinde olduğum şey tam olarak buydu Jessica - ikimiz de kendimizi ortaya koyuyor, bilinmemize izin veriyorduk.

"Yani bu tabure çocukluğunuzla mı bağlantılı?

Başıyla onayladı. 'Tıpkı senin kutun gibi, Jessica. En eski anım bu taburede oturup babamı izlediğimdir.

O anda içimde bir şeyler hafifçe kıpırdandı. Söyleyeceği şeye karşı kaslarımı ne kadar sert bir şekilde sıktığımı fark etmemiştim. Ve sonuçta, kesinlikle sadece iyi huylu bir anıydı. Belki de küçük oğlu ona bakıp soru yağmuruna tutarken alet kulübesinde uğraşan bir baba ya da belki de dışarıda bisikletini tamir eden bir baba.

"Bir arkadaşı vardı. Aslında kapı komşumuzdu. Adı Bayan Meadowbank'ti. Ufacık bir kadın için büyük bir isim. Annem, biri ona bakarsa kırılacağını söylerdi. Her neyse, babam taburemi yatak odasına koyardı. O kadar küçüktüm ki ayaklarım yere değmezdi bile, bunu hatırlıyorum. Onu ve Bayan Meadowbank'i sevişirken izlerdim.

Bir şeyi çok iyi duyduğunuzu bildiğiniz, ancak duymayı beklediğiniz şeyden o kadar farklı ki beyninizin onu işlemenize izin vermediği zamanlardan biriydi.

"Lanet olsun. Yardımsever bir şekilde her heceyi net bir şekilde telaffuz etti. "En eski anım, bu taburede oturup babamın Bayan Meadowbank'in el ve ayak bileklerini mavi sicimle -çamaşır ipi için kullanılan türden- yatak direğine bağlayıp onu sikmesini izlemektir. Bir oğlanın gibi bir vücudu vardı. Şimdi bile görebiliyorum. Adam da onun üstündeydi ve sevişiyorlardı. Tabii ki ne yaptıklarına dair hiçbir fikrim yoktu. Babam çok fit bir adamdı. Belki de sınav çekiyordur diye düşünmüştüm. Bayan Meadowbank'in üstünde. Küçük çocukların zihinlerinin nasıl çalıştığı komik, değil mi? Ama sonra artık küçük bir çocuk değildim ama hala o taburede onları izliyordum. Ayaklarımı yere basacak kadar büyüdüğüm ve daha sonra dizlerimin çenemin altına kadar geldiği bir zamanı hatırlıyorum.

Korkudan neredeyse öğürecektim. 'Ama eminim annene bir şey söyledin? Ne yapacağını bilemeyecek kadar gençtin.

Güldü - tokat gibi bir ses.

Bu sefer mutfak lavabosuna kadar gelebilmişim ki her şey durdurulamaz bir sel gibi akmaya başladı. Kruvasan topakları prizi tıkamış, lavabonun yarısı kötü kokulu sarı renkli sıvıyla dolmuştu.

Dominic'in elini sırtımda hissettim. 'İşte böyle,' dedi usulca. 'İçindekileri dök, tatlım. Bütün bunları bir arınma olarak düşün. Sonrasında kendimizi çok hafiflemiş ve arınmış hissedeceğiz. Sabırsızlanıyorum.

'Sonrasında' dediğinde aptalca bir umut kıvılcımı alevlendi, tıpkı karartma perdesinin aralığından sızan ince bir ay ışığı gibi.

* * *

Gold'ların evindeki atmosfer bir gün öncesinden çok farklıydı. O zaman endişe vardı ama bu daha çok beyinsel türdendi (bakalım, en son ne zaman böyle bir şey yapmıştı), bağırsaklarınızı yiyip bitiren türden değil, böylece yemek yiyemez, hatta düzgün nefes alamazsınız. Zaten o soluk tenli tiplerden biri olan Travis, aşırı pozlanmış bir fotoğraf gibi ağarmış görünüyordu. Ebeveynleri Edward ve Liz, Kim'in onları son gördüğünde olduğundan daha sessizdiler. Kardeşleri hâlâ orada olsa da, küçük çocukların gitmiş olduğunu görünce rahatladı. Bugün çocuk görseydi bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordu. Aklını kendi çocuklarından uzak tutmak için çok çalışıyordu ama bir çocuğun göğsüne yapışmış tek bir kirli oyuncağın ya da tek bir 'Anne' çığlığının onu dizlerinin üzerine çöktüreceğini biliyordu.

Liz Gold bir medya çağrısında kullanılmak üzere bir dizi fotoğraf getirdi. "çok iyi değil," diye özür diledi. 'Artık her şey dijital olduğu için böyle oluyor. Bilgisayarda hiç bakmadığımız bir fotoğraf var. Ve oradan çıkarmak istediğinizde, tabii ki yazıcı sorun çıkarıyor.

Kim bir gün önce Jessica'nın bir fotoğrafını görmüştü ama ilk kez onu doğru dürüst inceleme fırsatı bulmuştu. Geleneksel olarak çekici değildi. Bir sürü kalın siyah saç, muhtemelen çok fazla, bu yüzden küçük, ince kemikli yüzünü bastırdı (Kim'in böyle saçları olsaydı, kat kat yapardı, ağırlığın bir kısmını alırdı), kalın, asi siyah kaşları olan koyu gözler; şaşırtıcı derecede dolgun dudaklar. Fotoğraflardan birinde bir masada oturuyordu - Gold'ların yemek odasındakinde - arkasına yaslanmış ve dikkatle dinliyormuş gibi çekim alanının hemen dışındaki birine bakıyordu. Bir diğerinde ise bir kanepede, bu evdekinde değil, kucağında bir köpek yavrusuyla oturuyordu.

"Ne kadar şirin," dedi hiç düşünmeden. Sonra Travis'e: "Senin köpeğin var mı?" "Artık yok," dedi Travis, Travis'in gözlerine bakmadan.

Travis ve Jessica her zaman aynı fikirde olmamışlardı. Kim işaretleri tanıdı.

'Hepinizin bana Jessica hakkında söyleyebileceğiniz her şeyi söylemenizi istiyorum - arkadaşlarının kim olduğunu, nerede takıldığını, nelerden hoşlandığını, nelerden nefret ettiğini. Her şeyi.

Kim o sırada kardeşler arasında geçen bakışı, "Ben nereden bileyim?" diyen hafif omuz silkmeyi kaçırmadı.

On Beşinci Bölüm

Üçüncü gün sabah uyandığımda ağızımda metalik bir tat vardı ve midem sanki içinde canlı bir şey varmış ve dışarı çıkmaya çalışıyormuş gibi korkunç bir şekilde geriliyordu. Elimi alnıma götürdüğümde sıcak ve nemli hissediyordum.

O anda ayak bileğimdeki metal kelepçeden bir çekiştirme geldi. Dondum kaldım. Dominic'in yüzü kemerin çerçevelediği yerde belirdi. İyi bir ruh hali içinde görünmüyordu.

"Big Brother Hanesinde Üçüncü Gün," dedi kuru bir sesle, kelepçenin kilidini açarak. 'Ve biraz daha çaba çalışalım, olur mu Jessica? Her şeyin bu kadar tek taraflı olmasından bıkmaya başladım. Burada her şeyi veren benmişim gibi hissediyorum ve sen sadece alıyorsun, alıyorsun, alıyorsun.

Ne diyeceğimi bilemedim.

"Sanırım tuvalete gitmek isteyeceksiniz, değil mi?"

Sanki eşek sütüyle banyo yapmak istiyordum gibi konuştu.

Başımı salladım. Geldiğimden beri tuvalete giderken bana eşlik ediyordu ve ben de gözlerimi tam karşımdaki bir noktaya odaklayıp yalnız olduğumu hayal etmeye alışmıştım. Bazen, gerçekten utanç verici anlarda, kafamın içinde kendi kendime şarkı sözleri okuyarak dikkatimi yaptığım şeyden uzaklaştırmaya çalışıyordum.

Dominic genellikle babacan bir gururla bakardı ama bugün kızgındı. Ben sabit bir şekilde önümdeki fayansa bakarken, "Seni bu tuvalet molalarında şımartmamalıyım," dedi. 'Bu konuda daha disiplinli olmalısın. Senin sorunun, Jessica, ruhsal olarak gevşemene izin vermiş olman.

"Ruhsal olarak gevşek". Bunlar onun sözleriydi.

Sifonu çekerken, 'Kıyafetlerini çıkar,' dedi. "Kendini övme Jessica. İçimden geçen ani korkuyu açıkça görmüştü. "Sadece seni görmek istiyorum.

Dünkü mavi taytımı çıkardım, bir dalgıç kıyafeti gibi soydum. İpek tuniği çıkardım. Sütyeni.

'Öyle değil. Ellerini iki yanına koy.'

Dominic banyonun kenarına tünedi ve beni açık artırmada satın alıyormuş gibi değerlendirdi. 'O kızarıklık hala orada. Sana söylemeliyim Jessica, hiç çekici değil. Suçlunun kişisel hijyeniniz olduğunu düşünmeden edemiyorum. Ve giderek tombullaşıyorsun.'

Karnıma baktım, külotumun bel bandının üzerinden yuvarlanıyordu. Natalie'nin külotu demeliydim.

"Korkarım bugün size yemek yok.

Sanki dün buzdolabından aldığımız krep yığınlarını ve folyo kaplardaki cannelloni ve zabaglioni'yi isteyerek mideye indirmişim gibi. "Bu senin iyiliğin için," dedi ve bana daha fazla kıyafet bulmaya gitmeden önce beni kez daha radyatöre kelepçeledi. Kırmızı likralı bir elbise ve kırmızı taytla yeniden ortaya çıktı. Kelepçeleri çıkardı ve beni Giyinmişti, bu da bir şekilde onun neşesini yerine getirmiş gibiydi.

'Çok şenlikli görünüyorsun, tatlım. Biliyor musun, senin resmini yapmaktan hoşlanabileceğimi düşünüyorum.

Duvardaki iğrenç yarı Natalie, yarı kedi resmine bir bakış attım. 'Öyle bir şey yok. Merak etme. Ben sadece seni bu eve bağlamak istediğimi hissediyorum.

"Kağıt, tıpkı şimdi o kırmızı elbisenin içinde görüldüğün gibi.

Yumuşak bir sesle o korkunç 'Lady in Red' şarkısını söylemeye başladı ve korkunç bir an için beni dansa kaldıracaklarını düşündüm. Onun yerine boyalarını almak için tekrar ortadan kayboldu. Oraya geldiğimden beri ilk kez radyatöre zincirlenmeden yalnız kalmıştım. Düşünmek için duraksamadan odanın diğer ucuna, ağır ön kapıya doğru koştum ama daha oraya varmadan, mor anahtarla içeriden nasıl kilitlediğini hatırladım. Kolu çektiğimde yerinden oynamadı.

"Umarım uslu duruyorsunuzdur," diye seslendi iç koridordan.

Diğer odada olup olmadığını merak ettim. Her zaman kilitli olan kapının arkasındaki odada. Çılgına dönmüş bir halde mutfığa geçtim ve kulpları çekmeye başladım ama içinde çay havluları ve peçeteler olan bir çekmece dışında diğerleri kilitliydi.

Hâlâ o şarkıyı mırıldanarak yaklaştığını duyunca, daha önce durduğum radyatöre geri koştum.

Bir A3 eskiz defterini ve büyük bir deri çantayı dikkatle yemek masasının üzerine yerleştirirken, "Sesin biraz şişmiş gibi Jessica," dedi.

Nefesimi tuttum ama başka bir şey söylemedi. Önce bir kutu kalem çıkardı. Sonra boyaları, görünüşlerine bakılırsa akrilikleri ve büyük bir ahşap paleti. Son olarak deri ciltli bir dosya çıkardı. İçini açtığında, büyüklük sırasına göre sergilenen çeşitli boya fırçaları vardı. Sonra bana bir şey söyledi. Ağzının hareketini izledim. Ama kafamın içinde çılgılık atan bir kadın sesinden başka bir şey duyamadım.

* * *

Travis Riley ve Jessica Gold'un yaşadıkları bölge, emlakçıların olan diyebileceği ama Kim'in bok çukuru olarak adlandıracağı bir yerdi. Daire için çok uğraşmışlardı, bu çok açıktı. Laminat parkeyi renkli kilimlerle kaplamışlardı ve mobilyalar eklektikti ve hatta eski püskü şık olarak tanımlanabilirdi. Oturma odasının köşesinde bir Noel ağacı vardı. Küçük ama gerçekti ve biblolar ve şeker külahlarıyla zevkle süslenmişti.

Travis saçının bir tutamını parmağının etrafında döndürerek, "Kendi evimiz için depozito biriktiriyoruz," diye açıkladı. "Hiç şansımız yok. Emekli maaşlarımızı çekiyor olacağız ve Londra'da işler bu kadar hızlı artarken hala biriktiriyoruz. Tabii o zamana kadar emekli maaşı kalırsa.

Kim, sesinin acı geldiğine karar verdi. Belli ki yıl tıp okuduktan sonra kendisine daha iyi bir şey borçlu olduğunu düşünüyordu. Kim onun bir gece önce Gold ailesinin evinden ayrıldığını, Jessica'nın ortaya çıkma ihtimaline karşı evde olması gerektiğini söylediğini biliyordu. Muhtemelen ortamdan uzaklaşmak da istemişti. Onu suçlamıyordu.

En azından uyumuş gibi görünüyordu, ki bu onun için söylenebilecek en iyi şeydi. Dün gece nihayet kendini sessiz evine bıraktığında, beş dakika arayla Sean'ın cep telefonunu aramış ama bir sonuç alamamış, sonunda çaresizlik içinde ailesinin sabit telefonunu aramıştı.

"Korkarım henüz seninle konuşmak istemiyor, canım," dedi annesi ona. "Ona biraz zaman ver.

"Peki, çocuklarla konuşabilir miyim?"

O sırada hattın diğer ucundan keskin bir nefes alma sesi duyuldu. "Saat on bir, aşkım. Ne zaman yattıklarınızı hatırlıyor musun?"

Noel Baba için hazırladıkları ve hâlâ şöminenin üzerinde duran bir bardak konyağı içmişti. Sonra da şişede kalanı içti. Ama yine de dönüp durmuş, sanki ortada bir duvar varmış gibi kral yatağının kendi tarafına doğru sertçe uzanmıştı. Sonunda Rory'nin yatak odasına gitmiş, onun Arsenal yorganının altına kıvrılmış ve burnunu onun pijama üstlüğüne gömerek uykuya dalmıştı.

"Banka kartlarını takip ettiniz mi? Travis bilmek istedi.

'Yirmi dört öğleden sonra Oxford Caddesi'nde olduğunu gösteren birkaç alışverişimiz var. Dört yirmi üçten sonra bir şey yok.'

"Oxford Caddesi mi? Travis bunu sanki uzak ve belirsiz bir yermiş gibi söyledi. "Ama yerel bir yere gideceğini söylemişti. Peki ya telefon kayıtları?"

"Ailesini aradığı sabahtan beri hiçbir şey yok. Dahili GPS'ini kullanarak telefonunun yerini tespit etmeye çalıştık ancak mobil ayarlarını kapatmış görünüyor.

Travis dudak büktü. "Ona bunu yapmamasını söyledim, ama açık bırakmanın şarjı bitirdiğinde ısrar ediyor. Telefonunu bir taksinin arkasında ve başka bir sefer de kütüphanede unuttuktan sonra öğreneceğini sanıyorsunuz, değil mi? Ama Jessica'ya bir şey söylemek mümkün değil. Dinliyor gibi görünüyor ama sonra gidip tam olarak istediğini yapıyor. Başının etini yememe rağmen yeni dizüstü bilgisayarındaki senkronizasyon şeyini hala kurmadı.

Sesi sinirli geliyordu. Kim, Gary Sheridan'ı ve karısının kaybolmasıyla ilgili basın toplantısında döktüğü timsah gözyaşlarını hatırladı.

Travis Riley o tipe benzemiyordu. Ama Kim'in polis memuru olduğundan beri öğrendiği bir şey varsa, o da tip diye bir şeyin olmadığıdır.

* * *

Yeni resim, yarı kedi yarı Natalie resminin altında, duvara yaslanmıştı. Yüzün sadece bir renk bulanıklığı olduğu, tüm özelliklerin kasıtlı olarak birbirine bulaştırıldığı, ağzın gözlere ve burna kanadığı gerçeğini aştığınızda fena değildi.

Kırmızı elbisem ve taytımla kanepede poz vererek geçirdiğim saatler neredeyse keyifli geçmişti. Sonrasında acıkmıştım - son birkaç gündür zorla yediklerim midemin yemeğe alıştığı anlamına geliyordu - ama Dominic bana yiyecek bir şey teklif etmedi. Onun yerine buzdolabındaki plastik kartonlardan seçtiklerini izledim. Sonunda vejetaryen bir şey olan peynirli makarnayı seçtiğinde kalbim biraz çarptı. Mikrodalgada ısıtıp büyük beyaz bir tabağa aktardı ve gözlerimin içine bakarak düzenli bir şekilde yedi.

Şimdi kanepedeydik ve havadaki gerginlikten yine şimdiki zamanın geldiğini anlayabiliyordum ve aniden yemek yemediğime sevindim çünkü bağırsaklarım garip şeyler yapıyordu ve bir sonraki adımda ne üreteceğinden korkuyordum.

"Çok güzel görünüyorsun. Sanki elinde hâlâ bir boya fırçası varmış gibi parmak uçlarıyla dudaklarımın dış hatlarını çizdi.

Bütün vücudu kaskatı kesildi. "Sanırım başka bir hediye hak ediyorsun.

Elim hâlâ kızarıklıklarla kaplı karnımın üzerinde duruyordu, bu yüzden parmaklarımın arasından karnımın şiştiğini hissettim. Önceki gece boyunca kulübede uyanık yatmışım, zihnim dünkü hediye, o küçük mor plastik taburenin ve orada oturup kim bilir neyi izleyen küçük çocuğun düşünceleriyle çalkalanıyordu.

"Bu hediye biraz farklı. Dominic'in heyecanı ensemde hoş olmayan bir karıncalanmaya neden oldu.

'Size önceden içeriğini anlatacağım, sahneyi sizin için hazırlayacağım ve sonra size vereceğim. Nedenini anlayacaksınız. Bu kadar uzun süre bekleyebilir misin?

Başımı salladım.

"Hiç evcil hayvanın oldu mu Jessica?

Bu soru beni şaşırttı. Winston'ı düşündüm ve kalbimi sıkı ve acı verici bir şey sardı. "Benim bir köpeğim var," dedim. 'Bir köpeğim *vardı*,' diye düzelttim kendimi.

Winston benim hatamdı. Hiçbir zaman köpek sahibi olma hayalleri kuran çocuklardan biri olmadım. Teorik açıdan köpekleri severdim ama kendimi köpek insanı genlerine sahip olarak görmezdim. Sonra televizyonda kurtarma köpekleriyle ilgili bir program gördüm ve kafamda, kalbimde ya da bu tür şeylerin yaşadığı her yerde bir şeyler yerine oturdu ve işte o an, bir köpeğe sahip olmam gerekiyordu. Ani dönüşümümün hamilelik testi penceresindeki o ince mavi çizgiyle bağlantılı olup olmadığını sorgulamadım, ancak bu kurtulamadığım bir takıntı haline geldi.

Travis bu fikre tamamen karşıydı çünkü a) bahçesi olmayan en üst katta bir dairede yaşıyorduk; b) bütün gün işteydik; ve c) ıslak köpek kokusuna dayanamıyordu. Çekincelerinin her birine katılıyordum. Yine de varlığımın her zerresiyle bir köpeği arzuluyordum.

Bir köpek hayatımı düzene sokar.

Bir köpek bana sevecek birini verirdi.

Bir Cumartesi öğleden sonra bir evcil hayvan dükkanının önünden geçtim - East End'de, aslında olmak istediğim yerden uzakta olan bir evcil hayvan dükkanı. Ve orada muhteşem küçük siyah beyaz bir tüy yumağı vardı. O zamanlar evcil hayvan dükkanlarından yavru köpek alınmaması gerektiğini bilmiyordum, çünkü muhtemelen Romanya'da yavru köpek çiftliklerinde yetiştiriliyorlardı. Kucağımda Winston ve tüm dairemizi dolduracak kadar evcil hayvan malzemesiyle bir taksiyle geri döndüm.

Onu yerleştirmek için işten bir hafta izin aldım ve sonunda bunun bir hata olduğunu anladım. Odadan ıktığımızda Winston ağladı. Halıların üzerinde otladı ve Travis'in *BMJ* kopyalarını çiğnedi. Geceleri havlayarak bizi defalarca uyandırdı, öyle ki kahvaltıda konuşmadan oturduk, gözlerimiz siyah gölgeler içinde kayboldu. Travis'in 'ben sana demiştim'i, oturma odamızın enkazı arasında dolaşırken attığı her ağır adımda, başını her hafıfe, inanmayarak sallayışında yazılıydı.

İşe geri döndüğümde, öğle aralarında gelip Winston'ı dışarı çıkarması için bir köpek bakıcısı tutmuş olsam da, ayrılıklar acınacak haldeydi. Bulacağım yıkımdan korkarak eve döndüm. Yine de o köpeği seviyordum. Akşamları kanepede uzanırken göğsümde bitkin bir şekilde uyuduğunda ve küçük kalbinin benimkine çarptığını hissettiğimde, ona olan sevgimden lebileceğimi düşündüm.

Travis iş yerinde onu götürecek birini buldu. Kocası evden çalışan, bahçesi olan ve halılarının kirlenmesine aldırmayan biri.

Winston'ın sepetini, kselerini ve oyuncaklarını arabaya yüklerken, "En iyisinin bu olduğunu biliyorsun," dedi. En sevdiği oyuncak, çiğneyip geçtiği kırmızı benekli bir kurşun parçasıydı. O kurşun parçasını, avını taşıyan bir aslan gibi gururla odadan odaya taşırdı. Travis onu yeni sahipleri için çantaya koyamayacak kadar utanç içindeydi, bu yüzden o bizim dairemizde kaldı.

Travis, Winston'ı bıraktıktan sonra eve döndüğünde daha nazik olmak için çaba gösterdi. Dönüş yolunda alışverişe gitti ve fırında patatesle karnabahar peyniri pişirdi. Ama gecenin ilerleyen saatlerinde yatmaya hazırlanırken, "Gecenin bir yarısı uyandırılmamak ne güzel olur, değil mi?" dedi.

Ve onu öldürmek istedim.

Dominic tüm bunlar aklımdan geçerken sanki kafatasımdaki düşünceleri emip bir kitap gibi okuyabiliyormuş gibi izliyordu.

"Senin bir köpek insanı olduğunu biliyordum.

'Kedi insanı. Daha önce kedi insanı olduğunu tahmin etmiştin.

Szm kesmeme aldırmadı. 'Bir evcil hayvandan aldığınız bağlılık gibisi yok, değil mi? Koşul yok, nitelik yok, "X'i yaptığın, Y olduğun ya da bana Z'yi verdiğin sürece seni seveceğim" yok.

"Kpeğiniz var mıydı?

"Bir kuşum vardı. Bir kanarya. Bu seni şaşırttı mı?"

Olmadığını söyledim.

Ama tabii ki vardı. Kim evcil hayvan olarak kanarya besler ki? Muhabbet kuşuyla aynı değil miydi? Onların ne anlamı vardı - konuşmuyorlardı bile, değil mi? Siz televizyon izlerken göğsünüzde yatamazlardı.

"Bununla ilgili komik bir hikâye var. Kalbim göğsümün içine düştü.

"Ben beş yaşındayken annem hamile kaldı. Evet, babam Bayan Meadowbank'i bir çocuk daha doğuracak kadar uzun süre düzmeye ara vermiş olmalı. Sanırım o aşamada yetkililerin "zorlayıcı davranışlar" olarak adlandırdığı davranışları sergilemeye başlamıştım ve ailem bunu daha da kötüleştirmemeye kararlıydı. Annem ve babam dış görünüşle ilgileniyorlardı. Eminim bu sizi şaşırtmıştır. Birisi, belki de bir sağlık ziyaretçisi, onlara kıskançlığı önlemek için en büyük çocuğa, sözde henüz doğmamış bebekten bir hediye verilmesinin yolu yumuşatmaya yardımcı olduğunu söyledi. Bana her şeyden çok ne istediğimi sordular, ben de evcil bir hayvan, yani kedi ya da köpek dedim, ama annemin evde tüy döken, kir ve çamur getiren bir hayvan beslemektense kendi tombul kolunu yemeyi tercih edeceğini biliyordum. Bir gün okuldan eve geldiğimde mutfak masasının üzerindeki kafeste bir kanarya duruyordu.

Gülümsedim, ama sadece bunu bekliyor gibi görüldüğü için.

"Annem hamileyken evimizde her şey neredeyse normaldi. Annem kendi yatağına geri döndü. Bayan Meadowbank kendi evinde kaldı. Ve ben o kanaryayı sevmeye başladım. Tahmin et ona ne isim verdim?"

Hiçbir fikrim yoktu.

"Devam et," dedi. "Tahmin et.

"Bertie?" dedim. 'Buzzy? Muhabbet kuşu Buddy.'

Kahkahalarla kükredi. "Ona Dominic adını verdim. "Kanaryana kendi adını mı verdin?"

'Evet! O kuş benimdi, görüyorsunuz. Biliyor musun Jessica, eskiden efendilerine ya da metreslerine başka evlerde eşlik eden hizmetçiler kendi adlarıyla değil, işverenlerinin adıyla anılırdı. Plantasyon köleleri de öyle. Belki de köpeğinize Jessica deseydiniz, işler çok farklı .

Birden Sonia Rubenstein'ın sandalyesinde hevesle öne doğru eğildiği, parlak renkli eşarplarından birinin üstünden baktığı ve az önce söylediklerinin önemini kavradığı geldi gözümün önüne.

"Peki ne oldu?

"Ailem ve sağlık çalışanı, kuşun bebeğin hediyesi olduğu ve bebeğin bir parçası olmadığı konusunda ısrarla durdular. Kuşla ne kadar iyi bağ kurduğumu görünce çok heyecanlandılar. Bu sayede bebek doğduğunda ona daha da iyi uyum sağlayacağımı düşünüyorlardı.

"Ve yaptı mı?

"Her şeyin zamanı var, tatlım. Dominic sinirlenmiş görünüyordu.

"Kız kardeşim doğduğunda dehşete düşmüştüm. İşlevsiz ailemizde başka birinin daha olmasına sevineceğimi düşünürdünüz ama sevinmedim. İyi ya da kötü, ailemin ilgi odağı olmaya o kadar alışmıştım ki, birdenbire tüm evin odak noktası olan bu muhtaç küçük yaratığa alışamadım. Yıllarca sevgiye boğulmuştım ve şimdi sanki zamanın yarısında nerede olduğumu öğrenmeye bile zahmet etmiyorlardı. Annabel şöyle, Annabel böyle, Annabel seksi mi, Annabel'in değişmesi mi gerekiyor? Hatta onlarla aynı yatakta uyuyordu ve ben çalıştığımda yer olmadığını söylüyorlardı. Bir gece yeni bebekten nefret ettiğimi ve onu aldıkları yere geri götürmelerini dilediğimi haykırmaya başladığımı hatırlıyorum. Çocuklar nasıldır bilirsiniz.

Kendileri için sürekli bir muamma olarak kaldığım ve çocukken sürekli bir hayal kırıklığı olduğum kendi kardeşlerimi düşündüm.

"Ailem beni sakinleştirmeye çalışıyordu. "Ama Annabel seni seviyor," dedi annem. Dominic bu kısım için tüyler ürpertici tiz bir ses tonu takındı ve ne kadarını gerçekten hatırlayabildiğini merak ettim. Ne de olsa çok gençti. "Hatırlıyor musun, kanaryanı getiren oydu?" Ona ismiyle hitap etmezlerdi, Dominic. Garip olduğunu söylediler.

'Peki, sonra ne olduğunu tahmin edebilir misin Jessica? Kızgın küçük bir ocuk düşmanının kendisine verdiği hediyeyle ne yapabilir?

Bana bakıyordu, bir cevap bekliyordu.

"Serbest bırakmak mı?

Gözlerinde hayal kırıklığıyla bana baktı. 'Onu serbest bırakamazdım Jessica. Bu çok zalimce olurdu. Vahşi doğada tek bir gece bile hayatta kalamazdı. Onu kafesinden ve iki elimle nazıkçe tuttum, böylece küçük kalbini yumuşak tüylü göğsünden hissedebiliyordum. Sonra da boynunu kırdım.

Yalan söylüyor, dedim kendi kendime. O kadar küçük çocuklar böyle şeyler yapmazlar, hele bu kadar canlı hatırlamazlar. Yine de midem bulandı.

'Bu benim ilk kayıp deneyimimdi. Günlerce ağladım. Bebeğe hiçbir şey borçlu olmadığımı bilmeleri için anneme ve babama ne yaptığımı anlattım ama onlar yan komşunun kedisini suçlamakta ısrar ettiler. Bunun doğru olmadığını biliyorlardı ama hep böyle söylediler. "Kanaryanın yan komşunun kedisi tarafından öldürüldüğü zamanı hatırlıyor musun?" Bu beni deli ediyordu.

"Bir süre sonra Dominic'i unuttular ama ben asla unutmadım. Her insan sevdiği şeyi öldürür. Bunu kim söyledi, Jessica? Bunu beyin arşivinde bir yerlerde olmalısın?"

"Oscar Wilde.

İşte. Bunu bileceğini biliyordum. Beş yaşındayken öğrenmesi zor bir dersti.

Yalan söylüyor. Kendi ritmini bulana kadar zihnimde tekrarladım. Yalan söylüyor. Yalan söylüyor. Yalan söylüyor.

'Her neyse, beni dinle, şenlikli olmamız gerekirken hüzünleniyorum. Sana üçüncü hediyeni getireyim. Eminim unuttuğumu düşünmüşsündür.'

Ayağa fırladı ve ağacın yanına gitti. Mükemmel bir şekilde düzenlenmiş süslemelere ilk kez yakından baktım. Çok güzellerdi. Renkli camlardan yapılmış yuvarlak süsler, yanıp sönen peri ışıklarıyla göz kırpyordu.

Dominic yığından bir paket seçti. Hangisinin hangisi olduğunu nasıl bildiğini merak ettim. O pahalı kâğıtta herhangi bir işaret yok gibiydi.

Hediye dikdörtgen şeklindeydi, yaklaşık bir ayakkabı kutusunun yarısı büyüklüğündeydi. Ondan aldım.

" öyle Jessica, hepsini çıkar.

Daha önce olduğu gibi, kurdele ve kağıt katmanlarını açmamı izlemek onu oldukça heyecanlandırmış görünüyordu ve elimde sadece içindeki düz karton kutu kaldığında neredeyse hayal kırıklığına uğramış gibi görüldüğünü düşündüm.

"Aç . ne olduğunu görmek için can atmıyor musun?" İlk aklıma gelen ölü bir muhabbet kuşu oldu.

Bu yüzden kutuyu açtığımda bir dizi küçük boya kabı ve ilk bakışta tek tek paketlenmiş fırçalar bulmak beni rahatlattı.

"Sanat eşyaları mı?

Şimdi boğazından kopup gelen kahkahasının sesinden korkmaya başlamıştım.

"Pek sayılmaz Jessica. Sana bir şey göstermek istiyorum.

Bugün solmuş bir kot pantolonun üzerine bol gelen beyaz keten bir gömlek giymişti ve gömleği yukarı kaldırarak hafif bronzlaşmış düz bir karnı ortaya çıkardı. Göbek deliğinden başlayıp kot pantolonunun bel bandının altında kaybolan bir saç çizgisi vardı. Yutkunmaya çalıştım ama yapamadım.

Bir eliyle tişörtünü tutarken, diğer eliyle kot pantolonunu bir yanından aşağı doğru itti. Orada, pürüzsüz bir kalça kemiğinin yanında bir dövme vardı. Küçük, parlak renkli bir kuş dövmesi.

Elimdeki kutuya daha yakından baktım.

Küçük şişeler boya değil, mürekkepti. Tek tek sarılmış fırçalar? Steril dövme iğneleri.

On Altıncı Bölüm

Diğer arşivcilerden biri birkaç ay önce dövme yaptırdı. Garip bir insan. Çoğumuz öyleyiz. Kırk iki yaşında ve on beş yıldır evli bir adamla ilişkisi varmış. Adam ondan çok daha yaşlı ve bunca zamandır karısını terk edeceğine söz vermiş ama bir türlü bunu gerçekleştirememiş. On beş yıl beklemek. Sanırım çoğu insan bunu anlaşılmas buluyor ama ben anlıyorum. Bazen tüm hayatımı bir şeyleri bekleyerek geçirmişim gibi hissediyorum. Gerçek hayatımın başlamasını. Beklemek iyi olduğum bir şey.

Bir sabah işe geldi ve onda farklı bir şeyler vardı. Enerji doluydu. İlk başta, sonunda karısını terk ettiğini düşündüm. Ama omzuna bir dövme yaptırdığı ortaya çıktı. Dövmeyi bana tuvalette gösterdi, hırkasının arkasını utangaç bir şekilde aşağı çekerek yeleğinin askısından çıkan bir kelebeği ortaya çıkardı.

'Yıllardır bir tane istiyorum,' diye itiraf etti. 'Ama Paul onlardan nefret ediyor. Sıradan olduklarını düşünüyor.

Bir hafta içinde ilişkisini bitirdi.

Dövmelerin güçlü şeyler olduğunu biliyordum.

Ben bunları hatırlarken Dominic iğneyi bana . Şablonu çoktan hazırlamıştı - tıpkı onunki gibi minik bir kuş. Ve tabii ki tam olarak aynı yere, kalçamın üzerine yapılacaktı. Önce kasık kıllarımın bir kısmını tıraş etmesi gerekiyordu. Bundan hoşlandığını sanmıyorum. O korkunç resme bakılırsa Natalie'nin muhtemelen tüm kıllarını aldırın kadınlardan biri olduğunu hayal ettim.

Tıraştan sonra Dominic, belirlenen bölgeyi alkollü mendille silmek için büyük bir çaba sarf etmişti. 'Merak etme, her şeyi düşündüm Jessica. Bu tamamen güvenli. Sağlığın benim için önemli. Sanki özel bir şaka yapıp yapmadığımı kontrol ediyormuş gibi bana baktı. Ne kadar düşünceli olduğunu kabul etmem için istekli görünüyordu, bu yüzden soğukta bir köpek kulübesinde uyumamın ve damarlarımı tıkayana kadar yağlı yiyecekler yememin sağlığım için bu endişeyle nasıl bağdaştığını sormaktan geri durdum.

Aslında hiçbir şey söyleyemezdim. O iğneleri ve gökkuşağı rengindeki küçük şişeleri görünce sesim boğazımda düğümlendi.

Bir koyun ya da inek gibi damgalanmak üzereydim, bu adama sonsuza dek bu süslü deri parçalarıyla bağlanacaktım.

"Lütfen yapma," dedim kendimi durduramadan.

Bana baktı ve gülümsedi.

Ve sonra iğneyi deriye batırmaya başladı. "Doğru miktarda girmeniz gerekiyor," diye açıkladı Dominic. 'Derinin ikinci katmanını da geçmeli ama her yeri kan içinde bırakacak kadar değil. Eğer dikkatle dinlerseniz, her katmandan geçerken bir patlama sesi duyacaksınız.

Patlama sesini duymak istemedim. Taslağı oluşturan siyah mürekkeple karışan kan tanelerini görmek istemedim. Resmin etimde şekillenmesini görmek istemedim.

"İşte," dedi Dominic sonunda. "Bakmak istemiyor musun, tatlım?"

Başımı salladım ve üzüntümden sıcak bir gözyaşı gözümünden sıkıştı ve yanağımdan aşağı süzüldü.

Anında ayağa kalktı. Bana sarıldı ve kulağıma mırıldandı, 'Zavallı Jessica Gold. Zavallı yaşlı şey.'

Geri adım attığında bana bakışı o kadar şefkatliydi ki, "Eve gitmeme izin verecek misin?" diye sormaktan kendimi alamadım.

Bunu söyler söylemez, söylenmemiş olmasını diledim.

"Ama tatlım," diye cevap verdi, sesi bileğin iç kısmındaki et kadar ,
"*burası* artık senin evin.

* * *

Eğer daha önce hiç bir basın toplantısında panelde yer aladıysanız, bu oldukça korkutucu olabilir. Kim bunu sadece birkaç kez yapmıştı ve rolü sadece moral desteği vermek için ailenin yanında oturmaktı, ancak yine de yüzünde yanıp sönen çok sayıda mikrofon ve kamera karşısında kendini yeniden bunalmış buldu.

DSI Robertson ve Edward Gold'un arasında, korkunç görsel-işitsel ekipmanlarla dolu bir masanın arkasında oturan Kim, kendini korkunç derecede açıkta hissediyordu. Böyle bir zamanda dış görünüşü hakkında düşünmenin sığ bir düşünce biliyordu ama en son alışverişe çıktığında aceleyle aldığı yeni kapatıcıyla gözlerinin altındaki gölgeleri gizlemeye çalışmak için bugünü seçtiği için pişmanlık duyuyor, Sean asla anlamasın diye fişi alır almaz buruşturup atıyordu

ne kadar tuttuğunu bilmiyordu. Satıcı kadın ona ten renginden çok daha açık olması gerektiğini söylemişti ama Kim şimdi fenerlerin altında beyaz görüneceğinden ve kayakçıların gözlüklerinin etrafı bronzlaştığında bazen sahip oldukları o talihsiz görüntüyü vereceğinden endişe ediyordu.

Edward Gold'un yanında karısı Liz oturuyordu, Kim onu son gördüğünden beri tuhaf bir şekilde küçülmüş görünüyordu, sanki biri bir vanayı açmış ve içindeki havanın bir kısmını dışarı çıkarmıştı. En uçta ise Travis Riley oturuyordu; siyah çerçeveli gözlüklerinin ardındaki solgun gözleri endişeliydi.

Jessica'nın ne kadar süredir kayıp olduğunu, en son nerede görüldüğünü, Noel arifesi öğleden sonra Oxford Caddesi'nde olduğunu gösteren banka kartlarını konuşmuşlardı. Şimdi sıra Golds'un başvurusunu yapmasına gelmişti. Bu kısım Kim'i her zaman rahatsız etmiştir. Ailenin ne kadar duygu gösterdiklerine göre değerlendirileceğinin farkındaydı. Çok fazla olursa, hepsi bir gösteri olarak görülebilirdi. Çok azı ise bir şeyler sakladıkları anlamına gelirdi. İnsanlar ne zaman gerçek hayatı *X Factor* gibi değerlendirmeye başladı?

Liz Gold aile adına konuşacaktı, buna çoktan karar vermişlerdi. O da çoktan kararını vermişti. En azından öyle görünüyordu, diye düşündü Kim alaycı bir ifadeyle. Yeşil gözleri koyu gölgelere gömülmüştü ve kahverengi saçları cılız, yıkanmamış bir görünüme sahipti, gri saçları kalıp gibi ayrılmıştı. Yine de ruj sürmüştü, Kim fark etmeden edemedi. Bu onun aleyhine olabilirdi.

'Jessica sessiz, evini seven bir kızdır,' diyordu Bayan Gold. 'Bu kayboluş hiç de karakterine uygun değil. Birileri onun nerede olduğunu ve ona ne olduğunu biliyor olmalı. Biz sadece kızımızın güvende olduğunu bilmek istiyoruz.

Liz Gold'un sesi son kelimede titrediğinde Kim onaylarcasına başını sallayarak kendini dehşete düşürdü.

Sırada Travis Riley vardı. Siyah polo yakalı bir kazak giymişti ve konuşmadan önce saçlarını gözlemlerinden uzaklaştırdığında Kim kaşlarını çatı. Bu insanları yabancılaştırabilirdi - büyük İngiliz halkının karşı çıktığı şeyler inanılmazdı.

'Jessica'yı çok seviyor ve özliyoruz,' dedi ve hazırlanan bir açıklamayı okudu. "Nerede olduğuna dair herhangi bir bilgisi olan varsa *lütfen* polisle temasa geçsin. Kim masadaki pozisyonundan Travis'in yazılı ifadeyi tutan elinin titrediğini görebiliyordu ama kameraların Travis'in yüzüne odaklanacağını biliyordu. ahşap bir şekilde okuyordu.

Tüm bunlarla bir ilgisi olabilir miydi? Kim'in içgüdüğü hayır diyordu ama yine de Noel arifesinden beri hareketlerinin izini sürüyorlardı. Telefon kayıtlarını çoktan kontrol etmişlerdi - Jessica'nın numarasına nerede olduğunu soran bir sürü arama ve mesaj vardı ama şüpheli bir şey yoktu.

Muhabirlere ailenin soru kabul etmeyeceği bildirilmişti ama yine de bazıları daha fazlasını isteyerek bağırıyordu. "Ed daha fazla renk istiyor," diyordu bu muhabirler ona sürekli, yani kişisel şeyler. Ölüler ve kayıpları hayata döndüren küçük ayrıntılar.

'Bayan Gold, bize kendine zarar verme olayını anlatabilir misiniz? Jessica'nın kendine bir şey yapmış olabileceğini düşünüyor musunuz?

Kim kısa süreliğine gözlerini kapattı. Bu nasıl bu kadar çabuk yayılmıştı? Aile çoktan ayağa kalkmış, gitmeye hazırlanıyordu ama Liz Gold durdu ve el feneri denizine göz kırptı.

"Hayır," dedi ve öfkeli bir kızarıklık boğazına ve yüzüne doğru ilerledi. 'O asla-'

Kim hemen dirseğinden tutup onu uzaklaştırdı ve cümleinin geri kalanını havada asılı bıraktı.

* * *

O gece Dominic kocaman yatağın ayakucunda uyumama izin verdi. Hâlâ ayak bileğimden prangalıydım, zincir eskisinden çok daha kısaydı ama altımda yumuşak bir şilte olması tarif edilemez bir duyguydu. O kadar minnettardım ki ağladım.

Daha sonra, gözlerim karanlığa alıştığında, saten kuş tüyü örtünün üzerinden Dominic'e baktım. Hiç ses çıkarmadan uyumak gibi rahatsız edici bir tarzı vardı, ağır ritmik nefes alıp veriş i yoktu, baygın mı yoksa doğrudan size mi bakıyor anlayamıyordunuz, birbirine yakın gözleri karanlıkta bir kedininki gibi parlıyordu. şimdi yüzü başka tarafa dönüktü, göğsü hafifçe inip kalkıyordu. Yatağın büyüklüğü, altta yatay olarak yatıyor olmama rağmen ayaklarının hala bana değmediği anlamına geliyordu, ancak bir elimi uzatsaydım ona dokunabileceğime eminim. Zincire bağlı ayak bileğimi oynatmamaya dikkat ederek kendimi biraz daha kaldırdım ve silah olarak kullanabileceğim bir şey olup olmadığını görmek için etrafıma bakındım ama hiçbir şey yoktu. Kapalı çekmeceleriyle çıplak tuvalet masası ulaşamayacağım bir yerdeydi. Boş karnımdaki donuk ağrı şiddetlenmişti ve bir elimi karnımın üzerine koydum, o öğleden sonraki dövmeden dolayı hala çiğ olan deriye dokunduğumda yüzüm buruştu.

Ailemi düşünmeye başladım ve tüm bunların onlara ne yapacağını merak ettim. Ailem benim için her zaman kardeşlerimden daha çok endişelenmiştir. Bir keresinde, on üç yaşımdayken ve çatı katında dolaşırken

Eski g nl klerimi ararken, annemin dikenli, neredeyse okunaksız el yazısıyla çocukken yaptığım tüm tuhaf davranışları listelediği, gözlemlerin özenle tarihlendirildiği ve kaydedildiği bir deftere rastladım. 2 Mart 1987, sabah 10.30-11.20: Gözlerimi boşluğa diktim. 3.15, 9 Eylül 1988: Bahçede orada olmayan biriyle sohbet ettim. Onunla y zleştikimde çok utandı. 'Sadece ihmalkarlık etmek istemedim' dedi. 'Ebeveyn olmanın nasıl bir Şey olduğunu, çocuklarınızın hayatlarının olabildiğince kolay olmasını, mücadele etmemelerini ne kadar çok istediğınızı hayal bile edemezsiniz.

Acaba bu kriz annemi Budizm'e yeniden dönmeye teşvik etmiş olabilir mi diye düşündüm. Onu, eskiden en büyük ağabeyime ait olan odanın köşesinde yaptığı tapınakta, sağ salim dönmem için ilahiler söylerken hayal ettim. James eve gelip de onu orada bulduğunda çok sinirlenmiŐti. "Neden benim odam?" demişti huysuzca. "Neden diğerlerinden biri değil?

Buraya kişisel bir tuhaflıktan ziyade, herkesin başına gelebileceği gibi, saflık yüzünden geldiğimi fark etmeleri aniden önemli göründü.

Yatağın üzerinde yatarken, hareket edemeyecek kadar gergindim, yine de altımdaki Őiltenin yumuŐaklıėının tadını çıkardım, köpek kulübesinin kalça kemiklerime batan sert ahşap zemininden sonra böyle bir rahatlama. Bu ani cömertliğe neyin yol a tığını merak ettim ve sonra aklıma geldi.

Yatakta uyumak, kırıldığım için  d l md .

On Yedinci Bölüm

Sonia Rubenstein size sanki bir galerideymiş ve siz de büyüleyici bir tabloymuşsunuz gibi bakıyordu. Kim kendini vermekten korktuğu için ağzını açmadan önce söyleyeceklerini düşünürken buldu kendini. Gerçi ele vermekten korktuğu şeyi söyleyemezdi.

"Çekincelerinizi anlıyorum Bayan Rubenstein," dedi Kim, her zamanki gibi *Bayan* kelimesinin telaffuzunda tökezleyerek. "Ancak, önceliğimizin Jessica'yı bulmak olduğunu takdir edersiniz, bu yüzden kaybolmadan önceki ruh hali hakkında bize fikir verebilecek herhangi bir şey söylemiş olabileceğini bize söylemeniz gerekiyor.

Psikoterapist gülümsedi, kırmızı dudaklı ağzı boynunda gevşekçe düğümlenmiş ipek eşarbın tonuyla tam olarak uyuyordu.

Sonia, lütfen. Elbette elimden geldiğince yardım etmek istiyorum Dedektif Harper. Ancak hasta gizliliğini de çok ciddiye aldığımı anlamalısınız. Eğer Jessica'nın... hayatına biraz ara verdiği ortaya çıkarsa... onu herhangi bir şekilde tehlikeye attığımı hissetmesini istemem.

Kim, Martin'den birkaç metre uzakta olmasına rağmen, sabırsızlığının Martinden ter gibi aktığını hissedebiliyordu.

"Peki sence bu mümkün mü Sonia? Jessica'nın kimseye haber vermeden, dediğiniz gibi biraz soluklanmak için çekip gitmiş olması?

Psikoterapistin gülümsemesi, sanki oraya fırlatılmış ve tam pişmemiş spagetti gibi duvara yapışmış gibi yüzünde sabit kaldı.

"Bu şekilde davranması onun için alışılmadık bir durum olurdu," dedi sonunda. 'Ama bunu arıyordum. Jessica oldukça sıra dışı bir insan. Onun davranışlarını tahmin etme riskini almak istemem.

"Ne anlamda olağandışı? Martin buraya gelme sebepleri olan teşhisi koyup gitmek için can atıyordu.

"O diğer insanların düşündüğü gibi düşünmüyor. Oldukça zeki ama bazen onunla konuşurken sanki orada değilmiş, tamamen başka bir dünyaya gitmiş gibi hissediyorsunuz. Bazen uyum sağlamakta zorlanıyor.

"Anladığımız kadarıyla geçmişte sesler duyduğunu söylemiş.

Belli ki bu Sonia Rubenstein için yeni bir haber değildi.

"Evet, Bayan Gold seanslarımızı ayarlarken bana bundan bahsetmişti. Nasıl desem, çocukluktan gelen bir iç ses geçmişi olduğunu söyledi. Ancak Jessica bana bundan hiç bahsetmedi. Dış dünyanın kaybolduğu dönemler yaşadığını söyledi ama seslerden hiç .

"Ve ona sormayı düşünmedin mi?

Kim, Martin'in bu kadar düşmanca konuşmamasını diledi. Bu sadece kadını .

'Seansları bu şekilde yönetmezdim, hayır. Eğer Jessica kafasındaki sesler hakkında konuşmak isteseydi, bunu yapmak için bolca fırsatı vardı ama yapmadı.

"Ve sanırım kendine zarar vermekten de bahsetmedi? Martin bastırdı.

Şimdi psikoterapist şok olmuş görünüyordu. "Hayır. Asla. Bunu size kim söyledi?" "Jessica Gold'un annesi kollarında kesikler ve morluklar görmüş," diye ısrar etti.

Sonia konuşmadan önce bu bilgiyi sindirmek için bir an bekledi. 'Bu beni gerçekten şaşırttı. Jessica'nın böyle bir zihin yapısına sahip olduğunu hiç düşünmezdim.

"Ve size intihara meyilli olduğuna dair herhangi bir işaret vermedi mi?" "İntihara meyilli mi? Hiç de değil.

Kim göz ucuyla Martin'in kaşlarını çatıldığını gördü. Martin'in bu soruyu daha fazla sürdürmesine fırsat vermeden araya girmeye karar verdi.

'Bayan Rubenstein, Sonia, Jessica ve erkek arkadaşı Travis Riley arasındaki ilişki hakkında bize biraz bilgi verebilir misiniz? Ondan kaçıyor olabilir mi?'

Terapist daha sorusunu bitirmeden başını sallamaya .

Bundan çok şüpheliyim. Annesinin gördüğü kesik ve morluklardan onun sorumlu olabileceğini düşünüyorsanız, bundan da şüpheliyim. Jessica sık sık şikayet ederdi... hayır, çok güçlü bir kelime, o... ilişkide tutku eksikliği olduğunu gözlemlerdi. Bence Jessica bu ilişkiden ayrılmayı bu kadar çok isteseydi, ilişkiyi bitirmek çok da zor olmazdı.

Kim, Sean'ı ve son birkaç aydır nasıl olduğunu düşünmemeye çalıştı; işten eve her geç gelişinde ağzı ince bir çizgiye dönüşüyor, rahatlamak için gittiği yerin iş, her şeyin yeniden gerildiği yerin ise ev olduğunu giderek daha fazla hissediyordu. Her zaman daha az tutku, daha az yoğun ruh hali olmasını istemişti, böylece gerçekten tutkuyla hissettiği şeyleri, işini ve çocuklarını bir arada tutmaya konsantre olabilirdi. Yüzüne yansıyor muydu? Merak etti. Evliliğinin başarısızlığı mı?

Sonia Rubenstein oturdukları danışma odasının kapısının üzerindeki saate bakıp duruyordu.

"Korkarım yakında başka bir müşterim gelecek," dedi sonunda. Ama Martin ve Kim ayrılmak üzereyken, Kim'in kolunu tuttu. 'Düşündüğünden daha dayanıklıdır, biliyorsun. Tanıdığım en sert insanlardan biri.

Sonra aniden döndü. "Kendinizi gösterebilir misiniz?"

* * *

Kurumsallaşmışım.

Bunu dördüncü gün, büyük cam pencerelerden uzakta köprüden geçen küçük arabalara baktığımda anladım ve özlem yerine endişe hissettim. Dış dünya hala güzel görünüyordu ama aynı zamanda korkutucuydu.

Travis'in komik olmaya çalışırken sahte bir Amerikan aksanıyla söylediği gibi.

Peki Dominic ve ben birlikte geçirdiğimiz zamanı nasıl doldurduk? Hatırlaması zor. Böyle bir durumdayken zaman garip şeyler yapar, siz bir dakika ile bir saat arasındaki farkı anlayamayacağınız bir kozanın içinde olana kadar kendi etrafında dönüp durur. Film izledik. Scrabble oynadık ve Dominic puan kazanmak için Amerikan yazım kurallarını kullandığında hiçbir şey söylemedim. Kitap okuduk. Dominic'in yatağının altında kitaplarla dolu büyük bir çekmece vardı. İlk başta hepsinin kurgusal olmadığını ve çoğunlukla İkinci Dünya Savaşı ile ilgili olduğunu görünce hayal kırıklığına uğradım, ancak birkaçını okuduktan sonra her şeyin nasıl geliştiğine hayran kaldım. İlk kez tarihin birbiri ardına gelen sonuçlardan ibaret olduğunu gördüm. Sonu olmayan. Nedenini sormayın ama içinde bulunduğum çıkmazda bunu bir teselli olarak gördüm. Dominic, ben ve Wapping'deki bu milyon poundluk hapisane, diğer her şeyin dışında bir balonun içinde var olmuyorduk. Bizi buraya getiren ve tüm bunlar çözüldükten sonra da uzun süre devam edecek olan bir olaylar zincirinin, neden ve sonuçların parçasıydık.

Bazen bu durumu bile unutuyor ve kendimi onunla sanki normal bir insanmış ve bu da normal bir sosyal durummuş gibi sohbet ederken buluyordum. O anlarda Dominic'in Bayan Meadowbank'in, boğucu annenin ve plastik taburenin olmadığı paralel bir evrende nasıl olabileceğine dair bir anlık bir fikre kapılıyordum. Sonra banyoya gitmek için kalkar ve beni kalorifere kelepçelerdi ya da aşağıya bakıp dövmemin etrafındaki derinin nasıl pembe ve kabarık olduğunu ve küçük kan lekeleriyle süslendiğini görürdüm ve gerçeklik geri gelirdi. Bir keresinde filmler hakkında konuşuyorduk ve *Batman* oyuncusu Heath Ledger'ı tartışmaya başladık. Ben de *Brokeback Dağı*'nda oynadığını ve Dominic'in

Aynı fikirde değildik ve neredeyse evli bir çift gibi Pazar gazeteleri üzerine iyi huylu bir şekilde tartışıyorduk. Birden Dominic ayağa fırladı ve mutfak duvarında kayboldu, kilidin içinde çevrilen bir anahtar sesi duydum ve her zaman kilitli olan diğer kapıyı açtığını düşündüm. Hemen düşüncelerim hızlandı. Gözlerim odanın içinde çılgınca dolaştı. Yer lambasını alıp ona doğru savurabilir miydim? Ya mutfak adasının üzerine çıkıp bir tabağı kafasında parçalasaydım? Daha düşüncelerimi düzene sokmaya fırsat bulamadan anahtarın kilitte tekrar döndüğünü duydum ve o geri dönmüştü.

"Çok haklısın," dedi, ağzı gülümsüyordu ama gözleri gülümsemedi. *'Brokeback Dağı'nda oynamıştı.* Google'da arattım.

Ondan sonra bir saat boyunca benimle konuşmayı reddetti. Ama bu sorun değildi çünkü tek düşünebildiğim 'Burada internet var' oldu. Bu bilgi soğuk kalbimi bir alev gibi ısıttı.

Dördüncü gün, cesaretimi toplayıp ona onu sordum. Natalie'yi. Bana ilk arabasını anlatıyordu ve rengini tarif etmeye çalışıyordu. "Bunun gibi," dedi, kanepenin karşısındaki duvarda duran yarı kedi, yarı kadın resmindeki iğrenç bir tonu göstermek için ayağa kalkarak.

Konuşma o kadar kolay akıyordu ki, ben hiç düşünmeden ağzımdan çıkıverdi. Belki de yemek yemediğim için şu anda başımın çok hafif olmasıyla da bir ilgisi vardı.

"Ona ne oldu?" "Kim?"

Resme doğru işaret ettim.

Dominic cevap verirken sesi tehlikeli bir şekilde yumuşaktı. "Peki neden onun hakkında bir şeyler bilmek istiyorsun, tatlım?"

"Sebebi yok," dedim. 'Hiçbir sebep yok, ben sadece-'

Tokat birdenbire geldi. Bir an mavi gözlerine bakıp yumuşamalarını dilerken, bir an sonra geriye doğru uçtum ve elimi yanan yanağıma götürdüm. Konuşamayacak kadar şok olmuş bir halde kanepenin yanında yere çömeldim. Uzun bir süre birbirimize baktık, o ve ben, sonra yürüdü, eğildi ve beni kucağına aldı, bir çocuk gibi kucağında ben varken dikkatlice kanepenin minderlerine oturdu.

"Zavallı Jessica Gold," diye fısıldadı kulağıma, acıyla yanan yanağımı okşayarak.

Birlikte oturup hafifçe sallanıyorduk.

"Zavallı ihtiyar," dedi yine.

On Sekizinci Bölüm

Dördüncü paket dikdörtgen şeklindeydi, oldukça ağırdı ve daha paketini tam olarak açmadan içgüdüsel olarak bunun bir fotoğraf olduğunu anlamıştım. Çerçeve som gümüşten, eski tarzdaydı ve resim ilkokulda çekilen türdendi - sabit gülümsemeler ve beyaz gömlekli gri V yakalı kazaklar ve gri ve sarı çizgili kravatlar. Oğlan dokuz ya da on yaşlarında görünüyordu ve gülümsemesi sıkıydı, sanki çakıl taşları gibi kocaman çıkan ve etraflarındaki diğer süt dişlerini gölgede bırakan, henüz görünen ön dişlerini saklamaya çalışıyordu. Kız çok daha küçüktü - dört ya da beş - ve gülümsemesi bir otobüsü içine çekecek kadar büyüktü.

Çocuk kesinlikle Dominic'ti. Mavi gözleri o zaman bile çok yoğundu ama şimdi gözlerinde eksik olan bir şey, bir ışık vardı. Kızın açık kahverengi saçları iki sıkı kısa örgü halindeydi ve kocaman gözleri vardı, ağabeyininkilerle aynı renkteydi ama irislerinin etrafında lacivert bir halka, şaşırtıcı derecede kalın siyah kirpikler ve yanağında ona uygun bir gamze vardı. Hayat dolu görünüyordu. Adam kolunu geleneksel koruyucu ağabey modunda kıza dolamıştı.

"Ben ve kız kardeşim," diye açıkladı gereksiz yere.

Ve sonra onu ilk kez duydum. Kulaklarımdan aşağıya sim gibi süzülen, bana ailemin Noel kartının önündeki kar küresindeki çocukları düşündüren çın çın bir ses.

"Üşüyorum," dedi. "Çok üşüyorum."

"Çok güzel bir fotoğraf. Onu susturmak için ve benim tepkimi beklediğini bildiğim için söyledim. Ama aslında çok güzel bir fotoğraftı. Kardeş oldukları çok açıktı ve çok yakın görünüyorlardı."

"Bana okul günlerinden bahset Jessica. Senin hakkında her şeyi bilmek istiyorum. Şimdiye kadar hep ben, ben, ben. Şimdi sıra sende."

Beni gerçekten tanımak istemediğini biliyordum. Ya da sadece söylediklerimin kendisine daha fazla ışık tutabileceği ölçüde.

"Biraz tuhaf bir çocuktum," diye başladım. 'O yaşta bile' - fotoğrafı gösterdim - 'diğerleriyle aynı olmadığımı biliyordum. Hatırlıyorum da

Diğer çocuklara bakıp nasıl anlamaya çalışarak çok zaman geçirdim.

"Neyi?"

"Birbirleriyle nasıl konuşacaklarını ve oynayacaklarını, mola zamanlarında ne yapacaklarını ve nasıl davranacaklarını nasıl biliyorlardı. Benim için her şey zordu. Hiçbir şey doğal gelmiyordu. İlkokulda bile normal bir çocuğun rolünü oynuyormuş gibi hissediyordum.

'Peki neden diğerleri gibi olmak istiyorsun Jessica? Dünyada yeterince koyun var, sence de öyle değil mi?

'Evde tuhaf olduğum için bana sürekli gülen iki erkek kardeşim vardı. Tek istediğim beni ortama uyduracak sihirli anahtarı bulmaktı.

"Peki ya sen?"

Pek sayılmaz. Gerçi yeterince uğraşırsan normalmiş gibi davranabileceğini öğrendim. En azından çoğu zaman.

"Bu büyüleyici, tatlım. Kanepede ayaklarını sürüyerek tam yanıma oturdu ve evcil bir kediymişim gibi saçlarımı okşadı.

"Adı ne? Kız kardeşinin mi?"

Parmakları aniden hareketsizleşti ve başımın üzerinde durdu.

Sana zaten söylediğimi sanıyordum. Annabel. Ona Bella derdik.'

Hemen onu tekrar duydum. Çınlayan sesini. "Üşüyorum," dedi. "Çok üşüyorum.

"İkiniz yakınmışsınız gibi görünüyor. Hâlâ fotoğrafa bakıyor, yüzüme bakıp ne duyduğumu tahmin etmemesini umuyordum.

"Öyle mi? Sesi ancak bir fısıltıdan daha yüksekti.

Bir an için yanlışı bir şey söylediğimi düşündüm ve göğsüm sıkıştı, ama sonra rahatlayarak tekrar konuşmaya başladı.

'Hayatınızda, hakkında çok güçlü hisler beslediğiniz ve bu hislerin ne olduğunu anlayamadığınız biri oldu mu? Elinizi çok aşırı sıcaklıktaki suya soktuğunuzda bir an için kaynıyor mu yoksa donuyor mu anlayamadığınız gibi?

Travis'i düşündüm ve o bir odaya girdiğinde aklımın 'İşte Travis' dediğini ama kalbimin hiçbir şey söylemediğini. Doğum günlerinde ve Noellerde bana yazdığı ve 'sevgilerimle' diye imzaladığı kartları düşündüm. "Tüm sevgimle" değil. Sadece "aşk" bile değil. Sanki sürekli yenilenen bir sevgi havuzu varmış ve o da bu havuza elini rahatça sokup rastgele bir miktar çıkarmış ve tabağıma döküp yoluna devam etmiş gibi

bir sonraki kişiye. Hastanedeki vardiyasından hemen sonra dışarı çıktığını söylemek için beni aradığı zamanları düşündüm ve tepkim televizyonda istediğim her şeyi izleyebileceğim için rahatlamak oldu.

"Pek sayılmaz," diye itiraf ettim.

Bella'yla da böyle oldu. En başından beri, nasıl işleyeceğimi bilemediğim, muazzam, çalkantılı duygular içindeydim. Bir yandan o kadar küçük ve çaresizdi ki onu kurtarmak için trenlerin önüne atlamak ya da onu yanan binalardan çıkarmak istiyordum. Ama diğer da kıskançlıktan çatlıyordum. Annem ve babam Bella'ya tapıyorlardı. Herkes tapardı. Daha önce de söylediğim gibi, Bella onları bir süreliğine bir araya bile getirmişti. Bayan Meadowbank uzak durdu ve kendi odası olmasına rağmen çoğu zaman Bella ile aynı yatak odasında uyudular.

"Eminim bu bir rahatlama olmuştur?"

Saçlarımı tekrar okşamaya başladı ve gülerken parmaklarının titrediğini hissettim.

'Tatlı Jessica, çok dokunaklı bir şekilde safsın. İnsanların sevdikleri ya da sevdiklerini düşündükleri kişilerin ilgisi için, bu ilgi onları incitse bile her şeyi yapabileceklerini bilmiyor musun?"

"Büyüdükçe, bu çelişkili duygular daha da yoğunlaştı. Arkadaşlarıyla oynarken onu gözetliyor, onları bir gölge gibi takip ediyordum. Onun arkadaş edinmesini istemiyordum. Sadece bana ihtiyacı olsun istiyordum. Ama evde ailelerimizle baş başa kaldığımızda, onu küçük düşürmek ve aptal durumuna düşürmek için elimden geleni yapardım. O ağlayana kadar peşini bırakmadım. Bazen geceleri odasına girip onu uyurken izlerdim.

"Üşüyorum. Sesi şimdi daha yüksek, daha sertti. O konuştuğunda, tenimin her yerinde sempatiyle beliren küçük soğukluk yumruları hissettim.

Onu dışarıda bıraktım.

'Peki şimdi nerede? Bella mı?"

Dominic parmaklarını bir pençe haline getirdi ve başımın üzerine sertçe bastırdı.

"Sabırlı ol Jessica," dedi, ellerini kafa derime batırarak.

* * *

Kim kendini tamamen yeni bir zaman/uzay boyutuna girmiş gibi hissediyordu. Uykusuzluk ve zihninin rahatlamasına her izin verdiğinde onu yiyip bitiren suçluluk duygusu bir araya geldiğinde

Sürekli tetikteydi, çocuklar ve Sean evdeyken ancak hayal edebileceği bir şekilde kendini işe veriyordu.

"Sean çocukları ziyaret için ailesine götürdü," diye açıkladı Martin'e, yarı şaka, çalışkanlığının onu kötü gösterdiğinden yakındığında. "Bundan en iyi şekilde yararlanmalıyım.

Ona Sean'ın kendisine kalacak başka bir yer bulması için bir hafta süre verdiğini söylemedi. Ya da kendisinin ve çocukların kariyerinin önüne geçtiğini hissetmekten bıktığını söylediğinde sesinin ne kadar üzgün çıktığını. İsteddiği kadar uzun süre ve istediği kadar geç saatlere kadar çalışabilme özgürlüğünün ona nasıl enerji verdiğinden ya da bu farkındalığın kendisinden ne kadar nefret etmesine neden olduğundan ya da Sean'ın konuşmasının sonunda ona aptallık ettiğini ve onları geri istediğini söylemesi için nasıl bir boşluk bıraktığından bahsetmedi.

Aşırı sıcak ve uykusuz haliyle Kim, Jessica Gold davasına aşırı takıntılı olduğunu biliyordu. Hâlâ bir arkadaşıyla ya da gizli bir sevgilisiyle kaçmadığını gösteren hiçbir şey yoktu. Kullandıkça ödemeli bir telefon kullanıyor ve başka bir gizli banka hesabına sahip olabiliirdi. İnsanlar bunu her yapardı. Kim işe ilk başladığında, sevgi dolu bir baba ve koca olduğu söylenen bir adamın Piyango bileti almak için yola çıktığı ve bir daha görülmediği bir davada çalışmıştı. Sonunda Eastbourne'da bir yatakhaneye kadar izi sürülmüştü. "Her zaman deniz kenarında yaşamak istemişimdir," demişti.

Yani bunun olduğunu biliyordu. Ama bir şekilde Jessica Gold'un kendi hayatından çıkıp gittiğine inanamıyordu.

Bugün Kim'in huzursuzluğu onu Londra'nın batısındaki Perivale'e götürmüştü. Jessica Gold'un bir televizyon şirketinde çalıştığını ilk duyduğunda, havalı ve hareketli bir yer hayal etmişti, tasarımcı kıyafetleri giyen son moda gençlerle dolu bir yer. Bunun yerine kendini bir sanayi sitesinde, güvenlik görevlisinin söylediğine göre eskiden bir çeşit fabrika olan kare şeklinde yeni görünümlü bir binanın önünde buldu. İçeri girdiğinde, orada çalışan insanlar genel olarak kot pantolon ve süveter giymişlerdi ve binaya dağılmış bilgisayarlarda çalışıyorlardı.

Noel ve Yeni Yıl arasındaki o belirsiz dönemde sadece iskelet bir personel çalışıyordu ve Jessica'nın patronu bir sonraki haftaya kadar Karayipler'de tatilde olacaktı ama patronun yardımcısı Joe Tunstall iş başındaydı; kıvrık kızıl saçları ve alnındaki çilleri şimdi yaptığı gibi kaşlarını çatığında birleşen, memnun hevesli genç bir adamdı.

'Beni yanlış anlamayın, herkes Jessica'yı sever, sadece kimse onun özel arkadaşı değildir, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur,' diyordu. "Kendi başına kalmayı seviyor. Öğle yemeği için dışarı çıktığımızda her zaman bize katılmasını isteriz, ama her zaman bir bahanesi vardır ve hepimizden önce kaçır gider.

Paltolarımızı bile giymiştik. Ve genellikle bizden sonra geri döner. Dalga geçtiğini falan söylemiyorum. Çok çalışıyor.'

Kim, emniyette Joe gibi pek çok insanla tanışmıştı - bir organizasyondaki yaşamın yoldaşlığına minnetle bağlanan, önlerine gelen her daveti kabul eden, bir takıma ait olma duygusuna minnettar olan ve kafeteryada öğle yemeğindeki sarnie'yi ya da işten sonra bira içmeyi reddeden herkes tarafından tehdit edilen güvensiz genç adamlar. Üzgün olduğunu ama Katy ve Rory'yi yatırmadan önce banyo yaptırmak için acele etmesi gerektiğini söylediğinde yüzlerini görmüştü. Ve bir şeyleri kaçırdığını düşünen o hain yanından nefret etmişti.

"Size hiç... sorunlu biri gibi geldi mi?"

Joe onun ne demek istediğinden emin değildi, yüzden Kim açıklığa kavuşturdu. "Endişeli ya da depresif görünüyor muydu?"

Başını salladı. "Hayır. Dediğim gibi, oldukça özel biri. Eğer bir yardımı olacaksa, çok fazla mesaj alıyor gibi görünüyor. Yanımda oturuyor ve telefonu sessizde olmasına rağmen bir mesaj geldiğinde titriyor ve titreşimleri masamda hissedebiliyorum.

Kim bir gün boyunca kaç mesaj aldığını düşünmek bile istemiyordu. Sean'dan, ne zaman döneceğini soran, çocukları haftada iki gün okuldan alan bakıcıdan, yine Sean'dan, geleceğini söylediği halde neden hâlâ gelmediğini öğrenmek isteyen, Rory'den, bir gün önce el koyduğu oyunun nerede olduğunu öğrenmek isteyen, yine Sean'dan, akşam yemeği mahvolduğu için eve dönerken kendisine bir paket servis alması gerektiğini kırılmış tonlarda bildiren mesajlar. Ve acele etmemesini, çünkü çocukların çoktan yattığını.

"Jessica'yı nasıl tarif edersiniz?" diye sordu Joe'ya, onu resepsiyona götürürken.

Sanki sorduğu şey bir şekilde uygunsuzmuş gibi, bu soru karşısında şaşırılmış görünüyor. "Gerçekten emin değilim," dedi. Sonra aklına bir şey gelmiş gibiydi. "Kaygan," diye ekledi. Kaşlarını çatarken çilleri hemen bir araya gelerek koyu bir lekeye dönüştü. 'Hayır. Kaygan değil. Gizemli. Tam onu çözdüğünüzü düşündüğünüz anda bir şey değişiyor ve hala hedefin çok uzağında olduğunuzu fark ediyorsunuz.

"Takım oyuncusu değilsin o zaman?"

Kim onun yüzünün daha sağlam bir zeminde olmanın rahatlığıyla gevşemesini izledi. "Hayır. Hiç takım oyuncusu değil.

On Dokuzuncu Bölüm

Kilitli oda.

O daireye geldiğimden beri iç koridora açılan kapalı kapıyı merak ediyordum. Üç oda olduğunu biliyordum - banyo, Dominic'in yatak odası (orayı *bizim* yatak odamız olarak düşünmeyi kendime yediremiyordum) ve gizemli oda. Bir dolap olabilirdi ama o zaman bir dolap neden kilitli olsun ki?

O gece bir kez daha yatağın ayakucuna uzanıp uyuyamadığımda, o odaya girmeyi ve neler bulabileceğimi hayal ettim. Bir telefon, bir silah cephaneliği, aşağıdaki daireye açılan bir tuzak kapısı. Orada bir bilgisayar olduğunu zaten biliyordum. Ve geniş bant. Noel'den önce aldığım bir çanta dolusu hediyeden bahsetmiyorum bile. Hayal gücümde oda başka bir dünyaya açılan bir kapıya dönüştü. Dışarıdaki dünyaya.

Artık açlığın ötesine geçmiş, sürekli bir boşluğa düşmüştüm ama de zihnim bedenime oyunlar oynuyor, kapıyı kırıp açtığımda özlediğim türden yiyeceklerle dolu masalarla karşılaştığımı hayal ediyordum. Makarna, pizza, uçları hala hafif yeşil olan mükemmel muzlar, bisküviler, tereyağı ve peynir sızan fırında patatesler. Rahatlatıcı yiyecekler. Dominic'in yemekle tuhaf bir ilişkisi olduğunu artık biliyordum ve o gece bunu paylaştım - tat alma duyularım her şeyin kaybıyla ağlayana kadar çocukluğumu özetleyen yemekleri hayal ettim.

Annemle babamın, kendimi bildim bileli kullandıkları çift kişilik yataklarında uyuyup uyumadıklarını merak ettim. Annemin ortadan kaybolmamı, kısa bir süre önce bıraktığı reçeteli haplara geri dönmek için bir bahane olarak kullanmadığını umuyordum: kodein, mirtazapin, 'bir şeylerden uzaklaşmak' istediğinde kullandığı klorfenamin. Ben evden ayrıldıktan sonra bunlara başlamıştı. Budizm başarısız olduktan sonra. Ve meditasyon. Ve Hatha yoga. Bazen kendinin dışında olmanın yardımcı olduğunu söylüyordu. Onu suçlamadım. Keşke bir uyku hapım bile olsaydı da alıp kaçabilseydim.

bir süreliğine her şeyi. Sadece birkaç saat tamamen unutulmak için neler vermezdim ki?

Ayak bileğime bağlı zinciri hareket ettirmeden pozisyon değiştirmeye çalıştım ama demir karyolaya ne kadar yakın olduğumu yanlış değerlendirmiştım. Odanın sessizliğinde patlama sesi gibi bir şangırtı duyuldu.

Anında Dominic'in gözlerinin açık olduğunu anladım. Havanın kalitesinde bir değişiklik, bir karıncalanma vardı.

Uyuyormuş gibi yaptım ama o beni yorganın üzerinden tekmeledi. Çok sertti.

'Sen çekici bir uykucu değilsin, Jessica. Bunu sana daha önce söyleyen oldu mu? Acıtmaması gerekirdi ama acıttı.

'Astımlı bir domuz gibi ses çıkarıyorsun. Çıkardığın ses bu. Öyle bir ses çıkardı ki, yazıyla taklit etmeye bile çalışmayacağım.

"Özür dilerim," dedim ve utancımın gözlerimin arkasında sıcak yaşlar hissettim.

'Doğruyu söylemek gerekirse Jessica, benim için büyük bir hayal kırıklığına dönüşüyorsun. Aslında, bir hata yapıp yapmadığımı merak etmeye başladım. Tüm bunlar için çok fazla hazırlık yapıldı, biliyorsun. Şimdi on ikinci hediye alabileceğimizden bile şüphe ediyorum.

Benden bıkmaya başlamıştı.

Ve burada hayatta kalmaya devam etmemin Dominic'in ilgisini çekmeye bağlı olduğunu biliyordum.

* * *

Beşinci gün kahvaltıda Dominic'in kötü ruh hali muhtaç bir sevgili gibi ona yapıştı.

"Beni yemek yerken izlemeyi bırak," diye emretti. "Bu gerçekten itici.

Elimde değildi. Midem beslenmek için o kadar çaresizdi ki, beynimi ele geçirdi ve gözlerime kaşığın her hareketini takip etmeleri için talimatlar gönderdi.

"Yemek mi istiyorsun?" diye tersledi.

Bunun bir numara olduğunu biliyordum ama başımı salladım.

Tamam. Yiyebilirsin. Sana bir smoothie bile yaparım'.

Ayağa kalktı ve mutfakta gördüğü şeyi mutfağın birinden aldığı blender'a başladı.

Dolaplar. Mısır gevreği, tereyağı, yumurta, dün gecedan kalan şarap, hepsi bir araya geldi ve en yüksek hız ayarında karıştırıldı.

"İşte buradasın, tatlım.

Bir bardak pembemsi bej rengi sıvıyı önüme koydu. O kadar acıkmıştım ki, üstte yüzen tel tel yumurta sarısı parçalarını ve karıştırılmamış tereyağı topaklarını görmezden geldim ve bardağın tamamını bir dikişte içtim, durup düşünmeden geri yuttum.

Dominic bana gizlemediği bir tiksintiyle baktı.

Birkaç saniye boyunca küstahça arkama baktım, anlık olarak doymuş olmanın verdiği saf sevinçle cesaretlenmişim. Sonra midemde artık tanıdık gelen bir guruldama hissettim ve hemen banyoya koştum. Dominic'in kıkırdamaları dairede yankılanıyordu.

İlk defa beni takip etmedi. Fayans döşeli zeminde diz çöktüğümde gözlerim odayı taradı. Sabun, havlu, şampuan. Hazırlıklı olmadığında gözlerine atabileceğim çamaşır suyu için tuvaletin arkasını kontrol ettim.

Hiçbir şey.

Ne tür bir adamın tuvaletinin arkasında çamaşır suyu olmaz

ki? Dominic hala ortaya çıkmadı.

Alarm zilleri çalıyor olmalıydı ama kafamın içinde bir sürü başka ses vardı. Belki de onları ayırt edemiyordum.

İç koridorda tereddüt ettim. Yatak odasının kapısı aralıktı ve oradan da keşfedilmemiş başka bir dolabın bulunduğu ebeveyn banyosu geçiyordu. Ama beni büyüleyen şey kilitli odaydı. Ya kolu çevirirsem ve bir kereliğine de olsa kapı açılırsa? Ya içeri girip kapıyı arkamdan kilitleseydim ve içeride yattığına ikna olduğum hayata açılan o kapıyı bulsaydım? Bu düşünce aklımdan geçer geçmez anında gerçek oldu. Kafamda kendimi eşikten geçerken ve mavi kış gökyüzünün geçen uçakların beyaz izleriyle vurulduğu ve nehirden esen meltemin saçlarınızı yüzünüze doğru savurduğu ve ağzınızdaki nefesi dondurduğu dışarıda gördüm.

Koridoru geçtim. Elimi kapı kolunun soğuk, metal küresine doladım. Hiçbir şey yoktu.

"Ah Jessica, gerçekten düşünmedin, değil mi...?"

Onun bedensiz sesi beni transımdan çıkardı.

'Kolu rahat bırak, tatlım. Bunu izlemek gerçekten çok acınası.

Etrafımdaki boş koridora baktım. Ve ancak o zaman anladım - her zaman karmaşık bir alarm sisteminin parçası olduğunu varsaydığım köşedeki küçük kırmızı ışık. O bir kameraydı. Yatak odası ve banyodakiler de öyle.

Yavaşça mutfağın bölme duvarına doğru yürüdüm. "Paravanlar nerede?

Kaşlarını çattı. "Ekranlar mı?

'Beni izledikleriniz mi? Nerede onlar?'

"Ah şunlar. Tabii ki buradalar. Arka cebinden siyah deri bir kılıf içinde bir akıllı telefon çıkardı. 'Merak etme Jessica, bir ağa bağlı değil. Hiçbir şeyin dikkatimizi dağıtmasını istemem. Sadece Nannycam gibi bazı uygulamaları kullanıyorum. Uzaktayken çocuklarını kontrol etmek isteyen endişeli ebeveynler ya da aşırı bağlı köpek sahipleri için olması gerekiyor. Ama benim amaçlarıma uyuyor.

Kendimi tekrar kahvaltı barındaki krom taburenin üzerine kaldırdım ve kucığımdaki ellerime baktım.

Web kamerasıyla ilgili olay Dominic'i neşelendirmiş görünüyordu. Mutfağı temizlerken mırıldandı. Benim geri adım atmama tepki verdiğini fark ediyordum. Kontrolün kendisinde olduğunu hissetmeye ihtiyacı vardı.

Travis bazı yönlerden biraz öyle. Bir şey yapmasını istiyorsanız, kararın kendisine ait olduğuna inandırmanız gerekir. Travis ve Dominic'in ortak bir yönleri olabileceği düşüncesi pek de rahatlatıcı değildi.

* * *

Edward ve Liz Gold, Kim'in onları son gördüğünden bile daha küçük görünüyorlardı, sanki bir gecede çamaşır makinesinde .

"Nasıl yani, mutlu mu?

Edward Gold ona sanki bir terim kullanmış gibi bakıyordu.

'Demek istediğim, Jessica ve Travis'in ilişkisi size sağlam görünüyor mu? Bir çift olarak yakınlar mı?

Altınlar birbirlerine baktılar.

"Yeterince mutlu görünüyorlar," dedi Edward yavaşça.

Liz, "Ama Jessica bize bu tür konularda hiçbir zaman sır vermedi," dedi. 'O özel bir insan. Her zaman da öyle olmuştur.

Kim başıyla onayladı. Konu Jessica olunca *özel* herkesin en sevdiği kelime gibi görünüyordu. Kim'in bilmek istediği şey, özel ile gizlilik arasındaki çizginin nerede olduğuydu.

"Yani ilişkinizde bir şeyler ters gidiyor olabilir ve siz bunu bilmiyor olabilir miydiniz? Liz kaşlarını çattı. Belli ki kendi ailesinin mutsuzluğun fark edilmeden, başka birinin kedisi gibi arka kapıdan gizlice girdiği türden bir aile olduğu çıkarımından hoşlanmamıştı.

"Travis'in nasıl biri olduğunu söyleyebilir misiniz? Bu kez hiç tereddüt etmedi.

'Oh, o harika biri. Hepimiz ona çok düşkünüz. Liz Gold'un kıvrıkcık saçları konuşurken sanki Travis Riley'nin iyi nitelikleri konusundaki kararlılığının altını çizmek istercesine titriyordu. 'Anlamalısınız Dedektif Harper, Jessica çok sıra dışı bir kız ve bir zamanlar onun tuhaflığını takdir edecek birini bulamayacağından endişe ediyorduk. Bu yüzden Travis'i eve getirdiğinde ve o çok-'

"Normal," diye girdi kocası.

Liz Gold sözünün kesilmesinden pek memnun görünmüyordu. "Tam olarak bu kelimeyi kullanmayacaktım ama evet, sanırım hoş, ilgi çekici, gelecek için hırslı ve onu olduğu gibi kabul eden birini bulmuş olması rahatlatıcıydı.

"Yani bildiğiniz kadarıyla hiçbir şey hakkında tartışmıyorlardı?

Tartışmak mı? Hayır. Bak, tam olarak ne öneriyorsun? Travis'in Jessica'nın kaybolmasıyla bir ilgisi olduğunu mu düşünüyorsun?

Liz Gold'un sesi bu konuşma sırasında hızla yükselmişti ve kocası uzanıp güven verici bir elini onun koluna koydu.

Kim, "Şu anda Jessica'nın hayatına dair bir resim oluşturmaya çalışıyoruz," dedi. 'Hiçbir ipucunu kaçırmadığımızdan emin olmak istiyoruz.

"Bu konuda yanlış ağaca havladığınızı şimdiden söyleyebilirim. "Yani Jessica onunla mutlu mu?

Edward Gold burnundan garip bir ses çıkardı. 'Bunu çözmede iyi şanslar. Jessica'yı neyin mutlu edeceğini bulmak için yirmi dokuz yıldır uğraşıyoruz.

"Ona bir psikoterapistle seanslar mı satın aldınız?

"Bu annesinin fikriydi.

Liz mahcup görünüyordu. "Sadece potansiyeline ulaştığından ve hiçbir konuda strese girmedikten emin istedik.

"Peki işe yaradıklarını düşünüyor musun?

Çift birbirlerine baktı ve sonra uzaklaştı.

"Pek sayılmaz," diye itiraf etti Liz Gold. 'Aksine, daha içine kapanık görünüyordu. Özellikle de son birkaç aydır. Bunun işle ilgili bir şey olabileceğini düşünüyorum.

"Gerçekten mi? Neden söylüyorsun?"

"Orada çok zaman geçiriyor. Geç saatlere kadar çalışıyor. Hafta sonları bile. Bir de şu Facebook olayı vardı.

"Bunu gerçekten bilmek istediğini sanmıyorum Liz.

Edward'ın konuşmanın gidişatından memnun olmadığı belliydi.

Kim sıcak olduğunu umduğu bir şekilde gülümsedi. 'Ne kadar önemsiz olduğunu düşünürsen düşün, bana her şeyi anlat. Neyin önemli olabileceğini asla bilemezsiniz.

"Kardeşi James bize bundan bahsetti. Görünüşe göre birisi Jessica için sahte bir hesap açmış. Yüzünü photoshopla oldukça sert bir görüntüye dönüştürmüş. Pornografik, bilirsiniz. Liz Gold, Kim şok olmuş gibi 'pornografik' kelimesini ağzından kaçırdı. "Neredeyse anında kaldırıldı ve James bunun her zaman olduğunu söylüyor ama bu onu üzmüş olmalı. Bu konuda konuşmadı. Sadece iş yerinde birinin ona biraz zorbalık yaptığını ama bunu çözdüğünü söyledi. Gerçi bu aylar önceydi.

'Ve Travis destekleyici miydi? Destekleyici mi?' 'Eminim,' dedi Edward.

"Yine de iniş çıkışları oldu," dedi karısı. 'Bir yıl kadar önce, biraz uzaklaşıyor gibi göründükleri bir dönem , değil mi? Hatırlıyor musunuz, hepimiz konuda biraz endişeliydik? Ama bunu atlattılar. Travis onun için çok endişeleniyor. Bunu yüzünden anlayabilirsiniz.

Kim hiçbir şey söylemeden başını salladı ve gülümsedi.

"Size bir şey sorabilir miyim, Dedektif? Liz Gold'un işkence görmüş yeşil gözleri onunkilere kilitlenmişti. "Kendi çocuğunuz var mı?"

Acı keskin ve vahşiydi. "Evet, iki.

"O zaman anlayabilirsiniz. Çocuklarınız her zaman beklediğiniz gibi olmayabilir ama tek yapabileceğiniz onları sevmek ve onların da kendilerini sevecek başka insanlar bulmalarını ummaktır.

Yirminci Bölüm

Dominic akşam yemeği için üzerimi değiştirmem konusunda ısrar etmişti. Üzerimde önden düşük kesimli ahududu pembesi bir üst ve birkaç kez kıvrırmak zorunda kaldığım beyaz bir kot pantolon vardı.

Akşam yemeği buzdolabından iki plastik kap daha ; birinde somon en croûte, diğerinde ise dauphinoise patates vardı. Açlıktan ölüyordum ama felaket smoothie dışında neredeyse üç gündür yemek yemediğim için sindirim sistemim tiksintiyle geri tepti. Yemeğimi kaşıklarken, yağın derimin gözeneklerinden fokurdadığını neredeyse hissedebiliyordum.

Daha sonra Dominic, yaşam alanının uzak köşesindeki balkona açılan kapının yanındaki iki deri koltuğa doğru ilerledi.

'Birden aklıma klostrofobik olabileceğın geldi, tatlım,' dedi. 'Burada oturursak manzaranın tadını en iyi şekilde çıkarabilirsin. Kendini dünyanın bir parçası hissetmek çok önemli, değil mi?

Yüzüne, o mavi gözlerine baktım ve ironi yapıp yapmadığı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

Bu gece önceki kötü ruh halini tamamen unutmuş görünüyordu. Bana şampanya getirdi ve güzel olduğumu söyledi. Bunu bana kafede söylediğinde ne kadar gururlandığımı hatırladım. O zamanki kadın kimdi?

"Biz ruh eşiyiz, sen ve ben," dedi bana. "Yapışık ikizler.

Renkli ışıkların yanıp söndüğü, müziğin ve eğlenen insanların seslerinin gittikçe yükseldiğı büyük bir tekne nehirde belirdi. Şimdiden yılbaşı gecesi olabilir miydi? Kafamda bunu çözmeye çalıştım ama günler boş saatlerin bulanıklığında elimden kayıp gidiyordu. Şimdiye kadar kaç hediye almıştım? Dört mü? Ve bugün bir tane daha mı gelecekti? Bu da demek oluyor ki bugün 29 Aralık'tı ve esaretin beşinci tam günüydü. Bu yıl bir sonrakine dönüşmeden önce kurtarılmam ve buradan çıkmam için hala zaman vardı.

Bir sonraki yılı göremeyebileceğim düşüncesi, esintideki tatlı bir paket gibi kısa bir süreliğine zihnimden geçti. Onu uzaklaştırdım.

Tekne dairenin önünden geçerken, 1980'lerden kalma bir disko şarkısının sesi, çığlık çığlığa kahkahalar eşliğinde içeriye yayıldı. Normalde bir parti teknesi benim için cehennemden farksız olurdu. İnsan kalabalığı ve gümbür gümbür müzikle kapalı bir alanda sıkışıp kalmak, kaçış yolu yok. Bir keresinde Travis ve ben Portsmouth'tan Santander'e giden bir gece feribotuna bindik. Gemi küçük bir kasaba büyüklüğündeydi, ancak yine de limandan uzaklaştığında, tekrar yanaşana kadar inemeyeceğimi bildiğim için kapana kısılma korkusuyla savaşamadım. "Profesyonel yardıma ihtiyacın var," diye terslemişti Travis yolculuğun sonunda, suskunluğumdan bıkmıştı. Ama şimdi varlığımın her o teknede olmayı arzuluyordum. O parti müdavimlerinden herhangi birinin altıncı kata bakıp bakmayacağını merak ediyordum. Dominic ve ben küçük figürler olurduk ama belki de zengin bir dairenin geniş penceresinde oturduğumuzu, benim pembe bir bluz giydiğimi fark edebilirlerdi. Şampanyayı göremezlerdi ama tahmin edebilirlerdi. Hatta depoya dönüştürülmüş ihtişamımızla bizi kıskanabilirlerdi.

Her gün gerçeğin tamamen dayanan kaç varsayımda bulunuyoruz? Merak ediyorum.

Ve şimdi yine o zamandı. Günümüzün odak noktası haline gelen an.

'Bugün hangisi? Tahmin et bakalım. Dominic Noel ağacının yanında muzip bir gülümsemeyle duruyordu, sanki sevgilisiyle çapkın bir oyun oynayan normal bir koca ya da erkek arkadaş gibiydi. Üzerinde siyah bir kot pantolon ve mavi uzun kollu bir tişört vardı, tam da gözlerinin rengindeydi.

"Şu. Ağacın altındaki en büyük hediyeği gösterdim.

'Açgözlü, Jessica. Tekrar dene.'

"Şuradaki, dışarı doğru çıkıntılı olan. 'Hayır. İşte burada. Bu bugünün.'

Hediyeği getirdi, sanki yumurta kabuğundan yapılmış gibi dikkatle taşıdı.

Kesinlikle bir kitap, diye düşündüm. Kalın ambalaj kâğıdının içinden bile keskin köşelerini hissedebiliyordum. Aklıma, kardeşlerimle birlikte Noel sabahı ailelerimiz uyanmadan önce ağacın etrafında toplanıp tüm hediyeleri dikkatle incelediğimiz, incelemem sırasında kâğıdın plastik bir bebeğin uzvu ya da oyuncak bir arabanın kenarı tarafından delinmesi durumunda kardeşlerimin beni sıkıştırdığı zamanlar geldi.

Kâğıt açıldığında, *Kasvetli Ev*'in ciltli bir kitabı olduğu ortaya çıktı. İlk başta başlığın Dominic'in bir şakası olabileceğini düşündüm. Sonra açtım. Başlık sayfasında bir yazı vardı.

*Tebrikler, Dominic Lacey 1988
Silverton Park Okulu İngilizce Ödülünü
Kazandı*

Demek Dominic gerçektir. Bunun sürpriz olmaması gerektiğini biliyordum ama bir şekilde öyleydi. Bana daha önce kız kardeşi ve ailesi hakkında anlattığı her şeyin kurgu olduğuna, beni korkutmak için uydurduğu bir hikâyeye olduğuna kendimi ikna edebilmişim. Her nasılsa bu kitap, mavi mürekkeple yazılmış mesajıyla ve büyük, dalgalı yazısıyla onu gerçek kılıyordu.

"Eminim okulda örnek bir öğrenciydin Jessica.

Sesi alaycıydı. Nazikti. Dün yanağıma inen acı tokadın ve bu sabahki smoothie'nin anısı, sanki başka birinin başına gelmiş gibi kayboluyordu. Konuşmak istediğimi fark ettim. Bir zamanlar izlediğim bir belgeselde kaçırılan ve birkaç gün boyunca büyük bir demir borunun içinde tutulan bir kızla röportaj yaptıklarını hatırladım. Kendim hakkında konuşmaya devam ettim. Ona insan olduğumu göstermem gerektiğini biliyordum,' dedi. "O zaman beni öldürmesi daha zor olacaktı.

'Model demezdim. Bunun için fazla tuhaftım. Derse katılmayı hiçbir zaman tam olarak beceremedim. Bir soru sorulduğunda sessiz kalırdım ve aklıma bir şey geldiğinde aniden konuşmaya başladım. Öğretmenler bundan hoşlanmazdı. Kaba olduğumu düşünüyorlardı.

Dominic başını sallıyordu. Cesaretlendirici, kendi anekdotunu eklemek için çaresiz.

Öğretmenlerim de beni pek sevmezdi. *Dominic zeki bir çocuk, ama belki de sandığı kadar zeki değil.* Bayan Fullerton hariç. İlkokuldaki son yılımda İngilizce öğretmenimdi. Sihirli güçleri olan bir çocuk hakkında bir hikaye yazmışım. İnsanlara sadece bakarak onları yok edebiliyordu. Toplantıda okumamı sağladı ve bana bu ödülü verdi. Kitabı havaya kaldırdı. "Bayan Fullerton öğretmenlikten yeni mezun olmuştu. Çok küçük ve gençti. Ebeveynlerden biri aslında kendisini çocuklardan biri sanıyordu. Ona bu kitabı yapmaya karar verdiğimi söylediğimde

Hikayemi kitap haline getirdiğimde çok mutlu oldu. Bana yardım etmek için her hafta bir öğle yemeği saatini ayırıyordu. Sanırım öğretmenliğin bir çocuğun potansiyelini ortaya çıkarmak olduğunu düşünüyordu.

"Peki kitabını bitirdin mi?"

"Ne düşünüyorsun, Jessica? On bir yaşımdaydım. Kitapla ilgili o şeyi söylemiştim çünkü ona aşık olduğuma karar vermiştim. Ruh ikizi olduğumuzu düşünüyordum. Perşembe günleri için yaşıyordum, öğle yemeğinde ona göstermek için büyük bir deftere bir şeyler karalıyordum. O olmasaydı sonsuza kadar devam edebilirdim.

"O mu?"

"Bay Paphides, müdür yardımcısı. Bir keresinde onları okuldan sonra otoparkta öpüşürken gördüm. O kadar şaşırmıştım ki asfaltın üzerine kusmuştum. Okulda öğle yemeklerinde verdikleri üzerinde gülen yüzler olan patatesli kekleri hatırlıyor musunuz? Geri dönerken ne kadar pis oluyorlardı. Ertesi Perşembe, yapacak çok işi olduğunu söyleyerek yazma seansımızı iptal etti, ama sınıf penceresinin önünden geçtiğimde, içeride onunla birlikteydi. Gülüyordu. Ondan sonraki gün parmağında büyük, gösterişli bir nişan yüzüğü vardı.

"Ondan sonra kitabımın yönü değişti. Artık sihirli güçleri olan çocuk bunları tamamen iyilik için kullanmıyordu. Aslında oldukça şiddet yanlısı oldu. Bayan Fullerton bu kadar cesaretlendirici olmayı bıraktı. Hikayedeki çocuk bariz bir şekilde kötülüğe dönüştü. Böceklerin bacaklarını koparıyor ve yavru kedilere işkence ediyordu. Klişe sadizm. Bayan Fullerton yazma seanslarını durdurdu.

Onu kafamda canlandırabiliyordum. Genç, çiçeği burnunda öğretmen, idealist bir hevesle yanıp tutuşuyor ve yavaş yavaş projesinin düşündüğü gibi olmadığını hissediyordu.

"Sizin Bayan Fullerton'a ne oldu?" "Çok yazık oldu. Öğretmenliği bıraktı."

Gerçekten bilmek istemediğimi biliyordum ama yine de öğrenmek üzere olduğumdan emindim.

"Görüyorsunuz, Bayan Fullerton gerçekten de umduğu gibi içimde bir şeylerin kilidini açmıştı. Öğle yemeği seansları sona erdikten sonra, kafamda hala bu hikayeler dönüp duruyordu. Ama bunlar onun aklındaki hikayeler değildi. Bana hep şöyle derdi: "Elbette hayal gücünü kullan ama etrafında olup bitenleri de gözlemle. Eğer bildiklerini yazarsan, yazdıkların inandırıcı ve gerçekçi olur." Ben de bildiklerimi yazdım. Başlarken

Babam ve Bayan Meadowbank ile küçük taburemde otururken gördüklerimi. Elbette onlara isim vermedim, sadece hikayelerime dahil ettim. Annemi ve Bella hakkında hissettiklerimi de. Kitabımdaki çocuğun başına pek çok tatsız şey geldi. O da bana pek çok tatsız şeyle karşılık verdi.

"Ama seansları durdurmuştu.

'Evet, ama eskiden onun için sınıfına ya da arabasının sileceklerinin altına bölümler bırakırdım. Bundan hoşlanmıyordu. Başöğretmen olaya dahil olmak zorunda kaldı.

"Başın belaya girdi.

"Bir danışman çağrıldı. Ailemle toplantılar yapıldı. Herkes kafasını çok salladı. "Peki ya sonra?

"Sonra ortaokula gitmek için okuldan ayrıldım ve danışman benim adımla defterinden sildi, başöğretmen sessizce rahatladı ve her şey normale döndü.

Ama...'

Dominic uzaklara bakarak sözünü kesti.

"Bunun dışında mı?

'Görüyorsun ya Jessica, yaratıcı süreç bir kez açığa çıktığında, onu musluk gibi kapatamazsın. Kelimeler gelmeye devam etti. Dedikleri gibi, kitap neredeyse kendi kendini yazıyordu. Bu yüzden eski okulumda ona bölümler gönderdim ve müdür ailemle temasa geçtiğinde nerede yaşadığını öğrendim ve onları evine bırakmaya başladım. O zamana kadar hikayenin gidişatı değişmiş, yeni bir karakter, genç bir kadın öğretmen ortaya çıkmıştı.

"Dediğim gibi, Bayan Fullerton bu gelişmeden kısa bir süre sonra öğretmenliği bıraktı. Muhtemelen en iyisi de buydu. Sonunda emlakçı oldu.

"Tasadüfen, birkaç yıl sonra bana bir ev gezdirdi. Randevuyu telefonla almıştım. Geldiğimde yüzünü görmeliydiniz.'

Onu tekrar hayal ettim, hayalimdeki bu taze yüzlü öğretmeni. Dominic geldiğinde nasıl görünüyordu - gençlik başarısızlığının yüzü.

'Bugünlerde emlakçıların yalnız kadınları görüşe gönderme konusunda daha dikkatli olacağını düşünürdünüz, değil mi? Ben vermiştim.

Kayıt olduğumda onlara bir sürü yanlış bilgi verdim ama hiç kontrol etmediler.

Uzun süre aç kaldığım için hâlâ şiş olan midem, sanki yumruk yemiş gibi acıyla kasıldı.

Seninle oynuyor, dedim kendi kendime. Bu da uydurduğu başka bir hikâye. Ama o el yazısıyla yazılmış, umut dolu, açık saçık yazıya bakmaktan kendimi alamıyordum. Başım ağrıyordu ve ön tarafımdaki kızarıklık dizlerimin ve dirseklerimin arkasına yayılmış gibiydi ve deli gibi kaşınıyordu. Dominic'e baktığımda görüşüm bulanıktı, bu yüzden sıcakta bir serap gibi parıldıyor gibiydi.

* * *

Bayan Fullerton'ın konuşması Dominic'i açıkça etkilemişti ve sonraki birkaç saati tam bir sessizlik içinde kitap okuyarak geçirdi. Onu bu kadar meşgul eden şeyin ne olduğunu anlamak için çok uğraştım ve bunun ünlü bir kadın şefin yazdığı bir yemek kitabı olduğunu keşfedince şaşırdım.

İsmi söylemeyeceğim. Reklama ihtiyacı yok.

O okurken ben pencereden dışarı baktım. Ne zaman bir tekne geçse, birinin başını bu tarafa çevirmesini diliyordum ama bunun nafile olduğunu biliyordum. Arada sırada idam mahkûmlarının zayıf çığlıkları İdam Rıhtımı'ndan içeri giriyor ve yağmur gibi pencerenin camına çarpıyordu, ama onları duymazdan geldim. Saat geç olduğunda, sanki orada olduğumu unutmuş gibi bana baktı. Beni gördüğüne sevinmiş gibi görünmüyordu.

"Seni buraya davet ettiğimde ne bekliyordum bilmiyorum Jessica," dedi, sesi sert bir şekilde cilalanmıştı. 'Ama kesinlikle bu değildi. Sana aldatılmış hissettiğimi söylemek zorundayım. Bütün hayatım hayal kırıklıklarıyla başa çıkmakla mı geçecek?

O gece bir kez daha köpek kulübesine gönderildim. Karanlıkta, soğuktan kaskatı kesilmiş bir halde yattım ve Bella ile Natalie'ye ne olduğunu ve bana ne olacağını merak ettim. Kafamın içinde sevdiğim insanlara mesajlar yazdım. Karnımdaki ağrı geri dönmüştü ve şimdi yeni bir his de vardı, sanki sinir uçlarım yanıyormuş gibi keskin bir karıncalanma.

Birden o dairede ölebileceğim aklıma geldi, bir şiddet eylemiyle değil, yüzlerce küçük ihmal eylemiyle. Yapılanlar yüzünden değil, yapılmayanlar yüzünden.

* * *

Sean gardırobun içinde metodik bir şekilde ilerliyor, birkaç dakikada bir durup bir giysiyi değerlendirdikten sonra yatağın üzerindeki bavula atıyordu.

Kim yüzüncü kez, 'olmak zorunda değil,' dedi.

Hayır, değil. Bunu hemen şimdi durdurabilirsin. Sadece ailene öncelik vermelisin, hepsi bu.

"İşi bırakmayı mı kastediyorsun?"

"Yani, o işi bırak. *O işi.* Öğretmen olarak eğitim alın ya da avukat olmak için bir dönüşüm kursu alın. Ya da polislikte kalın ama yükselemeyeceğinizi kabul edin - en azından çocuklar büyüyene kadar. Belirlenen saatlerde çalışın. Fazla mesai yok.'

Yapamam. Bu işe onca emek verdim. Sana işini bırakmanı söylesem hoşuna gider mi?"

"İşim aile hayatımızı mahvetmiyor.

Kim onun yatak odasında dolaşmasını izledi.

"Ama ben gitmek istemiyorum.

Daha sonra, çantasıyla birlikte merdivenlerin dibinde durdu, birlikte boyadıkları koridora baktı, parmaklarını sevgiyle elleriyle zımparaladığı merdiven tırabzanı üzerinde gezdirdi. Gerçekten de ondan tüm bunları bırakmasını istiyor olamazdı.

Bunu konuşmuştuk, Kim. Ya sen gidersin ya da ben giderim. Ve eğer ben gidersem, sen her gün her dakika lanet olası işini yaparken çocuklara kim bakacak?

"Peki ya biz, Sean? Sen ve ben?" Adam

pişmanlık dolu bir yüz ifadesiyle ona baktı.

'Artık sen ve ben diye bir şey yok, Kim. Yıllardır yoktu.'

Daha sonra, en iyi arkadaşı Heather'ın boş odasındaki yatağa oturdu ve evden getirdiği Rory ile Katy'nin bakarak hıçkırığa hıçkırığa ağladı.

"," dedi Heather kapı aralığından. 'Hiçbir iş için aileni kaybetmeye değmez.

Bırak. Başka bir şey yap.'

Heather onu polis olmaya iten şeyin ne olduğunu, işinde iyi olduğunu bilmenin verdiği mide bulandırıcı heyecanı ya da bazen onu uykusuz bırakacak kadar yakan o gizli zirveye çıkma hırsını hiçbir zaman anlayamamıştı. Heather'a, çocuklarını evde bıraktığı için kalbi parçalanırken bile, kafasının çalışma gününe daha ne kadar çok şey sığdırabileceğini ve ne kadar hızlı ilerleyebileceğini hesapladığını asla söyleyemezdi.

"Her şeye sahip olamazsın," dedi Heather'a. 'Yapabileceğini sanıyorsun, insanlar sana yapabileceğini söylüyor ama yapamazsın.

Sesi kendi kulaklarına bile mızımız geliyordu.

Bölüm Yirmi Bir

Yine duş günü. Wood Green'deki dairemizdeki duşumuz zar zor çalışıyor. Başlık kireçle tıkanmış, bu yüzden su rastgele deliklerden damlıyor. Wapping'deki dairemizdeki basınç patlaması ve çok seviyeli fiskiyelele ile bir zevk olmalıydı.

Su önce sıcak, sonra soğuk bir şekilde beni döverken, ikisi arasındaki farkı ayırt edemeyecek hale gelene kadar kendi üzerime kıvrılmış bir şekilde durdum. Ne zaman aşağıya baksam, önce sağ tarafıma yayılmış gibi görünen kızarıklık, sonra da pembe ve ağrılı görünen kabarık hatlı dövme beni şok ediyordu.

Sonra saçımı yıkamak istedi. Şampuanı getirdi ve beni yanına çağırdı. Başımı eğdim ve duşu açık tutarak beyaz, hindistan cevizi kokulu şeyi saçlarıma sertçe sürdü. Sonra aniden durdu ve suyu kapattı.

Gözlerimi açıp ona baktım, sabunlu suyu kırıştırarak uzaklaştırdım.

Duşun yanında durmuş ellerine bakıyordu. Gözlerini takip ettim ve parmaklarının her yerinde siyah bir şey olduğunu gördüm.

Ne olduğunu anladım. Saçım.

Sonrasında bana bir bebekmişim gibi davrandı. Beni yine büyük bir havluya sardı ve neredeyse şefkatle kuruladı. Aynanın önünde durmama ve parmaklarımı saçlarımda gezdirmeme izin verdi ve parmaklarım uzun koyu renk saç tellerine dolandığında dudak büken sesler çıkardı.

Şakaklarımdaki saçların arasından saç derimin müstehcen bir pembelikle parladığı yansıma bakarken Dominic kolunu bana doladı.

'Bazen saç dökülmesi strese bağlıdır,' dedi bana. 'Sence stresli olabilir misin tatlım?'

Aynada onun gözleriyle karşılaştım. En ufak bir gülümseme yoktu.

Altıncı gün boyunca saçımı ve bunun ne anlama gelebileceğini takıntı haline getirdim. Hiçbir zaman kibirli bir insan olmadım. Ama diğerlerinden daha çok sevdiğim bazı yanlarım var. Bunlar bana kimliğimi, ben olma duygumu veren parçalar.

Bunlardan biri de saçım.

Koyu renk, kalın telli, kabarmaya meyilli. Kendimi bildim bileli saçlarım hayatımın merkezinde ya da merkezine yakın bir yerde olmuştur. Beni dünyadan saklamak için gözlerimin üzerinden aşağı sarkan kalın, parlak bir tabaka halinde uzatmak için boşuna çabaladığım yıllar oldu. Uzun düz siyah saçlar beni Fransız ve gizemli gösterecekti. Ama saçlarım söyleneni yapmayı reddediyor, annem kuaföre gitmem için bana yalvarana kadar diplerinden kabarak bir tür üçgene dönüşüyordu. "Sadece birkaç santim," diye yalvarırdı bana. "Sadece biraz şekil vermek için. Ama ben bunu kabul etmezdim. Benim gücüm saçlarımdaydı. Kalın ve canavar gibi.

Büyüdüğümde, saçlarımı kontrol altına alacak sihirli ürünü arayışım hayatımı ele geçirdi. Saçlarım hayatım üzerinde neredeyse iş ve aşk hayatım kadar büyük bir etkiye sahipti. Eğer saçlarım iyi görünüyorsa, yapamayacağım hiçbir şey yoktu. Berbat göründüğünde ise kendimden nefret ederdim.

Ve şimdi hepsi dökülüyordu. Dominic'in haklı olduğunu biliyordum. Saç dökülmesi stresle birlikte gelirdi. Üniversitede, kız arkadaşı onu terk ettikten sonra bir gecede saçları dökülen bir adam tanımıştım. Sadece kafasında değil, vücudunun her yerinde - yüzünde, kollarında, bacaklarında.

Bu ben olabilir miydim? Travis'i ve seks yaparken saçlarımı tutmayı nasıl sevdiğini düşündüm ve bir daha benimle seks yapmak isteyecek biri olup olmayacağını merak ettim.

Sonra nerede olduğumu ve seks yapmanın ve kel olmanın sorunlarımın en küçüğü hatırladım.

* * *

"Ve o olduğundan emin misin?"

Kız Martin'e gergin bir bakış fırlattı ve Kim kısa bir süreliğine gözlerini kapatarak kızgınlığını kontrol etmeye çalıştı. Martin'in insanlarla konuşurken agresif bir tarzı vardı. Bu kız on sekiz ya da on dokuz yaşından büyük olamazdı ve İngilizcesi oldukça iyi olmasına rağmen, belli ki ana dili değildi ve Martin'i açıkça korkutucu buluyordu. Bir tanıgın Martin'in sorgusu karşısında tamamen susması ilk kez oluyordu.

Patronların onun yerine onu tavsiye etmeleri için bir başka neden de buydu. İnsanları yanlış yola sürüklüyordu.

"Çok iyi gidiyorsun, aşkım," dedi Kim, aniden televizyondaki polis-kadın konuşmasına geçişinden dolayı utanarak. Normal hayatında insanlara asla 'aşkım' demezdi, ama onu endişeli bir tanığın koyun ve her seferinde yuvarlanıp gitsin. 'Sadece iyice bir bak. Emin olmak için.

Kız mecburen ellerini gri önlüğüne sildi ve fotoğrafı uzattığı ellerinden aldı.

'Evet, o olduğuna eminim. Hatırladığım kadarıyla alışveriş için bir sürü çantası vardı. "Ve kesinlikle yanında kimse yoktu?

Kız başını salladı, böylece siyah at kuyruğu sallandı. "Hayır, kendi başınaydı.

Martin, Kim'e gözlerini devirdi. Bir sokak daha. Sabahı, Jessica Gold'un Noel arifesinde alışveriş yaptığını bildikleri mağazanın tüm farklı bölümlerini dolaşarak geçirmişlerdi. Banka kartıyla yaptığı alışverişlerin zamanlamasını kontrol etmek, meslektaşlarının onu çeşitli noktalardaki güvenlik kameralarında bulmalarını sağlamıştı, ancak arada tam olarak hareketlerini takip edebilmek için çok fazla insan vardı, bu yüzden fotoğrafını mağazada dolaştırdılar. Noel'de kafede geçici olarak çalışan bir öğrenci tarafından görülen bu fotoğraf ilk pozitif kimlik tespitiydi ancak CCTV görüntüleri gibi bu da yeni bir ipucu sağlayamadı. Görünüşe göre Jessica, Noel alışverişini binlerce kişiyle birlikte Oxford Caddesi'nde yapmıştı. Yalnızdı.

Sonra da ortadan kayboldu.

* * *

"Bu akşamki hediyeği dört gözle bekliyor musun Jessica?

Dominic'in yenmez ilan ettiği ve benim inleyen mideme rağmen çöpe attığı gri musakkadan oluşan başarısız bir akşam yemeğinin ardından kanepede oturuyorduk.

"Aldığın en iyi hediye neydi?

Bunu düşündüm. Sonia Rubenstein'la olan seansları değil, o zamanlar utanç vericiydi ama daha sonra onları takdir etmeye başlamıştım. Kesinlikle Travis'in bana aldığı hiçbir şey yoktu. Birlikte geçirdiğimiz ilk doğum günümde bana bir hayır kurumunda bulunduğu Kurt Vonnegut romanının yıpranmış ciltli bir kopyasını hediye ettiğinde, "Bu kadar materyalist olmamana bayılıyorum," demişti. "Sana muhtemelen hiç kullanmayacağın şeyler almak konusunda endişelenmeme gerek yok.

Sonra gençliğimdeki bir doğum günümü hatırladım. Belki de Noel'di. Dikkat çekiciydi çünkü kardeşlerim bir araya gelip

bana bir hediye aldı. Bir göz farı paletiydi ve muhtemelen kişisel bakımına daha fazla dikkat etmem gerektiğine dair büyük bir ipucuydu, ancak tüm farklılıklarımıza ve sürekli alay etmelerine rağmen umursadıklarını ilk kez fark ettim. Bu hikayeyi Dominic ile paylaşmak üzereydim ama sonra onun da küçük bir kız kardeşi olduğunu hatırladım. Ve sonra hiçbir şey söylemek istemedim.

Bugünün hediyesi düzensiz bir şekle sahipti. Onu açarken, kağıdı özenle düzeltirken, parıltının tümseklerini hissederken, başıma geleceklerle önce zamanın nasıl geçtiğini anlamaya çalışırken bile onu duydum.

"Üşüyorum," dedi. "Çok üşüyorum.

Kat kat ambalajın içinde pembe, sarı ve yeşil benekleri ve parlak kırmızı bir yıldızı olan sırlı seramik bir kupa vardı. Ön yüzünde şu mesaj yazılıydı: *En İyi Kardeş*. Bu, çocukların özel seramik kafelerde yaptıkları türden bir şeydi; okul çocuklarından oluşan partiler kendilerini süslemek için bir çanak çömlek seçer ve fırında pişirildikten sonra onu toplardı. Annemle birlikte bir tanesine gittiğimi ve çalışmamı eve götüremeyeceğimi öğrendiğimde dehşete düştüğümü hatırlıyorum. Babamın doğum günü için bir kase boyamıştım ve onu parlak ve güzel görmek için yanıp tutuşuyordum.

Kupanın içi mordu ve parlak mavi halkalar vardı. Her şey, boya fırçası ve sınırsız renklerle serbest bırakılmış bir çocuktan bekleyebileceğiniz gibi tipik olarak üst düzeydi.

"Kız kardeşinden, kadarıyla. "Evet, öyle.

Bu çocukça ifade, elinde sustalı bıçağı ve bağlı tuttuğu metal kelepçeleri olan bu yetişkin adamdan saçma geliyordu. 'Bella bunu arkadaşlarının partilerinden birinde benim için yaptı. Her zaman partilere giderdi. Çok fazla arkadaşı vardı. Benim gibi değildi. Dominic burada sahte bir üzüntü ifadesi takındı. "Ben çok zekiydim. Diğer çocuklar bundan hoşlanmazdı. Zeki olmamanız, olsanız bile bundan utanmanız gerekirdi. Tüm bu saçmalıklarla hiç uğraşamazdım.

Nedense bu beni şaşırtmadı.

Ama herkes Bella'yı severdi. O sadece zeki, sportif ve güzel olmanın üstesinden gelebilen çocuklardan biriydi, çünkü bunu bilmiyormuş gibi davranıyordu. Ve eğer biri ona bunu söylerse, sanki bu şimdiye kadar duyduğu en şaşırtıcı şeymiş gibi davranırdı.

"Evde balayı dönemi sona ermişti ama işler hiçbir zaman o gelmeden önceki haline dönmemişti. Bayan Meadowbank taşınmıştı ama babamın başka özel arkadaşları vardı. Biz yatakta olmamız gerekirken o ve annem onlar hakkında tartışırlardı. Bir yatak odasını paylaşmaya devam ettiler, ancak annem bazen geceleri beni görmeye gelse de kalmıyordu. Uyurken bile onun varlığını hissedebiliyordum, sıcak ve ağır.

"O şişmandı, annemdi. Bunu sana söylemiş miydim? Bütün bu diyetleri yapardı. Sadece çorba, karbonhidrat yok, sadece alternatif günlerde yemek. En kötüsü yağlı balık diyetiydi. Gözeneklerinden balık yağı çıkana kadar günde üç kez somon ya da uskumru yemeye çalışırdı. Bütün ev kokuyordu. Yine de hiçbir şey işe yaramadı, çünkü kendini kontrol edemiyordu. Bütün gününü mısır gevreği ve patatesleri dikkatlice tartarak geçirir ve geceleri garaja gidip orada sakladığı gizli bir zuladan çikolata ve bisküvileri tıka basa yerdi. Bazen onu gözetliyordum. Beni hasta ederdi. Dikkatinizi çekerim, kendini hasta ettiği kadar değil, ne demek istediğimi anlarsınız. O zamanlar içki içiyordu. O minyatür şişeleri tercih ederdi, böylece onları ceketinin ceplerine saklayabilir ve sayılmadıkları konusunda kendini kandırabilirdi. Boş şişeleri el çantasında saklıyordu - her dışarı çıktığımızda en yakın çöp kutusuna yöneliyor, böylece hepsinden kurtulabiliyordu, mendil ya da başka bir şey atıyormuş gibi davranıyordu. Yürürken şingirdardı.

"Her neyse, annem ve babam Bella için normalmiş gibi davranmaya devam ettiler. Böyle bir etkisi vardı. O etraftayken kendinizi en iyi şekilde göstermek istiyordunuz.

'Bir açıdan, elbette, bu bir rahatlamaydı. Artık o taburenin üzerinde küçük bir köpek gibi nefes nefese oturmak yok. Artık annemle aynı yatağı paylaşmayacaktım. Ama bir başka açıdan da öfkeyle patlamama neden oldu. Neden onlar onun için ellerinden gelenin en iyisini yapmak için bu kadar çaba sarf ediyorlardı da ben onların tüm bu sapkınlıklarına katlanmak zorunda kalıyordum? Neden ben?

"Bunun nasıl bir his olduğunu hayal edebiliyor musun, Jessica?

Garip olan şey, benden onay istemesiydi. Kızgın olmakta haklı olduğunu, hissettiği şekilde hissetmekte haklı olduğunu duymak istiyordu.

"Ailenin bir favorisi var mıydı?" şimdi bilmek istiyordu.

Kasıtlı olarak ailemi düşüncelerimden uzaklaştırmaya çalışıyordum. Onları düşünmek bana enfes bir zevk dalgası veriyor, hemen ardından da şiddetli bir acı dalgası geliyordu. Kardeşlerimi kayırmışlar mıydı?

Neredeyse kesinlikle, evet. Çok açık sözlü, çok kolaydılar. Arkadaş edindiler, spor yaptılar, kız arkadaşları oldu. Onlarınki, ailemin çocuk yetiştirme kılavuzlarının onları hazırladığı olağan sorunlardı. Şiddet içeren video oyunlarına olan düşkünlükleri, ergenlik dönemlerinde sokağa çıkma yasakları ve ortalığı toparlama konusunda babamla tartıştıkları agresif bir dönem, ceketlerinin cebinde bir torba ot, içlerinden biri yerel bir barın önünde kavgaya karıştığında gece yarısı polisten gelen bir telefon. Ailem bu tür şeylerle başa çıkabilirdi, hatta neredeyse başa çıkmaktan zevk alırdı. Ama benim için durum farklıydı. Karşılaştığım tekil zorluklara hazırlıklı değillerdi. Okul kavgaları ve küçük kıskançlıklar bekliyorlardı. Erkekler, makyaj ve etek boyları üzerine tartışmalar hayal etmişlerdi. Bu sefer daha rahat davranacaklarına, erkeklerle her zaman yapmadıkları gibi bana da kendi hatalarımı yapma özgürlüğü tanıyacaklarına önceden karar vermişlerdi. Beklemedikleri şey, arkadaş edinmekte zorlanan ve kendi zihninin karanlık girintileri dışında nadiren bir yere giden bir çocuktü. Kafasının içindeki seslerden bahseden bir çocuk.

"Eğer bir favorileri varsa, o ben değildim," dedim sonunda.

Anında elini uzattı, parmakları dizimi bir mengene gibi kavradı.

"Jessica," dedi. 'Seni gördüğüm anda biliyordum ki benzer ruhlar. İkimiz de hasarlıyız.'

Kupayı kucağımdan aldı ve kutsal bir nesne gibi elinde evirip çevirdi.

'Hiçbir çocuk kendini ikinci en iyi hissetmemeli. Bunu çok güçlü bir şekilde hissediyorum. Peki ya ebeveynler bunun olmasına izin veriyorsa? O zaman hesap vermeleri gerekir.

Çok güçlü bir şekilde hissettiğim şey, nasıl olduğunu bilmek istemediğimdi.

'Dommy, üşüyorum,' dedi çocuk sesi. 'Lütfen, Dommy. Çok üşüyorum. Duyabiliyor muydu?

'Ama sen de onu seviyordun? Kız kardeşini mi? İkinizin o fotoğrafından belliydi.

Bunu onun iyiliği için söylüyordum. Sevildiğini bilsin diye.

"Ah, evet. Onu sevdim. Şimdiye kadar kimseyi sevmediğim kadar. Ama biliyorsun Jessica, aşk çok abartılıyor. Bir gelir, bir gider. Pek çok şeye bağlıdır ve gerçek şu ki, çoğu zaman bunların ne olduğunu gerçekten bilemezsin. Yani oldukça yapay bir yapı.'

Kendini zeki sanıyordu.

"Ortaokula gitme zamanım geldiğinde, ailemin konuşmayı reddettiği Bayan Fullerton olayından sonra, nereye gitmem gerektiği konusunda çok tartışma oldu. Yolun aşağısında iyi bir devlet ortaokulu ve iyi düşünölmüş birkaç özel okul vardı. Nereye gideceğim gerçekten umurumda değildi. Neresi olursa olsun öğretmenlerin beni sevmeyeceğini ve diğer çocukların bana güvenmeyeceğini biliyordum.

"Sonra bir gün annemle babamın konuşmalarına kulak misafiri oldum. Tartışıyorlardı. Şey, esneme, esneme. Her zaman tartışıyorlardı. Ama sonra adımın geçtiğini duydum ve daha dikkatli dinlemeye başladım. "Gitmesi onun için iyi olacak," dedi babam. "Bizim için de." "Sizin için demek istiyorsun," dedi annem. "İtiraf et, çocuktan korkuyorsun."

"Sonra babam Bella için de daha iyi olacağını söyleyene kadar benim hakkımda biraz daha tartıştılar. Bu annemin bir süre durup düşünmesine neden oldu. Ve sonra dedi ki, şu anda senin olduğun yerdeymiş gibi net bir şekilde duyabiliyorum, "Dominic'i yatılı okula göndermene ancak Bella'nın burada kalabileceğine söz verersen izin veririm."

"O aptal şişko inek beni bir kutu yumurta gibi takas etti.

Dominic ağlamak üzereymiş gibi görünüyordu. O anda çirkin görünüyordu ve neredeyse onun için üzölüyordum.

"Bunun için Bella'ya kızmamak için kendini zor tutmuş olmalısın," dedim en iyi Sonia Rubenstein sesimle.

"Ve işte sorun da burada yatıyor. Gülümsemesi geri gelmişti. "Sonunda iş şuna geldi. Hangisi daha değerliydi, sevdiğim birini kaybetmenin acısı mı, yoksa nefret ettiğim insanlara acı çektirmenin zevki mi?

"Üşüyorum," dedi. Ve
aniden ben de üşüdüm.

Yirmi İkinci Bölüm

Ertesi sabah kulübenin zemininde saç vardı. Parmaklarımın arasına aldım ve yüzümde oynamasına, tenimi gıdıklamasına izin verdim. Elimi başıma götürdüğümde, kafa derimde hala saç olduğunu görünce rahatladım, ancak kesinlikle daha ince hissediyordum ve hiç saç olmayan küçük lekeler vardı.

Bir tutam saçı gözümün önünde tutup, dökülmesine neyin sebep olduğunu görmek için köklerini incelerken, elimde garip bir şey fark ettim. Avuç içimin derisinin normalden daha kalın olduğundan emindim, sanki fazladan bir katman oluşmuştu. Daha da kötüsü, küçük parmağımın tırnağı tamamen yoktu. Eskiden olduğu yeri başparmağımla hafifçe yokladım ve cevap veren bir acı hissettim.

Dominic bugün tedirgin görünüyordu, sanki önceki altı uzun hapis günü onu da etkilemişti. Dairenin uzak ucunda, pencerelere yakın bir yerde volta atmaya devam ediyor, sanki sorunlarına bir cevap bulabilecekmiş gibi arada bir durup nehre bakıyordu.

"Temiz havaya ihtiyacımız var," dedi aniden, gri güne bakarak. "Buraya gel.

Kapıda dirseğimden tutarak beni kabaca demir balkona doğru itti.

Şu anda sanki bunca zamandır kapalı kalması benim suçummuş gibi sinirli bir ruh hali içindeydi. Ferforje bistro sandalyelere oturduk ve sessizce altımızdaki kahverengi, çamurla çalkalanan nehre baktık.

'Kibirli herifler,' dedi.

Sessiz kaldım.

"Bunu inşa eden insanlar," diye devam etti, nehrin uzak tarafında ufuk çizgisine doğru yükselen ve çok tartışılan Shard binasını göstererek. 'Böyle bir bina, mimar ve müteahhit için büyük bir ego tatminidir. Devasa bir mastürbasyon.

Dominic'in kendi egosunun ne kadar güvensiz olduğunu ilk kez hissediyordum. Sanki başkasının kine yer yokmuş gibiydi. Bu çok büyük bir tehditti.

Bu yeni keşif üzerine düşünürken birden kendimi sandalyemden çekilirken buldum.

"Bana sessiz kalma Jessica. Beni balkon korkuluklarına doğru bastırıyordu. Aşağıya baktığımda nehrin altında öfkeyle döndüğünü görebiliyordum.

'Bazen bana nasıl baktığını görüyorum, sanki yatıştırman gereken bir aptalmışım gibi. Bana biraz saygı göstermelisin.

Arkamdan bana daha sert baskı yapıyordu, böylece korkulukların üzerinden daha da öne doğru eğiliyordum.

Artık ayaklarım yerle temasını kaybediyordu. Nehir birdenbire son derece yakın göründü. Çaresizlik içinde karşı kıyıya baktım ama etrafta kimse yoktu ve olsaydı bile, altıncı kat balkonunda sadece iki silik nokta .

"Beni anlıyor musun Jessica?" Sesi kulağımda ıslaktı.

"Evet," diye bağırdım rüzgâra doğru. Kalçalarım şimdi korkuluğun tepesinde dengede duruyordu - metalin dövmenin olduğu ağrıyan yeri kazdığını hissedebiliyordum. Arkamdan bir itme daha gelirse hemen devrilecek, aşağıdaki çamurlu suya düşecektim. "Seni anlıyorum. Özür dilerim.

Sonra ayaklarım tekrar yere bastı ve o hiçbir şey olmamış gibi uzaklaştı.

'Artık gerçekten içeri girmeliyiz,' dedi tamamen farklı bir sesle. 'Burası buz gibi, tatlım, gerçekten titriyor gibi görünüyorsun.

'Üşüyorum,' dedi kafamın içinde bir çocuk

sesi. "Evet," dedim. "Teşekkür ederim.

Beni tekrar kırması bu kadar uzun sürdü. İçeri girdiğimizde bana satranç oynayacağımızı söyledi.

"Zihninin gittikçe gevşediğini fark ettim Jessica. Buna gerçekten dikkat etmelisin. Bunu yanlış anlama ama senin gibi bir kızın dış görünüşünden daha fazlasına ihtiyacı var.

Dominic satranç takımını almaya giderken beni radyatöre zincirledi. Mutfağın duvarından iç koridora geçerken cebinden anahtar demetini çıkardığını duydum ve ardından kilide giren bir anahtarın sesini, sanki biri nefesini emiyormuş gibi bir tıslama izledi.

Döndüğünde pahalı görünümlü bir kutu taşıyordu. İçinde katlanabilir ahşap bir tahta ve satranç takımının bulunduğu kadife bir kese vardı.

parçalar - koyu ahşap ve fildişi. Dominic sırayla her birini çıkardı ve tahtanın iki ucuna yan yana dizdi. 'Senin beyaz olmana izin vereceğim. Beyaz her zaman önce gider.

Tahtanın ortasından bir piyon aldım. Hava kadar hafifti, güzelce oyulmuştu ve o kadar pürüzsüzdü ki yanağımı okşama isteğimle savaştım.

", değil mi? Sahiplenici bir tavırla bakıyordu.

"Çok güzel. Bahse girerim bu iflas etmiş müşterilerinizden birinden gelmemiştir.

Gülümsemesi bir askıya gerilmiş gibi genişledi. 'İflasın pek çok farklı şekli var Jessica. Şaşıracaksın. Ve bunların hepsi parayla ilgili değil.

* * *

Rory ve Katy'yi tekrar görmek, mutluluk tokadını suratlarında hissetmek gibiydi. Canını acıtacak kadar sertti. Oturma odasına girdiğinde, seçtiği mobilyaların ve yurt dışına taşınan komşusunun evinden yardım ettiği halının tanıdıklığına rağmen, kendini bir ziyaretçi gibi hissediyordu. Sehpanın üzerindeki kirli çay fincanlarını fark ettiğinde, onları mutfığa götürmek artık aklına gelmiyordu.

Onun yerine kanepeye oturdu, Katy ve Rory sanki uçup gidecekmiş gibi ona sarıldılar.

"Şimdi geri döndün mü anne?" sordu Katy. "Heather'la yatıya kalman bitti mi?

Kim, aniden görüşünü bulanıklaştıran gözyaşlarını kimse görmesin diye yüzünü kızının boynuna gömdü.

"Bu bir pijama partisi değil, şapşal," dedi Rory. "Annemle babam boşanıyor. Kim'in başı havaya kalktı. "Bu doğru değil. Bunu sana kim söyledi?

"Babacığım.

Rory çok sert olmaya çalışıyordu ama son kelimedede sesi titredi ve Kim ona sarıldı.

Sean'la mutfakta yalnız kaldıklarında, "Bunu ona neden söyledin?" diye sordu.

'Çünkü hoşuna gitse de gitmese de bir sonraki adım bu, Kim. Yaptığın şeyin sonuçlarının ne zaman varacaksın?'

'Ben hiçbir şey yapmıyorum. Beni gitmeye zorlayan sensin. Neden bu gece için bir ateşkes ilan etmiyoruz - Yılbaşı gecesini birlikte geçirmiyoruz?

Sean duymamış gibi davrandı. "Şu terfi başvurusundan çekildin mi? Kim cevap vermedi.

"Hiç sanmıyorum. Bahse girerim bu ayrı zamanı, önceliklerinin nerede yattığını bulmak yerine daha çok çalışmak ve daha fazla Brownie puanı kazanmak için kullanıyordur. Seni hala seviyorum Kim, ama kendine çeki düzen vermezsen boşanmaya gidiyoruz. Senden ve kahrolası hırsından başka suçlanacak kimse yok.

* * *

"Bugün giymen için çok özel bir şeyim var Jessica.

O kilitli odada bir şeyler ararken ben yine radyatöre zincirlenmişim. Şimdi elinde insanların pahalı giysilerini hava koşullarından korumak için üzerlerine koydukları çantalardan biriyle yeniden ortaya çıktı. Üzerinde siyah kadife bir ceket, altında da bembeyaz bir gömlek vardı. Bir an için ne olduğunu merak ettim, sonra hatırladım.

Oh, evet. Yılbaşı gecesi.

"Geçen yıl bu zamanlar ne yapıyordun?" diye sordu bana, çantayı dikkatlice yemek masasının üzerine koyarken. "O zamanlar birbirimizi tanımadığımıza inanabiliyor musun? Sanki uzun zamandır hayatımdaymışsın gibi hissediyorum.

"Bir partideydim. Erkek arkadaşım la."

Dominic bazen Travis'ten bahsetmemden hiç hoşlanmaz, adını söylediğimde kaskatı kesilirdi. Diğer zamanlarda ise onun hakkında konuşmam için elinden geleni yapar, sevdiği ve sevmediği şeyler, tuhaflıkları ve sinir bozucu alışkanlıkları hakkında beni sorguya çekerdi.

"Partileri sevmediğini sanıyordum Jessica.

"Ben bilmiyorum ama Travis gitmek istedi. Hastanedeki yeni arkadaşlarından biri tarafından verilmişti. Henüz çok gençti, bu yüzden iyi bir izlenim bırakmak ve uyum sağlamak istiyordu.

Dominic'e gitme konusunda nasıl somurttuğumu anlatmadım. Ortaya koyduğum tüm engellerden bahsetmedim - Londra'nın tam karşısında olması ('ama metrolar bütün gece çalışıyor, Jessica - ve ücretsizler'), tanımadığım insanlarla dolu olacağı gerçeği ('ama bu onları tanımak için bir fırsat'), saçımı kat kat kestirmeye yanlışlıkla ikna edildiğim ve berbat görüldüğü gerçeği ('kefal gibi görünmüyor, unut gitsin'). Travis kıdemsiz bir doktor maaşı almaya başladığından ve artık maddi olarak bana bağımlı olmadığından, anti-sosyal eğilimlerime karşı daha az hoşgörülü olmaya başlamıştı. Sonunda 'İstersen evde kal,' diye tersledi. "Tek başıma gideceğim. O zamanlar bunun çok farklı bir şey olduğu izlenimine kapılmışım.

Başından beri istediği şeyi. Ama yılbaşı gecesi yalnız kalma fikri hoşuma gitmiyordu. Annemle babamın ertesi gün bana ne yaptığımı soracaklarını ve evde kaldığımı öğrendiklerinde o korktuğum bakışlardan birini atacaklarını biliyordum.

"Peki bu parti nasıldı?

Dominic'in sesi şakacıydı, sanki normal bir sohbet eden normal insanlarmışız gibi nazikçe araştırıyordu.

İğrenç. Travis bütün gece tanımadığım insanlarla sohbet etti, ben de mutfakın bir köşesinde durup panoya yapıştırılmış kartpostalları ve notları okuyormuş gibi yaptım. Dönüş yolunda benim yeterince çaba göstermediğim konusunda büyük bir tartışma yaşadık.

Yanağımda büyük bir diş macunu lekesi varmış gibi bana sırıtan ve ona, 'Demek hepimiz seni barda beklerken koşa koşa gittiğin kişi bu,' diyen kadından ve artık neredeyse hiç evde görünmediği için bunun biraz zengin olduğunu düşündüğümünden bahsetmeyi ihmal ettim.

"Peki ya sen? Masaya oturmuş olan Dominic'e soru sorma cüretini gösterdim, arkasına yaslanmıştı, oldukça rahattı, sanki hala radyatörün yanında çıplak bir şekilde çömeldiğimi unutmuş gibiydi.

"Ben mi? Oh, hanımla birlikteydim.' Başını iğrenç resmin olduğu yöne doğru salladı. "Yanlış hatırlamıyorsam İsviçre'de bir dağın tepesindeydik. Kayak tatilinde. İkimiz, etrafı karla ve floresan Puffa ceketli domates suratlı Avusturyalılarla çevrili bir dağ evine kapanmıştık. Her zamanki numaralarını yapıyordu elbette. Bir ergen gibi sürekli mesajlaşıyor, uyuduğumu sandığında gizlice telefon görüşmeleri yapıyordu.

"biri miydi?

Yüzüme doğru bir parmak salladı. "Her şeyin zamanı var, tatlım.

Dikkatini masanın üzerindeki çantaya verdi ve çantanın fermuarını açarak uzun beyaz bir elbiseyi ortaya çıkardı. Daha ziyade bir düğünde giyilebilecek bir şeye benziyordu.

Eğer biri gelin olsaydı.

"Özel bir gece olduğu için özel bir çaba göstermemiz gerektiğini düşündüm," dedi elbiseyi kaldırarak.

Manşetlerin kilidini açtı ve elbiseyi başımın üzerinden geçirmeme yardım etti. Önü çirkin bir şekilde açıktı ve etek ucu sanki daha önce giyilmiş gibi hafif grileşmiş görünüyordu.

bir seferinde kirlendi, ancak Dominic sonuçlardan neredeyse dokunaklı bir şekilde memnun görünüyordu.

"Düğünümüzde bunu giymişti," dedi adam, iyice bakmak için geri çekilerek. 'Hindistan'da bir kumsalda evlenmiştik. Çok romantikti. Ben romantizme çok inanırım. Öyle değil mi Jessica? Hepimiz için doğru kişinin dışarıda olduğuna inanmıyor musun?

Natalie hakkında bildiklerimi evlenen ve damadından başka kimsenin görmediği yalınayak gelin imgesiyle bağdaştırmaya çalıştığım için cevap vermedim. Hayalimdeki Natalie bir seyirci, görkemli bir giriş talep ederdi.

Yılbaşı şerefine Dominic sadece bir şeyler ısıtmak yerine özel bir yemek pişirmeye karar vermişti. Neredeyse bir saattir mutfaktan hoş olmayan keskin bir oyun kokusu yayılıyordu ve beni masaya oturmam için çağırdığında, elimi kucağıma bastırıp burnumu ve ağzımı kapatmasını engellemek zorunda kaldım.

Dominic kaynayan şeyi karıştırmak için tencerenin kapağını kaldırdığında, koku dayanılmazdı ama onu rahatsız etmiş gibi görünmüyordu. İçindekileri büyük bir kâseye doldurdu ve masanın ortasına koydu.

"Voilà!

Aşağıya baktım. Müstehcen bir şekilde şişmiş kahverengi bir küre, terleyen derisi zar zor barındırabildiği kıyılmış et yığınının üzerinde neredeyse yarı saydam olacak kadar gerilmişti.

'Haggis'in sırrı onu fazla pişirmemektir,' dedi. 'Peki, devam et Jessica. Sen yap bu şerefi.'

Bana uzattığı metal kaşığı elime aldım ve lateks bir balon gibi gerilen parlak muhafazayı, sonunda patlayıp açılıncaya kadar, açık yaradan dışarı fırlayan karışık iç organları nazikçe dürttüm.

"Ye," dedi ve kaşığı tutarak tabağıma, ışığa vurduğu yerde yağla parlayan bir deri ve kıyma yığını bıraktı. "Soğumasına izin verme.

Bir çatal dolusu aldım ama ağzıma götürmeden önce tereddüt ettim. "Ye," dedi tekrar ve sesi artık yalvarır gibi değildi.

Muhafaza ağzımda bir kabarcık gibi patladı ve Dominic gülerek bana aslında yememen gerektiğini söylemeden önce bir parçasını yutmuştum. "Gerçi bu koyun midesi, o yüzden sana pek zarar vereceğini sanmıyorum.

Dolu bir çatal dolusunu ağzına götürdü ve ben çiğnerken birbirine çok yakın olan gözlerini bana dikerek yedi.

'Eğer bir yumru bulursan endişelenme Jessica. Bütün bir böbrek, akciğer ya da dalaktan ziyade bir parça kıkırdak olma ihtimali çok daha yüksektir.

Gülümsedi ve alt dişlerinin arasına sıkışmış bir et parçasını ortaya çıkardı. Onu yedim. Son parçasına kadar.

Sonrasında içimdeki ağır his neredeyse hoşuma gitti.

"Sanırım etin tadına varmaya başladın Jessica," dedi. Ve bundan hoşnut olmadığı belliydi.

Deri koltuklara oturup nehirde şenliklere hazırlanan çok sayıda parti teknesini izledik.

Bir süre sonra Dominic ayağa kalktı. Ona nereye gittiğini sormama gerek yoktu.

Yine tuhaf, resmi bir törenle paketi bana getirdi, iki elinin parmaklarına dayadı ve kucağıma bıraktı.

"Tahminin var mı?

Ellerimi sargının üzerinde gezdirdim, içindeki nesnenin üst kısmının nasıl yumuşak ve esnek olduğunu hissettim. "Bilmiyorum. Bir çeşit yastık mı?"

Paketi açtığımda, içinde ciltsiz bir kitabın uzunluğunda ve genişliğinde ve yaklaşık dört inç derinliğinde ahşap bir kutu olduğunu gördüm. Kapağı dolguluydu ve her şey parlak pembeydi ve sarı ve beyaz periler ve parıltılı yıldızlarla süslenmişti. Bella olduğunu varsaydığım çocuğun sesini bastırmış olsam da, onu etrafımda hissedebiliyordum ve ne bulacağımdan korkuyordum. Ama içeride sadece deniz kabukları vardı; çocukların kumsallardan topladıkları, henüz parlak, kaygan ve denizle güzelleşmiş kabukları eve getirdiklerinde donuk ve sıradan olduklarını fark ettikleri türden kabuklar.

'Bella'nın koleksiyonu,' diye açıkladı Dominic gereksiz yere. 'Tatillerimizde bütün gününü sahilde deniz kabuğu arayarak geçirirdi. Çok küçükken onları aileler halinde gruplandırır, anne ve baba deniz kabukları ve küçük bebek deniz kabukları da yapardı. Ailelerden bıkmış olabileceğini düşünürdünüz.

"Gittiğimiz son tatil, yatılı okula başlamadan önceki yazdı. İspanya'nın güney kıyısında bir villada kalıyorduk. Broşürde gerçekten güzel görünen ancak bir tür kıtasal toplu olduğu ortaya çıkanlardan biri. Bella orayı çok sevmiştii, çünkü

Etrafta bir sürü başka çocuk vardı ve kısa sürede küçük bir çetenin parçası oldu. Ebeveynleri onları sahile götürür ve şişme sala doğru yüzerlerdi; burada tüm büyük çocuklar toplanır ve sırayla kıvrımlı kaydırağın aşağı inerlerdi. Benim yaşımda birkaç çocuk vardı ama genel olarak oldukça embesil bir gruptu ve ben kendi arkadaşılığımı tercih ediyordum.

"Annem ve babam bu noktada oldukça fazla kavga ediyorlardı. Çoğunlukla benimle ilgili sanırım. Annem hala okula gitmem konusunda hevesli değildi. Özellikle de bunu gerçekten yaparlarsa kendimi öldürmekle tehdit ettiğim için.

Bunu çok net bir şekilde hayal edebiliyordum. Dominic'in ne yapacağına ve nasıl yapacağına dair tehditlerinde çok açık olacağından emindim.

"Gerçi annem öğle yemeğine kadar hep sarhoş olurdu, bu yüzden kimse onun söylediklerini pek dikkate almazdı. Bir gün her zamanki gibi plaja gittik ve kırmızı bayraklar asılıydı, yani yüzmek yasaktı. Daha önce de asılmıştı ama insanlar yine de suya girmişti ve sonunda biz de girmiştik, sadece kıyıya yakın bir yerde kürek çekiyorduk. Yanımızdaki kadın, "En ufak bir akıntı olduğunu düşünürlerse kendilerini korumak için bayrakları asıyorlar," dedi. "Kimsenin dikkatini çekmiyor." "İşe yaramazlar," demişti babam.

"Bu sefer de suda yüzenler vardı - çoğunlukla fit genç erkekler. Suyu test etmeye gittiğimde bayrakların neden asılı olduğunu anlayabildim. Yüzey yeterince sakın görünse de, suyun altında çok fazla açılınca şiddetli bir akıntı vardı ve rüzgâr da şiddetini arttırıyor gibiydi.

"Kuma geri döndüm, Bella arkadaşıyla sopa ve top oynuyordu, annem ise karaya vurmuş bir balina gibi bir havlunun üzerinde koma halinde yatıyordu. Öğleden sonra olduğu için çoktan yarı yarıya kesilmişti. Babam villada kalmak için bir bahane uydurmuştu. Nedenini çok iyi biliyordum. İki kapı aşağıdaki villadaki kadına nasıl baktığını görmüştüm. "Baban çapkın biri mi Jessica?

Bu düşünceye neredeyse gülecektim. "Hayır. Annemle birlikte olduğundan beri başka bir kadına baktıysa bile şaşırırım.

O zaman şanslısın. Speedos giymiş orta yaşlı bir adamın kendi arzularının esiri olması kadar acınası bir manzara yoktur.

"Bella'ya benimle birlikte suya girmesini önerdim. Ona sorun olmadığını söyledim. Sala kadar yüzebileceğimizi önerdim. Şüpheliydi - sadece yedi yaşındaydı ve hiç de kendine güvenen bir yüzücü değildi - ama ona şunu belirttim

Orada birkaç kişi daha vardı. Her neyse, sonuna kadar onunla olacaktım. Bu onu kararlı kılmıştı - beni memnun etmek için her şeyi yapardı. Suyu doğru yürürken arkamdan bir bağırtı duydum ve annem hafifçe sendeleyerek ve kafası karışmış gibi gözlerini kırıştırarak ortaya çıktı. Karnını gizlemek için beline şu çiçekli şallardan bağlamıştı ve düğümünü kurcalıyordu. "Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu. Ona sadece gittiğimizi söyledim. "Ama bu kırmızı," dedi. "Bunu yapmamalısın.

..." Ama o sırada çoktan suya girmiştik. Arkamızdan suya daldığında dev bir su sıçraması duydum.

İlk başta o kadar da kötü değildi ve Bella her zaman yaptığı gibi yorumlarını sürdürdü. "Gerçekten iyi yüzüyorum, değil mi Dommy? Göğüs vuruşumu görmek ister misin? Parmaklarını düz bir çizgi haline getirmeli ve sonra ellerinle suyu dışarı itmelisin." Ama bir süre sonra konuşamayacak kadar konsantre olmuştu. Ayakta durabileceğimiz yerin ötesine geçtiğimiz için akıntı gittikçe güçleniyordu ve yüzey oldukça büyük dalgalarla dalgalanıyordu. Arkamdan annemin durmamız için bağırdığını duydum. "Çok uzak değil, Bella," dedim ona, mavi şişme şamandıralardan oluşan yatağıyla ilerideki salı göstererek. Ama akıntı yüzünden çok az ilerleme kaydediyor gibiydik. Bu bölümdeki su soğuktu ve giderek daha da soğuyordu. Arkama baktığımda onun nefes nefese kaldığını ve yüzünün maviye çaldığını gördüm. "Üşüyorum," dedi ve küçük kolları suyun içinde bir köpeğin patileri gibi çırpınıyordu. "Geri dönmek istiyorum". "Neredeyse vardık," dedim, "geri dönmenin anlamı yok." Ayrıca başımı gittikçe büyüyen dalgaların üzerinde tutmak ve akıntının beni dondurucu suyun altına sürüklemesini engellemek için mücadele ediyordum. Sakin koşullarda yüzmek beş dakikadan az sürüyordu ama en az çeyrek saattir suyun içindeydik.

"Son kez arkama baktığımda yüzü bir Şirin'in rengindeydi. Gerçekten de öyleydi. Dişleri konuşamayacak kadar gıcırdıyordu ama dudaklarının kıpırdadığını görebiliyordum. Hâlâ üşüdüğünü söylüyordu. Çok daha geride, annemin suda çırpınan başını seçebiliyordum. Sonra başımı çevirip önüme baktım ve gözlerimi sala sabitleyerek kendimi su üstünde tutmak için gücümün son damlasına kadar kullandım.

"Sonunda vardım ve yan taraftaki ip merdiveni kullanarak kendimi yukarı çektim.

Ancak o zaman, tahta platformun üzerinde uzanırken arkama baktım.

"Ve? Neredeyse sormaya cesaret ama bilmem gerekiyordu.

"Bir anda suda bir sürü insan oldu. Cankurtaranlar alarma geçmişti ve iki kişi bir botla gelip annemi sudan çıkardılar. Tahmin edersiniz ki bu hiç de kolay bir iş değildi. Rüzgâr yüzünden pek bir şey duyamıyordum ama "Bebeğim, bebeğim" diye bağırdığını duyabiliyordum. Benimle ilgili bir şey yoktu elbette. Sadece Bella. Sonra botu salın yanına getirdiler. Bana "İyi misin?" diye sordular. Onlara kız kardeşimi bulmaları gerektiğini söyledim, onlar da bota bindiler ve dalıp aramaya başladılar. Sonunda onu çıkardıklarında, su dolu bir çuval gibi gevşek ve ağırdı. Onu gördüğümde ağladım. Sanırım bu son ağlayışım olabilir. Durdu. "Ah, hayır. Başka bir zaman daha vardı. Ama o daha sonra oldu. Çok daha sonra.

Hikayesini anlatırken ona bakıyordum, her zaman nereye gittiğini biliyordum ve yine de kendimi gidebileceği başka bir yer olduğuna ikna ediyordum.

"Bu çok korkunç," dedim. "Zavallı, zavallı annen.

Söylediğim yanlış bir şeydi, öyle olacağını biliyordum.

'*Zavallı anneme* ne olduğunu bilmek ister misin? Oldukça komik. Sesi bir kez daha tehlikeli derecede hafifti. "İspanyol yetkililer tarafından tutuklandı. Onu suç teşkil eden ihmal ya da çocuk ihmali gibi bir şeyle suçlayacaklardı. Kan testi yaptılar ve katledildiğini anladılar. Gazetelerde onun hakkında, çocuklarını o koşullarda yüzmeye götüren en kötü anne olduğunu söyleyen yazılar yayınladılar. Polis tabii ki beni sorguladı ve ben de suçluluk duygusu içindeki bir ağabeyden farksızdım. "Hepsi benim hatam." Yüksek bir çocuk sesi çıkardı. "Onu kurtarabilmeliydim." Hatta onlara yüzmeye gitmenin en başta benim fikrim olduğunu söyledim, ancak annemin hayır dememesiyle ilgili bir şeyler eklemiş olabilirim, bu da bana "sorun yokmuş gibi" hissettirdi. İyi bir anekdotu süslemeye asla karşı koyamam.

"Peki ne oldu?

"Suçlamaları düşürdüler. Yeterli kanıt yokmuş. Ayrıca, o zamana kadar tam bir meyveli kek olmuştu. Sanırım onu mahkemeye çıkarmak için bunca zaman ve çaba harcayacaklarını, ancak kim bilir kaç yıl boyunca bir akıl hastanesine yatırmak zorunda kalacaklarını düşündüler. Paella faturasını hayal edin.

'Babam onu hiç affetmedi. Ama sonra o da kendini hiç affetmedi, böylece iki kişi oldular.

"Peki sen okula gittin mi?"

"İçinde bulunduğum travmatik durumda mı? Kimse o kadar zalim olamaz. Ayrıca, annem sonunda serbest bırakıldığında, dünyada sahip olduğu tek şey bendim. Beni gözünün önünden ayırmak istemedi."

Kutudan bir deniz kabuğu alıp avucumun içinde tuttum ve Noel ağacının ışıklarından yansıyan pürüzsüz iç kısmının nasıl parladığını hayranlıkla izledim. İçinden Bella'nın ruhunun aktığını hissedebiliyordum ve kendimi bir zamanlar bunun nasıl bir su altı deniz canlısına ev sahipliği yaptığını ve burada dünyanın büyük şehirlerinden birinde bir depo dairesinde olduğunu düşünürken buldum. Hayat sizi her zaman düşündüğünüz yere götürmüyordu. Saçlarım dökülüyor olabilirdi, üzerimde ölü bir kadının gelinliği olduğu neredeyse kesin olan bir şey olabilirdi. Karnımda iğrenç bir kızarıklık, kalçamda septik bir dövme olabilir ve beni hasta eden yemekler yiyor olabilirdim. Ama hayattaydım.

Zavallı, mavi Bella denizden bir çöp gibi çıkarılmıştı ama ben hâlâ buradaydım. Hâlâ nefes alıyordum.

Yine de hayatta kaldığım için sessizce zafer kazanırken, başka bir anlamda da hayal kırıklığına uğramış, neredeyse hayal kırıklığına uğramış hissettim. Tüm bu günler Bella'ya ne olduğunu öğrenmek için geçmişti ve artık biliyordum.

Ve ağacın altında hâlâ beş hediye vardı.

Dominic onlara baktığımı gördü ve aklımdan geçenlerin bir kısmını tahmin ederek gülümsedi.

'Merak etme, birbirimiz hakkında öğrenecek daha çok şey var Jessica. Bu heyecan verici değil mi? Hâlâ en kötüsünü bilmiyorsun.

* * *

Daha sonra Dominic ve ben pencerenin önünde durduk ve yeni yılı kutlamak için Londra'nın silüetinde patlayan havai fişekleri izledik. Saatinden gece yarısına kadar olan saniyeleri saydı ve sonra beni kendine doğru çekti, ağzını ağzıma bastırdı, dili bir endoskopi kamerası gibi boğazımda kayboldu.

Ağzında sosis ve kan tadı vardı.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Ertesi sabah uyandığımda uzun bir süre kulübede yattım, avuç içlerimi ve ayak tabanlarımı sanki kendi bilimsel kobayımışım gibi büyülenmiş bir merakla okşadım, derinin ne kadar kalın ve sert hale geldiğini ve bunun ne anlama gelebileceğini merak ettim.

Daha sonra kanepede oturup popüler bir Amerikan dizisinin bir bölümünü izledik. Dominic'in kutu seti vardı ve çoktan tamamını izlemişti. İzlemenizi manipüle etmeye çalışan insanlardan biriydi. "Bu bölüme bayılacaksınız. Ya da, "Bu sahne için başka tarafa bakmak isteyebilirsiniz. Sinirlerim hala karıncalanıyordu ve çok az enerjim vardı. Yanımda oturmuş, parmağını bıçağının ağzında bir aşağı bir yukarı gezdiriyordu.

"Bu diziyi seviyorum çünkü gerçeği, yani herkesin yozlaşabileceğini anlatan az sayıdaki programdan biri.

Bunun dizinin gerçek mesajı mı yoksa Dominic'in kendi yorumu mu olduğunu merak ettim.

Bir süre sonra ekrana konsantre olamadım. Gözlerim o uzun, keskin bıçağın üzerindeki parmağıyla büyülenmişti. Derimin içinden geçerken nasıl hissedeceğimi hayal ettim. Keskin, yakıcı bir acı mı olacaktı, yoksa hiç hissetmeyeceğim kadar dayanılmaz mı olacaktı? Bıçağın temiz bir şekilde kesmesi için kabzaya ne kadar baskı yapması gerekirdi? Bunu bir karpuzu kesmek gibi hayal ettim - yüzeyde sert, ama ete ulaştığınızda tereyağında kaymak gibi.

Birinci sezonun ilk diskindeki tüm bölümleri izledik. Daha sonra Dominic bıçağı katladı ve cebine geri koydu.

"Herhangi bir karar aldın mı?" diye sordu durup dururken.

O anda bugünün Yeni Yıl olduğunu hatırladım ve başımı salladım. 'Bu durumda, sana bir tavsiyem var,' dedi. 'Her günü kendi gününüz gibi yaşamak.

son.'

Eğildi ve sanki bana bir hediye vermiş gibi dizimi sıktı. Sonra ayağa kalktı.

"Yine o zaman geldi Jessica. Şimdiki zaman. Son iki kelimeyi neredeyse şarkı gibi söylüyordu. "Şimdiden sekizinci gün olduğuna inanabiliyor musun? Zaman uçup gitmiyor mu?"

Bugünkü hediye uzun ve inceydi - tıpkı bıçağı gibi. Yine açmadan önce iyice hissetmem için ısrar etti, böylece içinde ne olduğunu tahmin etmeye çalışabilirdim.

"Baget mi? Ben denedim. "Şu el blenderlerinden mi?"

Ama kurdeleleri çözüp kâğıdı açtığımda, bunların hiçbirini olmadığını gördüm. Aldatıcı derecede ağır, deri saplı bir kırbaçtı.

Benden gelmediğine yemin edebileceğim bir şok nefesi gibi keskin bir nefes alımı oldu.

"Bana ilk seks deneyimini anlat Jessica. Beni düzgün bir şekilde görebilmek için kanepenin dik kısmına yaslanmıştı.

Sessiz kaldım.

"Ciddiyet abartılıyor Jessica. Kaç yaşındaydın?' 'On sekiz.

Üniversitede Tom adında bir çocukla birlikteydim.

"Ve? Dominic bilmek istedi. "Hoşuna mi? İyi miydi? Acıttı mı? Bana her şeyi anlat Jessica."

"Anlatacak pek bir şey yok. Onun da ilk seferiydi ve bittiğinde ona baktım ve "Sence bu doğru muydu?" sordum ve o da tam olarak emin olmadığını ama öyle düşündüğünü söyledi.

"Peki beğendin mi?"

Zihnimi, yurttaki küçük odamdaki tek kişilik yatağıma, gri gökyüzünün pencereye bastırıldığı neme geri döndürmeye çalıştım.

'Hoşuma söyleyemem. Sadece üstesinden geldiğim için rahatlamıştım. Dominic hikayemden dolayı hayal kırıklığına uğramış görünüyordu.

'Benim ilk seferim gözle görülür derecede farklıydı,' dedi. 'Tabii ki annemin yatak odasının nemli karanlığında olanları saymıyorum. Onlar kafası çok karışık bir çocuğun beceriksizlikleriydi.

"İlk kez seks yaptığımda on dört yaşına yeni basmıştım. O kırk yaşlarındaydı. Ailem doğum günüm için bana para vermişti. Bana hep para verirlerdi - neyi sevip sevmediğim ya da benimle ilgili hiçbir şey hakkında fikirleri yoktu. Bu aşamada birbirleriyle iletişim kuruyorlardı, bu yüzden şaşırtıcı değildi. Evimizde kutlama yapmazdık. Bella'dan sonra değil. Her neyse, Salome'yi almaya yetecek kadar para vardı. Salome'yi babamın dergilerinden birinin arkasında buldum. Beni ilk gördüğünde biraz

Ama ona parayı gösterdim ve on altı yaşında olduğumu ve bunun onun için yeterli olduğunu söyledim.

"Ve ... Salome ... pahalı mıydı?

'Fahiş fiyat, tatlım. Ama bu ekstralar yüzünden oldu.'

Elimdeki kırbaça baktım. Ekstraların ne anlama gelebileceğini anlamaya başlamıştım.

"Salome'den sonra müptelası oldum. İlk seferinizi asla unutmazsınız derler, değil mi? Tek sorun, bunun için ödeyecek paramın olmamasıydı. Okuldan tanıdığım bir kızı denemesi için ikna etmeye çalıştım - o zamana kadar görünüşümü geliştirmiştim ve oldukça rağbet görüyordum - ama bu kötü sonuçlandı. Kendimi savunmam gerekirse, o zamanlar derinin ne kadar kolay yarıldığını biliyordum.

"Ailesi çok öfkeliydi. Benimkiler de pek mutlu değildi. O okuldan bir bulutun altında ayrıldım.

"Ondan sonra daha incelikli olmam gerektiğini fark ettim. O zamana kadar sert dergiler alıyordum ve gerçeğin, herkesin bu işin içinde olduğunu keşfettim. Metroda gördüğünüz, evinizin önünden geçen ya da Starbucks'ta skinny latte içen herkes. Hepsi bu büyük çirkin sırları taşıyor. Kimse izlemediğinde yapmaktan hoşlandıkları şeyleri. Kendilerine yapılmasından hoşlandıkları şeyler. Şaşıracaksın Jessica. Çoğu insanın kıyafetlerinin altında ne kadar pis olduğunu.

"Bu yüzden bir dış görünüş geliştirdim. Bir kızın olmamı isteyebileceği her şey oldum. Bakımlı, saygılı, özenli. Sadece bunu ortaya çıkardım' - elinin hafif bir hareketiyle kırbaçı gösterdi - 'kızın kurtulması için çok geç olduğunda. Zaten çok derindeyken.

Başım ağrıyordu ve hâlâ halsiz hissediyordum.

"Çok mu derine battın Jessica?" Sesi tüy gibi hafifti.

"Hiç uzun süreli ilişkiniz oldu mu? Konuyu değiştirmek için aklıma gelen ilk şeyi sordum.

Genişçe gülümsedi, yanağında ve çenesinde ağız gibi gamzeler açıldı. 'Ah evet, birkaç uzun ilişkim oldu. Benimle aynı şeylerden hoşlandıkları ortaya çıkan birkaç kadın. Sorun şu ki, karşınızdakinin zevk aldığını bildiğinizde, tüm amacı boşa çıkarmış oluyorsunuz, ne demek istediğimi anlıyorsunuzdur. Zevk acının içindedir. Ve acı ancak zevk yoksa gerçekten acıdır.

'En uzun ilişkim karımla oldu. İlk karım diyebilirim.'

Birden uyandım. *İlk* karısı mı? Bu daha önce evlendiğine dair verdiği ilk işaretti.

"Onun gibi güzel miydi? Natalie'nin resmini gösterdim.

Dominic başını salladı. 'Francesca güzel değildi. Ama tanıdığım herkes arasında korku ve acıya karşı en düşük eşiğe sahipti ve bu beni heyecanlandırdı. Acı vermek ve almak kadar samimi bir şey yoktur Jessica. Ayrıca zengindi. Cesca'nın ailesi Yorkshire'daki küçük bir kasabanın çoğuna sahip. Bu da beni heyecanlandırdı.

"O şimdi nerede?

Şimdi ifadesi karardı, ağzı yüzünü birbirine diken bir çizgi haline geldi. "Cehennemde, umarım.

"Neden? Seni üzecek bir şey mi yaptı?

"Öyle de diyebilirsin Jessica. Oğlumuzu o öldürdü.

Bundan sonra Dominic sustu ve konuşmayı reddetti.

Ama akşam yatmak için onu dairenin arka tarafına kadar takip ettiğimde, mutfakta durdu.

"Bir şey unutmadın mı Jessica?" dedi arkasını dönmeden.

Kırbacı kastediyordu.

* * *

İki saat sonra sıg bir ılık su banyosunda otururken o yanımda diz çöktü ve sırtımdaki, göğüslerimdeki ve kalçalarımdeki ağlayan yaralara antiseptik sürdü. Bir seviyede antiseptiğin battığının farkındaydım ama tam olarak fark edemeyecek kadar uyuşmuştum. Kızarıklığın artık üst baldırlarıma da yayılmış olduğunu fark ettim. Bileklerimde ve ayak bileklerimde bağların olduğu yerlerde çirkin mor izler vardı ve her pozisyon değiştirdiğimde kalçalarımdeki çizgileri hissedebiliyordum. Kollarımı dizlerimin etrafına doladım, böylece göğsümde çaprazlama uzanan kızgın kırmızı kabarık çizgileri göremiyordum.

Artık acı eşiğim hakkında her şeyi biliyordum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Henrietta Belvedere'in kayak tatili rahatlatıcı olduysa bile, bunun etkisi çok çabuk geçmişti. Jessica Gold'un TV arşivindeki patronu bir elini hafifçe bronzlaşmış alnına götürmüş, diğer elinin parmaklarıyla da sanki bir SOS mesajı gönderiyormuş gibi masasına ısrarla vuruyordu.

Kim'i bakarken yakalayınca, "Özür dilerim," dedi. 'Yeni yıl için sigarayı bıraktım. Sadece ikinci gün ve şimdiden öğürüyorum.

"Yine de sonunda buna değecek," dedi Martin, bir önceki yıl kendisi de bırakmıştı. Kim, Martin nikotin sakızını o kadar acımasızca ve yüksek sesle çiğnerken birkaç ay boyunca cehennemi yaşamıştı ki, uykusunda o sesi rüyasında görüyordu.

Konuşmayı tekrar söz konusu vakaya yönlendirmeye çalıştı. "Yani farkında olduğunuz bir işyeri zorbalığı yok muydu?

"Kesinlikle olmaz. Henrietta Belvedere bu fikir karşısında gerçekten dehşete düşmüş görünüyordu. 'Etrafınıza bir bakın, burası personelin diğer personele zulmetmek için sosyal medya sitelerinde sahte pornografik web sayfaları hazırladığı bir yere benziyor mu?

Kim öyle olmadığını kabul etmek zorundaydı. Konuştukları herkes düşünceli ve cana yakın görünüyordu, sadece kendi işleriyle ilgilenmeye hevesliydi.

"Yani Jessica mutsuz olduğuna ya da bir değişiklik yapmayı düşündüğüne dair hiçbir işaret vermedi mi?

"Hem de hiç. Kendi halinde biriydi ama her zaman son derece arkadaş canlısı ve vicdanlı biriydi. Garip bir şey oldu ama o aylar önceydi ve o zamandan beri gayet iyi.

"Tuhaf mı? Kim, Martin'in sesindeki tonlamadan dikkatinin çekildiğini anlayabiliyordu.

"Koruma ekibinden biri - burada sakladığımız kayıtların, belgelerin ve makaraların en iyi durumda tutulmasını ve tamamen dijital hale getirilmesini sağlamaktan sorumlu kişiler - Jessica'yı normalde eve gittikten çok sonra iklim kontrollü kasalardan birinde bulduğu için endişeliydi.

"İklim kontrollü kasalar mı? Daha önce arşive bakarlarken Kim pek dikkat etmemişti.

'Buradaki işlerimizin çoğunun bilgisayarlarda yapıldığını anlamalısınız. Her bir makara ve kaset kataloglanıyor ve dijital bir formatta saklanıyor, bu nedenle aslında bize çok az ihtiyaç var

fiziksel kayıtların kendilerine erişmek. Bu kayıtlardan bazıları son derece değerli ve onları koruma ihtiyacı nedeniyle mümkün olduğunca az elden geçirmeye çalışıyoruz, özel kasalarda tutuyoruz, bu nedenle Jessica'nın orada olması gerçekten oldukça ... düzensizdi.

"Peki açıklaması neydi? Martin öğrenmek istedi.

"Kendisine verilen bir araştırma ödevi için bir şeyi tekrar kontrol etmesi gerektiğine dair bir hikaye uydurdu ama çok zayıftı. Gerçekte ne yaptığından çok tavırlarından şüpheleniliyordu. Jessica normalde çok sakin, kendi halinde bir kişidir ama çok stresli görünüyordu. Hatta sıkıntılı bile diyebilirim.'

"Peki nedenini hiç öğrenemediniz mi?" diye sordu Kim.

"Hayır. Ona iyi olup olmadığını sordum ve bana iyi olduğunu söyledi. Ve hepsi bu kadar. Bildiğim kadarıyla bir daha böyle bir şey olmadı.

Martin'in arabasına doğru yürürlerken Kim bu bilgiyi Jessica Gold hakkında bildiği diğer her şeye uydurmaya çalıştı ama her zaman olduğu gibi kayıp kadınla ilgili bir resim oluşturmaya çalıştığında parçalar birbirine uymayı reddediyor, onları bir araya getirmeye çalıştığında ise ortaya deforme olmuş ve pek de insani olmayan bir şey çıkıyordu.

* * *

Bütün gece kulübede uyanık yatmıştım. Dominic, hâlâ Şefkatli Modu'nda, yüzülmüş derimle sert ahşap zemin arasına girmem için bana fazladan bir battaniye vermişti ama kırıbacın vurduğu sırtım ve omuzlarımda hâlâ acı vardı. Bedenim her şeyin büyütüldüğü başka bir boyuta girmiş gibiydi - içimdeki her bir folikül, hücre, atom yanıyordu ve baş dönmesi hissi her zamankinden daha kötüydü.

Ama beni uyanık tutan tek şey fiziksel rahatsızlık değildi. Zayıfladıkça sesleri uzak tutma becerim de azalıyordu. Sürekli ağlayan bir kadın duyuyor, Dominic'in karısının oğullarını öldürmesiyle ilgili söylediklerini düşünüyor ve midem bulanıyordu. Bella da geri dönmüştü. Sayıklıyor olmalıydım çünkü üşüdüğünü söylediğinde ona bir battaniye vermeye çalıştım.

O sabah acı dolu bir bulanıklık içinde geçti. Dominic benim için yeterince şey yapamadı. Bana kahvaltı hazırladı ve taburede oturmak acı verdiği için kanepede getirdi. Benimle o kadar çok ilgilendi ki kendimi ona minnettar hissederken buldum. Yanağımı hafifçe okşayıp, 'Biliyor musun, seni seviyorum Jessica Gold,' dediğinde gözlerim yaşardı. 'Ben de seni seviyorum,' dedim ona. Öğle yemeğinde bir kez olsun tek bir lokma et yoktu. Butternut-

Puding olarak krem br le ile kabak risotto. Tadı hiçbir şeye benzemese de itaatk r bir şekilde yedim.

Tüm hediyeleri sıralayarak o dairede geçirdiğim günlerin sayısını toplamaya çalıştım ama zihnim sürekli boş kaldı. Bir noktada elime baktım ve iki tırna ımın daha düşmüş olduğunu fark ettim.

"Bugün bir hediye verecek misin? Dominic   leden sonra sordu, yüzü endişenin resmiydi.

Bilmek istemediğim bir şeyi öğrenmek üzere olduğumu biliyordum ama aynı zamanda Cesca' ve   ullarına ne olduğunu bilmek için i imde bir dürtü vardı. Kaderimin onlarınkine, Natalie'ninkine ve Bella'ninkine ba lı olduğunu, hepimizin aynı uzun, dolambaçlı yolun bir parçası olduğumuzu anlamaya başlamıştım ama bu yolun nereye gittiğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Bu hediye küçük ve dokunulduğunda yumuşaktı. Yavaşça sıcak yana ıma koyduğumda, i imde bir bebeğin kıkırdaması gibi titrek bir titreşim hissettim.

Paketin içinde minyatür bir Arsenal futbol forması vardı. Arkasında *Sam Lacey 1* yazıyordu. Minik diz boyu çoraplar ve hatta tabanı yastıklı küçük yumuşak replika kramponlar vardı.

Dominic  st kısmı benden aldı ve önünde tuttu. Yüzünden neredeyse daha büyüktü.

"Bunu ona ilk doğum gününde almıştım. Onun içinde nasıl göründüğünü hala hatırlayabiliyorum. Annesinin kesmeyi reddettiği sarı saçları vardı, bu yüzden yüzünün etrafında bir kızinki gibi kıvrılıyordu ve yanağında tıpkı benimki gibi bir gamze vardı. Gözleri çok büyüktü. Çok güzel bir çocuktu. Bütün ebeveynlerin çocukları hakkında böyle düşündüğünü biliyorum ama inan bana Jessica, o gerçekten . Bana baktı. 'Ah, unutmuşum, sen kırsırsın, bu yüzden bir ebeveynin ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrin yok. Sadece hayal gücünü kullanman gerekecek.

Kısırsırsın. Acıtmamalıydı ama .

'Sorun şu ki, tabii ki, ona verdiğimde Natalie ile  oktan tanışmıştım. İleriye atlıyorum. En baştan ba layayım.'

Dominic'in masallarından birini anlatmaya ba lamak üzereyken, sanki okulda masal saatiymi  ve   retmen de kendisiymiş gibi, kendini daha rahat hissetmek için koltuğuna geri yerleştiğini fark etmi tım.

"Cesca'ya hiç a ık olmadım ama size de söylediğim gibi, onun acıya aldırış etmemesi beni heyecanlandırdı. Ailesi onu incinmekten koruduğu için bu durum için iki kat daha büyük bir çok oldu. Kendini buna a tı, tıpkı bir

Çiçek. Ayrıca zengindi. Ve bana sıırsıklam aşıkı. Bütün gece uyanık kalıp beni uyurken izlerdi. Sabah uyandığımda onu birkaç santim ötemde bulurdum. Gerçekten çok tatlıydı. İlk başta ona iyi davranmak için büyük çaba sarf ettim, paraya odaklandım, ama sonra kaba olmanın aslında beni daha çok istemesine neden olduğunu fark ettim, bu yüzden rahatsız etmeyi bıraktım.

"Düğünümüz helikopterli ve şatolu, büyük ve telaşlı bir olaydı. Bana hamile olduğunu ilk söylediğinde çok sevinmemiştim. Sanırım o zaman bir hafta boyunca onunla konuşmayı reddettim. Sonunda tam bir enkaz haline gelmişti. Çok iyi bir koca değildim ama kendimi savunmam gerekirse, vücudu beni iğrendiriyordu. Karnının derisi o kadar gergin ve inceydi ki, sanki pizza hamuru gibi yırtılıp açılabilirdi.

"Ama Sam doğduğunda her şey değışti. Birini bu kadar eksiksiz ve karmaşık olmayan bir şekilde sevebileceğınızı hiç bilmiyordum. Ve Bella onunla tanışmak için orada olmadığı için büyük bir kayıp hissettim.

Sersemlemiş halimle bile bu beni şok etti. Sanki Dominic'in kız kardeşinin ölümündeki rolünü bana anlattığına dair hiçbir anısı yokmuş gibiydi.

"Bir bebek sahibi olmanın Cesca'yı biraz büyüteceğini ve benimle daha eşit hale getireceğini ummuştum ama onun yerine kendini tamamen bıraktı. Her zaman ekşi süt kokuyordu, cildi sapsarıydı ve gözleri yüzüne çökmüştü. İlk başlarda ailesine şikayet ederdi. "Çok yorgunum, Dominic hiç yardımcı olmuyor." Bu taklit için sesini falsettoya yükseltti. "Ama bu uzun sürmedi. O dönemde kayınvalideler ve yeni ebeveynler arasında bir çatlak olması oldukça yaygın, o zamandan beri keşfettim.

"Ben onları yasaklamadım. Öyle bir şey yapmadım. Sadece gelmelerini oldukça rahatsız edici hale getirdim. Ya da Cesca'nın eski arkadaşlarından herhangi birinin. Ya da kız kardeşinin. Sam varken neden başka insanlara ihtiyacı olduğunu anlamıyordum. Onun için yeterli olmalıydı. *Biz* ona yetmeliydik.'

Cesca'yı sarı yüzüyle yalnız ve korkmuş bir halde hayal ettim.

"Her şey yolunda gidiyordu. Evdeki mutluluğun tam bir örneğiydik. Sonra Natalie geldi ve şeyi mahvetti. O devam ederken ben sessiz kaldım.

'Natalie evli olduğumu biliyordu ama bana doğru bir adım attı. Başarılı bir stilisti - çok güzel, çok kararlıydı. Güçsüzdüm.'

Dominic'e baktım ve onu güçsüz hayal etmeye çalıştım. Bu imkansızdı.

Bizimki fırtınalı bir aşktı. Sam'den ayrılmak istemedim ama Natalie beni yıprattı. O bir bağımlılık gibiydi. Cesca'yı terk ettim ve Natalie'nin yanına taşındım. Cesca paramparça oldu tabii ki. Çok hassas küçük bir şeydi. Evden nadiren çıkıyordu ve neredeyse reçeteli haplarla besleniyordu, bu yüzden Sam'in velayetini almak için başvurmaktan başka çarem yoktu.

"Tabii ki Cesca'nın ailesi bundan hiç hoşlanmadı. Bir dava açtılar. Bana karşı. Buna inanabiliyor musunuz? Cesca'nın benden boşanmasını istediler - hatta Sam üzerindeki haklarımdan vazgeçersem bana ödeme yapmayı bile teklif ettiler. Onlar böyle insanlar işte. Her şeyin temelinde para olduğuna inanıyorlar.

Her şeyin özünde ne var? Merak ettim. Güç mü?

"Cesca'yı görmeye, onu mantıklı davranmaya ikna etmeye ve Sam'e uygun şekilde bakılıp bakılmadığını kontrol etmeye devam ettim. Onun için çok endişeleniyordum. Sonra bana karşı bir yasaklama emri çıkarttı. Onu taciz ettiğimi söyledi. Bu ailesinin işiydi. Artık Sam'i sadece bir sosyal hizmet görevlisi eşliğinde görebiliyordum. *Kendi oğlumla*. Bej rengi bir paltosu olan bu hantal, meraklı yaşlı inek, onu ne zaman kucağıma alsam ya da altını değiştirsem hep orada beni izliyordu. Bu tam bir ihlaldi.

"Bu yüzden Cesca'yı tekrar görmeye gittim, olayları kendi bakış açımdan açıklamak için. Ve mahkemeye tehdit edildim. Endişeli bir baba olduğum için. Senin için İngiliz adaleti. Onu birkaç kez daha görmeye gittim. Bu aşamada tam bir karmaşaydı. Kimseye bakabilecek durumda değildi. Sürekli titriyordu. Sam'i ondan almak istemedim ama ona bakabilecek durumda değildi. Başka seçeneğim yoktu.'

"Peki ne oldu?

"Cesca evi taşıdı. Bana söylemeden. Nereye gittikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu. Tamamen çılgına dönmüştüm. Sonunda onları bulması için özel bir dedektif tuttum ve onu ziyaret ettim. İtiraf etmeliyim ki oldukça öfkeliydim ama sanırım haklıydım, sizce de öyle değil mi?

Sanki gerçekten onay arıyormuş gibi bana bakıyordu.

Başımı salladım, bu onu yatıştırmış gibi görünüyordu, o da devam etti.

'Şey, ben onu terk ettikten sonra, görünüşe göre kendini tamamen kaybetti. Ona tüm o hapları yazan şarlatan doktoru suçluyorum. Kafasını karıştırıyorlardı. Beş uyku hapını ezip Sam'in gece şişesine koymuş. Sonra da onu yastıkla boğmuş.

Adalet sistemi hakkındaki tutkulu çıkışından sonra Dominic bu son bilgi parçasını düz, kayıtsız bir sesle verdi, ama benimki

Duygularım allak bullak olmuştu. Kucağımdaki küçük futbol takımına baktım ve yine bir bebeğin kıkırdamasının hafif gürültüsünü hissettim. "Ona ne oldu? Hapse mi girdi?"

Dominic'in gülümsemesi, ışığı yakalayan bir bıçak gibi yüzünde parladı. "Hayır. Sam'i öldürdükten sonra kişisel cephaneliğinden bir fili devirecek kadar hap içti ve sonra iyi bir önlem için kendini sahanlıktaki aydınlatma armatürüne astı.

Elimle ağzımı kapatmışım. Cesca öldü, Sam öldü. Bella da. Ölüm, Dominic'i aşık bir hayran gibi takip ediyor gibiydi ama yine de ona asla doğru düzgün dokunmadı.

'Zavallı ailesi,' dedim, sonra hemen pişman oldum.

Beni şaşırtarak başını geriye attı ve güldü. 'Tahmin edebileceğiniz gibi mutlu değillerdi. Ama ilk evlendiğimizde yaptığı vasiyeti hiç değiştirmediklerini ve tüm parasını bana bıraktığını fark ettikleri zamanki kadar mutsuz değillerdi.

Bu doğru muydu? Birisi gerçekten bir insanı intihara ve çocuk öldürmeye sürükleyip sonra da her şeyi alıp gidebilir miydi?

Yüzümdeki inançsızlığı görünce, 'Çok büyük bir yasal mücadele vardı,' dedi. 'Sonunda mahkeme dışında anlaştık. Kazanabilirdim. Ama ailelerin yeterince acı çektiğini düşündüm, her ne kadar bunu kendileri yapmış olsalar da. Kızları benim oğlumu öldürdü. Her namuslu insan bana sırtındaki gömleği verecek kadar suçluluk hissederdi. Eğer onu bu kadar engelleyici olmaya teşvik etmeselerdi, bunların hiçbiri olmazdı. Onlar ve doktor eşit derecede suçu üstlenmeli - tabii ki Cesca da. Kendileriyle nasıl yaşıyorlar bilmiyorum.

Şaka yapmıyordu.

"Sam'in cenazesi hayatımın en kötü günüydü. O küçük beyaz tabutu taşırken gözyaşlarımdan zorlukla görebiliyordum. Tanrıya şükür Natalie oradaydı yoksa gerçekten tökezleyebilirdim.

Kız arkadaşını küçük oğlunun cenazesine götürmesine şaşırmamam gerekirdi ama şaşırdım. Yas tutan büyükanne ve büyükbabalar için bunun nasıl bir şey olduğunu hayal ettim. Sonra kendi ebeveynlerimi ve cenazemde yüzlerinin nasıl görünebileceğini düşündüm. İlk kez kendime tüm bunların nasıl sona ereceğini düşünme izni .

Bunun neredeyse bir rahatlama gibi hissettirmesi zayıf durumumun bir ölçüsüdür.

Yirmi Beşinci Bölüm

Natalie. Onun varlığını öğrendiğim andan beri, varlığı görüş alanımın sınırlarında geziniyordu. Zayıf anlarımda derimin altında sürünüyordu.

Geriye sadece üç hediye kaldığını görmüştüm ve ona ne olduğunu öğrenmeye yaklaştığımı biliyordum. Ama aynı zamanda büyük bir parçamın bilmek istemediğini de biliyordum, özellikle de onun hakkında bir şeyler öğrenmek bana ne olacağını öğrenmeye yaklaştırmışken.

Bazen hediye saçmalığı sona erdiğinde beni bırakacağını hayal etmek için kendime izin veriyordum. Kendimi tanımadığım bir doğu Londra yolunda tökezlerken, kış güneşinde göz kırparken hayal ederdim. Ama çoğunlukla ilerisini düşünmemeye çalışırdım.

O zamana kadar kelepçeli bacağımı hareket ettirmekten kaçınmak benim için neredeyse ikinci doğaydı. Bunun yerine kıpırdamadan yattım ve ellerimi yüzümün önünde tutarak gecenin tırnaklarımda ve cildimde yarattığı yeni hasarı kontrol ettim. Kızarıklığın artık ellerimin arkasına da yayıldığını hemen gördüm ama sanki bu gelişmeyi bir başkasında gözlemliyor gibiydim. Sol elimin parmaklarını başıma doğru uzattım ve deneysel olarak saç çizgimi yokladım. Gevşemiş saçlar alnımdan gözlerime doğru dökülüyordu ve onları dalgınca fırçaladım.

Sinir uçlarımdaki karıncalanma milyonlarca mini elektrik şoku gibiydi ve çok ama çok yorgundum.

Dominic kulübeye giden kemerin yanında "Kalk ve parla," diye bağırdı. Onun ruh hali ile benim sağlığım arasında ilginç bir ilişki var gibiydi - ben ne kadar zayıflarsam o da o kadar neşeli oluyordu.

Kafamın içinde Travis'in sesi, "*Anla işte,*" dedi.

Kahvaltı tost ve kahveydi - Dominic'in içeceğime ısrarla koyduğu dört şekeri saymazsak neredeyse medeniydi. Dondurucunun ekmek ve sütle dolu gördüm, Dominic'in gece boyunca çözdürdüğü ekmekler azalınca alışverişe gitmemize gerek kalmadı. O yapardı

gerçekten her şeyi düşünmüştü. Benimle ilgilendiği için ona karşı ani ve mantıksız bir minnettarlık hissettim.

"Bugün birlikte geçirdiğimiz onuncu gün olduğu için - yıldönümümüz diyebiliriz - sana bir hediye veriyorum.

O halimle bile neşelendim. Bir ikram. Bir çocuk seviyesine düşmüştüm.

'Bugün oraya gideceğiz. Geldiğinizden beri bunu çok istediğinizi biliyorum.

Neden bahsettiğini bilmiyordum ama gitmek istediğimi düşündüğü yere gittiğim için memnun olduğumu anlaması için gülümsedim.

'Orada şimdiki zaman bile geçirebiliriz. Sadece işleri biraz renklendirmek için. Her şeyin çok sıradan olmasını istemeyiz, değil mi tatlım?

Hayır, kabul ettim. .

Ancak daha sonra, koltuk minderlerine uzanmış, Dominic'in nazıkçe koyduğu klasik müziği dinlerken ne demek istediğini anladım.

Kilitli odaya giriyorduk.

* * *

Kim, Travis Riley ile başa çıkamıyor gibiydi.

İlk tanıştıklarında onu biraz fazla zeki ama inek bir şekilde çekici bulmuştu. Ama onu tanıdıkça bunun bir paravan olduğunu anlamıştı. Birkaç kez Gold ailesiyle Jessica hakkında konuşurken ona bakmış ve yüzünde her zamanki ebedi öğrenci bakışları yerine bir ifadesi yakalamıştı. Elbette çoğu insan bir dereceye kadar rol yapar, Kim bunu biliyordu, ama bu bir kişiliği benimsemekten ya da tipe uymaktan daha fazlasıydı. Onun bir şeyler sakladığını hissetmekten kendini alamıyordu - Jessica'nın kayboluşuyla ilgili olması gerekmiyordu, ama ilişkileriyle ilgili, davaya farklı bir ışık tutabilecek bir şeyler.

Boş zamanlarında Travis'in geçmişini araştırmaya başlamış, sosyal medya sitelerini taramıştı. Bir Facebook sayfası vardı ama pek aktif görünmüyordu. Çok fazla boş vakti olmadığını tahmin etti.

Bu sabah Travis'in patronuna yaptığı ziyaret tam olarak bir sır değildi, sadece Martin'e bundan henüz bahsetmemişti.

Travis'in hâlâ izinli olduğunu biliyordu - ona mazeret iznindeydi - bu yüzden Londra'nın doğusundaki kahverengi tuğlalı eğitim hastanesine girerken onu fark etme ihtimali çok düşüktü; yine de onu kontrol ederek ona ihanet ettiği hissinden kurtulamıyordu. Elbette, Travis'in Jessica'nın kayb olduğu günkü hareketleri zaten ayrıntılı bir şekilde doğrulanmıştı ve öğleden sonra işten ayrılmasıyla o akşam içki içmek için arkadaşlarıyla buluşması arasında, kız arkadaşının izine rastlanmayacak kadar ortadan kaybolmasını sağlamış olması pek mümkün görünmüyordu. Ancak Kim yine de tam olarak tatmin olmamıştı. Ne aradığını bilmiyordu ama bir şeyler yerine oturmuyordu.

Çok sayıda farklı blok ve kanadı dolaştıktan sonra, sonunda hastane alanının arka tarafındaki bir binada, muhtemelen geldiği yoldan en noktada bulunan tıp fakültesini buldu. Travis'in pediatri bölümündeki amiri, baktığınız açıya göre insanın yüzünde kaybolup yeniden beliren o rahatsız edici çerçevesiz gözlüklere sahip, ufak tefek, sıırım gibi bir adamdı. Kendisini resmen Bay Stevens olarak tanıttı. Kim hastane danışmanlarının her zaman doktor değil bay olduğunu bilse de, ona 'doktor' diye hitap etmekten kendini alamadı. Üçüncü seferden sonra onu düzeltmeyi bıraktı.

"Şuraya oturalım mı? Yüzme banyosu kokan bir koridorda karşılaşmışlardı ve şimdi onu bir oturma alanına götürdü, burada bir gösteri izlemeye gelmiş gibi turuncu plastik sandalyelere yana yana .

"Şu anda sadece bilgi topluyoruz," dedi ona. "Bu tamamen rutin bir iş.

"Anlıyorum," dedi. Soğukkanlı olmaya çalışsa da, Kim onun yanaklarındaki kızarıklıktan bir suç soruşturmasına bu kadar yakın olmaktan oldukça keyif aldığını görebiliyordu.

"Sadece Travis Riley hakkında biraz bilgi almak istiyorum.

Bay Stevens hemen sözünü kesti. "Size söylemeliyim ki Dedektif, Travis'i uzun zamandır tanımıyorum. Ağustos ayından beri pediatri alanında uzmanlaşıyor. Ondan önce temel eğitim programımızdaydı ve hastanenin farklı bölümlerinde çalışıyordu.

"Tamam, ama belki bana son zamanlarda karakterinin dışında davranıp davranmadığını söyleyebilirsiniz. Açıklama yapmadan izin aldı mı? Eve erken mi gitti? Geç mi geldi? Akranlarıyla tartıştı mı?"

Bay Stevens üzgün bir ifadeyle başını salladı. Kim onun umutsuzca, günün kahramanı olmak için yardımcı olabilecek bir bilgi kırıntısı bulmaya çalıştığı izlenimine kapıldı. Son görev yerinde buna *Crimewatch* sendromu diyorlardı - insanlar soruşturmanın bir parçası olmaya o kadar hevesliler ki bazen ayrıntıları uyduruyorlar ya da şüphelileri yanlış teşhis ediyorlar.

"Siz gelmeden önce dosyasındaki önceki amirlerinin notlarını kontrol ettim. Görünüşe göre, bir yıldan biraz daha uzun bir süre önce, zaman yönetiminin biraz bozulduğu bir dönem olmuş ve

Doğru düzgün bir açıklama yapmadan birkaç seansı atladi. Sanırım bağıllığıyla ilgili bazı endişeler vardı ama bu kısa süreli bir hata gibi görünüyor.

"Peki bu on dört ya da on beş ay önce miydi?" "O civarda.

Yani Jessica'nın yaklaşık beş ya da altı ay önce iş yerinde sergilediği tuhaf davranışlarla ilgisi yoktu.

Tüm ekstra çalışmalarına rağmen, Kim başladığı yere geri döndü.

* * *

Zaman garip şeyler yapıyordu. Artık bu ateşli durumda var olduğum için bir dakikanın mı yoksa bir saatin mi geçtiğini anlayamıyordum. Bu dairede bulunmadan önceki bir geçmişi hatırlayamıyordum ve buradan çıkma düşüncesi tuhaf bir şekilde korkutucuydu. Yine de yarından sonraki gün son hediye açılacaktı ve o zaman ya beni öldürmesi ya da gitmeme izin vermesi gerekecekti.

Kanepeye uzanıp tavana baktım ve burası hâlâ çalışan bir depo iken nasıl görüldüğünü hayal ettim. Bu odada her kaç adamın çalıştığını, sandıkları ve kutuları taşıdığını, umut ettiğini, hayal ettiğini, yaşadığını ve öldüğünü düşündüm. Dominic banyoya doğru gözden kaybolduğunda artık beni radyatöre bağlamıyordu. Kaçmak şöyle dursun, ayağa kalkacak enerjim bile yoktu. Ne zaman ayağa kalkmaya çalışsam her yerim ağrıyor, hareket ettiğimde sinirlerim yanıyordu. Kıpırdamadan yatmak ve hiçbir şey yapmamak daha iyiydi. Geldi ve arkama oturdu.

Başımı nazikçe kucağına aldı ve bir kedi gibi okşadı.

Dokunuşu hâlâ tüylerimi diken diken ediyordu ama yine *de* bir dokunuştı. İnsan olduğumu hatırlatan bir şeydi. Orada neredeyse sonsuza kadar mutlu bir şekilde uzanabilirdim, bana öyle geliyordu ama sonra Dominic'in iç çektiğini hissettim.

'geldi,' dedi.

Ona ne olduğunu sormadım. Artık bir önemi yoktu.

Ayağa kalkmama yardım etti ve ahşap zeminde ayaklarımızı sürüyerek ilerlemeye başladık. Daire stadyum boyutlarına ulaşmış ve ilerleme acı verici ve yavaştı.

Dominic ilk başta çok ilgiliydi, adımlarını benimkilerle eşleştiriyor ve iyi olup soruyordu ama bir süre sonra sabırsızlanmaya başladı.

'Denemiyorsun bile,' diye tersledi. 'Neden her şeyi kadar büyötmek zorundasın? Sadece soğuk algınlığın var. Hastalığını biliyor musun?'

Sorun mu var, Jessica?

En ufak bir hareketle başımı salladım.

Sen şımarıksın. Tanıdığım tüm kadınlar şımarıktı. Annem hariç tabii.'

"Ama annenden nefret ederdin.

Nereden geldiği belli olmayan bir patlama beni yere düşürdü.

Elimi başıma götürdüm ve saçlarımla karışmış kanla ıslandı.

'Bunu yapmak zorundasın, değil mi Jessica? Kendi var olmayan yaşam deneyimlerinden başka hiçbir şeye dayanmayan aptalca cahil varsayımlarını yapmak zorundasın. Ben annemi sevdim. Ne yani, siz işlevsiz tiplerin sevgi üzerinde tekeliniz olduğunu mu sanıyorsunuz? Artık büyüme zamanının geldi Jessica Gold.

"Özür dilerim," dedim.

Onu üzmüş olmama dayanamıyordum. Bana bu kadar iyi davranırken olmazdı. "Ağlama Jessica," dedi. "Ağladığında çok çirkin oluyorsun.

Başıma aldığım darbe uyuşukluğumu üzerimden atmıştı ve şimdi her şeyi keskin bir şekilde hissediyordum - karnımdaki ağrıları, sinir uçlarımdaki rahatsız edici karıncalanmayı, sanki biri onları bir arpın telleri gibi koparıyormuş gibi.

Koridorun ortasında durdum ve kilitli kapıya baktım. Dehşet boğazıma düğümlemiş, nefes almamı zorlaştırıyordu.

"Oraya girmek istemiyorum.

'Saçmalama Jessica. Geldiğinden beri oraya girmek için can attığını biliyorum'.

İnkâr etmeye çalıştım ama o çoktan cebindeki anahtarlara uzanmaya başlamıştı.

'Yeşil olan, sanırım bugün,' dedi. 'Yaklaş tatlım. Seni geride bırakmak istemem' dedi.

Yeşil köstekli anahtarı kilide soktu ve çevirdi. Çıkan tıkırtı silah sesi gibiydi.

"Hadi," dedi kolu çevirerek. Kapıyı iterek açarken uzanıp kolumu tuttu ve beni önüne çekip iterek içeri soktu.

* * *

Kim istasyon binasının yan tarafındaki duvara yaslanmış, sigara içmeyi diliyordu.

, sigara içenlere özgü o yarı orgazmik ifadeyle sigara çeken diğer polis memurlarını görebiliyordu. Eğer dikkatini dağıtacak bir sigara içebilirse, annesiyle yaptığı bu telefon görüşmesini dağılmadan atlatabileceğini düşündü. "Anlamıyorum," diyordu annesi milyonuncu kez. 'Bir iş nasıl olur da

ailene değer mi?'

Öyle değil. değil. Sadece ikisine birden sahip olabilmemin bir yolu olmalı diye düşünüyorum - bir iş

ve çocuklarım.'

'Evet, ama sadece o özel iş değil. En azından şu anda değil.

'Ama ben işimde iyiyim anne. Güçlü olduğun yönlere oyna, bize hep böyle yapmamızı söyledin. 'Korkarım bu durumda uzlaşmak zorundasınız. Ya da çocuklar büyüyene kadar yarı zamanlı

Daha yaşlı. Polis teşkilatı her zaman kadınlar için esnek çalışma saatleri sunmaktan bahsediyor. Sean bana bu konuda bir gazete haberinin linkini bile gönderdi.

Demek iş noktaya gelmişti. Kocas, desteğini kazanmak için annesine internet bağlantıları gönderiyordu.

"Benim yarı zamanlı çalışmamı karşılayamayız. Son zamanlarda Londra'daki yaşam maliyetlerine baktınız mı? Ve her neyse, kağıt üzerinde nasıl görüldüğü gerçekte nasıl işlediği değil. Ne kadar az kıdemli kadın polis olduğunu gördünüz mü? Ve çocuklar bağımsız olduklarında ben çok yaşlı olacağım. Anne, iyi olmak istediğim için özür dilemekten bıktım.

'Kim, , ben de senin başarılı olmanı istiyorum. İşinin senin için önemli olduğunu biliyorum ama bazı şeyler daha önemli. Evliliğin. Çocukların.

Kim, ağzının arkasında aniden oluşan acı yumrunun etrafında konuşmakta .

"Yani Sean erkek olduğu için işini, evini ve çocuklarını elinde tutacak ama ben seçim yapmak zorundayım.

"Bu kadar basit olma!

Kim annesini nadiren bu kadar kızgın duymuştu.

"Bu kadınlarla ya da erkeklerle ilgili değil, Sean'ın işinin her gece evde olmasına ve düzenli saatleri olan güvenilir bir çocuk bakımı ayarlamasına izin vermesiyle ilgili, söylediğiniz zaman geri dönmeyeceğiniz için acil oyun arkadaşları bulmak için tanıdığınız herkesi aramakla değil. O çocukların sana ihtiyacı var. Sen onların annesisin.'

"Ve ben sadece kendi hayallerimi unutacağım. "Evet. Açıkçası, evet.

* * *

Oda, yan binanın tuğla yan duvarına bakan aynı yüksek, küçük pencere ile yan yatak odasının boyut ve şekil olarak hemen hemen ayna görüntüsüydü. Kapıya bakan tarafta bembeyaz nevresimli bir çift kişilik yatak daha vardı, sol taraftaki duvar ise çeşitli eşyaların - kitaplar, fotoğraf albümleri, CD'ler - düzgünce istiflendiği derin beyaz küp benzeri raflardan oluşan bir depolama sistemiyle tamamen kaplıydı. Birkaç gün önce kullandığı resim malzemelerini gördüm - boyalar ve fırçalar. Ve güzel bir satranç takımı. Karşı duvar ham tuğlaydı ve oturma odasındakine benzer devasa bir tablo tarafından neredeyse gizlenmişti. Dominic'in ticari markalarını tanıyabiliyordum - boyanın tuhaf pütürlü dokusu, belirsiz renk paleti, model. Natalie yine, bu kez çırılçıplak bir yatağın üzerine yayılmıştı, sadece buruşuk bir çarşaf, geriye kalan tevazu kırıntılarını koruyordu.

Artık odanın içindeydik, Dominic'in neşesi yerine gelmişti, aslında zorlukla gizlediği bir sevinçle köpürüyordu, bana yeğenlerimin bana hediye aldıkları ve açmam için sabırsızlandıkları zamanları hatırlatıyordu.

"Burada kal," dedi ve beni yatağa doğru yönlendirdi. Yastıkların arasına uzandım, başımın yere çarptığı yer anında kırmızıya boyanmıştı. Koridordan geçip dairenin oturma alanına doğru ilerlerken ayak seslerini dinledim.

O odada bariz bir şekilde yersiz bir şey olmamasına rağmen, yine de zaten nemli olan tenimi terleten bir şey vardı. Artan korkumu aklımdan uzaklaştırmak için rafları tekrar gözden geçirirken, kitapların çoğunun yemek pişirmekle ilgili olduğunu fark ettim ve Dominic'i bir yemek tarifi kitabı okurken gördüğümü hatırladım. Gözlerim rafların geri kalanında gezindi: daha fazla kitap, kağıt, bir paket çay lambası, bir dizüstü bilgisayar.

Bir dizüstü bilgisayar.

Göğsümde bir şey canlandı ve bunun umut olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Bu dairenin dışındaki dünyayla bir bağlantım vardı. Artık kendi başıma kaçmayı hayal edemeyecek kadar güçsüzdüm ama belki de kurtarıcıları buraya getirebilirdim.

Çok hızlı bir şekilde kapı tekrar itilerek açıldı ve Dominic odaya geri döndü. Elinde küçük silindirik bir hediye vardı.

"Bana şu erkek bahset," dedi Dominic, kırmızı lekeli yatakta uzanarak.

Travis?

"Kaç tane erkek arkadaşın var, yaramaz Jessica Gold?

O konuşurken parmakları karnımda oynadı ve Cesca'nın hamile karnı ve ne kadar kolay yırtılabileceği hakkında söylediklerini hatırladım.

"Travis... hoş biri.

"*Güzel mi?* Tatlım, güzel piknikler, kapı komşuları ve diğer insanların kedileri içindir. Erkek arkadaşlar için değil. Natalie'yle ilk tanıştığımda, onu bütün olarak yutmak istedim.'

Yemek kitaplarına bir göz attım ve biraz midemin bulandığını hissettim.

"Siz ikiniz nerede tanıştınız? Onu konuşturmak istiyordum, böylece hediye açmak zorunda kalmayacaktım.

"İflas etmiş bir şirkete fiyat biçmeye gittim. Endüstriyel bir çöküntü bölgesindeydi - kırık camlar ve harap binalar vardı. Etrafta kelimenin tam anlamıyla hiçbir şey yoktu ve sonra aniden bir kamyon dolusu stilist, model ve fotoğrafçı bir moda çekimi yapmak için ortaya çıktı. İki bin liralık elbiseler toprakta sürükleniyordu. Natalie stilistti. Onu gördüğüm anda anlamıştım. "İlk görüşte aşka inanır mısın, Jessica?

Başımı yastıktan kaldırmadan zayıfça salladım. Doğru değildi ama kabul etmek daha güvenli görünüyordu. Doğru yanıtın bu olduğu açıktı.

"O halde Cesca'dan ayrılmak zorunda kalacağımı hemen anladığımı anlamışsınızdır. Utanç vericiydi ama işte buradasın. Kalp kalbin istediğini ister. Bu doğru değil mi?"

"Yani hemen gittin mi?

"Hayır. Zorunlu bir ileri geri dönemi vardı. Sam hala çok küçüktü. Onun yanında olmamaya dayanamıyordum. Ama ne zaman Natalie ile ilişkiyi durdurmaya çalışsam, tekrar içine çekiliyordum. Acıya olan iştahı benimkini aşan tanıdığım tek kadın o.'

O zaman kırbacın tenimi nasıl kestiğini hatırladım.

"Çok güzel bir kadın. Resme bakıyordum - uzun sarı saçlar, kıvrımlar, elmacık kemikleri.

Ve onu nasıl kullanacağını çok iyi biliyordu. Natalie sürekli oyun oynardı. Erkekleri alır, sonra bırakırdı. Birini diğerine karşı oynuyordu. İlk başta o kadar kapılmıştım ki, ona uydum. Hatta bundan zevk bile aldım.

Kabul ediyorum. Her yerden erkek bulup onlarla bir saat, bir gece ya da bir hafta boyunca oynar, sonra eve gelip bana her şeyi anlatırdı.

"Elbette, sonunda kendimi Sam'den koparıp burayı onun için satın aldığım da - buradaki her şeyi o seçti, biliyorsunuz, her şeyi özel olarak yaptırdım - ona başka erkek olamayacağını söyledim. Hatta onunla evlendim, çünkü bunun onu bana bağlayacağını düşündüm. Ama o duramadı. Ya da durmadı. Şiddetli tartışmalar yaşadık ve ortadan kaybolurdu, sonra eve gelir ve birlikte olduğu erkeklerin hikayelerini anlatarak benimle alay ederdi.

'Onu sevdim ama bu yeterli değildi. Görüyorsunuz, her şeyi - hepsini - kendi başına getirdi.

Cesca'nın ailesi için de aynı ifadeyi kullandığını hatırlayınca ürperdim.

"Ve siz... misilleme yapmadınız mı?

Dominic bana evde oturup telefon başında bekleyen bir tip gibi gelmedi.

'Açıkkası ben de misilleme yaptım. Bu bir süre oyun gibi bir şey oldu. Her ikimiz de evde birlikte icat ettiğimiz ayrıntılı takma adları kullanarak gidip başka insanları tavlıyorduk. Ama sorun şuydu ki, onu başka erkeklerle düşünmeye dayanamıyordum. Sonunda bu beni çılgına çevirdi. Belki de senin gibi biri için - bu kadar bastırılmış biri için - anlamak zor Jessica, bir insanın senin üzerinde artık doğru düşünemeyeceğin kadar büyük bir etkiye nasıl sahip olabileceğini. Tartışmalarımız daha da şiddetlendi, barışmalarımız daha da şiddetlendi. Gerçekten ikimizin de öleceğini düşündüğüm zamanlar oldu.

Yazın yine firar etti. Peki yeni olan ne? Göğüslerini yaptırmak için bir klinikte yer ayırttığı ortaya çıktı. Gitmeden önce büyük bir tartışma yaşadık ve beni terk edeceğini söyledi. Suudi bir playboy la görüştüğünü söyledi. Göğüslerini yaptırtmasını isteyen oydu.

"Ondan uzun süre haber alamadım. Nerede olduğunu bilmemek beni deli ediyordu. Playboyun izini sürdüm. Biraz konuştuk. Ondan sonra pek oynadığını sanmıyorum. Kısa bir süre sonra, yine aniden ortaya çıktı. Gece geç saatti ve berbat bir ruh hali içindeydi.

"Doğruca içeri girdi, benimle alay etmeye başladı ve korkarım o kadar oldu - kırmızı sis indi. Kırbaçı çıkardım. Aslında dün den önceki gün sana verdiğim kırbaçı. Acımadığını, iktidarsız, sarkık, işe yaramaz olduğumu söyleyerek beni sürekli kışkırtıyordu. Tahmin edebilirsin.'

Çok iyi hayal edebiliyordum.

"Bir tür transa girmiştim ve transdan çıktığımda hala kırbacı tutuyordum ve Natalie... şey, artık modellik yapmıyordu diyelim.

Dirseklerimin üzerinde doğrulup kanlı yastığın üzerine kustum ama bir damla tükürükten başka bir şey çıkmadı.

"Dikkatli ol Jessica. Sakin olmalısın, tatlım. Açman gereken bir hediye var, unutma.

Küçük paketi büyük bir dikkatle yatağın üzerine koydu. Onu kaldıracak gücü bulduğumda, beklediğimden daha ağırdı.

Tereddüt ettim, parmaklarım gergin bir şekilde kâğıdın üzerinde geziniyordu.

"Hediye, Jessica. Sesi keskin ve sivriydi, tıpkı cebinden çıkardığını fark ettiğim bıçak gibi. Bıçak kucağında duruyordu ve bana doğru bakıyordu. Kalın cam bir silindir içinde bir mumu ortaya çıkarmak için ambalajı çektim. Pahalı olanlardan birine benziyordu, balmumu kek hamurunun zengin sarısıydı.

Kokulu mumlar. Bu beni şaşırtmadı. Natalie'nin kokulu mum seven biri olabileceğini düşünmüştüm. Burnuma götürdüm ve derin derin içime çektim.

Kurumuş ter gibi ağır, ekşi bir koku. Tekrar kokladım. Bu sefer o kadar kötü değildi.

"Eee? Belli ki daha fazla yanıt bekliyordu. "Bu... farklı.

Nedir bu?"

Yüzü sevinçle doldu. 'Bu o, tatlım! Hepsi o.' Yemin ederim, bir çocuk gibi sevinçle ellerini çırpı.

"Anlamıyorum.

Mum, boya fırçaları, satranç takımı. Hepsi Natalie'nin. Yağ, saç, kemik. Bir insan vücudunun bu kadar çok kullanım alanı olması inanılmaz. Bunun neden daha yaygın bir şekilde kabul edilmediğini düşünemiyorum.

Yumuşak kıllarıyla fırçaları ve fildişi olduğunu düşündüğüm o güzel oymalı beyaz taşlarıyla satranç takımını hatırladım. Muma baktım ve oda gözlerimin önünde canlandı.

"Resim hakkında ne düşünüyorsun, Jessica?

Soru o kadar beklenmedikti ki gözlerimi mumdan ayırıp uzak duvardaki devasa çıplak figüre çevirmem biraz zaman aldı. Kaba fırça darbeleri, hafif şehvet dolu gülümseme, doğrudan bir okul çocuğunun

Fantezi, donuk kahverengi et tonları, böylece vücudun çürük görünmesi, odun talaşına benzeyen o garip pütürlü doku.

"Bu tabloda ve oturma odasındakinde Natalie'nin özünü yakalamış olmam inanılmaz, öyle değil mi?" Sesi neşesini zorlukla bastırabiliyordu.

Tekrar baktım - ve her şey karardı.

* * *

Uyandığımda sıcak bir köpük banyosunun

içindeydim.

Yanan bir mum vardı.

Yirmi Altıncı Bölüm

Sonraki yirmi dört saat bir kamera objektifinden geçer gibi gelip geçti ve odaktan çıktı. Hiç de rüya gibi görünmeyen rüyalar vardı. Birinde Travis, Dominic'in yatağının ucunda yanımdaydı ve uzanmış ellerinden Winston'ın cansız bedenini sarkıtıyordu. "Beni dinlemezsin, değil mi?" diyordu. "Ve şimdi bak ne oldu. Bir diğerinde, annemle babamı yas tutanlarla çevrili bir mezarın başında gördüm. "Siyah giyemem," diye hıçkırıyordu annem. "Beni tüketiyor. Üçüncüsünde Natalie çıplak bir şekilde yatağa uzanmıştı. Bella'nın çocuksu sesiyle 'Üşüyorum' diyordu. "Çok üşüyorum.

Bilinç, üzerime çekip attığım bir battaniye gibiydi. Neyin gerçek olduğunu anlayamıyordum: Kaba çıplaklığıyla Natalie mi, yoksa bir noktada beni banyodan içeri taşıyıp ipek bir gecelik giydiren (sanırım onunkilerden biriydi) ve bu sefer beni hemen yanındaki ağır çerçeveli yatağa yatıran Dominic mi? Bir keresinde başımdaki yaranın onun bembeyaz yastık kılıflarına kanadığını düşünerek panik içinde uyandım ve yumruğumun yanıyla kılıfları ovaladım.

Artık bende ciddi bir sorun olduğunu biliyordum. Kırbacın hâlâ acı veren yaralarına ek olarak, kızarıklık neredeyse tüm vücudumu kaplayacak kadar yayılmıştı, hatta iltihaplı dövmenin septik hale geldiği ve irin sızdırdığı kalça kemiğimin etrafına bile yayılmıştı. Birkaç dakikada bir karnıma sakatlayıcı ağrılarla kramplar giriyor, tırnaklarımın biri hariç hepsini kaybetmiştim ve başımın iki yanında golf topu büyüklüğünde kel lekeler hissediyordum. Dominic beni karyolaya kelepçelemiş olsa da buna pek gerek yoktu. Ona vuracak gücüm yoktu.

O huzursuz geceyi takip eden garip rüya gibi günün ilk bölümünde Dominic, endişeli bir hemşire gibi aralıklarla yanımda belirdi, alnıma serin bir el koydu ya da bana getirdiği bir bardak sudan yudumlayabilmem için başımın arkasını avucunun içine alarak kaldırdı. O telaşlı halimle kırbacı, dövmeyi ve bir gün önce beni yere seren darbeyi unutmuştum. Onun yerine

Teninin benimkinde nasıl hissettiğine odaklandım. İnsan teması için tekrar çaresiz kaldığımda, onun dokunuşunu arzuladım ve bir kedi gibi kıvrıldım.

Ama yavaş yavaş tavrı değişti. Birkaç kez gözlerimi açtığımda onu kapı aralığından bana ters ters bakarken buldum. Bir keresinde içeri girdi ve sanki süpermarket rafındaki bir sığır etiymişim gibi karnımı dürttü. İnlediğimde, kısık ve acımasız gözlerle bana döndü.

'Elimden geldiğince sabırlı davrandım,' dedi. 'Ama benim de sınırlarım var. Birlikte geçirdiğimiz bu zamanın tadını çıkarıyor olmamız gerekiyordu. Bunun benim için ne kadar keyifli olduğunu sanıyorsun - seni orada yatarken, sararmış ve güneşte bir peynir topağı gibi terlerken izlemek? Çok az zamanımız kaldı ve sen onu boşa harcıyorsun.

Bir özür mırıldandım ve çalıştım. "Böyle daha iyi. Aferin kızıma.

Yarı dik durabilmem için başımın altına bir yastık daha koydu.

'Şimdi ben bugünün hediyesini almaya giderken burada bekle. Tüm plandan vazgeçmek zorunda kalabileceğimizden çok endişelendim.

O gittikten sonra uyanık kalmaya çalıştım ama göz kapaklarım kurşundan yapılmıştı ve görüşümün üzerine dükkan kepenkleri gibi kapanıyordu. Ondan sonra sarsıldığımın belli belirsiz farkındaydım ama sarsıntı, şiddetli bir fırtınanın savurduğu bir tekne de olduğum rüyamla birleşti. "Onu kurtarmalıyız," dedim, savrulan teknenin kenarına eğilerek. "Bella'yı kurtarmak zorundayız. Rüyamda onun ağladığını duyabiliyordum, bir kedi yavrusunun miyavlamasına benzeyen acınası bir ses. Ama sonunda gözlerimi zorla açtığımda ağlayan Bella değil, Dominic'ti.

Yatağın yanında yerde oturuyordu, sırtı duvara dönüktü ve başı ellerinin arasındaydı, omuzları titriyordu.

'Her şey mahvoldu,' dedi, sanki bir şekilde onu izlediğimi biliyormuş gibi. 'Bütün o planlar. Her şeyi mahvettin.

Kafamdaki pamuklarla savaşarak cevap vermeye çalıştım. 'Ama artık uyandım. Hediyeleri şimdi yapabiliriz.

Sonra başını geriye atarak kızarmış gözlerle bana baktı.

Anlamıyorsun, değil mi? Her şeyden sonra bile hala anlamıyorsun. Saat gece yarısını geçti. On birinci günün tamamını kaçırdın. Artık çok geç. Her şey için çok geç.'

'Ama ben hazırım...'

"Onu nehre attım, Jessica!" Sesi tizdi ve son kelimedede kuru bir dal gibi kırıldı. "Tıpkı onun gibisin, biliyorsun. Tıpkı annem gibisin. Umursuyormuş gibi yapıyorsunuz ama aslında her şey sizinle ilgili. Her şey fakirlikle ilgili,

Zayıf Jessica ve onun hisleri. Peki ya ben nasıl hissediyorum? Peki *ya ben*? Ne kadar da ödüllü bir kaltağa dönüştün, Jessica.

Gözlerimin arkası yaşlarla doldu ama onları dökecek gücüm yoktu. Bu muydu yani? Son muydu? Onun planlarını mahvetmiştim ve şimdi her şey bitmişti. Bir bakıma bu bilgi beni rahatlattı. Dükkânın kepenkleri tekrar indiğinde, karanlığı bir dost gibi karşıladım.

Yirmi Yedinci Bölüm

On iki gün oldu, Dedektif Harper. Kim. Ve polis kızımı bulmaya ilk kaybolduğu zamankinden daha yakın görünmüyor.

Kim iç çekti. Liz Gold için üzülyordu, elbette üzülyordu. Ama gerçekten de tüm araştırmalarına rağmen hiçbir şey bulamadıklarını hatırlatmaya ihtiyaçları olduğunu düşünüyor muydu?

Martin, "Hâlâ bir dizi soruşturma hattını takip ediyoruz, Bayan Gold," dedi.

Kim kendi kişisel araştırma konusunun ne olduğunu gayet farkındaydı - cesedi ne kadar çabuk bulacaklarını öğrenmek. Golds, Jessica'nın 'seslerinden' ilk bahsettiğinden beri Martin, Jessica'nın bir ip ve *The Bell Jar*'ın bir kopyasıyla kendini karanlık bir ormana götürdüğüne ikna olmuştu ve o zamandan beri öğrendikleri hiçbir şey fikrini değiştirmemişti.

Kim'in Travis Riley'nin amirini görmek için yaptığı sonuçsuz yolculuğu duyduğunda açıkça patronluk taslamıştı. "Sonuçlarımıza göre değerlendirileceğiz, Kim," demişti, ikisinin de umut ettiği ama konuşmaktan çoğunlukla kaçındıkları terfiye atıfta bulunarak. 'Çıkmaz sokakları kovalamak için ne kadar fazladan zaman harcadığımıza göre değil. Zamanı boşa harcadığın için Brownie puanı alamazsın.

Onları 5 Ocak sabahı erkenden kapıda karşılayan Liz Gold, Noel günü tanıştıklarından çok farklı bir kadındı. Dizlerine kadar uzanan ekose yün eteği ve uzun kahverengi düz çizmeleriyle hâlâ iyi giyinmişti ama yeşil gözlerinin akları pembeye çalıyordu ve teni elmacık kemiklerinin üzerine fazla sıkı sarılmıştı. Kocasını sanki devrilmesini engellemek istercesine koruyucu bir kolunu omzuna dolamıştı ve Kim gözlerini kocasının geniş, siyah saçlı parmaklarıyla karısını sıkıca kavrayan eline sabitledi.

"Travis hakkında sorular sorduğunuzu duyduk. O bir şüpheli mi? Konuşan kardeşlerden biriydi. Kim, Martin'le birlikte hafta içi bir sabah gidip de iki küçük Gold'u evde bulduğunda çok şaşırmıştı. Yakın bir aile olduklarını şimdi fark etmişti. Kendini Martin'in yanılmış olması ve Jessica'nın sağ bulunması için dua ederken bulmuştu. Onun kaybı bu aileyi parçalayabilirdi.

Kim hemen 'Hayır,' diye cevap verdi. 'Böyle bir durumda herkesi kontrol etmek zorundayız. Eminim anlıyorsunuzdur.

'Umarım bunun ailem için ne kadar zor olduğunu takdir edersiniz, Dedektif. Kızım Grace henüz on üç yaşında ama ona bir şey olursa...'

'gelen her şeyi yapıyoruz,' dedi Kim, bunun kulağa ne kadar yetersiz geldiğinin farkındaydı.

Çıkarken Liz Gold onun kolunu çekti.

'Sen bir annesin,' dedi. 'Çocuklarınızın güvende olduğunu sürece işinizi yapmanın ne kadar imkânsız olduğunu bilirsiniz. Lütfen onu eve getirin.

Kim konuşmadan başını salladı ve gözyaşlarıyla bulanıklaşmış gözlerini kimsenin görmemesi için gereksiz bir zaman harcayarak paltosunun fermuarını kapattı.

*** * ***

Uyanmayı hiç beklemiyordum.

Dominic'in yanındaki yatakta yatarken tüm vücudum ağırırken uyanmayı kesinlikle beklemiyordum ama zihnim günlerdir olmadığı kadar berraktı.

Dominic'in yerde oturmuş ağladığı, yüzünün bir kâğıdı gibi buruştuğu o sahneyi rüyamda görüp görmediğimi merak ettim. Bir günü kaçırdım diye özenle planladığı hediyelerden birini gerçekten çöpe atmış olabilir miydi? Eğer öyleyse, bunu bana nasıl ödetecekti?

Annem, babam, kardeşlerim, yeğenlerim ve Travis'in görüntüleri ulaşamayacağım bir yerde bayrak gibi dalgalanırken Dominic'in yumuşak nefes alışını dinleyerek ne kadar uyanık kaldığımı bilmiyorum. Yeni netleşen görüşümle o dairede geçirdiğim günleri ve hediyelerin çetelesini tutmaya başladım. Eğer dün ve Thames Nehri'ne fırlattığı açılmamış hediye konusunda doğruyu söylüyorsa, bugün Noel'in on ikinci günüydü ve geriye sadece bir hediye kalmıştı.

Ve sonra ölmüş olurdum.

Bu düşünce aklıma geldiği anda, bunu hep bildiğimi hissettim. Dominic beni buraya, bu On İki Sunuş maskaralığını için getirmişti çünkü yalnız kalmaya dayanamıyordu ve doğrudan ya da dolaylı olarak, değer verdiği tek insanları çoktan öldürmüştü. Ama yaşamama izin veremezdi.

"Ne düşünüyorsun Jessica?

Kendini dirseğinin üzerine dayamıştı ve boştaki elini kolumda aşağı yukarı gezdiriyordu. Sinir uçlarım o kadar açıkta kalmıştı ki, parmağı bıçağının ağzı da olabilirdi. En azından artık kızgın görünmüyordu. Aslında dün geceki ağlamaklı sahne tamamen unutulmuş gibiydi.

"Bugün bittikten sonra ne olacağı hakkında.

Ağzı sahte bir hüznün ifadesiyle aşağıya doğru döndü. "Jessica, Jessica. Neden birlikte geçirdiğimiz zamandan geriye kalanları heba ediyorsun? Senin sorunun ne biliyor musun tatlım? Anı yaşamak için kendine izin vermiyorsun.

"Bedenimle ne yapacaksınız?

Ailemin yas tutacak bir şeyleri olup olmayacağını ya da hep merak içinde mi kalacaklarını bilmem gerekiyordu.

Dominic sanki tatsız bir şey söylemişim gibi yüzünü buruşturdu. 'Sakıncası yoksa bu konu hakkında konuşmak istemiyorum Jessica. Son günümüzde olmaz.

Ama onu yalnız bırakamazdım.

'Belli ki Natalie'nin cesedini burada parça parça yok etmişsiniz. Peki ya ailesi? Ona ne olduğu hakkında bir fikirleri var mı? Peki ya polis? Burayı aramadılar mı?'

Artık korkmaya başladığım o küçümseyici bakışını attı.

Elbette burayı aradılar Jessica. Ve Vauxhall'daki ofislerimi. Aramadıkları yer - en azından çok geç olana kadar - Kent'te başka bir şirketten kiraladığım, satın aldığım ve sonra taşıyamadığım tüm malzemeleri depolamak için kullandığım fazla depodur - palet üstüne palet, hepsi kirlilere kadar yığılmış. Aramaya başladıklarında onu buraya geri getirmiştım - en azından seçtiğim parçalarını.

"Şüpheleri vardı elbette ama yapabilecekleri bir şey yoktu, özellikle de Natalie'nin tarifine belli belirsiz uyan bir kadın Edinburgh'daki bir kuyumcуда bana, daha doğrusu Cesca'ya ait olan ve onun klinikten kaybolduğu sırada kaybolduğunu bildirdiğim elmas bir kolyeyi satmaya çalışırken ortaya çıktıktan sonra. Onu arıyorlardı.'

"Arkadaşınız mıydı o kadın?

"Arkadaş sayılmaz. Bana iyilik borcu olan biri söyledi. "Ama CCTV...

Dominic şimdi sıkılmış görünüyordu.

'Bu görüntülerin ne kadar grenli olduğunu hiç görmediniz mi? Tek ihtiyacınız olan bir şapka ve güneş gözlüğü; herhangi biri olabilir.

Gerçekten her açıdan düşünmüş.

Dominic yatak odasındaki perdeyi kaldırdığında, Londra'da uçakların masmavi gökyüzünde keskin beyaz çizgiler oluşturduğu o nadir, berrak kış günlerinden biri olduğunu görebiliyorduk. Yarı karanlıkta yirmi dört saatten fazla kaldıktan sonra, ani aydınlık gözlerimi acıttı.

"Bugün kahvaltıyı dışarıda balkonda yapalım," diye karar verdi ve beni yeni evliymişiz gibi dairenin içinden geçirip kanepeye bıraktı

Bir yandan da cam kapıyı açacak anahtarı bulmak için cebini karıştırıyordu.

Sonunda beni dışarı çıkardığında, soğuk kelimenin tam anlamıyla ciğerlerimin nefesini kesti, ama aynı zamanda uzun zamandır hissetmediğim bir coşku hissettim. Nehirden altın ve gümüş rengini yansıtan güneşe ve gökyüzüne doğru yükselen ısıltılı Shard'a baktım. Köprüden uzaktaki arabaları izledim ve ara sıra bir tanesinin kaputundan yansıyan güneş ışığıyla nasıl bir ateş krakeri gibi patladığını fark ettim. Her şey çok güzeldi. İnfaz Rıhtımı'ndan gelen sesler bile o kadar çaresiz görünmüyordu. Onları birazcık susturduğumda, nehrin karşısındaki inşaat alanından gelen seslere ve tepemdeki martıların çığlıklarına katılarak neredeyse hoş bir arka plan uğultusu oluşturuyorlardı.

Dominic kahvaltı hazırlamak için içeri girerken ben de yatak odasından getirdiği battaniyeye sarınarak sandalyelerden birine uzandım. Zincirlenmemiş olmama rağmen kapıyı açık bırakmıştı. Arkama yaslanıp güneşin harap olmuş tenimi ıslatmasına, atardamarlardan ve toplardamarlardan geçerek dokulara, kaslara, karaciğere ve kalbe sıcaklık fışkırtmasına izin verdiğimde kendime gelmeye başladım. Ve yavaş yavaş, geri döndüğümde, ikinci düşüncelerim vardı. Hayır, ölmeyecektim. Bugün ölmeyecektim. Nehir, Dominic'in çalındığını iddia ettiği elmas kolye gibi parıldarken olmazdı. Gitmeme izin verecekti. Bana son hediyemi verecekti ve ben de sanki bunların hiçbirisi olmamış gibi oradan çıkıp hayatıma geri dönecektim.

Elinde, önümdeki metal masanın üzerine dikkatlice bıraktığı bir tepsiyle cam kapıdan çıktı. Üst üste yığılmış bir tabak kruvasan, bir fincan kahve, reçel ve tereyağı vardı. Ortada da son hediye duruyordu.

Bu yaklaşık bir ayak yüksekliğinde ve yarısı genişliğindeydi.

Yutkundum. Sertçe. "Korkuyor musun Jessica?" diye sordu.

Paketi elime aldım ve yavaşça açmaya başladım, her aşamada oyalandım. Beni acele ettirmeden izledi. Bir sıçan kokusu almalıydım.

"Çok güzel, değil mi, şu kâğıt," dedi, ben seloteybin kenarını yoklamaya çalışırken, içinde ne olduğuyla yüzleşmek zorunda kalacağım anı ertelemeye çalışıyordum. Başımı salladım ve bir elimi beyaz, simlerle kaplı yüzeyde gezdirdim.

Sonunda, daha fazla erteleyemeyince, kağıdı sıyırdım ve ortaya kapaklı seramik bir vazo çıktı.

"şunu," diye emretti Dominic. "Arka tarafa bakıyorsun.

Öne doğru eğilerek vazoyu yuvarladım ve ön yüzünde kıvrırcık altın harflerle yazılmış bir mesaj bulunan plaketi ortaya çıkardım.

RIP Jessica Gold 17
Eylül 1985 doğumlu
Ölüm tarihi 5 Ocak 2015

Vazo değil o zaman. Bir vazo.

Beynim kafa karıştırıcı düşüncelerle doluydu. Daireye geldiğimizden beri o plaketi almaya gitmiş miydi? Yoksa ben fark etmeden bir şekilde kendisi mi kazınmıştı?

Etrafımda bir çığlık duydum, tiz ve dinlemesi korkunçtu. Çığlığı duymamak için boşuna çabaladığımda çığlık atanın ben olduğumu anladım. Dominic'in eli uzandı ve ağzımı kapattı. Sert ve keskin bir şeyin kaburgalarımın saplandığını hissedebiliyordum.

"Eğer bu gürültüyü kesmezsen," diye tısladı, "seni ortadan ikiye böleceğim.

Durdum.

"Vazoyu kaldır Jessica, böylece altındaki ambalajdan kurtulabiliriz.

Kağıdı elimde tutarken gülümsedi. O gamze - içine çekilebileceğiniz ve bir daha asla geri dönemeyeceğiniz bir kara delik.

'İlginç, biliyor musun, bu sim' - gümüş kar tanesi desenini işaret etti ve neredeyse hiç düşünmeden elimi üzerinde gezdirdim - 'aslında sim değil, talyum granülleri. Talyumu bilir misin Jessica?'

Başımı salladım. Şimdi geriye dönüp baktığımda ne kadar aptal olduğumu görebiliyorum ama o zamanlar ne istediği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Özel bir dekorasyon türü ? Yenilebilir miydi?

Bu zehir, tatlım. Deri yoluyla emilebilir ve tekrarlanan maruziyetin etkileri kümülatiftir. Ve ne yazık ki ölümcüldür. Bu kesin bir bilim değil tabii ki ama hesaplamalarımın göre sona yaklaşıyor olmalı. Tabii ki, ne olur ne olmaz diye içeceklerinize bir kaşık da ben ekliyorum. Hatta yemeğinize bile biraz serptim.

Zehir. Kâğıdın düşmesine izin verdim ve parmaklarımı inceledim. Üzerlerinde toz izi vardı.

Dominic bu bilgi kafasına dank ettikçe gülümsemesi daha da genişledi. Artık ne zaman heyecanlandığını anlayabiliyordum: çenesinde bir kas kasıldı.

'Elbette hepsini içkilerinize koyabilirdim. Bu dozajı daha doğru hale getirebilirdi, ama bu bir şekilde çok daha şenlikli hissettirdi. Daha eğlenceli. O kadar üzülme tatlım, panzehiri var. Jessica, yanında hiç Prusya mavisi getirmedi, değil mi?

* * *

"Sadece hatalı olduğunu düşünüyorum, hepsi bu.

Kim kendini iyi ifade edemediğini biliyordu ve özellikle de etkilemek için yanıp tutuştuğu DSI Paul Robertson'ın önünde kendi anlaşılmazlığı yüzünden hayal kırıklığına uğramıştı ama Martin, duygusallığın gerçeklerin önüne geçmesine izin verdiğini ima ederek onu geri adım attırmıştı. Kim, Martin'in onun çocuklarından ayrı yaşadığını öğrendiğini ve bunu bir şekilde ona karşı kullanıp kullanmayacağını merak ediyordu.

'Patronu, danışmanı, her ikisi de onu hafife almamız gerektiğini, görüldüğünden daha sert olduğunu söyledi. Tek söylediğim buydu.

"Peki ya Travis Riley? O temiz mi?" 'Evet efendim,' dedi Martin.

"Kim?"

"Evet, ama hâlâ söylemediği bir şey olduğunu düşünüyorum.

Robertson kaşlarını çatı ve kaşlarının arasında derin bir çatık belirmesine neden oldu. O, masasının arkasında siyah dolgulu bir sandalyede otururken, ve Martin, müdürü görmek için çağırılmış okul çocukları gibi karşısındaki sert koltuklara tünemişlerdi.

"Kendini suçlu hissediyor, hepsi bu," dedi Martin. 'Belki de iyi geçinemiyorlardı. Belki de ona iyi davranmıyordu. Kafasında bir sürü ses var ve adamın buna ayıracak zamanı yok. Yardım çılgınlıklarını görmezden geliyor. Tabii ki kız gidip kendini öldürürse kendini suçlu hissedecektir.

"Peki o zaman neden o kadar hediye aldı? Kim bilmek istedi. "Eğer kendini öldürmek üzereyse. Noel gününü göremeyeceğini bile bile neden Noel arifesinde Oxford Caddesi'nde dolaşma zahmetine ki?"

Martin yüzünde öylesine büyüklük taslayan bir ona döndü ki, Kim'in içinden aniden onu tokatlamak geldi.

'Akıl hastası olan insanlar her zaman mantıklı bir plana göre hareket etmezler. Noel bazı insanlar için çok streslidir. Dışarıdayken herhangi bir şey onu kızdırmış olabilir.

"Jessica Gold'un akıl hastası olduğuna dair hiçbir kanıt yok. Kim sesinin birkaç nota yükseldiğini duyabiliyordu ve bunun, duygularının yargılarını etkilemesine izin veriyormuş gibi görünmesine neden olacağını biliyordu. "Bence Jessica kendine zarar verecek bir şey yapmış olsaydı şimdiye kadar cesedini bulmuş olurduk. Ve bulana kadar da açık fikirli olmaya devam edeceğim.

Martin'le birlikte Başhekim'in ofisinden ayrılmadan hemen önce iki adam arasında geçen bakışmayı hayal mi ediyordu?

* * *

İnsanı canlandırmak için katıksız dehşetten daha iyi bir şey yoktur. Artık vücudumun kapandığını biliyordum, buna direnmeye başladım, acıya karşı kaslarımı sıktım, Sonia Rubenstein'ın bana öğrettiği sakinleştirme tekniklerini kullanmaya çalıştım, karnımdan nefes aldım ve kafamda 'İyi olacaksın, ölmeyeceksin' diye tekrarladım.

Dominic günlerdir olmadığı kadar neşeli görünüyordu. Muhtemelen bu daireden çıkma ihtimali benim için olduğu kadar onun için de sevindiriciydi.

"Seni yeniden resmetmek istiyorum," diye açıkladı. "Tıpkı şimdi olduğun gibi.

Yaptığı işi belgelemek istemesi beni şaşırtmadı. Acaba benim parçalarım da onun duvarlarında yer alacak mıydı?

"Boyaları getirmeye gidiyorum. Şimdi gitme.'

Neredeyse cam kapıdan dışarı fırlayacaktı. Bir kez daha beni bağlı bırakmaya zahmet etmemişti, zayıflığımdan o kadar emindi ki. Yalnızdım. Kelepçesiz.

Hâlâ önümdeki masanın üzerinde duran vazoyu aldım. Yokluğunu fark etmesi riskliydi ama bunu göze almalıydım. Tüm çabamı ayağa kalkmaya yoğunlaştırdım. Gürültüyü bastırmak için cam kapıyı neredeyse kapatarak vazoyu balkonun parmaklıklarına çarptım. Hiçbir şey olmadı. Tüm gücümü toplayarak tekrar yaptım. Bu sefer Shard'ın kendisine kadar duyulabileceğinden emin olduğum bir şangırtı oldu. Dominic'i yerde koşarken görmeyi umarak dönüp pencereden bakarken midem düğümlendi. Hiçbir şey yoktu.

En keskin porselen parçasını seçtim ve kalan parçaları sandalyemin arkasındaki balkonun köşesine tekmeledim. Sonra tekrar , denedim

hızlanan kalbimi yavaşlatmak için.

"Uyan, Jessica. Uyuyormuş gibi yaparak gözlerimi kapattım. "Uyan.

Elim karnımın üzerindeydi ve Sonia'nın bana öğrettiği gibi nefesimi oradan kontrol ediyordum. Dominic'in boyları yere bırakma sesini duydum.

"Henüz değil Jessica. Senin için hala planlarım var. Henüz zamanı gelmedi. Uyan artık!" Gözlerimi kapalı tuttum.

'Kahretsin,' diye mırıldandığını duydum.

Ellerini omuzlarıma koymadan bir saniye önce nefesini hissettim, sonra dinlemek için başını göğsüme koyarken saçları dudaklarıma değdi. Porselen parçası sol elimdeydi ve tüm enerjimi ve adrenalinimi ön koluma aktararak yumruğumu başımın üzerine kaldırdım ve keskin ucunu ensesinin derinliklerine sapladım.

Bir an için ikimiz de sessiz ve hareketsiz kaldık. Sonra Dominic daha çok böğürmeye benzeyen bir çığlık attı ve öne doğru yığıldı. Hala içimde olduğunu bilmediğim bir güçle altından sıyrıldım. Hemen arkamda olacağından emin bir şekilde cam kapıyı açtım ve kendimi ahşap zeminde iterek içeri girdim, ancak odanın en ucuna ulaştığımda bakmak için döndüm. İnanılmaz bir şekilde, ondan hiçbir iz yoktu. Hıçkırarak kendimi büyük, metal ön kapının koluna attım ve kapıyı çevirdim.

Hiçbir şey.

Sonra Dominic'in ilk gece mor renkli anahtarı çıkarıp bizi nasıl içeri kilitletiğini hatırladım. Anahtar demetini hep cebinde taşırdı. Peki ya diğer odadaki dizüstü bilgisayar? Sanat malzemelerini getirdikten sonra kapıyı tekrar kilitleme zahmetine girer miydi?

Mutfaktan geçip yarım duvarın etrafından dolanarak dairenin arka kısmına doğru ilerledim ve kapıyı açmak için ileri atıldım.

Kilitli.

Hâlâ hıçkırıyordum - boğazımdan acıyla kopan korkunç hıçkırıklar - ama kendimi kocaman dairede adımlarımı geri çekmeye zorladım. Balkona açılan cam kapıya ulaşmadan önce durdum. 'Nefes almaya devam edeceksin. Ölmeyeceksin' dedim kendime. Ama etrafımdaki her şey sanki bir teknedeymişim gibi sallanıyordu. Kendimi dışarı bakmaya zorladım ama

Oturduğum masa ve sandalyeler kapının solunda ve görüş alanının dışındaydı.

Derin bir nefes alarak dışarı çıktım.

Orada değildi.

Balkonun uzak köşesindeki korkuluğa kadar sürünmeyi başarmış, ardında salyangoz sümüğü gibi bir kan izi bırakmıştı. Korkuluğun duvarla birleştiği yerde yarı ayakta yarı çömelmiş, sırtı nehre dönük bir şekilde bana bakıyordu.

"Bir şey mi unuttun, Jessica?" diye sordu askıya gerilmiş gibi çıkan bir sesle.

Ve şimdi cebinden kocaman bir anahtar demeti çıkardığını ve onları sağ elinde tuttuğunu gördüm - korkuluklara tutunmayan elinde. Rengârenk düğmeleriyle parlak ışıktaki bir demet çiçek gibi görünüyordular ve bir an için onları bana fırlatmak üzere olduğunu düşündüm. Onları yakalamak için ellerimi kaldırdım ve Dominic sanki çok büyük bir şakayı paylaşıyormuşuz gibi bana gülümsedi. Sonra sağ kolunu bir kavis çizerek kaldırdı ve anahtarlar korkulukların üzerinden uçarak keskin kış gününün içinden geçip göz kamaştırıcı bir muhabbet kuşu gibi süzülerek bir sıçramayla nehre karıştı.

Dominic'in yere yığılışını izledim, bu son ve sert hareket yüzünden gücü tükenmişti. Acı yine kafamı bulandırıyordu. Her şey kesinlikle bitmişti. Anahtar yoktu, çıkış yolu yoktu. Çaresizlik içinde gözlerim balkonu taradı ve boyalara takıldı.

Bir mesaj. Bir SOS mesajı çizip parmaklıklara asabilirim.

Bu düşünceyle içimde parlayan umut ışığı, ancak son kalıntıları dışarı atmak için çoğu zaten bir ucundan olan küçük boya tüplerini ölçüp biçmem için gereken süre kadar sürdü. Aşağıdan okunabilecek kadar büyük bir mesaj oluşturmak için yeterli miktar yoktu.

Sendeleyerek içeri girdim ve kanepeye uzanıp başımı arkaya yasladım. Sonra aklıma geldi.

Ne yapmam gerektiğini biliyordum.

* * *

Diğer herkes öğle yemeği için dışarı çıkmıştı. Boş ofiste olmak garipti. Ürkütücü. Kim'in aklına, geri döndüklerinde onun ofislerine girdiğini düşünebilecekleri geldi.

ve bu saçma düşünce yüzünden hemen kendine kızdı. Önündeki not defterine konsantre olmaya çalıştı ve Jessica Gold davasının tüm sorunlu yönlerinin bir listesini çıkardı. Kendisini her zaman daha kontrollü hissettiren listelerin ne olduğunu merak ediyordu.

- *Kendine zarar verme*
- *Kafanın içindeki sesler (Luton havaalanı olayı?)*
- *Travis Riley iş yerinde garip davranıyor (14/15 ay önce)*
- *Jessica Gold iş yerinde garip davranıyor (5/6 ay önce)*

Telefonu çaldı. Sean. İşte olacaktı, onlar hakkında konuşmak istiyordu - o ve kendisi. Ne karar verdiği hakkında. Aklının başına gelip gelmediği hakkında. Muhtemelen ona dün gece çocuklardan ağlayarak uyuduğunu söyleyecekti, her ne kadar sabaha sağ salim çıkmış olsalar da. Sesli mesaja yönlendirmiş.

* * *

Yatağın alt çarşafını çekiştirdim, sonra mutfığa sürükledim ve dolapları karıştırdım. Neyse ki paspas kovanının bulunduğu dolap kilitli değildi. Daha da iyisi, lavabonun yanında tırtıklı bir bıçak vardı. Kahvaltıyı hazırladığını ve herhangi bir tehdit oluşturamayacak kadar zayıf olduğuma ikna olarak tembelce dışarıda bıraktığını hayal ettiğimde bir zafer dalgası hissettim.

Çarşafı oturma alanının zeminine bıraktım ve sonra dikkatlice ahşap tahtaların üzerine yaydım. Her hareket bir çabaydı. Sonra bıçağı dişlerimin arasına aldım, kovayı aldım ve balkona doğru yöneldim, dışarı çıkmadan önce Dominic'in hareket edip etmediğini kontrol etmek için durakladım. Hâlâ daha önce olduğu yere yığılmıştı. Güneş artık oldukça alçalmış, nehre ulaşmadan önce sarımsı gri bir pus duvarına dönüşmüştü. Fazla vaktim yoktu. Omuzlarının hareket ettiğini gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oldu. O zaman hâlâ hayattaydı. Bu yapmam gereken şeyi çok daha zorlaştıracaktı.

* * *

Önündeki listeye baktıkça Kim daha da umutsuzluğa . Belki de Martin haklıydı. Jessica bir yerlerde bir kanaldan çıkarılacak ya da bir sahile vuracaktı. Herkes buranın her yerde güvenlik kameraları olan bir dadı devleti olduğundan bahsedip duruyordu ama Kim bir cesedin kaybolabileceği yüzlerce yer olduğunu çok iyi biliyordu. Bir keresinde, bir gün hayatından çıkıp giden ve bir daha geri dönmeyen yirmi bir yaşında bir adamın davasında çalışmıştı. Ailesi onu bulmak için her şeyi yapmıştı - , çağrılar, her şey - ve cesedinin olmamasını hâlâ bir yerlerde yaşadığının kanıtı olarak kabul etmişti. Küçük kardeşi New York'ta olduğunu düşünüyordu. Brighton, diye düşündü ailesi. Beş ay sonra, bir motorlu teknede hafta sonu balıkçılığı yapan bir çift, yüz mil ötede bir uçurumun dibindeki çıkıntıya sıkışmış bir paçavra yığını olduğunu düşündükleri bir şey fark etmişti.

Annesi cenaze töreninde "Neden bize mutsuz olduğunu söylemedi?" diye sorup durdu. Mesele şu ki, asla bilemezsiniz.

Yine de kâğıt parçasına bakarken Jessica Gold'un öldüğüne bir türlü inanamıyordu. Orada bir şey vardı, kayboluşunun gizemini çözecek bir ipucu, tabii Kim onu bulabilirse.

* * *

Balkona çıktığımda Dominic benden uzağa bakıyordu ve garip bir ses çıkarıyordu. Gurgle gibi ama ağzından değil de daha derindeki başka bir yerinden çıkıyor gibiydi. Boynundan porselen parçası çıkmıştı ve saçlarının altından kalın bir kan kanalı uzanıyordu.

Bıçağı sol elime alıp diğer elimle kovayı tutarak yavaşça yaklaştım. Yere yığılmış ve ağır yaralı olsa bile Dominic'e güvenmiyordum.

Kovayı yere bıraktığımda başını hafifçe çevirdi ve gözlerini açtı. Beyazlar neredeyse tamamen kan çanağına dönmüştü, öyle ki irisler kırmızı bir denizde yüzen mavi pinpon topları gibi görünüyordu.

Bıçağı kavradım. Bunu yapabilirdim. Yine de o delici gözlerin parıltısında gücümün sızdığını hissedebiliyordum.

Saçlarından tutarak başını geriye çektim. Mavi pinpon topları gözlerime sabitlendi ve gitmelerine izin vermedim.

Bana yaptığı her şeyi hatırlamak için kendimi zorladım. Ama faydası olmadı. Elimi bıraktım ve ben bunu yaparken o elini cebine attı ve ben daha

tepki vermek için zamanı vardı, fiske bıçağını çekti. Durup düşünmeden mutfak bıçağını göğsüne iki kez sapladım.

* * *

5 Ocak. Bu tarih bazı ülkelerde bir anlam ifade etmiyor muydu? Kim bir keresinde ailesiyle birlikte İspanya'da bir yılbaşı tatili geçirmiş ve İspanyol çocukların Noel'de değil Ocak ayında hediye aldıklarını öğrendiğinde çok sevinmişti. Ailesi Kim ve kardeşinin kendilerini dışlanmış hissetmelerine izin veremezdi. Bir son dakika Noel hediyesi daha geldi. Şimdi ne olduğunu hatırlayamıyordu, sadece lezzetli bir şekilde çökmüş hissettirmişti - evdeki arkadaşlarının hiçbirinin sahip olmadığı beklenmedik bir ekstra. Gece vakti sokaklarda yapılan bir geçit törenini hatırladı. Boş bilgisayarını açtı ve Google'da arattı. Evet, ayın 5'i akşamı Üç Bilge Adam ya da Üç Kral sokaklarda geçit töreni yapıyor ve kalabalığa şeker atıyordu. Ayın 6'sı sabahı ise çocuklar hediyelerini alıyordu.

Epifani. Noel'in On İki Günü'nün sonu.

Kim o gün ilk kez gülümsedi. Yani yarın Epiphany'ydi.

* * *

Dominic'in göğsünden çıkan bıçağın sapına her baktığımda kusacakmış gibi hissediyordum. En azından o guruldama seslerini çıkarmayı bırakmıştı. Hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol etmedim. Çok iyi bir ölü taklidi yapıyordu.

Elini tuttum. Parmakları hâlâ bıçağın etrafında kıvrılmıştı ve onları teker teker ayırmak zorunda kaldım. Sonunda bir fiskeyle açabildim. Bıçağın uzunluğunu gördüğümde, tenime değdiğinde nasıl hissettiğimi hatırladım ve kararlılığımı pekiştirdim.

Ya o ya ben, diye kendime hatırlatıp durdum, bir kez daha saçlarından tutup başını geriye çektim. Başka seçeneğim yok.

Bıçağı boğazına dayarken hâlâ tereddüt ediyordum. Teni solan ışıktaki süt beyazıydı ve haşlanmış bir yumurtanın sarısının üzerindeki narin zar gibi savunmasızdı. Bir zamanlar o plastik taburede oturan küçük çocuğu düşündüm.

Sonra yine içimde bir bebeğin kıkırdaması gibi çırpınan bir titreşim hissettim ve hiç şansı olmayan küçük Sam'i hatırladım.

Gözlerimi kapattım ve bıçağı boğazına doğru kaydırdım.

Adrenalin, Dominic'in boynundan sızan kan kadar güçlü bir şekilde içime pompalanıyordu. Kovayı aldım ve kırmızı yapışkan akıntının altında tutarak sabırsızlıkla izledim. Düşündüğüm gibi fışkırmıyordu, bu yüzden bir atardamara çarpmadığımı biliyordum, ama düzenli bir damlama vardı. Hadi, diye ısrar ettim. Acele et.

Gökyüzü çoktan kararmıştı. Fazla zaman yoktu.

Kovanın dibi kanla kaplanır kapanmaz dairenin içine geri döndüm, giderken masadan bir fırça aldım. Çarşaf hala yere seriliydi ve kovayı yere bırakıp dizlerimin üzerine çöktüm. Fırçayı kana batırarak yazmaya başladım.

Birkaç dakika sonra, çarşafı incelemek için arkama yaslandım.

Harfler düzenli değildi ve kırmızı hızla kahverengiye dönüyordu ama 'YARDIM' açıkça okunabiliyordu. İşe yaramak zorundaydı. Kendimi ayağa kaldırdım ve tökezleyerek dışarı çıktım. Çarşafın üst iki köşesini korkuluğun iki ucuna bağlarken gücümün azaldığını hissedebiliyordum, böylece kocaman mesaj balkonun kenarından aşağı sarkacaktı.

Sonra sandalyelerden birinin üzerine yığıldım. Nefesim hâlâ hızlı ve düzensizdi. Birazdan hava tamamen kararacaktı. Gece boyunca çok az nehir trafiği olacaktı - Ocak ayının bu erken saatlerinde Londra toplu olarak ayılıyor ve akşamdan kalmanın maliyetini hesaplıyordu ve mesajımın yarından önce görülme şansının düşük olduğunu biliyordum.

Yardım gelene kadar muhtemelen ölmüş olurdum. Bu düşünce bir gerçek olarak kafama dank etmedi değil. Dominic'in A3 eskiz defteri, boyalar ve fırçalarla birlikte hâlâ dışarıdaki masanın üzerindeydi. Ayrıca içinde çeşitli sertlik derecelerinde çizim kalemleri olduğu anlaşılan küçük düz bir kutu da vardı. Kutuyu ve eskiz defterini alıp daireye geri döndüm ve cam kapıyı arkamdan kapattım. İçeri girene kadar ne kadar üşüdüğümü fark etmemiştim ama şimdi kendimi kontrolsüzce titrerken buldum.

Kanepeye çöktüğümde, beni ayakta tutan son adrenalin de akıp gitti ve içim boşaldı. Gözlerimi kapatmak istedim ama kapatırsam asla uyanamayacağımı biliyordum. Ve bir kayıt olması gerekiyor. İnsanlar burada neler olduğunu bilmeli. Ailemin bilmesi gerek.

En sert görünümlü kalemi elime aldım, kalın defteri açtım ve sayfanın üst kısmına küçük harflerle yazdım:

Hakkımda üç ilginç şey var. Yirmi dokuz yaşındayım, düğme fobim var. Oh evet, ve ölüyorum. Yaşayacak iki yılım var anlamında değil, ama hey, işte kalan zamanıma sığdırmak istediğim şeylerin bir listesi. Hayır, şu anda ve burada ölüyorum. Muhtemelen, siz bunu okumayı bitirdiğinizde ben çoktan ölmüş olacağım.

Bir anlamda, bir enfiye kitabı okuyorsunuz.

Gerisini biliyorsunuz.

İKİNCİ BÖLÜM

Yirmi Sekizinci Bölüm

Eğer bir daha dövme yaptırmak , ki bu pek olası değil, alnımın tam ortasına *Natalie'ye Güvenme* yazısını dövme olarak yaptıracam.

Annem bana "Aklından ne geçiyor?" diye sorduğunda benim aklımdan geçen de bu.

Hastaneye getirilmemin üzerinden üç gün geçti. Gelişimle ilgili hiçbir şey hatırlamıyorum ve ilk kırk sekiz saatle ilgili çok az şey hatırlıyorum. Garip görüntüler var - çok kötü bir cildi olan genç bir doktor bana o kadar yakın eğildi ki üst dudağındaki kıl dönmesinin iltihaplandığını görebildim; iki kadın arasında geçen bir konuşma; biri hava tahmininde yağmurdan bahsedilmediğinden ve süet ayakkabılarla geldiğinden şikayet ediyordu. Kim oldukları ya da seslerin kafamın içinde olup olmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Kendime geldiğimden bu yana geçen zamanı, polis tarafından resmi olarak sorgulanacağım anı savuşturmak için olduğumdan daha hastaymışım gibi davranarak geçirdim. Kimse bana bir şey söylemiyor. Bunun yerine burada yatıp olanları ve onun bu olaydaki rolünü takıntı haline getiriyorum.

O.

Natalie.

Onun hakkında hiç düşünmemeye çalışıyorum.

Ailem hep buradaydı. Annem çok ağladı. Kardeşlerim vardiya sistemini işleterek içeri girip çıkıyorlar. Duymamam gereken boğuk seslerle konuşmalar yapıyor. Bir noktada James açıkça 'O sapkın bok parçası' diyor ve annem onu susturuyor. Jonathan elimi kendi eliyle kapatıyor, bu çok garip çünkü bizim ailede dokunmak pek hoş karşılanmaz ve bu çok yanlış geliyor.

Halsizim, içim boşalmış ve karnım ağrıyor. Hastane personeli etrafta koşuşturuyor, bazı parçalarımı kaldırıyor, beni yanıma taşıyor. Kendimin değerli bir süs eşyası gibi düzenlenmesine ve yeniden düzenlenmesine izin veriyorum. Bu bölümün hiç bitmemesini istiyorum çünkü bir sonraki adımda başıma geleceklerle yüzleşmek istemiyorum.

"Aklından neler geçiyor?" diye tekrar soruyor annem, sandalyesini hastane yatağına doğru çekmiş, başını benimkine doğru eğmiş, sanki içindekileri ozmoz yoluyla emebilecekmiş gibi.

Konuşabilseydim bile, ona söyleyemezdim. Ona odaklanmak daha güvenli.

Natalie'ye güvenme.

Bir tişört .

Yirmi Dokuzuncu Bölüm

Hastanenin banyosundayım. Kendi banyosu olan özel bir odam var. Kapı tekerlekli sandalye için yeterince geniş ve her yerde plastik tutamaklar ve üzerinde *Alarm* yazan bir düğme var. Tuvaletin içindekileri inceliyorum ve o düğmeye basmak istiyorum. Çünkü az önce bedenimden çıkan şey maviydi.

"Bu konuda *hiç* endişelenmeyin," diyor ay yüzlü İrlandalı hemşire ve burnu o kadar kalkık ki profilden bakıldığında yanağının yuvarlağı tarafından tamamen gizleniyor. "Zehre karşı koyman için sana verdikleri şey. Prusya mavisini deniyor. Bazıları üzerinde böyle bir etkisi var.

Polis geldi. Bana nazikçe sorular soruyorlar - 'ön sohbet' diye ifade ediyorlar - ve ben de onlara Dominic'in eskiz defterine yazdığım hikayede ne varsa aynen anlatıyorum. Hiç sapmadım. Buraya geldiklerinde çok kibarlar - iki erkek ve bir kadın. Adamlardan biri duvara yaslanıyor çünkü yeterli sandalye yok. İrlandalı hemşire ona bir sandalye getirmeyi teklif ediyor ama o hayır diyor, bütün gün oturuyor ve dikkat etmezse bacak kasları tutacak.

Yetkili olan yaşlı polis, daireye gittiklerini ve orada ne olduğunu gördüklerini açıklıyor - köpek kulübesi, kırbaç, prangalar. Kanı. Hepsi şok olmuş yüz ifadeleri takınıyor ve başlarını sallıyorlar. Yaralarımı biliyorlar - septik dövme, kırbaçtan kalan yaralar, metal kelepçelerden dolayı ayak ve bileklerimdeki morluklar. Ve tabii ki talyum zehrine maruz kalmanın kümülatif etkilerini de. Esas adam, şanslı olduğumu söylüyor. Kaç gündür vücudumda biriktiğini düşünürsek, semptomlarım merhametli bir şekilde hafifti. Bütün hediyeleri, boya fırçalarını, satranç takımını ve mumu incelediler.

Kadın onun biraz arkasında oturuyor ve gerektiğinde başını sallıyor. Kahverengi bir saç ve altında uzun bir püskülü var, gri gözleri sanki beni bir sınav için inceliyormuş gibi dikkatle bana bakıyor. Dedektif Memur Kim Something olarak tanıtıldı. Ailemin Kim adında birinden bahsettiğini hatırlıyorum ve bunun o olması gerektiğini anlıyorum.

Ailemin benimle düzgün bir konuşma yapabileceği kadar aklımın başımda olduğu ilk gün, ama neler olup bittiği konusunda ketum davrandılar. Annem sürekli 'Polis seni bilgilendirecek' diyor. Annem yetkililerle hiç muhatap olmadı. Sanırım neyi söylemesine izin verilip verilmediği konusunda endişeli.

"Herhangi bir şeyle suçlanıyor muyum? Baş polise soruyorum - adı neydi, Robinson mu? Ve sonra, daha fazla erteleyemeyeceğim için, "Cinayetle mi suçlanıyorum?" diye ekliyorum.

Esas adam şaşırmış görünüyor. Omuzlarına tam oturan geniş kırmızı bir yüzü ve sorum üzerine genişleyen kırmızı çerçeveli gözleri var. "Dominic Lacey ölmedi," diyor. "Başka bir hastanede durumu kritik ama hâlâ hayatta.

Kusmak için yatağın kenarına eğildiğimde, bunun rahatlamadan kaynaklandığına inanmalarını bekliyorum.

* * *

Kim'in beklediği gibi biri değil. Daha az ruhani. Fiziksel varlığı gerçeği, kolundaki damla, sıvıların akması ve sonunda ona Dominic Lacey'den bahsettiklerinde ortaya çıkan sarı kusmuk akışıyla eve çarpıyor.

Ondan çok korkuyor. Kim bunu hemen anlıyor. Kariyerinin başlarında Aile İçi Şiddet Birimi'nde iki yıl geçirmiş ve işaretleri tanıyor. Yine de burada birbirine uymayan bir şeyler var. Jessica'nın söylemediği bir şey. Kim bundan emin.

"Düşünmeye değmez, değil mi?" dedi Martin, sanki bir ressam gökyüzüne su dökmüş gibi solgun kış güneşine geri dönerlerken. "O kıza neler çekti.

"İddiaya göre," diye düzeltiyor onu.

Martin şaşkınlıkla ona bakar, ses tonundaki sivrilikten dolayı.

"Hâlâ anlam veremediğim çok şey var," diyor Kim. "Mesela o haliyle bütün gece ayakta kalıp bu kadar detaylı bir açıklama yazmayı nasıl başardı?

Martin küçümsüyor. 'İnsanlar gerçekten ölmek üzere olduklarını düşündüklerinde insanüstü güç kaynaklarına başvururlar. Bu hayatta kalma refleksidir. Adrenalin. Adına ne dersiniz deyin.

Bu da başka bir şey. Nasıl hayatta kaldı? Yaklaşık iki hafta boyunca her gün talyuma maruz kalmış. Konuştuğumuz doktor bu kadar çabuk ve görünüşe göre bu kadar az uzun vadeli etkiyle iyileşmesine şaşırdı.

Paul Robertson omuz silkiyor. "İnsanları zehirlemek kesin bir bilim değildir. Kendine küçük bir gülümseme veriyor. "Bu yüzden modası geçti.

'Evet, o zaman neden bu yolu seçti efendim? Neden işi yapacağını bildiği bir yöntemi kullanmıyor?

Martin, Süper cevap veremedi araya girer. 'Bu adamı ikinci kez tahmin etmenin bir anlamı yok. O bir psikopat. O dairede ne olduğunu biliyorsun. İlk karısı ve oğlu hakkındaki dosyayı, çocukken nasıl biri olduğunu okudunuz. O öğretmen ifadesini okudun mu? Ondan çok korkuyordu ve çocuk sadece on bir, on iki yaşındaydı. Böyle insanlar senin benim düşünmez. Her şey oyun oynamakla ilgili.'

'Dava ne olursa olsun, CPS'in kanıtları çok dikkatli bir şekilde değerlendireceği açık - her karşı da. Robertson düşünceli görünüyor. 'Provokasyon ne olursa olsun, Jessica Gold Dominic Lacey'e çok ciddi bir saldırıda bulunmuştur. Burada tek bir savunma yarasından bahsetmiyoruz, vücudunda üç ayrı bıçak yarası vardı - boyun, boğaz ve göğüs. Bunu açıklamak biraz zaman alacak. Hastaneden çıkar çıkmaz karakolda kendisiyle resmi bir görüşme yapacağız.

'Evet, ama koşulların oldukça hafifletici olduğunu söylemek zorundasınız, öyle değil mi efendim?

Eğer CPS onu suçlarsa, bu küçük bir şey için olacaktır. Değil mi?'

Daha sonra Kim, genelde suskun olan Martin'in, Robertson'un terfi kurulunda önerisi geçerli olacak kişi olması nedeniyle mi bu kadar dik başlı davrandığını merak eder. Belki de bu kadar aykırı olmayı bırakmalı ve Martin'in yaptığı gibi kendini Jessica Gold'un arkasına atmalıdır. Lacey açıkça son derece çarpık bir birey, psikopat değilse bile sosyopat, ardında yıkım izleri bırakan, kadınlar için tehlikeli biri. Jessica Gold ise yanlış zamanda yanlış yerde bulunma talihsizliğini yaşamış normal, sıradan bir genç kadındır - ya da en azından Noel arifesine kadar öyleydi.

Kim'in Jessica'nın normal ya da sıra dışı olduğuna inanmaması dışında. Ve onun bir şeyler sakladığını biliyor.

Otuzuncu Bölüm

Kimdenddc115@hotmail.co.uk

Kime:

nowalkinthepark@hotmail.com

Konu: ne sikim

Ne oluyor ? BU DA NE DEMEK OLUYOR?

Kimden:

nowalkinthepark@hotmail.com Kime:

ddc115@hotmail.co.uk

Konu: re: what the fuck

Senin için endişelendim. Hemen iletişime geçemeyeceğini biliyordum, ama yine de ... (Bu arada, bunu kaydediyor olma ihtimalleri yok, değil mi? Umarım dikkat ediyorsundur.) İyi misin? Dozları düzgün ayarlayabildik mi? Olanlar için üzgün olduğunuzu biliyorum ama tek yolun bu olduğunu görmelisiniz. Yaptığım şeyi yapmasaydım, onun sözüne karşı senin sözün olacaktı. İyileşirse hala olabilir ama bunun pek mümkün olduğunu sanmıyorum, sence de öyle değil mi? O herifin hayatta kaldığına inanabiliyor musun? Her zaman onun insan olmadığını söyledim. Harika iş çıkardın. Çok etkilendim. Şimdi tek yapman gereken hikayeye sadık kalmak ve her şey yoluna girecek. Güven bana.

Nx

Not: okur okumaz silmeyi unutmayın.

Kimdenddc115@hotmail.co.uk

Kime:

nowalkinthepark@hotmail.com

Konu: re: re: ne sikim

Sana güveneyim mi? Gerçekten mi? Neler yaşadığım hakkında bir fikrin var mı? O psikopatla on iki gün kilitli kaldım. Bunun ne demek olduğunu en iyi sen bilirsin. Beni buna ikna ederken köpek kulübesinden bahsetmeyi unutman çok komik. Lanet olası bir köpek kulübesi! Peki ya kırbaç ve kelepçeler? Dövmeyi nasıl kabul ettim? Onu her gördüğümde fiziksel olarak hasta hissediyorum. Faydalandın. İşin özü bu. Neredeyse ölümün eşiğindeydim ve sen bundan faydalandın. Ve şimdi resmi bir görüşme için karakola gitmem gerekiyor. Bunun ne kadar korkutucu olduğunu hayal edebiliyor musun? Bir avukat tutmak zorunda kaldık. Babamın üniversitede aynı evi paylaştığı bir adam. Harika bir birleşme telefon görüşmesiydi - 'Evet, oğullarım çok iyi, teşekkür ederim. Üç torun ve cinayete kurban gidebilecek bir kızım var.' Neden geri döndün? Plana sadık kalmakla ilgili hangi kısmı anlamadın?

Kimden:

nowalkinthepark@hotmail.com Kime:

ddc115@hotmail.co.uk

Konu: re: re: re: ne sikim

Sizi suçlamayacaklar. Kağıtlara bak. Sen bir kahramansın. Ben ve deli Cesca hakkındaki imaları gördün mü? Yasal olarak detaylara girmeleri yasak ama medya onu çoktan astı, çizdi ve dörde böldü. Herkes onun bir pislik olduğunu biliyor. Eğer olay mahkemeye taşınırsa (ki taşınmayacak), onun insanları incitmekten zevk alan hasta bir herif olduğuna dair tanıklık edecek kadın kuyrukları oluşacaktır. Tek yapman gereken oturup beklemek. Yaptığın her şey nefsi müdafaaydı. Basın seni seviyor. Sen Noel'de kaçırılan mucize kızsın. Bunu neden yapmak zorunda olduğunu hatırla - kaseti düşün. Muhteşem küçük yeğenin Grace'i düşün. Yaptığım şeyi neden yaptığımı gelince, ortalık biraz sakinleşene kadar bekle, her şeyi açıklayacağım. O kadar görüşmesek daha iyi olur. Merak etmeyin. Dominic'e Karma Otobüsü çarptı, hepsi bu.

Nx

Not: Silmek mi? Hatırlamak mı?

* * *

E-postalarımın çıkış yapıyorum ve geçmişi siliyorum. Dizüstü bilgisayar yeni olmasına rağmen bu artık benim için ikinci doğa. Neredeyse nefes alamayacak kadar öfkeliyim. Bazen yaptığım şeyden o kadar korkuyorum ki, içimin kendi korkumun alevinde gazete kağıdı gibi büzüştüğünü hissediyorum. Ya Dominic iyileşir ve her şeyi benim uydurduğumu, her şeyin kendi rızamla olduğunu iddia ederse? Ya ona inanırlarsa? Yıllarca hapis yatabilirim. Dışarı çıktığımda ailemden daha yaşlı olurum. Bu düşünce beni ürpertiyor ve kendimi kontrol altına almak için mücadele ediyorum, bir elimi karnıma koyuyorum ve kendimi derin düzenli nefesler almaya zorluyorum.

Ailemin evine, eskiden James'in olan ama artık perdelerle uyumlu siyah bej bir nevresim ve duvarda çerçeveli bir Degas balerin baskısı olan genel bir boş odaya geri dönmek hâlâ tuhaf hissettiriyor. Ailem iyileşmek için onların evine dönmem konusunda ısrar edince Travis'in rahatladığını düşünüyorum. Konuşmak istemediğimiz şeyler hakkında konuşmak zorunda kalacağımız anı erteliyor.

Ailem bana, dokunulduğunda ya da ışığa maruz kaldığımda toz haline gelecek eski bir parşömenden yapılmışım gibi davranıyor. Babam kapı aralığında durur ve neşeli olmaya çalışır. Annem bitmek tükenmek bilmeyen çay bardakları getirir ve onları yatağın başucundaki masanın üzerine bırakır.

tekrar götürölür. Bazen küçük bir tabakta mücevher gibi dizilmiş birkaç ceviz ve krema oluyor. Sanırım benimle konuşmak için güvenli konuların bir listesini kabul ettiler. Spor, yeğenlerim ve yeğenim, Güneybatı'daki sel felaketi. Burada bir televizyon var ve ara sıra gelip onlarla aynı programı izleyip izlemediğimi soruyorlar, böylece tartışabiliyoruz. Konsantrasyonumu geri kazandığımda okumak için yatağımın yanında bir yığın kitap var.

Evin önünde kamp kuran gazeteci kümesinden bahsetmiyoruz.

Dominic Lacey ya da o dairede olanlar hakkında konuşmuyoruz.

Bileklerimdeki kalıcı kırmızı izlerden ya da kalçamdaki dövmeden bahsetmiyoruz.

Onların bu inceliğine sevindim çünkü neyin gerçek olup neyin olmadığıyla mücadele ediyorum. Natalie'yle birlikte özenle kurguladığımız ve onun sonunda tamamen raydan çıkardığı hikâyeyle mücadele ediyorum. Sanırım şu ana kadar hepsi bana inandı. Kanıtlar gözlerinin önündeyken neden inanmasınlar ki? Dominic'in dairesi kendine has sadizmini destekleyecek aksesuarlarla doluydu. Konuşabilseydi buna rızası vardı derdi ama kim bir insanın kendi isteğiyle zincirlenip kelepçelenmesine, kanayana kadar kırbaçlanmasına izin vereceğine inanır ki? Hatta damgalanmaya? Üstelik bir de geçmişi var: Cesca'nın ve Sam'in ölümüne yol açan tacizi, ikinci karısının açıklanamayan kayboluşu, dairesinin her parçalarının bulunması.

Natalie bu konuda kendinden çok memnundu - kendi DNA'sını özenle toplaması. Göğüslerini yaptırmak için kliniğe gitmeden önce birkaç gizli işlem daha yaptırmıştı: belini sıkılaştırmak için iki kaburgasını aldırması, fazla yağlarını almak için liposuction yaptırmıştı. Ve en son kaldığı süre boyunca, sadece göğüslerini değil, burnunu da yaptırmıştı - ona şaşırtıcı yeni bir profil vermek için küçük bir şişlik çıkarılmıştı. Bir insanın vücudundan ne kadar çok şey alsanız da yürümeye, konuşmaya ve nefes almaya devam edebilmesi inanılmaz. Bütün parçaları elinde tutmak için kime rüşvet verdi bilmiyorum. Belki de ihtiyacı yoktu. Kanseri koğuşunda altı ay kalan eski patronlarımdan biri kistleri bir kavanozda biriktirirdi. Hamallar onları gizlice ona götürürdü. İnsanlar böyle tuhaftır. Dominic'e ve süt dişlerine bak.

Hediyeler. Natalie'nin beyin dalgalarından bir diğeri. Bunların arkasındaki hikâyelerin hepsi doğru - bunlar Dominic'in çarpık hayatını oluşturan boncuklar. Evlilikleri boyunca bunları Natalie'ye anlattı, ona hatıralarını gösterdi. İşte o zaman bir deliyle evlendiğini anlamaya başladı. Mumları internetten aldığı talimatlarla kendisi yapmıştı. Vazoya oyma yaptırmak için Amerika'da bir yere göndermiş. Utah, sanırım. Utah'taki gravürcülerin İngiliz gazetelerini okuyamayacağını düşünüyordu.

Ailemin küre şeklindeki beyaz kağıt abajurlu boş odasında yatağıma uzanmış, hastaneden eve getirdiğimiz son çiçekleri taşıyan çekmeceli dolabın üzerindeki üç vazoya bakarken bunları hatırlamaya çalışıyorum. Hepsi doğru. Hayatı boyunca yaptığı ya da ona yapılan her şey. Yazdığım her şey. Ve beni kaçırmamış ya da yaptığımız şeyleri yapmaya zorlamamış olsa da, bunun tam olarak rızaya dayalı olduğunu da söyleyemem. Yani böyle baktığınızda bu kısım da doğru sayılır.

Natalie'nin dediği gibi, bunu uydurmak için hasta ruhlu biri olmanız gerekir.

Bölüm Otuz Bir

"Senin gibi biri nasıl oldu da onun gibi birine bulaştı?"

Natalie ilk karşılaşmamızda bana böyle sormuştu. 'Senin gibi biri' derken iltifat etmek istediğini sanmıyorum ama yine de haklıydı. Benim gibi insanlar Dominic Lacey gibi insanları tanımaz.

Komik olan şu ki, aşağı yukarı hesabımda yazdığım gibi bir mağazanın kafesinde buluştuk. Tam olarak Noel arifesinde değil ama o civarlarda. Ve geçen Noel'de değil, bir önceki Noel'de. Bir sürü alışveriş yapmıştım. Geldi ve oturdu. Konuşmaya başladık. Gururum okşandı. Travis ve ben anlaşılamıyorduk. Mesafeli ve soğuktu ve eve gelmek yerine hastanedeki sağlık görevlileriyle takılıyordu. Birkaç hafta önce kürtaj yaptırmıştım ve Travis iki gün izin almıştı ama ikinci gün içeri girmesinin bir sakıncası olup olmadığını sormuştu. Yapması gereken önemli bir şey vardı. Benden daha önemli. O Noel'de ilk kez ailesinin yanına döndü - babasının prostat ameliyatı nedeniyle Florida'daki beş aylık olağan ziyaretlerini kısa kesmişlerdi - ve ben gerçekten bitmiş olabileceğini düşündüm. Bir süreliğine hayatımdan çıkmak istedim.

Yemi yutmakla kalmadım, oltaya takan eli de ısırđım.

Dominic beni Oxford Street'ten Luton havaalanı yakınındaki bir otele götürdü. O kadar utanmıştım ki oda anahtarını alana kadar arabada kaldım ve sonra kimsenin olmadığı bir anda asansöre bindim. İnsanların sadece bana bakarak ne yapmak üzere olduğunu anlayabileceklerini hissettim.

O gece hile kutusundan bir şey çıkarmadı ama benim yaptığım, bana bir şekilde yaptırdığı öyle şeyler vardı ki, daha sonra düşündüğümde bunların ben olduğuma inanamadım. Daha sonra, o yataktaki kadının ben olmadığını, ayrı biri olduğunu düşünmenin yardımcı olduğunu fark ettim. Bu, normal hayatıma geri döndüğümde o geceyi bir kutuya koyabileceğim, sadece yalnızken nadiren ortaya çıkarabileceğim, tehlikeli bir hayvan gibi dikkatle ele alabileceğim anlamına geliyordu.

Eğer öylece bıraksaydı, her şey ne kadar farklı olurdu? Natalie ile hiç tanışmamış olacaktım. Bu kabus gibi geçen yıl

oldu. Dominic yoğun bakımda komada olmazdı. Noel'de kaçırılan mucize kız olmazdım. Hala bir pasaportum olurdu.

Her şeyin bitmesini istiyorum. Eskiye dönmek istiyorum. Zihnimde doğru kombinasyonu bulursam, eminim beni daha önce sahip olduğum hayata geri götürecektir zaman ve mekândaki kapıyı açabilirim.

Boş odadaki yatağa uzanıp kâğıttan yapılmış abajura bakıyorum ve tepesinde babamın gözünden kaçmış bir toz lekesi görüyorum. Emekli olduğundan beri babam süpürge'nin fırça aparatıyla evin içinde dolaşmayı, üst raflara ve yüksek köşelere ulaşmayı seviyor. Sanırım bu ona kendini kontrol altında hissettiriyor.

Yastıklara yaslanıyorum ve kendimi zamanda geriye doğru düşünmeye çalışıyorum.

* * *

Heather'ın sabrını taşıyor. Kim bunu anlayabiliyor. Heather onu istediği kadar kalması ilk davet ettiğinde, muhtemelen yirmili yaşlarda aynı evi paylaştıkları zamanlarda yaptıkları gibi, Kim bir şişe şarap eşliğinde içini dökerken çok geç saatlere kadar oturduğu geceler, Pazar öğleden sonraları sinemaya gittiği geziler, hatta belki de tek tük akşam yemeği partileri hayal etmişti. Bunun yerine, işte olmadığı ya da çocuklarını ziyaret etmediği nadir zamanlarda konuşamayacak kadar depresif bir ev arkadaşı vardır. Kim mutfakta su ısıtıcısının kaynamasını beklerken ya da banyoya koştururken, havlusunu göğsüne çekip sıcak bir banyonun unutturuculuğu için can atarken birbirlerine rastlıyorlar. Heather başını yana eğip ve insanların dertleşmek istedikleri ama ne diyeceklerini bilemedikleri zaman yaptıkları o surat ifadesini yapar ya da "?" diye sorar. Kim de "Bilirsin işte." der. Kim konuşmak istemediği için değil, boğazında kelimelerin çıkmasını imkansız kılan büyük bir kaya parçası olduğu için. Ve eğer o kaya yerinden oynarsa, kelimelerin ve duyguların öyle bir tsunami yaratacağından endişeleniyor ki, asla durmayacaklar.

Her gün çocukları görmek için eve gidiyor - içeri adım atmadan önce cila gibi bir neşe katmanı boyadığı gergin durumlar - ama bu, onları her düşündüğünde hissettiği sürekli acıyı durdurmuyor.

Yine de işi onu tüketiyor. Jessica Gold soruşturmasına gereğinden fazla karıştığının farkındadır. Genç kadında tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir şeyler var - evlilik ve annelik onu başka birine dönüştürmeden önceki halini hatırlatan inatçı bir 'ötekilik' çizgisi. Bu artık sadece bir dava değil, kariyerinin bir sonraki aşamasını belirleyecek ve ailesine mal olabilecek bir dava.

Geceleri rüyalarında bunu tekrar görüyor.

Otuz İkinci Bölüm

Avukatın solgun, sarkık etli, torbalanmış bir yüzü ve çok şey görmüş gibi görünen kahverengi gözleri var. Babam bizi polis karakolunun yakınındaki bir kafede tanıştırıyor ve bir zamanlar son otobüste uyuyakalan ve geceyi bir otobüs garajında kilitli geçiren Tucker adında birini anarlarken gerçeküstü bir on dakika geçiriyorlar. Adı David Gallant olan avukat ('doğası gereği değilse de ismi gereği' diyor babam, kötü bir espri denemesiyle), Tucker'ın Avustralya'da birkaç yıl geçirdiğini ama sonra geri dönüp Kamu Hizmeti için çalışmaya başladığını düşünüyor. "İyi emeklilik o zaman, şanslı herif," diyor babam. Ancak şimdi, ikisini de buraya getiren konuyu açmak için yeterli ön hazırlıkların yapıldığını düşünüyorlar. Tatsız beyaz kahvesini yudumlarken sinirleri kısa devre yapmış bir fiş gibi diken diken olan konu. Ben.

David bana karakolda neler olacağını anlatıyor. Pasaportumu getirip getirmediğimi kontrol ediyor ve ihtiyati tedbir altında sorgulanacağımı söylediğinde o kadar yüksek sesle 'Oh' diyorum ki yan masadaki çift dönüp bakıyor. "Bu sadece prosedür," diye beni temin ediyor. "Endişelenecek bir şey yok. Babam bacağımı masanın altına bastırıyor ama konuşmuyor ve birkaç dakika sonra onu orada bıraktığımızda ağlamak üzere olduğuna dair içimde korkunç bir his var.

Polis merkezindeki bekleme alanında davul çalan bir adam var. Yanında üç çocuğu var. David 'Yorum yok' demekle ilgili açıklama yapmaya başlıyor ama davulun gürültüsünden ne söylediğine konsantre olmak imkansız. Sonunda adama dönerek, "Lütfen," diyor. "Burada bir konuşma yapmaya çalışıyoruz.

"Üzgünüm, kardeşim. Adam davul çalmayı bırakmıyor ama gerçekten de üzgün görünüyor. 'Bu barışçıl bir protesto. Yeğenim, bu çocukların kardeşi, koruyucu ailede istismara uğruyor ama kimse bu konuda bir şey yapmıyor, bu yüzden onların dikkatini çekmeye çalışmak için elimdeki tek güç bu. Bütün gün buradaydım, dün ve önceki gün de buradaydım ve beni dinleyene kadar her gün burada olacağım.

David resepsiyon bankosunda camın arkasındaki görevliye bakar, o da "Ne yapabilirsin?" dercesine kaşlarını kaldırır.

Adamın solunda oturan kızla göz göze geliyorum. On bir ya da on iki yaşlarında. Saçları, her birinin ucunda farklı renkte bir boncukla düğümlenmiş bir yığın örgü halinde ve yüzünde sanki tüm bunları daha önce duymuş gibi teslim olmuş bir ifade var. O bana kayıtsızca bakarken, bir kadının birkaç yıl önce bir erkek grubu için mega-hit olan bir pop şarkısı söylediğini duyuyorum, ama hüzünlü bir ninni gibi yavaşlatılmış. Kulağıma o kadar yakın söylüyor ki kulak zarım titriyor ama arkamı dönmüyorum çünkü orada olmadığını biliyorum ve küçük kız kafasını çevirdiğinde şarkı duruyor ve geriye sadece hüznün kalıyor.

Yeni bir polis memuru bizi almak için dışarı çıkıyor. Boynunun arkasında parlak, yağlı bir şerit olan koyu renk bir ceket ve koridor boyunca tıkırdayan sivri uçlu ayakkabılar giyiyor. Onu mavi halılı, laminant masalı, dört sandalyeli ve duvarında görmezden gelmeye çalıştığım bir CCTV kamerası olan bir görüşme odasına kadar takip ediyoruz. İki yönlü bir aynadan eser olmaması beni hem rahatlatıyor hem de hayal kırıklığına uğrattıyor. Birkaç dakika sonra, kendisini yine DSI Robertson olarak tanıtan yaşlı polis içeri giriyor ve görüşmenin kayda alınacağını açıklıyor. Sertçe yutkunuyorum ve sonuçlarını düşünmemeye çalışıyorum. Kendimi hâlâ kimsenin okumayacağı konusunda kandırabildiğim zamanlarda bu yalanları eskiz defterine yazmak bir şeydi. Hastanedeki o 'sohbet' bile travma ve ağır ilaç tedavisinin bir sonucu olarak açıklanabilirdi. Ama bu farklı. Bundan geri dönüş yok.

"Anladın mı Jessica? DSI Robertson bana haklarımı okumayı bitirdikten sonra soruyor. Başımı sallıyorum ama gerçek şu ki anlamıyorum. Hiçbir şey anlamıyorum. Buraya nasıl geldiğimi ya da hayatımın nasıl bu kadar kötü anlamıyorum. Buraya ait olmadığımı nasıl göremediklerini anlamıyorum.

Her birinin elinde eskiz defterindeki anlatımın bir kopyası var ve bana sorular soruyorlar, ben de yazdıklarımın sapmıyorum, İskoçya'daki kulübede geçirdiğim o uzun saatler boyunca Natalie ile yaptığım rol yapma seansları için minnettarım. Sadece sona gelindiğinde, planlamadığımız kısımlara gelindiğinde sesim titremeye başlıyor. Bana plastik bir bardakta su getirmek için röportaja ara verdiler. Bardağı dudaklarıma götürdüğümde parmaklarım titriyordu.

David Gallant, "Müvekkilim hala çok zayıf," diyor. 'Büyük bir travma geçirdi ve hastaneden daha yeni taburcu oldu. Onu burada ne kadar tutmayı planlıyorsunuz?

"İsterseniz bugün  k ara verip yarın devam edebiliriz. DSI Robertson'ın tavizsiz bir görüntüsü var, ancak tekrar geri dönme ihtimali göğsümün etrafındaki sıkı bir bant gibi ve başımı sallıyorum.

Fiziksel zayıflı  mı   ne çıkarıp, ağrıyan ba  şıma masaj yapar gibi sık sık elimi alnıma götürmeme ya da bir soru sorulduğunda zihnimdeki kelimeleri çözmeye çalışır gibi gözümü kırpmama rağmen bir şekilde sonuna kadar gidiyoruz. Her şey bittikten, bana daktilo edilmiş ifadeyi gösterdikten ve imzadan çok bir çizime benzeyen   r  mcekli bir yazıyla imzaladıktan sonra, polis kefaletiyle serbest bırakıldım. David sonucun böyle olabileceği konusunda beni uyarmış olsa da, yine de çok oldum ve pasaportumu teslim ederken şiddetli bir kayıp duygusu yaşadım.

Bekleme salonuna geri dönerken David davul seslerinin arasından 'Bu sadece bir formalite' diye ba  ırıyor. 'Onlar soru  tırmalarını yürütürken ve CPS'in seni herhangi bir şeyle suçlamaya karar verip vermeyeceğini görmek için beklerken güvenlik. Yüzümü gördü. "Merak etmeyin. İçinde bulunduğumuz koşullar göz önüne alındığında, eminim hoşgörülü olacaktır.

Ama yine de ona en kötü senaryoları anlattırıyorum. Babam istasyon merdivenlerinin dibinde bizi karşılamak için koşarak gelirken, yüz hatları bir soru işaretine dönüşmüş, olası suçlamaları kafamın içinde bir ilahi gibi tekrarlıyorum: *Cinayete Teşebbüs, Fiili Bedensel Zarar, Kanunsuz Yaralama, Ağır Bedensel Zarar.*

Arabaya doğru yürürken yanlarından geçtiğimiz insanların yüzlerine bakıyorum ve sanki onlar benden candan bir duvarla ayrılmışlar, sanki ben zaten sanık sandalyesinde hüküm giymeyi bekliyormu  um gibi geliyor.

* * *

"Birkaç kez onun orada olup olmadığını merak ettim.

Lennie Fraser anlamlı bir şekilde bağışının yan tarafına vuruyor. Jessica Gold'la az önce gerçekleştirdiği görüşmeyi anlatıyor ve Kim, Robertson'ın kendisini değil de onu seçmesine duyduğu kızgınlığı gizlemeye   alı  ıyor. Yine de en azından Martin değildi. Bu gerçekten can sıkıcı olurdu.

'Görüşmeyi sonlandırmanız gerekmez miydi? Eğer açıkça mücadele ediyorsa?'

Hayır.   ef ona tekrar gelme şansı verdi ama o bu işi bitirmek istedi. Her neyse, yanında bir evrak vardı.

"Yani kendisiyle   eli  medi mi?

Lennie başını sallar. "Özellikle sonlara doğru bazı konularda muğlaktı ama o sırada zehirlendiği düşünülürse bu şaşırtıcı değil.

"Peki ondan ne anladınız?

Lennie omuz silkiyor. 'Tuhaf biri, değil mi? Başka bir dünyadan. Pasaportunu almamız gerektiğini söylediğimizde neredeyse bayılıyordu. Lacey gibi biriyle nasıl aynı yörüngeye girdiğini hayal bile edemezsiniz.

Kim defterine etrafında minik bir gezegenin döndüğü bir güneş karalıyor, sonra çiziyor ve o gün Jessica'yı araması için kendine bir hatırlatma yazıyor. Bu günlük telefon görüşmesi artık bir alışkanlık haline gelmiş. Jessica'ya bunun bir FLO olarak bakım görevinin bir parçası olduğunu söylüyor. Ama aslında bunun nedeni Jessica Gold'un er ya da geç çözüleceğine inanması.

Otuz Üçüncü Bölüm

'Kafandaki seslerle ilgili tüm o saçmalıkları neden yazdığını hala anlamıyorum. Bunu mümkün olduğunca ikna edici bir şekilde yapman gerekiyordu, kendini tam bir kaçık olarak göstermen değil.

Natalie boktan bir ruh hali içinde. Uzun, yeni kızıl saçlarını çekiştirip duruyor ve uçlarına kinle bakıyor. Ve dizüstü bilgisayarının önünde volta atıyor, bu yüzden sürekli görüntüye girip çıkıyor ki bu oldukça rahatsız edici.

'Bu saçmalık değil. Bu gerçek. Ailem ve Travis bunun gerçek olduğunu bu şekilde anlayacak - çünkü bunun her zaman başıma gelen bir şey olduğunu biliyorlar.

Ailem ve ben, onları durduramayacak kadar yorgun olduğumda kafamın içine giren o sesler hakkında hiç konuşmamış olmamızın ne kadar tuhaf olduğunu şimdi anlıyorum. Ama sanırım bunun hakkında konuşmak, beni farklı kılan bu şeyi kabul etmek olurdu. Ayrıca, zaman zaman faydalı olabiliyor - her türlü davranışsal tuhaflığı örtbas etmek için hapisten bedava çıkış kartı. Luton havaalanı yakınındaki otellerde yabancı erkeklerle cinsel ilişkiye girmek gibi.

'Ve neden hiç seks yapmadığıyla ilgili o kısmı koyduğunu bilmiyorum. Onun tüyler ürpertici cinsel sapkınlıklarını anlatabilirdin. Hiçbir jüri bu hasta herifi neyin tahrik ettiğini bilse onu beraat ettirmezdi.

'Ailemin okuyabileceğini biliyordum. Ben okuyamadım.'

"Tanrı aşkına Jessica. Hangisi daha önemli, ailenin yüzünün kızarmasını önlemek mi yoksa o adamdan sonsuza dek kurtulmak mı?

Natalie sinirlendiğinde yanakları pembeleşiyor ve yeni kızıl saçlarıyla çatışıyor. Ben de Natalie'nin yeni saç rengine hâlâ tam olarak alışamadım. Bazen bu burunlu, mavi gözlü kızıl saçlı kızın, aylar önce onunla ilk tanıştığımda beni çok korkutan uzun boylu sarışın olduğuna inanmak zor geliyor.

Beni hala korkutuyor ama aynı şekilde değil.

Kim ilk başta fotoğrafı bir yere koyamaz, ama bir çıkarım yaparak evliliklerinin çok erken dönemlerinde Brittany'de yaptıkları bir tatile tarihlendirir. Rory'ye hamileliğinin ilk dönemlerindedir ve üzerindeki beyaz sundress'in altından karnının yumuşak kabarıklığı seçilebilmektedir. Hem o hem de Sean, güneşe hasret bir kışın ardından plajda aşırıya kaçan İngiliz tatilcilerin kızarmış görüntüsüne sahipler. Fotoğrafı kimin çektiğini hatırlayamıyor ama Sean'ın neden ona gönderdiğini anlayabiliyor. İkisi de mutludur. Başını Sean'a doğru eğişinden ve Sean'ın büyük elini çıplak omzunda nazikçe kavrayışından anlaşılıyor bu. Fotoğraf makinesinin objektifinden ziyade birbirlerine doğru açılı gülümsemelerinden anlaşılıyor. Fotoğrafa bakmak, iki yıl önce ölen babasının fotoğrafına bakmakla aynı şekilde veriyor. Sean fotoğrafa eşlik eden mesajında, *"Eğer bize bir şans verirsen, biz hala aynı insanlarız"* diye yazmış. Ama onlar aynı insanlar değiller. Son yılların gündelik hayal kırıklıkları ve kırgınlıkları onları parçalamış, parçalarının toplamından daha az hale getirmiştir. Kim kızgın, manipüle edilmiş ve üzgün hissederek mesajı siler.

Ama en çok da üzücü.

* * *

Natalie'yle Skype görüşmesi yaptığımdan bu yana geçen bir buçuk saat içinde onun dönüşümü, o klinikte yaşadığı her şey ve sonrasında ortadan kaybolmasına yardımcı olmak için ikimizin de yaptığı her şey hakkında çok düşündüm. Ve her şeyi nasıl mahvettiğini. Bu beni yeniden öfkeliendirdi. İsteddiği zaman istediği şeyi neden yapamadığını anlayamayan bir çocuk gibi. Ben de onu geri aradım. Bu sefer Facetime kullanıyorum çünkü telefonum açık, annemler dışarıdayken bahçede volta atıyorum.

Benden bu kadar erken haber aldığı için pek heyecanlı görünmüyor. "Biliyor musun Jess, bağımlılık sorunları geliştirdiğinden endişeleniyorum.

"Anlamıyorum," diyorum. "Tek yapman gereken ameliyattan hemen sonra ortadan kaybolmaktı. Cesca ve Sam'le olanlardan sonra şüphelenmek için yeterince sebep vardı. Ve senin DNA'nı yerleştirdikten sonra hiç şansı kalmayacaktı. Ama açgözlü olmak zorundaydın. "Tanrı aşkına, elmas bir kolye.

Meydan okuyor. "Cesca'dan almıştı, yani başlangıçta onun değildi. Gittiğini fark edeceğini bile düşünmemiştim. Neyse, bu konuyu kapattık, değil mi? Hikayenizde yazmıştınız - birisini şapka takmaya ve benmişim gibi davranarak kuyumcuya girmeye ikna etmesi hakkında?

Buna inanacaklardır. Ve bunun dışında, klinikten beri beni gören olmadı. Evinde buldukları benden parçalar dışında. Onu cinayetle suçlamak için yeterli. Tabii uyanırsa. Ki uyanmayacak.

Ama şimdi onun yaptıklarını hatırlayınca yeniden heyecanlandığımı hissediyorum. Duygusallaşmak benim için iyi değil. Hâlâ sakın olmam gerekiyor. Sonia Rubenstein'in bir elimi karnıma koyarak yaptığı nefes alma numarasını deniyorum ve bunun beni sakinleştireceğini umuyorum.

"Bunun için seni affedemeyeceğimi biliyorsun," diyorum ve onu telefon ekranından, bizi ayıran kilometrelerce eterden ve dizüstü bilgisayarının ekranından şu anda her neredeyse oraya kadar izlemeye çalışıyorum.

'Kaç kez üzerinden geçtik? Kaç kez? Neredeyse sonuna gelmiştik. Neredeyse bitmişti ve sonra oraya gelip onu öldürmeye çalışmanız gerekiyordu. Bu asla kabul edilmedi. Buna *asla* evet demezdim.

Gözlerini deviriyor ve kendimi o aptal mavi kontakt lenslerin göz kapaklarının içine yapışmasını umarken buluyorum.

'Jess, eğer orijinal plana sadık kalsaydık ve sen oradan kaçtığını iddia ederek çıksaydın ve onun sözüne karşı senin sözün olsaydı, şimdiye kadar boyun eğmiş olurdun. Böylesi daha iyi.'

"Ama işi berbat ettin. O ölmedi! Şimdi burada oturup polis beni cinayete teşebbüsle suçlayıp suçlamayacağına karar verirken sakın olmaya çalışmalıyım. Ve eğer uyanır ve onlara gerçekte ne olduğunu anlatmaya başlarsa, yapacakları şey tam olarak bu olacak. Altıma sığıyorum. *Kefaletle serbest* bırakıldım. Bana kendimi bir suçlu gibi hissettirdiler.

"Tatlım, teknik olarak *sen* bir suçlusun sanırım.

"Pasaportumu bile aldılar!

Natalie sırtıyor. "Bu yıl sana Club Med yok.

"Bunun bir şaka olduğunu mu düşünüyorsun?

Ona soruyorum.

Bazen onun da tam olarak böyle düşündüğüne ikna oluyorum - bunun Natalie gibi insanların hayatları yerine sahip oldukları eğlenceli dizisine eklenecek başka bir eğlenceli anekdot olacağına. Bunu Suudi prensine ya da ondan sonra kim gelirse ona anlattığını hayal ediyorum. Ama sonra kendime onun yaralarını gördüğümü hatırlatıyorum. Kimsenin bakmadığı yerlerde.

Birdenbire tüm bu adaletsizlik karşısında öfkelen dim - onun bu işten sıyrılma şekli.

'Şu anda ailemin evinin önünde kaç tane muhabir olduğunu biliyor musunuz? Sürekli kapı zilini çalıyorlar ve posta kutusundan bir şeyler gönderiyorlar. Ve sen her neredeyse güvenli bir şekilde saklanıyorsun.

Natalie burnundan hava üflüyormuş gibi komik bir ses çıkarıyor. 'Benim hayatım da pek iyi değil, biliyorsun. Çıldırarak üzülmeyim. Neden saklanmam konusunda bu kadar ısrarcısın anlamıyorum. Kimse beni bu halde tanıyacak değil ya.' Yine o sinir bozucu asık suratlı çocuk ifadesini takındı.

'Daha fazla risk alamayız. Tam olarak ?'

Ekranda onun hemen arkasında görebildiğim yastık örtüsü parçasına bakıyorum. Nereden geldiğine dair bir fikrim olmasa da desen garip bir şekilde tanıdık geliyor.

'Nerede olduğumu bilmemen daha iyi. Daha güvenli.' Senin için daha güvenli demek istiyorsun.

Düşünüyorum ama söylemiyorum.

* * *

Kim Perivale'e geri döndü. Birkaç hafta öncesine kadar buranın adını bile duymamışken şimdi her şeyin çok tanıdık gelmeye başlaması ne tuhaf. Bu kez Henrietta Belvedere tam çalışma modunda, tatilin tüm zen izleri tamamen ortadan kalkmış durumda.

"Bugün arka arkaya toplantılar var," diyor, koyu renk pantolonu, koyu renk ceket ve gözlük çerçevelerine tam olarak uyan erik rengi ipek gömleğiyle resepsiyonda Kim'le buluşmak için koştururken. 'Beni yakaladığınız için şanslısınız. Jessica'ya olanlarla ilgili şok edici bir haber. Tanrı'ya şükür iyi olacak. Bu da hiçbirimizin tamamen güvende olmadığını gösteriyor, değil mi?

"Oldukça.

Kim, Henrietta'yı boş bulduğu için biraz hayal kırıklığına uğramıştır. Martin'le buraya ilk geldiklerinde tanıştıkları yardımcısı Joe'yla konuşmayı umuyordu.

'Birinin Jessica'nın yüzünü pornografik bir görüntüye yapıştırdığı sahte Facebook hesabı hakkında konuştuğumuzu hatırlıyor musunuz?

Henrietta başını sallıyor ama kaşları çatıktır. Bu konuşmayı son karşılaşmalarında tükettiklerini düşünüyor.

"Evet ve bunun iş yerindeki kimseyle bir ilgisi olmadığını açıkladım.

Elbette. Ben sadece daha birlikte çalıştığı biriyle konuşup konuşamayacağımı merak ediyordum. Joe Tunstall belki.'

"Joe mu?" Henrietta bu öneriden pek hoşlanmadı. 'Onun ne bilebileceğini düşünemiyorum. O ve Jessica pek yakın değiller. Ben de Jessica'nın kimseye yakın olduğunu söyleyemem. Yine de, isterseniz gelip sizinle konuşmasını isteyeceğim, sadece içinizi rahatlatmak için. Sadece çok meşgul olduğumuzu unutmayın.'

Joe Tunstall, mavi kazağı, kadife kot pantolonu ve endişeli ifadesiyle resepsiyon kapısından çıkarken kendini beğenmiş görünüyor.

Dedektif, sizi tekrar görmek çok güzel. Tanrıya şükür haberler iyi. Elbette Jessica'nın kaçırılması iyi bir haber değil ama en azından sağ salim evine döndü. Önemli olan da bu, değil mi?'

'Eve sağ salim döndük' cümlesini söylediğinde kalbinde elastik bir bant gibi bir his oluşsa da Kim kendini başını sallarken buluyor.

"Merak ediyordum da," diyor, "Jessica birisinin onun adına sahte bir Facebook hesabı açtığından hiç bahsetmiş miydi?"

Joe kaşlarını çatıyor, alındaki çiller yine tekdüze bir kahverengi lekeye dönüşüyor.

"Biliyor musun, sanırım aylar önce bir şeyden bahsetmiş olabilir. Üzgün görünüyordu ve ona nedenini sordum ve bana bir hesap açıldığını söyledi. Ne olduğunu söylemedi. Ona Facebook ile iletişime ve bir taciz kampanyasının başlangıcı olma ihtimaline karşı sayfanın ekran görüntüsünü almasını tavsiye ettim. Hatta yaparken omzunun üzerinden baktım, ancak elini fotoğrafın üzerine koyduğu için göremedim. Kendisi olmadığı halde hala utanıyordu. Jessica böyleydi işte.'

Bir ekran mı? O zaman buradaki bilgisayarında olabilir mi? Bir göz atabilir miyim?"

Yarım saat sonra Kim, kullandığı iş bilgisayarından Jessica'nın hesabına girer. Teknolojiyle arası pek iyi değildir ve masaüstündeki tüm simgelerden ürker, ancak oturum açmasına yardımcı olan BT görevlisi ona belgeler klasörünün nerede olduğunu gösterir.

"Başlığında *fotoğraf* olan bir şey arayın, ya da *Facebook*, ya da *FB*," diye öneriyor ve Kim kendini kısa bir süreliğine televizyondaki piyango topları gibi boğazında hareket eden adem elmasının büyüüne buluyor.

"Aha. Fare imlecinin ısrarla sallandığı bir dosyayı işaret ediyor. '[Fbacct.doc](#)'. Yerinde olsam bunu denerdim. İlk başta fotoğrafı tam olarak seçemiyor ve başka bir Facebook sayfası gibi görünüyor. Sonra profil resmine çift tıklar ve ucuz bir otel odası yatağında dört ayak üzerinde çıplak bir kadın olduğu ortaya çıkar. Kim anında iki şeyin farkına varır:

- 1) Yüz kesinlikle Jessica Gold'a ait.
- 2) Resim kesinlikle fotoşoplanmıştı.

Otuz Dördüncü Bölüm

Facebook sayfasını ilk gören James'ti. Karısının kız kardeşi, insanların yardımsever görünmeye çalıştıkları ama aslında tepkinizi görmek için sabırsızlandıkları bir şekilde bu konuya dikkatini çekti. "Bilmek istersin diye düşünmüştüm..."

Aradığında bana 'Yüzün belli ki fotoşoplanmış ama çok iyi yapmışlar' dedi ve kulaklarının utançtan nasıl pembeleştiğini hayal edebiliyordum. 'Kaldırmaları için hemen onlara ulaşmalısın. Yerinde olsam ona bakmazdım. Sadece seni korkutur.

Arama kutusuna doğrudan adımı yazdım. Sayfada o fotoğraf çıktığında kalbim durdu. Ne düşünüyordum ki? Düşünmüyordum. Kafamı kaldırdığımda elinde telefonuyla karşımdaydı. "Bu sadece benim için," dedi. "Böylece bu geceyi hep hatırlayacağım.

Facebook olayı Nisan ayında, oteldeki gecenin tekrarlanmasını öneren ilk temasından üç ay sonra geldi. Orijinal mesaj iş e-postama gelmişti ve zararsız olmasına rağmen hemen sildim. Sonra isim yerine rastgele harfler ve karakterler kullanarak ayrı bir Hotmail hesabı açtım ve ona bunu kullanmasını söyledim. Yine de onunla bir daha görüşmeyeceğimi biliyordum. O ilk geceki tavırları beni korkutmuştu. Ama o yılmayacaktı. "Eğlenmedik mi?" dedi e-postalarında. "Aramızda bir bağ olduğunu sanmıştım.

Cevap vermeyi bıraktım. O sırada Travis'le aramız biraz daha iyiydi ve oteldeki yabancıyla geçirdiğim o geceyi düşünmek beni heyecanlandırırken (*bunu yapabileceğim fikri*), aynı zamanda dehşete düşürüyordu (*bunu yapabileceğim fikri*).

Dominic'in mesajları, beni rahatlatacak şekilde, tamamen kesilmeden önce ekşi, kesik bir ton aldı.

Birkaç haftalık bir boşluk vardı. Sonra James'in geldi. "Bilmen gereken bir şey var..."

* * *

"Bunun herhangi bir şeyle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum.

Martin kızgın. Kim boynunun yan tarafında kırmızı bir kızarıklık görür.

Kendisi, Martin ve Paul Robertson bilgisayar ekranının etrafında toplanmış, Jessica Gold'un otel odasındaki yatağında çekilmiş fotoğrafına . Vice'taki görevine rağmen Kim garip bir şekilde Jessica'ya karşı mahcup ve korumacı hissediyor ve bunu görmek zorunda kalmamalarını diliyor.

'Acılı bir eski sevgili intikam taktığı olarak özel bir fotoğrafı internette yayınlıyor. Bu her zaman olur. 'Evet, ama bildiğimiz kadarıyla Jessica'nın eski sevgilisi yoktu. Travis Riley ile birlikteydi.

üniversiteden beri.'

"Belki de bir ilişkisi vardı. Ya da belki Travis kendisi yapmıştır. İlişkilerde garip şeyler olur.

Kim, Martin'in ona söylemeden televizyon arşivine gitmesinden bıktığını biliyor.

Süper bilgisayar ekranından uzaklaşır ve Kim'e dosyayı kapatmasını işaret eder. Kim, Jessica'nın yaşlarında bir kızı olduğunu hatırlıyor. Belki de bu durum onu rahatsız ediyordur.

"Bu kesinlikle Jessica'nın daha önce görmediğimiz farklı bir yönü" diyor. "Onu takip etmeye değer.

"Sahte Facebook hesabı Nisan ayında açılmış. Martin'in suratu asık, hiçbir şeyi kabul etmek istemiyor. "Bu Jessica Gold'un kaçırılmasından sekiz ay önce. Bunun konuyla nasıl bir ilgisi olacağını gerçekten anlamıyorum.

"Ben de fikirdeyim," diyor Robertson. "Ama yine de kontrol gerektiğini düşünüyorum.

Bölüm Otuz Beş

Acaba benden yayılan korkunun kokusunu alabiliyorlar mı?

Fotoğrafi bana ilk verdiğinde kalbim o kadar hızlı atmaya başladı ki ailemin evinin salonunda kalp krizi geçireceğimi sandım. Bu fotoğrafı nasıl bulmuşlardı? Sonra iş yerimdeki bilgisayarımın ekran görüntüsünü hatırladım. Bilgisayarlarla ilgili bir şey bu. Onlardan daha zeki olduğunuzu düşünürsünüz. İçine bir şeyler gömebileceğinizi sanırsınız, ama Thames Nehri'nin ölülerini bırakması gibi onları tekrar yüzeye çıkarırlar. Bu bana Wapping'deki daireyi, İdam Rıhtımı'nı ve nehrin üzerinden rüzgarla gelen sesleri düşündürdü ve o zamandan beri hiçbir şey düşünemeyecek kadar dehşete düştüm.

Ama bekliyorlar - kahverengi saçlı kadın polis ve burnunda haşhaş tohumu gibi siyah gözenekler olan genç erkek memur.

Ellerimi yüzüme götürüyorum ve korkum sahte değil. Bu resme baktıkları için utanıyorum, kibar gülümsemeleri ve pembe parlayan kış tenleriyle bu polisler. Kendim olmadığım zamanlarda kim olduğumu gördükleri için utanıyorum.

"Fotoşop olmadığını biliyoruz Jessica. Sesi nazık ama yorgun geliyor.

Çok utanıyorum! Lütfen, lütfen aileme ya da Travis'e söylemeyin. Üç yıl önceydi, Travis Manchester'da son sınıftaydı ve ben Londra'da çalışıyordum. Bu adamdan uzun süre haber alamadım. Sonra birkaç ay önce durup dururken aradı, buluşmak istedi, reddettim, işler biraz çirkinleşti ve sonra bir de baktım ki Facebook hesabı var.

"Adı neydi?

Not defterini çıkarmış ve parmaklarının arasında tuttuğu kalemle bekliyor.

"Soyadını hiç bilmiyordum. Adının Ben olduğunu ve inşaat mühendisi olduğunu söyledi. Metroda birbirimizle konuşmaya başladık. Bir tünelde sıkışmıştı. Klostrofobim var. Beni . Bir sonraki istasyonda indik ve

bir içki için bara gitti. Sonra bir tane daha. Sonunda King's Cross'ta bir otele gittik.

Poppy-Seed Face bunu pek düşünmüyor.

'Önce o, sonra Dominic Lacey. Yabancı erkeklerle eve gitme konusunda gerçekten daha dikkatli düşünmelisin.

"Biliyorum. Ben bir aptalım. Lütfen Travis'e söylemeyeceğini söyle! Bunun davayla hiçbir ilgisi yok.

Hesap kapatıldıktan sonra kendisinden bir daha haber alamadım.

Onlara nasıl görüldüğümü hayal ediyorum. Noel arifesinden beri çok kilo verdim. Saçlarım yeniden uzamaya başlasa da hala düzensiz. Cildim kırmızı ve pul pul. Acınacak haldeyim.

"Bir şeyiniz yok," diyor adam ve kendi cömertliğinden memnun görünüyor. 'Hepimiz zaman zaman hata yaparız. Bu tür şeyleri giderek daha fazla görüyoruz. Buna intikam pornosu deniyor. Bu bir suçtur.

Kadın, Kim, beni aklamakta daha az aceleci davranıyor. 'Tabii ki her şey buradan sonra yasal olarak ne olacağına bağlı. Bunun mahkemede sonuçlanıp sonuçlanmayacağına. Savunma avukatlarının bir tanığı ya da savcıların bir sanığı itibarsızlaştırmak için bu tür şeylerin üzerine atladığı davalar var.

"Mahkeme" kelimesini söylediğinde dinlemeyi bırakıyorum. Zamanın yüzde 90'ında Dominic'in bir hastanede makineler tarafından hayatta tutulduğunu untabiliyorum. Ama arada bir aklıma geliyor ve içimde bir tümör gibi devasa bir korku kütlesi oluşuyor. Onunla tekrar karşılaşma düşüncesi, o mavi gözlerin Natalie ve benim uydurduğumuz yalanlar dokusunda delikler açtığını hissetmek beni korkudan zayıf düşürüyor.

Bir an için bu iki polis memuruna her şeyi anlattığımı hayal ediyorum. Dominic'in öldürülmesini ya da saldırıya uğramasını asla istemediğimi açıklarsam beni anlayacaklarından eminim. Hepsi Natalie'nin işiydi. Suçluluk duygumu ağır bir sırt çantası gibi omuzlarımdan attığımı hayal ediyorum. Ve sonra gerçek dünyaya geri dönüyorum. Geri dönemeyecek kadar bu işin içindeyim.

* * *

Martin dur-kalk trafikte geri geri giderken 'Her zaman olur,' diyor.

Londra'nın bu kısmı Türk restoranlarıyla doludur. Kim bunları zihnine not eder, bir gece Sean'la buraya gelseler mi diye düşünür ama sonra Sean'la kendisinin olmadığını hatırlar.

'Kızlar romantik olduğunu düşünerek bu şekilde fotoğraflarının çekilmesine izin veriyorlar ve bir de bakıyorlar ki bir porno sitesinde milyonlarca yabancı tarafından otuz bir çekiliyorlar. Geçen yılki Tara Flanagan vakasını hatırlıyor musunuz?

"*Flannery*," düzeltiyor Kim. On beş yaşında güzel bir kızdı ve erkek arkadaşı onu telefonuyla sakso çekerken filme almış, sonra da görüntüleri arkadaşlarına göndermiş, onlar da her yere yayılana kadar göndermişlerdi. Kızın babası erkek arkadaşının evine gidip onu feci şekilde dövdükten sonra polis olaya karışmış. "O daha çocuk. Tanrı aşkına, hala diş teli takıyor," dedi adam.

Yani Martin haklı. Bu her zaman olur. Ama yine de Jessica Gold'un tepkisinde doğru olmayan bir şeyler var. Tam olarak anlam veremediği bir şey.

* * *

Polis ziyaretinden sonra yarım saat boyunca kanepede oturup sallanıp durdum ama artık adrenalin azalmaya başlamıştı. Onlara söylediklerimin üzerinden geçtim, açık aradım ama bulamadım. Bana inanmış görünüyorlardı, özellikle de adama. Muhtemelen gerçeklerden çok da uzak olmadığı için. Fotoğraf kötü değerlendirilmiş tek gecelik bir ilişkinin sonucuydu ve Facebook hesabı da tekrar karşılaşmayı reddetmemin intikamıydı. Ama geri kalan her şey yalandı. Fotoğrafi çeken adam Dominic Lacey'di. Ve Dominic Lacey asla pes etmez.

Hesap kapatıldıktan sonra, isteyken bana pişman olduğunu belirten bir mesaj daha gönderdi. Muhtemelen fotoğrafi geri istediğimi ve elbette bana vereceğini söyledi. Sadece bir randevu daha karşılığında. (Aslında buna randevu diyordu - sanki o otel yatağında yaptığımız şeyin romantizmle bir ilgisi varmış gibi).

Tabii ki burada, ailemin 1992'de aldığı, eskiden krem rengi olan ama 1995'te benim ve bir dizi Sharpie kalemin karıştığı bir olaydan sonra yeniden kaplanan yulaf ezmesi kanepede otururken, bunu düşünmekle bile ne kadar aptal olduğumu görebiliyorum. Ama sesi çok üzgün geliyordu. Hesabı sarhoşken açtığını ve bu konuda kendini tam bir pislik gibi hissettiğini söyledi. Benden gerçekten hoşlandığını, bu yüzden reddedilmeyi bu kadar kötü karşıladığını söyledi. Sadece bir randevu, diye yalvardı. Fotoğrafi bana geri verecekti. Telefonundan bizzat ben silebilirdim.

Ve daha iyi bilmem gerektiği halde, kendimi onun büyüleyici sesini dinlerken buldum ve yanağındaki gamzeyi ve

Bir Rus bebeği gibi, içimde hiç hayal etmediğim şekillerde hareket edebilen başka bir benlik barındırdığımı keşfetmenin lezzetli heyecanı. Onunla M1'in dışındaki bir sanayi bölgesinde bir otelde buluştum. Yol boyunca kendime ne yaptığımı sordum ve oraya vardığımda fikrimi değiştirdiğimi söylemek için otoparktan onu aradım. Ama çok üzgündü, vaatlerle doluydu, sesi çok seksiydi. Kimse beni görmesin diye yan girişten girdim. Odaya gittiğimde çoktan beni bekliyordu. Bir ya da iki saat sonra - beni kendi bedenimden boşanmış, uykulu ama uyumlu hissettiren bir şişe şampanyadan sonra, Zevk Sandığı'nı çıkardı.

O kadar saftım ki Dominic gibi insanların kendi evlerinin rahatlığında yaptıkları şeyler hakkında hiçbir fikrim yoktu. Kısıtlamalar, koşumlar, kırbaçlar, kelepçeler.

İçkime ilaç katıldığını fark ettiğimde 'Polise gideceğim,' dedim. 'Ve tüm bunları ailene, erkek arkadaşına ve diğer herkese açıklamak zorunda kalacağım.

Bu insanlar işte mi? Her neyse, sadece rızamla olduğunu söyleyeceğim. İlk kez olmadığını kanıtlayacak fotoğrafım var zaten. Benimkine karşı senin sözün olacak.

"Ve sana şunu söyleyeyim tatlım, çok ikna edici olabilirim.

Daha sonra kimseye söylemeden uzaklaştım ve kendimi gece geç saatlerde çok fazla peynir yedikten sonra hayal ettiğim bir şey olduğuna ikna ettim. Ne olduğunu söylememe izin vermedim. Kendimi bir kurban olarak görmedim. Otel odasındaki tuvalet masasının üzerinde kırmızı renkte yanıp sönen ışığın ne olduğunu merak etmeyi düşünmedim.

* * *

"Yani iş erkek tavlama gelince, Bayan Gold'un pek de iyi bir zevki yok gibi görünüyor.

"Öyle de diyebilirsiniz, efendim. Görünüşe göre bu, kadınlarla sorunları olan sümüklü bir inekmiş.

Martin sanki kendisi bir tür hatun mknatısıymış gibi konuşuyor ama Kim onu tanıdığı üç yıl boyunca doğru düğün bir kız arkadaşı olmadığından oldukça emin.

'Tamam, o zaman şimdilik o fotoğrafın üzerine oturalım. Kız geçmişindeki patavatsızlıkları da gündeme getirmeden yeterince şey yaşadı. Böyle bir şey sadece suyu bulandırır ve Lacey'ye karşı böylesine ikna edici bir dava oluştururken buna gerek duymayabiliriz.

"Başka bir şey öğrendiniz mi efendim?

Kim, Dominic Lacey'nin geçmişini araştırmaya çalışan koca bir ekip olduğunu biliyor. Martin onlara katılmak için can atıyor, zaferin orada yattığından emin, ancak Robertson, özellikle Kim'in Goldlar için Aile İrtibatı olduğu göz önüne alındığında, işlerin Jessica Gold tarafına bağlı kalmaları gerektiğini düşünüyor.

Süper sessizce memnun görünüyor. "Çok. Sadece bu kadar uzun süredir yaptıklarının yanına kâr kalmasına şaşıyorum. Okul raporları ilginç bir okuma sunuyor - zorbalık, saldırgan davranışlar, onun yüzünden mesleği bırakan genç bir kadın öğretmenle ilgili özellikle kötü bir olay. Hiçbir zaman kanıtlanmamış olsa da evde istismar iddiası. Ergenlik döneminden başlayarak kız arkadaşlarıyla şiddet geçmişi. Daha sonra karısının uzaklaştırma emri çıkartması ve ardından kendini ve bebek oğullarını öldürmesiyle sona eren ilk evlilik. Ve bu yılın başlarında ortadan kaybolan eşiyle yaptığı ikinci evlilik.

Martin başını sallıyor, her ne kadar bunların çoğunu daha önce duymuş olsalar da, bazıları resmi brifinglerde, bazıları da ofisteki dedikodularda.

"Bazı insanlar doğuştan pisliktir, değil mi efendim?"

Süper o kadar emin değil. 'Bazen insanlar pislığe dönüşür. Doğaya karşı yetiştirilme.'

Heather'ın evine dönerken Kim bu yorumu düşünmeden edemez. *Doğaya karşı yetiştirilme.* Dominic Lacey kötü mü doğmuştu, yoksa kötü mü yetiştirilmişti? Kendi çocukları onun kendilerinden uzak kalmasından o kadar etkilenmiş olabilirler miydi ki bu bir şekilde değiştiriyor, sertleştiriyor, hatta çarpıtıyor olabilir miydi?

Bu düşünce göğsünü acıtıyor.

Otuz Altıncı Bölüm

Travis yatak odasına girdiğinde, sanki tanımadığım biriymiş gibi hissediyorum. Başka birinin erkek arkadaşı. Saçları uzamış ve yüzü daha yaşlı görünüyor. Hastaneden ayrıldığımdan beri onu her gün görüyorum ama her seferinde bana daha da yabancı geliyor. Alt dişleri hep böyle çapraz mıydı? Şakalarımın yanıt vermekte hep bu kadar yavaş mıydı, gülümsemeden önce onları dikkatle düşünür müydü?

"Buraya her geldiğimde kendimi David Beckham gibi hissediyorum," diyor. "Tüm o muhabirler adımı haykırıyor, fotoğrafımı çekiyor.

"Belki bir dizi iç çamaşırı getirebilirsin," diye öneriyorum. "Ya da göğsüne Çince ismimi dövme olarak yaptırabilirsin.

Gülümsemesine izin vermeden önce bir an tereddüt ediyor.

"Eve geri taşınmayı düşünüyorum.

Söyleyene kadar bunu düşündüğümün farkında değildim ama şimdi mantıklı buluyorum. Burada, ailemin evinde sıkıldım. Normale dönmeye ihtiyacım var. Travis'in beni evde ağırlama şansına pek sıcak bakmadığını söyleyebilirim.

'Hastanede çok uzun mesailer yapıyorum, bu yüzden çok fazla yalnız kalacaksın ve hala tam olarak iyileşmedin. Peki ya polis ne olacak?

"Peki ya polis?

'Peki, onlar ne olduğunu araştırırken senin burada kalmanı istemiyorlar mı? Sizi herhangi bir şeyle suçlamayacaklarından hala emin olamazsınız'.

"Cinayete teşebbüsten yargılanabileceğimi hatırlattığınız için teşekkürler.

"Ya da ölürse cinayet. Hiçbir şey belli etmeden pencerenin yanındaki sandalyeye oturur. "Nasıl hissediyorsun?" diye sorar.

Bana döndüğünde yüzü endişeyle sarkıyor ve şu anda ondan şüphe ettiğim için kendimi kötü hissediyorum. Ama Travis ve ben hala odadaki fili tartışmadık. Birinin SOS pankartını okumasını beklerken ve dışarıda balkonda kanlar içinde bir adam olduğunu unutmaya çalışırken geceyi apartmanda yazarak geçirdiğimi okudu. Yine de

Düşünsenize, bu hikayenin çoğunu Dominic'in dairesine adım atmadan önce yazmıştım bile. Artık gerçek ile kurgu arasındaki farkı ayırt edememek konusunda ne demek istediğimi anladınız mı?

Bu hikâye, çekici bir yabancı tarafından alınmama nasıl izin verdiğimi ve onunla kendi isteğimle dairesine nasıl gittiğimi anlatıyor. Kız arkadaşın hakkında okumak isteyeceğin türden bir şey değil.

Özellikle de Lacey'nin Travis'in çalıştığı hastanede tedavi gördüğü ortaya çıktıktan sonra. Çok büyük bir bina ve Travis'in çalıştığı bölüm olan Pediatri, hastanenin geri kalanından tamamen ayrı bir blokta yer alıyor ancak yine de Travis'in yakınlarda olduğunu bilmek yaralara tuz basmış olmalı.

"Özür dilerim," diyorum, bileklerimdeki izleri görebilmesi için kollarımla tişörtümün manşetini hafifçe kaldıran gergin bir hareket yapıyorum. 'Onun dairesine hiç gitmemem gerektiğini biliyorum. Bu kadar kolay pohpohlandığım için kendimden nefret ediyorum. Sadece sen ve ben... pek iyi anlaşılamıyorduk. Önce kürtaj, sonra Winston... ve son zamanlarda çok mesafeli görünüyordun.

Bazen gecenin kör saatlerinde uyanık yatarken, kafamın içinde hıçkırarak ağlayan Cesca'yı, Sam'i ya da Bella'yı dinlemek zorunda kalmamak için gözlerimi zorla açtığımda, ilişkimizle ilgili tüm o şeyleri -tutku eksikliği ve karşılıklı kararsızlığımızla ilgili şeyleri- tüm dünyanın okuması için yazmama neyin sebep olduğunu merak ediyorum. Travis'in tepkisini kışkırtarak bizi içinde bulunduğumuz çıkmazdan kurtarmaya mı çalışıyordum? Yoksa bunu sadece yüzüne söyleyemediğim şeyleri söylemek için bir forum olarak mı kullanıyordum?

Siyah çerçeveli gözlüklerinin ardından bana bakıyor ve aniden onun iyiliğini geri kazanmayı her şeyden çok istiyorum. Benim Travis'im. Birlikte çok şey atlattık. Dominic'le geçirdiğim on iki günden sonra Travis'in sunduğu her şeyi takdir ediyorum - kararlılığını, nezaketini, sebepsiz yere ruh halini değiştirmemesini, kibirsizliğini, dürüstlüğünü.

'Lütfen gel ve yanıma otur,' dedim. 'Bu bir karar hatasıydı, bir anlık delilikti. Sadece bir süreliğine başka biri olmak istedim.

Travis ağır ağır iç geçiriyor ama gelip yatakta yanıma ve daha önce milyonlarca kez yaptığımız gibi kolunun altına girmeme izin veriyor.

"Bu doğru hissettiriyor, değil mi? Ona soruyorum.

Ve de oldu. Her şey başladığından beri ilk defa kendimi rahatlamış hissediyorum.

Ancak daha sonra, o gittikten sonra Travis'in hiç cevap vermediğini fark ettim.

Otuz Yedinci Bölüm

Kimdenddc115@hotmail.co.uk

Kime?

nowalkinthepark@hotmail.com

Konu: Uyandı!

Hiperventilasyon geçiriyorum. Siktir, siktir. Dominic uyandı. Az önce söylediler. On dakika bilinci yerindeymiş. Hiçbir şey söylemedi. Belki de ses tellerini kopardığın içindir. Ama bir dahaki sefere kalem ve not defteri hazırlayacaklar. BİR DAHAKI SEFERE. Anladın mı? Dominic gelip onlara her şeyi anlatacak.

Kimden:

nowalkinthepark@hotmail.com Kime:

ddc115@hotmail.co.uk

Konu: SAKIN !

Ve nefes al. Böyle planlamıştık, hatırladın mı? A planı mı? Dominic dairenin dışındayken kaçacaktın ve onun sözüne karşı seninki olacaktı. Ona inanmayacaklar. Bilincinin yerinde olmadığı bu son hafta bize kamu imajı konusunda avantaj sağladı. Minnettar olmalısın.

Nx

Kimdenddc115@hotmail.co.uk

Kime?

nowalkinthepark@hotmail.com

Konu: minnettar değilim -

sıcıyorum!

Basının Dominic'in kurtulabileceğini öğrendiği anda geri çekilmek zorunda kalacaklarını gayet iyi biliyorsunuz. Ortada bir dava varsa, her şey *yargıya intikal* eder. Neden beni buna ikna etmene izin verdim ki? Hayatımı mahvettin.

Kimden:

nowalkinthepark@hotmail.com Kime:

ddc115@hotmail.co.uk

Konu: KENDINE GEL!

Öncelikle, hayatını ben mahvetmedim. En başta Dominic'le yatarak bunu kendin yaptın. Eğer tatlı erkek arkadaşından memnun olsaydın bunların hiçbirisi olmazdı. İkincisi, bu işe neden girdiğini çok iyi biliyorsun. Başka seçeneğin yoktu. Filmi düşün. Muhteşem yeğenini düşün. Ve üçüncüsü, kendi

kolumu yemeye başlamak üzereyim.

Bütün gün burada oturup *Jeremy Kyle*'ı izlemekten sıkıldım ve beni bu konuda sızlanırken yakalayamazsınız.

N

O haklı.

Dizüstü bilgisayarımın kapağını kapatıp dizlerimin üzerinden yanımdaki kanepeye itiyorum ve önümdeki duvara bakıyorum. Birkaç gün sonra bile Wood Green'e dönmüş olmak hâlâ tuhaf hissettiriyor.

Hâlâ öfkeliyim ama onun haklı olduğunu biliyorum. Bunu kendime ben yaptım.

* * *

Dominic'le ikinci karşılaşmamdan kısa bir süre sonra e-postalar yeniden başladı. İçten içe hoşlandığımı bildiğini söyledi. Kişiliğimin bu yönünü keşfetmeye ihtiyacım vardı. İstekli partner sıkıntısı çekmediğini söyledi. Ama bende özel bir şeyler vardı. Onu eden, kısıtlanmış, gizli ve bastırılmış bir şey. Düzeltilmeyi bekleyen bir çıban.

E-postaları görmezden geldim ve sildim. Onunla bir otel odasında geçirdiğim o ikinci geceyi hatırlamak istemiyordum. Sonra Haziran ayında bir Çarşamba akşamı Travis masada ders çalışırken ben koltukta uzanırken Hotmail hesabıma gelen bir mesajın ping duydum. Gelen kutuma gidip film ekli bir e-posta gönderdiğini gördüğümde boğazımda bir düğüm oluştu. Görüntüleri izlerken, yüksek sesle çığlık atmamak için elimi ağzıma kapatmak zorunda kaldım. Birlikte geçirdiğimiz gecenin kurgulanmış önemli anları, mide bulandırıcı her an.

Bir mesaj vardı: *Bir gece daha ve görüntüleri sileceğim.*

Şantajına ikinci kez kanmayacağım, diye geri e-posta gönderdim. Ardından birkaç hafta sessizlik oldu ve ben de ummaya cesaret ettim. Koltuk minderlerine yaslanıp dairemizin tavanına bakarken, Dominic'in bu şekilde pes edeceğini düşünmenin mantıksızlığı karşısında kendime bir gülümseme izni verdim.

Bir sonraki e-postasında başka bir ek vardı. İş yerindeki kasalarımızdan birinin fotoğrafıydı. Hepsi birbirine çok için hangisi olduğunu söyleyemedim. Yüzlerce gümüş makaranın arasında rafta yuva yapmıştı.

bir DVD kutusuydu. Sırt kısmının yakın çekimi vardı: *Jessica & Dominic*, yazıyordu.

Tabii ki bulmaya çalıştım. Resepsiyondaki güvenlik görevlilerine sordum. Hatta geç saate kadar kalıp kasalara bile indim ama düzinelerce kasa var ve daha yolun çeyreğini bile tamamlamamıştım ki biri içeri girdi ve orada olmak için bir mazeret uydurmak zorunda kaldım. Ondan sonra bir daha riske giremedim.

Polise gideceğim, ona e-posta attım.

Çok yazık, diye cevap verdi. *Filmi dikkatle izlerseniz - ki inanın bana, defalarca izledim - çok fazla direnç gösterdiğinizde dair bir işaret yok. Acaba ailen izlediğinde ne düşünecek? Ve kardeşlerin. Ve patronunuz ...*

O gece hiç uyumadım.

Ertesi gün ona tekrar e-posta gönderdim: *Bir gece daha ve o filmi silecek misin?*

Bunu kabul etmeyecektim. Sadece diyalogu açık tutmak istedim, böylece görüntüleri başka bir yere göndermeyecekti.

Hayır, aptal Jessica Gold, o erken rezervasyon fiyatıydı. Çok geç kaldınız, korkarım fiyat artmak zorunda.

Ve sonra... Hiçbir şey.

Her sabah ağzım korkudan tozlanmış bir halde gizli Hotmail hesabıma giriş yapıyordum. Gelen kutumda onun adını görmemenin verdiği ilk rahatlamamanın ardından, acı dolu bekleyişin devam edeceğini anladığımda kaçınılmaz çöküş geliyordu. Artık onun öylece ortadan kaybolmayacağını anlamıştım. Zamanını bekliyordu.

Ve sonra bir gün bir mesaj geldi. Ama mesaj ondan değil, kızdan geliyordu.

Natalie.

* * *

Jessica Gold bir şeyler saklıyor. Robertson ona Dominic Lacey'nin uyandığını söylediğinde Kim onu dikkatle . Gözlerinde bir şey vardı, özel bir tür korku.

'Belli ki korkacak. Piç kurusu onu neredeyse ve şimdi de kurtulacak gibi görünüyor. Altına sıçacak.'

Martin haklı. Elbette Jessica, kendisine böylesine akıl almaz bir dehşeti yaşatan adamın uyanık olduğunu düşünerek taş kesilecektir. Ancak Kim onun tepkisinde başka bir şey gördü, aile içi şiddet mağdurlarında gördüğü ilkel terleme korkusundan başka bir şey. Jessica Gold bambaşka bir düzeyde korkuyordu - mantıklı, bilgili bir düzeyde. Kaybedecek çok şeyi olan birinin korkusuydu bu. Kim bunu aynadaki kendi yüzünden tanıdı.

Otuz Sekizinci Bölüm

Travis kanepede uyuyor. Aldırmamaya çalışıyorum. Hala çok kırılgan olduğum için, hala iyileşmekte olduğum için olduğunu söylüyor ama bence kalçamdaki dövme ve vücudumdaki kirpik izleri yüzünden, artık solmuş ama hala görünür, tenimde soluk pembe bir dantel deseni. Yatağın onun tarafına uzanıyorum ve her şeyin farklı olduğunu hayal ediyorum.

Natalie'yi düşünmeye başladığımdan beri kendimi durduramıyorum. Yüzü, güzel kadınların sık sık takındığı o kendini beğenmiş ifadeyle hafızamı dolduruyor ve burada, yatak odamızda bile her zaman sürdüğü parfümün kokusunu alabiliyorum.

O e-postayı ilk gönderdiğinde, Dominic'in daha fazla akıl oyunu oynadığını düşünmüştüm. Evli olabileceği hiç aklıma gelmemişti. Mesajlarımı onun bilgisayarında bulduğunu söyledi. Birlikte geçirdiğimiz gecenin filmini izlemiş. Şimdiye kadar Dominic'in tehlikeli olduğunu anlamış olabileceğimi düşündü.

Buluşmak istedi.

Charing Cross'ta kalabalık bir barda tanıştık. Ona birbirimizi nasıl tanıdığımızı sordum ve o da bana beni zaten gördüğünü hatırlattı. Her parçamı.

Olayda, o beni görmeden önce bile onun olduğunu biliyordum. Dominic'in karısının dikkat çekici olmasını bekliyordum. Ve öyleydi de. Uzun kumral saçları ve yeşil gözleri vardı. Yumuşak, tereyağı rengi süetten, göğsünü sıkıca saran dar bir ceket giymişti. Kendimi iş kıyafetimin -sade siyah üst ve pantolon- içinde ezik gibi hissediyordum.

'Onun her zamanki tipi değilsin,' dedi.

Konuşmaya başladığımızda, ikimizin de aynı adamdan ölesiye korkuyor olmamız dışında hiçbir ortak noktamız olmadığını fark ettim.

Travis'e birkaç iş bir şeyler içmeye gideceğimi söylemiştim ve sonunda iş yerinde arkadaş edindiğim için memnun, hatta rahatlamış görünüyordu. Fazla kalacağımı düşünmemiştim ama Natalie ile üç saatten fazla konuştuk.

Bana tüm hikayeyi anlattı. Tabureyi, öğretmeni, Bella'yı, Cesca'yı, Sam'i. Bana Dominic'in neler yapabileceğini ve neler yaptığını anlattı - arkasında bıraktığı ölüm izlerini. Onunla evli olmanın kendisi için nasıl bir hayat olduğunu, sürekli kaçmaya çalıştığını ve Dominic'in onu nasıl tekrar kendine çektiğini anlattı. Onu çeşitli şekillerde elinde tuttuğunu söyledi. Ayrıntı vermedi ama kendi deneyimlerimden sonra tahmin edebiliyordum. Bana ondan asla kurtulamayacağımı söyledi ama ona neden onunla evlendiğini sorduğumda bana deliymişim gibi baktı. 'Aşk,' dedi. "Başka neden olsun ki?"

"Nasıl oluyor da onun bilgisayarına erişebiliyorsun?"

Kendini beğenmiş görünüyordu. "Bir keylogger yükledim. Bunu sahip olduğum tüm erkek arkadaşlarıma yaptım. Neyin peşinde olduklarını bilmek hoşuma gidiyor.

Dehşete düşmüştüm. "Peki ya güven?" diye sordum.

Gözlerini devirdi. "İzlediğim video bununla mı ilgiliydi?" diye sordu. "*Güven mi?* Bahse girerim erkek arkadaşın buna çok sevinirdi.

'Bir hata yaptım,' dedim. "Anlayacaktır.

Yüksek sesle güldü.

* * *

Bana bir fikri olduğunu söyledi. Bu ikimizi de özgür bırakacaktı. Ortadan kaybolacaktı. Ölmüş gibi görünecekti, böylece şüpheler onun üzerine kalacaktı. Polis, eski karısı ve çocuğunun ölümünden sonra onun hakkında bir şeyler bulmaya can atıyordu. Fazla bir şey gerekmezdi. Kulağa aşırı geldiğini biliyordu ama Dominic çok aşırı bir adamdı.

Bana yardımına ihtiyacı olduğunu söyledi. Çok fazla arkadaşı yoktu - Dominic'e söylemeyeceklerine güvenebileceği arkadaşları da yoktu. O bir kadın kadını değildi. Söylemiyorsun, diye düşündüm.

filmi silecekti. neyse, ortadan kaybolduğunda ondan kurtulmuş olacağımı söyledi. Cinayet şüphesi altında, diğer her şeyi bırakmak zorunda kalacaktı.

Planındaki rolümün asgari düzeyde olduğuna beni temin etti. Estetik cerrahi kliniğine rezervasyon yaptırarak süreci çoktan başlatmıştı. Tek yapmam gereken uzakta, belki İskoçya'da bir yazlık kiralamak, sonra onu klinikten alıp oraya götürmek ve ayrılmadan önce mutfağı doldurmaktı, böylece çeşitli ameliyatlardan sonra rahatsız edilmeden iyileşebilirdi. Sakladığı parası vardı.

yatıyordum. Bir Suudi, sanırım. Artı birkaç stil işi yapmış. İyileşene kadar onu idare edecek kadar. Ondan sonra, size sahte pasaport ayarlayabilecek insanlar tanıyordu. Ve ona iyilik borcu olan insanlar tanıyordu. *Bir sürü* insan tanıyordu. Bir süreliğine yurt dışına gideceğini söyledi. Ondan uzaklaşmak için buna değerdı.

Tüm bunları bana anlattığında ilk tepkim gülmek oldu. İkinci tepkim ise bununla bir alakam olmasını reddetmektı. Ama gecenın sonunda fıkrımı değıştirdim. Üç sürahi margarita bunu yapar. Ama bu alkolden daha fazlasıydı. Bu bana sunulan tek seçenektı. İçinde bulunduğum karmaşadan çıkmanın tek yoluıdu. Yine de, ona yardım edeceğımı söylediğimde, ertesi gün bu işi iptal edeceğime gerçekten inanmıştım.

Nedense hiç yapmadım.

* * *

Kim CID'de çalışmaya başladığında, teşhis konulmamış doğum sonrası depresyonun pençesindeyken dört aylık oğlunu banyoda boğan bir kadının davasında çalışmıştı. Oğlunu öldürdükten sonra, cesede hala hayattaymış gibi özenle baktı - onu en sevdiği battaniyeye sarıp uyuttu, göğsüne yakın bir askıda yürüyüşe çıkardı - ta ki kocası beş günlük bir iş gezisinden eve gelip onu bir cesedi yıkarken bulana kadar. Sonrasında, Kim'in en çok zorlandığı şey de buydu, bebeğini kendisinden korumak için öldürdüğünü açıkladı. Ona zarar verebileceğini biliyordu ve bu yüzden onu yapabileceklerinden korumak için suyun altında tuttu. Karmakarışık kafasında bu bir tür anlam ifade ediyordu. Dava, ilgilenen herkesi etkilemişti ama Kim tamamen sarsılmıştı. O zamana kadar hiçbir şeyin siyah ya da beyaz olmadığını anladığını sanıyordu ama bu olay sorumluluk, suçlama ve aşk hakkında bildiğine inandığı her şeyi yeniden düşünmesine neden olmuştu. Olay birkaç ay sonra gazetelerde haber olduğunda, Kim çoktan Rory'ye hamileydi. 'Bebek Katili' olarak tanımlanan kadınla ilgili haberleri ilk okuduğunda yumruk yemiş gibi hissetmişti. Hala karanlık olan sokaklardan geçerek işe giderken, gerçeğin bir soğan kadar çok katmanlı olduğunu düşünüyordu. Jessica Gold ve Dominic Lacey hakkında ne bildiğini düşünürse düşünsün, gerçek muhtemelen ikisinin arasında bir yerde yatmaktadır.

* * *

Tüm yastıkları topladım ve çift kişilik yatağımızda kendime bir yuva yaptım; tavanda bir zamanlar su deposunun sızdığı renksiz yama ve pencereye karşı işe yaramaz bir şekilde çırpınan kırık plastik perde kordonuna karşı kozalandım.

Nedense burada olanları düşünmek daha güvenli geliyor. Sonia Rubenstein her zaman kendi eylemlerimin sorumluluğunu almamı sağlamaya çalışıyor. 'Kendi sahiplen' der bana, ben de yuvamın güvenliğinden kendimi Natalie'yle buluşmamdan sonra, durmak için hala zaman varken olanları düşünmeye zorlarım.

Travis'e neden birkaç günlüğüne uzakta olmam gerektiğini anlatmak için bir bahane bulmak yeterince kolaydı. Ona işle birlikte bir ekip kaynaşması hafta sonuna gideceğimi söyledim. Norfolk'ta bir otelde iki gün.

Natalie'nin planının ilk aşamaları oldukça sorunsuz geçti. Kliniği baskı altında terk etmiş gibi görünmesini sağlamak zor olmadı. Kararlaştırdığımız bir saatte, birkaç başka 'misafirle' öğle yemeği yerken onu aradım. Daha sonra, kocasıyla konuşurken nasıl titrediğini ve ondan sonra onu yalnız bırakacağına söz vermesi koşuluyla klinik kapılarının dışında buluşmayı isteksizce kabul ettiğini büyük ve abartılı ayrıntılarla anlatacaklardı. Telefonunu, banka kartlarını, pasaportunu ya da kıyafetlerini almamıştı. Hiçbir yere gitmeye niyeti yoktu, diye ısrar ettiler.

Çok iyi bir rol yapmış olmalı. Gazeteler daha sonra, isimlerini ya da geçirdikleri prosedürlerin ayrıntılarını vermekten kaçınan iki kadının polise, onunla görüşmemesi için yalvardıklarını söylediğini bildirdi.

Planlandığı gibi onu kiralık arabada bekliyordum. M1'e doğru yola çıktığımızda kendimizi coşkulu hissettiğimiz bir an oldu, sanki bir tür kadınları birbirine bağlayan yol filminde gibiydik. Radyo 2'yi açtık ve koltuklarımızda dans ettik. Ancak İskoçya'ya vardığımızda bu yenilik etkisini yitirmişti ve ikimiz de endişeli ve huysuzduk. Natalie beni yaşlı bir kadın gibi araba kullanmakla suçladı, ben de ona 'Sen bunu çok iyi bilirsin' dedim. Benden sadece yedi yaş büyük ama bu tür şeyleri gerçekten kafaya takan kadınlardan biri. Endişeli bir gecenin ardından tekrar arabaya binip eve geldiğimde ikimiz de rahatlamıştık.

İnanılmaz bir şekilde plan işe yaramıştı. Natalie yeryüzünden kaybolmuştu ve bütün parmaklar Dominic'i gösteriyordu. Gazeteler bir süre boyunca

O sırada: *Kayıp Stilisti Arama Çalışmaları Yoğunlaştırıldı*. Hikayede her şey vardı - kıskanç koca, muhteşem kadın, evlilik dışı ilişki geçmişi, göğüs ameliyatı. Hatta bir keresinde televizyon haberlerine bile çıkmıştı. Travis ve ben birlikte izliyorduk ve o kadar şiddetli bir şekilde sarsıldım ki, onun da sarsılmasına neden oldum. Sanırım utanmıştı, çünkü ikimiz de garip tepkimden bahsetmedik.

İskoçya'ya yaptığımız yolculuğu takip eden birkaç hafta boyunca Natalie ya da Dominic'ten hiçbir haber alamadım ve her şeyin gerçekten bittiğine inanmaya başlamıştım. Wood Green'deki dairemizde kanepeye uzanmış, süet gibi yumuşak saçların çıkmaya başladığı kel bölgelerden birini okşuyorum. (Şanslıyım, görünüşe göre bazı insanlar asla geri kazanamıyor.) Bu geliştirdiğim yeni bir alışkanlık ve Travis'i çıldırtıyor. Dün, 'Yeni çıkan tüm saçları ovalayarak yok edeceksin,' dedi. "Sonunda kel mi olmak istiyorsun?"

Eylül ayında gazetelerden birinde, Edinburgh'da bir kuyumcunun, çalındığı ihbar edilen elmas kolyesini satmaya çalışan bir kadının güvenlik kamerası görüntülerini ortaya çıkardığına dair bir haber yayınlandı. Kolyenin çalındığını ihbar eden kişinin Dominic Lacey olduğu aynı zamanda karısının klinikte kayıp olduğunu öğrendiği ortaya çıktı. Filmdeki kadın beyzbol şapkası ve gözlük takıyordu ve görüntüler grenliydi, ancak Natalie Lacey'e olan benzerliği bir şüphe tohumu ekmeye yetti. Ortada bir ceset ya da cinayete dair herhangi bir kanıt olmadığından Dominic Lacey paçayı sıyırmıştı.

Haberin sonuna kadar okuduğumda, gözlerimin üzerine çöken kırmızı sis yüzünden kelimeleri güçlkle seçebiliyordum. Natalie olduğunu hemen ve hiçbir şüpheye yer bırakmayacak şekilde anlamıştım. Tacizci kocasından kaçmasının yeterli olmayacağını bilmeliydim. Ondan da çalmak zorundaydı. Natalie'nin açgözlülüğü her şeyi mahvetmişti.

En başa dönmüştüm.

* * *

Kim kendine sadece işini yaptığını söyler. O hâlâ Golds'un Aile İrtibat Görevlisi ve bu Travis Riley'i de kapsıyor. Bu yüzden çalıştığı hastanenin köşesindeki kafede oturup akvaryum balığı kasesi büyüklüğünde bir kapuçino fincanından yudumlarken genç doktorun yüzündeki şaşkın ifadeyi gözlemlemekten daha doğal ne olabilir?

"Ne fotoğrafı?"

Kim Travis'ten hoşlanıyor. Ya da en azından sevdiğini düşünüyor ama yine de Travis'in sırları olduğu hissinden tam olarak kurtulamıyor. Ama şimdi soluk gözleri siyah çerçeveli gözlüklerinin ardından ona boş boş bakıyor ve öne doğru eğilip uzun, zarif parmağının etrafında bir tutam saçı evirip çeviriyor. Ve ona duymak istemeyeceği bir şey söylemek üzere olduğunu biliyor. Pornografik Facebook fotoğrafını açıkladığında, Jessica'nın ailesinin fotoğrafını fotoşoplandığına inandığını söylüyor. Bunun yanlış olduğunu bildiğini söylemiyor ama kararı Travis'e bırakıyor.

"Kin besleyen bir iş arkadaşı olduğunu düşünüyorlar" diyor.

Travis, insanların inançsızlık taklidi yaparken yaptıkları tüm hareketleri yapıyor, kaşlarını birbirine düğümlüyor ve başını hafifçe geriye ve omuzlarını yukarı doğru hareket ettirirken ağzının köşelerini aşağı indiriyor.

Anlamıyorum. Jessica iş yerindeki insanlarla iyi geçiniyor. Hatta yazın onlarla birlikte bir takım oluşturma hafta sonuna bile gitti.

Kim'in ekip kurma hafta sonundan ilk kez haberi oluyor. Bu bilgiyi bir kenara kaydeder.

"Peki Jessica nasıl başa çıkıyor?"

Onunla daha yeni konuşmuş ama Travis'ten duymak istiyor. Bu ikisini merak . Aralarında bir yakınlık var ama fazla tutku hissetmiyor.

Travis omuz silkiyor. Gri bir tişörtün üzerine giydiği kapüşonlu sweatshirt'ün içinde bile omuzları dar.

"Çok şey yaşadı," diyor Kim. "Biraz... tuhaf olması kaçınılmaz."

"Her zamankinden daha tuhaf," diyor Kim, bunun bir şaka olduğunu göstermek için gülümseyerek.

Daha çok iç çekmeye benzeyen bir gülme şekli var, yumuşayarak havaya karışıyor. 'Biliyor musun, daha az değil daha çok stresli görünüyor. Daha çok korkuyor. Demek istediğim de bu. Belli ki suçlanıp suçlanmayacağını ve ne ile suçlanacağını bilmemek onu etkiliyor. Lacey'nin bilincinin yerine gelmesi de yardımcı olmuyor. Adamın her şeyin kendi rızasıyla olduğunda ısrar edeceğine kendini inandırmış durumda. Onunla mahkemede yüzleşmek zorunda kalacağını ve kendisine yaptıklarının tüm kirli ayrıntılarını anlatacağını düşünüyor. Adamın bundan zevk alacağını düşünüyor. Lacey gibi adamlar böyle yapar.

Kim tereddüt etmiyor. Lacey gibi adamlar bunu yapar - kurbanlarına defalarca tecavüz ederler. Önce ilk saldırıda, sonra mahkemede ve sonra da hapisanede. Cinsel suçlular kendi resmi mahkeme belgelerinin kopyalarını pornografi gibi değiş tokuş ederler.

'Peki sen nasıl başa çıkıyorsun Travis? Jessica'nın başına gelenlerden sorumlu olan adamın sadece birkaç yüz metre ötede, başka bir koğuştta olduğunu bilmek zor olmalı.

Başkomiser Robertson hastanenin planını incelemiş ve Travis'in amiriyle konuşmuş ve onun kazara Lacey'yle temasa geçme ihtimali olmadığına dair güvence almıştı. Ayrıca Lacey koruma altında tutuluyordu.

Travis omuz silkiyor. "Var olduğunu bilmek bile yeterince kötü - beş dakika ya da beş saat uzakta olması fark etmiyor.

Heather'ın dairesine dönerken Kim, Jessica'nın patronu Henrietta Belvedere'i arar.

"Beni yakaladığın için şanslısın," diyor diğer kadın, şansın tek taraflı olduğunu hissettiğini belli ederek. "Bugün tamamen çıldırmış durumdayım.

'Jessica Gold Ağustos ayında bir takım kaynaştırma etkinliğine katıldığından bahsetmişti. Norfolk'ta bir hafta sonu mu?'

Kısa bir sessizlik olur ve bu sırada Kim, diğer kadının huzursuz, sigarasız parmaklarını ısrarla masasına vurduğunu hayal eder.

'Korkarım bu hiç bir şey çağrıştırmıyor. Biz burada bu tür şeylere girmeyiz. Ağaç gibi davranan yetişkin insanlar ve Tanrı bilir başka neler. Bence herkesi bara zil zurna sarhoş olmak daha iyi.

Oldukça, Kim de aynı fikirde.

Önce fotoğraf, şimdi de hafta sonuyla ilgili yalan. Belli ki Jessica Gold'un da saklamayı tercih ettiği şeyler var. Bariz sonuç, bir ilişkisi olduğu. Norfolk'ta bir ekip oluşturma hafta sonuna gittiğini söylediğinde yanında biri var mıydı? Belki de gizemli Facebook fotoğrafından sorumlu olduğunu iddia ettiği gizemli Ben. Gold ailesiyle tanışan Kim, Jessica'nın bu olayı gizli tutmak istemesine şaşırmadı ama çok ciddi bir durumda olduğunun farkına varması gerekiyor. O ve Dominic Lacey hangi suçlamalarla karşı karşıya kalırsa kalsın, iki olmasa bile bir dava açılacağına ve hayatının her ayrıntısının didik didik edileceğine şüphe yok.

Jessica Gold'un konumundaki insanların sır saklama lüksü yoktur.

Otuz Dokuzuncu Bölüm

Travis hastaneden eve döndüğünde kötü bir ruh hali içindedir. Doğruca mutfağa gidiyor ve buzdolabından kendine bir bira alıyor. İçindeki ekşilik dışarı sızıyor ve koridor boyunca ilerleyerek oturma odasına giriyor; ben de Catch Up'ta sıradan insanların kendi evlerinde televizyon izlerken çekildikleri ve gördükleri hakkında yorum yaptıkları bir program izliyorum.

"Bu mı?" diyor Travis, elindeki bira şişesini bir silah gibi sallayarak mutfaktan içeri girerken. 'Bundan sonraki hayatın bu mu? Artık çalışmak yok, sadece bütün gün televizyon izleyerek tembellik mi yapacaksın?

Bu adaletsizlik canımı yakıyor. Yaşadıklarımın sonra biraz yuvarlanmaya hakkım var elbette. Sonra aslında onun sandığı şeyleri yaşamadığımı hatırlıyorum. Neyin gerçek olup olmadığını hatırlamak gittikçe zorlaşıyor. Kendimi bir kurban olarak görmeye başladığımı fark ediyorum, ki elbette öyleyim, ama tam olarak kastettiğim şekilde değil.

Travis kanepede yanımda oturmak yerine sahip olduğumuz tek koltuğa oturuyor. Alt minderinin pütürlü olması nedeniyle o koltuğa hiç oturmuyoruz, bu yüzden bir şeyler olduğunu biliyorum.

" var senin?

Kafamın içindeki ses güçlü ve mücadeleci, ancak ağzımdan çıkan ses mızız ve kendine acıyan bir ses.

Travis birasından bir yudum alıyor ve bana ters ters bakıyor. Yorgun olduğunda yaptığı gibi sol gözünün alt kapağının seğirdiğini görebiliyorum. Kendime o kadar odaklanmışım ki tüm bunların onun üzerinde nasıl bir etkisi olduğunu düşünmemiştim bile, ama şimdi onun da iyi uyuyamadığını hatırlıyorum.

Gece uyandığımda - ki bu her saat başı oluyor, eğer uyuyabilecek kadar şanslıysam - bazen sessizce oturma odasına gidiyorum ve Travis'i de uyanık, kanepede, gözlükleri olmadan merak uyandıran gözleriyle miyop bir şekilde karanlığa bakarken buluyorum.

"Sanki seni tanıımıyormuşum gibi," diyor şimdi, sanki daha önce sadece onun bir konuşmayı sürdürüyormuşuz gibi. 'Bunca zamandır

birlikte ve yabancı da olabiliriz. "Bütün bunlar nereden çıktı?" diye soruyorum.

Ağzını açıyor, o abartılı bir şekilde kıvrılmış üst dudağıyla sanki konuşacakmış gibi, ama sonra vazgeçiyor.

Orta yaşlı, yarı tıraşlı görünen bir çiftin kadife bir koltukta yan yana oturup el ele tutuştukları ve izledikleri reality şov hakkında sohbet ettikleri televizyonu izlemeye geri dönüyorum. Travis ve beni otuz yıl sonra hayal etmeye çalışıyorum.

Zihnim boşalıyor.

* * *

Kim, Dominic Lacey'i ilk kez gördüğünde nasıl tepki vereceğine hazırlıklı değildir. Sanki biri bağırsaklarını tutmuş ve sertçe sıkıyormuş gibi derin bir hisse kapılır. Ağzının içi aniden kurur ve Martin'in yutkunmak için çırpınışını duymamasını umar. Odada tuhaf bir koku var. Her zamanki antiseptik ve çamaşır suyu kokan hastane kokusuna ek olarak, alttan gelen bir lazımlık ve kurumuş kan kokusuyla birlikte, ne olduğunu anlayamadığı nahoş bir misk kokusu da vardı.

Robertson ve Martin'in arkasındaki kapının yanında bekler. Oda hastanenin ikinci katındadır ve karşı duvar boyunca uzanan pencereler, arkasında aynı derecede gri bir gökyüzünün gizlendiği farklı bir kanadın gri betonuna bakmaktadır. Dominic Lacey yastıkların üzerine uzanmış yatıyor. Gözleri açık ama şu ana kadar konuşmadı ya da yatağının başucuna özenle yerleştirilmiş defter ve kalem kullanmadı. Sağlık personeli, Jessica Gold içeride yardım gelmesini beklerken balkonda kanlar içinde geçirdiği saatler boyunca oksijen kaynağının kesilmesi nedeniyle beyin fonksiyonlarının etkilenip etkilenmediğinden hâlâ emin değil. Hayatta kalmasını bir mucize olarak nitelendiriyorlar. Boğazındaki kesik ilk bakışta görüldüğünden ve Jessica'nın anlattığından daha yüzeysel olsa da, kan kaybından ölmek için sürekli baskı uygulamak zorunda kalmış. Eğer bilincini kaybetmesine izin verseydi, büyük ihtimalle o gece hayatta kalamazdı.

Yaşama arzusu vücudunun sınırlarını aştı. Kim bunu ürpertici buluyor.

Boğazının etrafında, içinden trakeostomi tüpünün çıktığı bir bandaj var. Göğsünde de bıçak yaralarının olduğu yerde bandaj var. Bıçak yaralarından biri akciğeri çöktürmüş. Şaşırtıcı bir şekilde, ikisi de kalbini ıskalamış. Ancak boynunun arkasındaki porselen parçası omuriliğine zarar vermiş. Eğer yaşarsa tekrar yürüyebileceği şüpheli.

Dedektif Müfettiş Robertson doktorlardan biriyle konuşuyor.

"Dediğim gibi, onunla birkaç dakika konuşabilirsiniz, ancak şu anda ne kadar anladığını bilmemizin bir yolu yok.

Doktor - uzun boylu, gri saçları şaşırtıcı derecede genç bir yüzün arkasına toplanmış, gösterişli mavi süet dolgu topuklu ayakkabıları var - görevinin kötü şöhretinden etkilenmemiş görünüyor, hastanenin ana kapısının dışında kamp kurmuş muhabirlerden etkilenmemiş. Kim'in, kendilerini uluslararası bir haberin yakınında bulan insanlarda gözlemlediği o telaşlı kendini beğenmişlikten eser yok.

Süper yatağa yaklaşır ve yüzükoyun yatan cesetle konuşmaya başlar ve Lacey'ye polisin Wapping'deki bir apartman dairesinde yaşananlar hakkında onu acilen sorgulaması gerektiğini söyler.

Yanıt yok. Lacey dümdüz karşıya bakmaya devam ediyor. Kim'e bakıyor, mavi gözleri lazer gibi Kim'i delip geçiyor.

Kırkınıc Bölüm

Travis hala kanepede uyuyor.

Ona nedenini sorma zahmetine girmiyorum. Son birkaç hafta içinde başıma gelen tüm açıklanamaz şeylerin bağlamında, onun yeni karanlık ruh hali pek fark edilmiyor. Sanırım kurtarılmamdan duyduğu ilk rahatlama geçtikten sonra, daha yeni tanıştığım bir adamla eve giderek ne yaptığımı sorgulamaya geri dönmüştür. Beni bu konuda sorgulamasını bekliyorum ama sorgulamıyor. 'Çilemin', üstü kapalı bir şekilde bilindiğı gibi, beni diğer herkesten farklı bir boyuta taşıdığı bir his var.

Bu yüzden Travis her gece kızgın bakışlarla ve kanepede uyuyarak kendini tatmin ediyor ama benimle yüzleşmiyor.

Bu da beni beyaz waffle desenli yorganlı yatağımızda uyanık yatıp Dominic'in ölülerinin sesini yanlış giden her şeyi düşünerek bastırmaya çalışmakta özgür bırakıyor.

Natalie'nin Edinburgh kuyumcusunun grenli kamera kayıtlarında yeniden ortaya çıkmasından ve Dominic'in üzerindeki baskının azalmasından sonra, onun tekrar ortaya çıkmasının an meselesi olduğunu biliyordum. Telefonum tanımadığım bir numarayla her çaldığında ya da bilgisayarım bir e-posta geldiğini bildirmek için ping attığında, göğsüm yavaşça kuruyan ve büzülen ıslak bandajlarla bağlanmış gibi gerildi.

En başta bu işe bulaşmamın tek nedeni Natalie'nin benim ve onun videosunu bulup silmesiydi, ama içimde bir türlü gitmeyen sert bir şüphe vardı. Sonunda ona ulaşmayı başardığımda, bana hiç yardımcı olmadı.

'Çok tehlikeli bir durumdaydım,' dedi. 'O adamın neler yapabileceğini bilemezsiniz. Hayatımdan endişe ediyordum.

"Sırf lanet olası bir kolyeyi nakde çevirmek için kimliğini ifşa etmeni engelleyecek kadar çok korku değil.

Beş parasızdım. Unutmayın, banka hesabıma erişimim yok. Arkadaşlarımdan beni sonsuza kadar desteklemesi beklenemez.

Arkadaş derken bir arkadaşını kastettiğini anlamıştım - o çok zengin Arap arkadaşını.

Ve o - ortaya çıktı - gerçekten bir arkadaş değildi.

"Her neyse," dedi. 'Kasa raflarının fotoğrafı muhtemelen gerçek bile değil. Fotoşop yapmış olabileceği hiç aklınıza gelmedi mi? Kasa resminin üzerine bir DVD görüntüsü yerleştirmiş olabilir mi?

Kardeşlerimin Facebook hesabındaki fotoğrafla ilgili teorisine rağmen, Dominic'in kasaların fotoğrafıyla oynamış olabileceği düşüncesi nedense aklımın ucundan bile geçmemişti. Onun kafamda neredeyse insanüstü güçler edinmesine, yüksek güvenli binalara görünmeden girebilmesine izin verdiğimi çok geç fark ettim.

'Yani tüm bunları sana yardım etmek için yaptım ve şimdi bana fotoğrafın gerçek olmadığını söylemek mi aklına geldi? Beni kandırdın.'

İlgisizdi, öfkemi ceketindeki bir toz zerresi gibi silip atıyordu.

* * *

Ondan sonra Dominic'in hayatına devam edeceğine kendimi ikna etmeye çalıştım. Çekiciydi, zengindi ve artık özgürdü. İsteddiği kişiyle yatağa girebilirdi. Neden benimle uğraşındı ki? Tarafsız bir gözle baktığımda, kendimi güvende hissetmeliydim. Ama hissetmedim. Dominic Lacey hakkında öğrendiğim şey, onun cinsel arzudan ziyade güç arzusuyla hareket ettiğiydi. Güç ve sahip olma. Artık şüphelerin gölgesi altında olmadığına göre, Dominic dikkatini tekrar bana yöneltmekte özgürdü. Sonunda da yaptı.

'Filmi kasalardan çıkarmaya hazırım Jessica, ama korkarım bu kadar engelleyici olduğun için sana biraz daha pahalıya mal olacak. Seni bir gece için tekrar istiyorum. Kesinti yok.'

Günlük öğle yürüyüşlerimden birindeyken aramıştı. İş arkadaşlarımla geri kalanı en yakın kafeye gittiğinde, masamın alt çekmecesinden eski spor ayakkabılarımı çıkarıp ters yöne gitmek ve bir saat boyunca rastgele yürüyerek kafamı boşaltmaya çalışmak benim alışkanlığımı.

Ekranda *arayanın* kimliği görünmediğinde, ona numaramı vermemiş *olmama* rağmen, kim olduğunu tahmin ettim. Onunla yüzleşmeye, blöfünü görmeye kararlıyım.

Şimdi, Perivale sanayi sitesinin otoparkında iş eteği ve kirli spor ayakkabılarıyla duran o korkmuş ama meydan okuyan Jessica'yı düşündüğümde kendimden utanıyorum.

"Fotoğrafın bir aldatmaca olduğunu biliyorum Dominic," dedim, telefondaki bulanıklığın sesimdeki yalpalamayı gizleyebileceğini umarak. 'Fotoşop . Artık senin oyunlarını oynamayacağım. Beni rahat bırak yoksa polise gideceğim.

Görüşmeyi sonlandırdığımda titriyordum ama coşkuluydum. Ondan gerçekten kurtulduğumu sanmıştım. Kendimi aylardır hissetmediğim kadar hafıflemiş hissediyordum. Hatta koşarak işe döndüm, kendi gücümün ve enerjimin tadını çıkardım, masama kızarmış ve gülümseyerek ve genellikle kaçındığım iş arkadaşlarıma karşı yüce gönüllülükle geldim. Dominic'i Hotmail hesabımdan engelledim. Kendimi özgür hissettim.

* * *

Kim, Lennie Fraser'ın masasındaki fotoğrafı görememek için sandalyesini arkaya yatırmıştır. Fotoğrafta meslektaşı ve eşi evlilik yıldönümlerinde, kollarını birbirlerine dolamış, yanlarında dört çocukları varken görülüyordu ve Kim ne zaman hazırlıksız bir şekilde bu fotoğrafı görse, kederi kalbini dikenli tel gibi sarıyordu. Hiç kimse Lennie'ye küçük çocuklarla uzun çalışma saatlerini nasıl idare ettiğini sormaz. İşe geç kaldığında kimse saate dikkatle bakmaz, okula yetişemediğini varsayar ki bu, barda geçirilen ağır bir gecenin ardından uyuyakalmaktan daha az kabul edilebilir bir mazerettir.

Böyle düşünmeyi bırakmalı yoksa bu onu delirtecek.

Jessica Gold'un iş bilgisayarında buldukları sahte Facebook sayfasının ekran görüntüsünü çağırır. Görüntüyü birkaç kez görmüş olmasına rağmen hala onu şok etmektedir. Jessica yatağın üzerinde çırlıçplak durmaktadır. Yüz ifadesi pek çok şeyin karışımından oluşuyor - belli ki cinsel bir heyecan var, ama aynı zamanda utangaç bir çekicilik de var, sanki fotoğrafçıya ne kadar güvendiğini biliyor ve onun kendisini hayal kırıklığına uğratmayacağını umuyor. Onlara aptalca yattığı adamdan bahsettiğinde, utancı ve mahcubiyeti hissediliyordu. Ama öfke neredeydi? Biri ona bunu yaptığı ve yanına kâr kaldığı için öfke dolu olmalıydı ama Kim bunların hiçbirini fark etmemişti. Ya Jessica Gold duygularını çok sıkı kontrol altında tutuyordu ya da öfkesini kovmanın bir yolunu bulmuştu. Not defterini açtı ve Sonia Rubenstein'ı aramak için bir not aldı.

* * *

Yeni Yatağımdaki Yuvama o kadar aşığım ki, akşam yemeğimi orada yiyorum, tek bir kuru fasulye beyaz çarşafın üzerine turuncu bir sıçramayla düştüğünde küfrediyorum. Burası yastıklarla çevrili bir ana rahmi gibi. Bana gerçekten dokunmadan incitici şeyler hakkında düşünebildiğimi fark ediyorum. Televizyon şirketinin kasasındaki seks kasetimizin fotoğrafı konusunda Dominic'in blöfünü gördükten sonra olanlar gibi.

Birkaç mutlu hafta boyunca hiçbir şey duymadım. Kendimi Travis'in gönlünü almaya adadım. Ona, insanların Noel'de bize hediye ettiği ama mutfaktaki özel rafta hiç kullanılmadan duran yemek kitaplarından karmaşık yemekler yaptım. İşine ilgi duydum, hastaları hakkında sorular sordum ve eve getirdiği işyeri dedikoduları hakkında yorum yapabilmek için diğer kıdemsiz doktorların isimlerini ve ev düzenlerini öğrenmek için zaman ayırdım. Hatta kasabadaki bir seks dükkanına girmek için kendimi zorladım, cesaretimi toplayıp içeri girmeden önce girişinin önünden dört ya da beş kez geçtim ve bir süre sonra cızırtılı, kötü oturan iç çamaşırları ve çeşitli pembe plastik 'oyuncaklarla' çıktım. Rafları incelerken tüm bunların masumiyeti beni neredeyse güldürüyordu. Dominic'in yaptığı şeylerden sonra, deri, zincir, koşum takımı ve toka zulası, pembe tüyler ve sahte kürkler bir çocuğun yatak odası fantezisi fikri gibi görünüyordu.

Travis bendeki bu ani değişim karşısında irkildi. "Ama tam olarak ne işe yarıyor?" diye sordu, yatakta doğrulup şaşkınlıkla mor plastik bir göğüs ucu kelepçesini elinde evirip çevirerek.

Sonra Kasım ayında Hotmail hesabıma bir kez daha her şeyi değiştiren bir e-posta geldi.

Tanımadığım bir adresten geliyordu. Konu satırında *selfie sürprizi* yazıyordu ve bir fotoğraf eki olduğunu gösteren bir ataç vardı. Neden doğrudan çöp kutusuna atmadığımı bilmiyorum ama belki spam klasörümde değil de normal gelen kutumda olduğu için ya da isim gerçek görüldüğü için çift tıkladım ve anında mesajın ana gövdesinde bir fotoğraf belirdi.

Evdeki kanepemizde bağdaş kurmuş oturduğumu ve dizüstü bilgisayarımı dizlerimin üzerine koyduğumu hatırlıyorum. Bir cumartesi sabahıydı, saat on bir civarıydı, güneşin kuzeye bakan dairemize sızmayı başardığı ve televizyonun yanındaki laminat parkenin üzerine ışık eğimleriyle düştüğü günün tek saatiydi. Fotoğrafın anlamını kavradığımda bir anlığına tüm dünya durdu.

Fotoğraf bir parkta, yukarıdan ve kol mesafesinden, her zamanki selfie tarzında çekilmişti. Dominic'e aitti. Siyah bir kot pantolon ve lacivert bir Levi's ceket giymiş, altına da bembeyaz bir tişört giymişti. Kahverengi saçları hafif dağınıktı, gözleri tişörtünün beyaz pamuğuna karşı özellikle mavi görünüyordu ve yarım bir gülümsemeyle objektife bakıyordu. Ama benim dikkatim onda değil, birkaç metre arkasındaki bankta oturan iki kızdaydı. Biri tombul, sarışın ve yabancı biriydi. Diğeri ise on üç yaşındaki yeğenim Grace'di.

Her ikisi de okul üniforması olan siyah blazer ceketler giyen ve kısa siyah eteklerini her zamanki gibi bellerine kadar kıvıran kızlar derin bir sohbete dalmışlardı. Sarışın olan elleriyle bir şeyler işaret ederken Grace dikkatle dinliyor ve gülümsüyordu, gür kahverengi saçları bir omzunun üzerinden dökülüyordu. Kızların on iki yaşından yirmi beş yaşına kadar herhangi bir yaşta olabilecekleri o yaşa ulaşmış. Kalın -ve fırsat bulduğunda rimel sürdüğü- kirpiklere sahip kocaman kahverengi gözleri, uzun ince bir burnu ve güzelce şekillendirilmiş koyu renk kaşları var ve o yaşta kabul edebileceğiniz türden bir zayıflığa sahip.

Kızlar önlerinde duran adamın telefonu ile fotoğraf çektiğinin farkında değil gibiydiler ve fark etseler bile muhtemelen bunu dikkate değer bulmazlardı. Genç Kız Dünyası'nda her hareketinizi fotoğrafik olarak kaydetmek nefes almak kadar doğaldır.

Ekrandaki görüntüye ne kadar süre baktığımı bilmiyorum ama bir süre sonra elimi ağzıma götürerek ileri geri sallandığının farkına vardım.

Bana bir mesaj gönderiyordu. Bu çok açıktı. Sevdiğim insanlara ulaşmanın ne kadar kolay olduğunu anlatıyordu. Onlara zarar vermenin ne kadar kolay olacağını.

Ama *Grace*. Komik, zeki, aptal, sevimli Grace hayatının zirvesinde.

İlk içgüdüm onu arayıp mavi gözlü yakışıklı bir yabancıya dikkat etmesi konusunda uyarmaktı ama bunun sadece merakını uyandıracağını biliyordum. Ayrıca, kardeşim James'in de olaya dahil olmasını ve ne olduğunu öğrenmek istemesini istemiyordum.

Her neyse, herhangi bir uyarının çok az ve çok geç olacağını biliyordum. Artık Dominic onu nasıl bulacağını biliyordu ve bunu tekrar yapmasını engelleyecek hiçbir şey yoktu. İkinci otele getirdiği uzun siyah spor çantayı ve içindeki şeyleri düşündüm. Çıtçıtı, kelepçeli ve

ağır zincirler. Cildime sıcak balmumu damlatmak için kullandığı mumları, bileklerimi kızartıp morartan metal kelepçeleri ve Travis'e ağır alışveriş yaptığımı, plastik poşet saplarının cildimi kesecek şekilde bileklerime dolandığını ve bana inanmıyormuş gibi baktığını ama hiçbir şey söylemediğini nasıl anlatmak zorunda kaldığımı düşündüm.

Bütün bunları düşündüm. Sonra ilk kez beş saatlikken kucağıma aldığım, masallar okuduğum, yüzmeye götürdüğüm, balık köftesi pişirdiğim ve yatağa yatırdığım yeğenimi düşündüm.

Birkaç dakika boyunca tekrar polise gitmeyi düşündüm. Ama Dominic'i sahte Facebook hesabıyla ilişkilendirecek hiçbir şey yoktu ve kasa fotoğrafının da sahte olduğu ortaya çıkarsa, ortada işlenmiş bir suç olmayacaktı. Ve halka açık bir parkta kendi fotoğrafınızı çekmenin kesinlikle yasadışı bir yanı yoktu. Yine de bana inanılmaması için gerçekten her şeyi riske atar mıydım?

O gece hiç uyumadım. Ertesi sabah kalktım ve Natalie'ye verdiğim numarayı aradım ve sonunda cevap verene kadar her beş dakikada bir çaldırmaya devam ettim.

"Bana borçlusun," dedim ona.

Bu onu etkilemedi. Kocasından kaçmasına yardım ettiğim için bana karşı bir tür sadakat hissedebileceğini düşünerek kimi kandırıyordum ki? Dominic onu aramaya başlamıştı bile. Artık onun Edinburgh'da elmas kolyeyi satmaya çalıştığını biliyordu ve onu bulmaya geliyor, arkasında bıraktığı izlere . Onun için kiraladığım kulübenin sahibi olan kadın bana bir e-posta göndererek onunla temasa geçmek isteyen biri olduğunu söylemişti, geçmişten bir arkadaşı. Dominic onu rahat bırakmıyordu, tıpkı beni rahat bırakmadığı gibi. Ondan asla kurtulamayacaktık.

Tabii karşılık vermezsek.

* * *

Heather'ın boş odasında, Kim telefonunun komodinin üzerinde titrediğini duyar. Ekran Sean'dan gelen bir mesajla aydınlanır. *Boşanma konusunda bir avukatla konuşmaya gitmiştir.* Tek kişilik yatağa uzanır ve tekrar uyumaya çalışır ama gözlerini her kapadığında Dominic Lacey'nin hastane yatağından ona baktığını görür. Sanki yüzü göz kapaklarının içine yapışmış gibidir. Onun yanında Sean güven verici bir şekilde güvenli, normal ve düzgün görünüyordu. Bir kez daha telefonuna uzanır ve duvar kâğıdındaki resme tıklar: Rory ve Katy'nin kollarını birbirine dolamış bir fotoğrafı.

Sadece dört ay önce Cornwall'da bir plajda birbirlerine sarılmışlar. Su damlıyor, heyecan ve soğukla parlıyorlar. Kim onların gülümsemelerini hastane yatağındaki karşı bir tılsım olarak ezberlemeye çalışır.

Bölüm Kırk Bir

Pazar günü ailemin evindeki büyük masada öğle yemeği. Kaybolduğumdan beri ilk kez hepimiz aynı anda aynı yerdeyiz - kardeşler, baldızlar, yeğenler, Travis. Sorguya çekilmekten korkuyorum ama aynı zamanda evimizde, ikimizin de en çok söylememiz gereken şeylerden kararlılıkla uzak durduğumuz bir başka garip yemekten kurtulduğumuz için rahatlıyorum.

"Dünya'dan Jessica'ya.

Travis parmaklarını yüzümün önünde tıkırdatırken gözlerimi kırıştırıyorum ve James'e gözlerini deviren ağabeyim Jonathan dışında tüm masanın bana baktığını görmek beni rahatsız ediyor.

'Orada tamamen perilerle birlikteydin. Kızarmış bifteği soruyordum," diyor James'in eskiden reklamcılıkta önemli bir yere sahip olan ve doğum iznine ayrılıp bir daha işe dönmemesinin üzerinden altı yıl geçmesine rağmen hala otoriter tavrını tam olarak üzerinden atamayan eşi Sarah. "Ne zamandan beri et yiyorsun?

Vejetaryenliğim Dominic'in dairesinde geçirdiğim zamanın bir başka kaybı. Hikayenin bu kısmı doğru. Dominic buzdolabını bana yememi emrettiği et ve et bazlı hazır yemeklerle doldurdu. Hepsi onun güç oyununun bir parçasıydı. Ve o zamandan beri bunun için bir tat geliştirdim.

"Ben kendi adıma çok memnunum," diyor annem. 'İnsanlar biyolojik olarak et yemek üzere evrimleşmiştir. Bu bir gerçek.

Bir keresinde, James'in büyük resmin pahasına ayrıntılara inatla odaklanmasının kalıtsal bir genetik özellik olduğuna inandığını söyleyen Sarah ile hiçbir zaman gerçekten anlaşılamadı.

Grace karşımda oturuyor ve yemek yerken ona bakıyorum. Uzun kahverengi saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış, bu da onu her zamankinden daha genç gösteriyor ve yumuşak yanakları küçük kuzeniyle oynadığı oyun yüzünden pembeleşmiş. Bir an için tüm şüphelerim yok oldu. Yaptığım şeyi bu yüzden yaptım. Bütün bu çileyi değerli kılan şey buydu. Bir an için kendimi aklanmış hissettim. Haklı çıkmaktan da öte, sevindim.

Annem aniden, 'Kim'i davet etmeyi düşündüm,' diyor.

"Kim? Jonathan'ın kaşları altında tek bir siyah çizgi oluşturacak şekilde birbirine kenetlenmiş. "Kadın polis Kim?

Annem onun sesindeki kuşku notasını görmezden geliyor. 'Evet. Ondan hoşlanıyorum. Ve içinde gerçek bir hüznü hissediyorum. O ve kocası ayrı yaşıyorlar, biliyorsunuz. İki de küçük çocukları var.

Düzgün kahverengi saçları ve gri gözleriyle sessiz kadın polisi düşünerek şaşıyorum.

"Bütün bunları nereden biliyorsun?

"Hayatında dramlar olan tek kişi sen değilsin, biliyorsun. Annem yemeye devam ederken başını kaldırmıyor, çatalını tabağıyla ağzı arasında düzenli bir şekilde hareket ettiriyor.

"O bir arkadaş değil, Lizzie. Babam elindeki çatal bıçağı bırakmış, masanın üzerinden karısına bakıyor, kaşları küçük oğlununkini andırıyor. 'Sana daha önce de söyledim, çizgilerin bulanıklaşmasına izin vermemelisin. Kim bir iş yapıyor. Hepsi bu. Aynı şekilde David Gallant da sadece bir iş yapıyor. Evet, bize destek oluyor ama aynı zamanda bizim hakkımızda bilgi topluyor ve rapor veriyor. Bu yüzden orada.'

Bunu söylediğinde soğuyorum, bilgi edinmek ve geri bildirimde bulunmak hakkında. Bu bana hala zan altında olduğumu, hala savunmasız olduğumu hatırlatıyor. Bir an için, işi hikayemdeki pürüzleri bulmak ve açık delikler ortaya çıkana kadar onları çekmek olan kadın polise karşı saf bir nefret hissediyorum. Yaptığı o günlük telefon görüşmeleri: 'Sadece kontrol ediyorum', 'Başka düşüncen var mı? Sonra tekrar Grace'e bakıyorum ve sakinleşiyorum.

Koşulları bilselerdi kimse beni suçlamazdı. Yanlış yapan ben değilim.

* * *

Pazar günü öğleden sonra istasyon tuhaf bir yerdir. Tam olarak boş değil ama normal hayat askıya alınmış gibi. Robertson, karısı ve iki genç oğluyla birlikte evli kızını ziyarete gitmiştir. Bu hafta sonlarından zaman her zamankinden daha dinç döner, sanki zamanını dışarıda geçirmiş gibidir. Kim onun bahçede kızına yardım ettiğini hayal eder. Bu onun yapabileceği türden bir şey.

Martin de var. İkisi de daha az kararlı görünmek istemedikleri için birbirleriyle saat saat eşleşiyorlar. Aralarında Natalie Lacey'nin raporlarını inceliyorlar.

kaybolması. Başka bir ekip bu vakayı araştırıyor, Jessica'nın ilk kaybolduğu andan itibaren ipuçlarını takip ediyor ama bir sonuç elde edemiyor. Şimdi Martin ve Kim, Jessica Gold ile herhangi bir bağlantı bulup bulamayacaklarına bakıyorlar. Dominic Lacey dışında herhangi bir bağlantı yani.

Kim, Natalie Lacey, kızlık soyadı Paepke'nin fotoğrafına bakar. Fotoğrafta, siyah özel dikim pantolon takım elbise giyen, altında pullu bir bluz ve yüksek gümüş topuklu ayakkabılar giyen sarışın bir kadın görülüyor. Fotoğraf Natalie'nin 'uluslararası stilist' olarak yeteneklerini sergilediği kendi web sitesinden alınmıştır. Sitede Natalie'nin üzerinde çalıştığı dergi moda çekimlerinin sayısız .pdf'leri ve stiline yardımcı olduğu birçok pop videosunun bağlantıları yer alıyor.

Serbest çalışan biri olarak Natalie'ye çok talep varmış gibi görünüyordu - her an Florida'ya ya da Güney Afrika'ya uçuyordu. Onu tanıyanlar, acele bir iş çıkarsa havaalanına gitmek için her zaman bir çanta hazır tuttuğunu söylüyor. Kim böyle bir özgürlüğü hayal bile edemez.

bakılırsa Natalie'nin pek yakın arkadaşı yokmuş. Sadece yüzlerce tanıdığı vardı. Onu iyi tanıdığını söyleyenler de Dominic'le evlendiğinden beri onu neredeyse hiç görmediklerini söylüyorlardı.

Natalie'ye zaman zaman büyük bütçeli çekimlerde yardımcı olan Mel Newton, kayıp kadına yakın olanlar tarafından verilen birkaç yazılı ifadeden birinde, "O değişti," dedi. "Önceleri çekimler bittikten sonra ekiple birkaç kadeh bir şeyler içmek için dışarı çıkmayı severdi ama evlendikten sonra değişti. Dışarı çıktığında telefonu sürekli mesajlar ve aramalarla çınılıyordu ve bazen başka bir odaya gidiyordu ve siz onun duyuyordunuz. Bir süre sonra neredeyse hiç dışarı çıkmamaya başladı.

Bu anlaşılıyor. Kim, Aile İçi Şiddet Birimindeki çalışmalarından Lacey gibi insanların kurbanlarını destek ağlarından izole ederek hareket ettiklerini biliyor. Fotoğrafı dikkatle inceliyor.

Martin'e, 'Anlamadığım bir şey var,' der. "Natalie Lacey'nin fotoğrafına bak. Onu nasıl tarif edersin? Sen kırmızı kanlı bir erkeksin.

Martin'in bundan memnun olduğunu söyleyebilir.

"Şey. O bir ödül kadını, değil mi?" diyor. "A listesinde. "Peki ya Jessica Gold? Onu nasıl tanımlarsınız?

Martin, sanki bu bir tür hile olabilirmiş gibi sertçe bakar. 'Hoş bir kadına benziyor. İlginç bir kadın.

"Ama kupa değil?

Başını sallamadan önce kez daha bakar.

Peki neden o? Belli ki Natalie onun tipi. İstersen onun seviyesinde. O zaman neden Jessica Gold'u seçsin ki? O masaya oturup onunla sohbet etmeden önce ilginç ya da hoş biri olup olmadığını bilmiyordu.

"O bir sapık. Üzerinde güç uygulayabileceği herkesin peşindeydi. Evde her şeyi ayarlamıştı - yemekler, hediyeler, lanet köpek kulübesi. Tek ilgilendiği onunla geri dönecek birini bulmaktı. O sadece yanlış zamanda yanlış yerdeydi."

Kim ısrarla, 'Ama bu hiçbir kalıba uymuyor,' diyor. 'Lacey bir manipölatör. Başkalarının ölümüne yol açacak şeyler yapıyor ama onları kendisi öldürmüyor. Neden şimdi değişti? Adam kaçırma mı? Cinayet? Neden bu riskleri alsın?'

"Çünkü çıtayı yükseltiyor - kendisi için daha heyecanlı hale getiriyor."

Kim yine Natalie Lacey'nin fotoğrafına bakıyor. Kadın kesinlikle çarpıcı - unutulmayacak türden bir bakış.

Hâlâ mantıklı olduğunu düşünmüyorum. Eğer kurban aramaya çıktıysa, bunu neden herkesin bir amaç uğruna koşuşturduğu kalabalık bir mağazada yapsın? Neden bir bara gitmedi?'

Martin omuz silkiyor. 'Jessica Gold bir mağazadaydı, Noel alışverişini tamamlamak için bir görevdeydi ve yine de onunla eve gitti. Sadece şansını denedi. Belki daha önce de yapmıştır. Ya da belki de daha önce bir sürü yere gitmiş ve hiç şans bulamamıştı, yüzden burayı denemeye karar verdi.

Kim'e göre bu da diğer her şey kadar akla yatkındı. Yine de Martin gittikten sonra Natalie Lacey'nin fotoğrafını masasının üzerine, Jessica Gold'un kayıp fotoğrafının yanına koyar ve uzun süre onlara bakar.

Bölüm Kırk İki

'Neyi ? .'

Evdeki kanepede oturmuş, dizüstü bilgisayarımın ekranının alt köşesindeki, Natalie'nin kendi tarafından görebildiklerini gösteren küçük kareye, yani yıkanmamış saçlarımın altından dışarı bakan kendi yüzüme bakmamaya çalışıyorum. Kendime beni bu kadar berbat gösteren şeyin bilgisayarın web kamerasının açısı olduğunu söylüyorum ama bunun doğru olmadığını biliyorum. Berbat görünüyorum çünkü pes ettim. Artık ailemin evi dışında evden dışarı çıkmıyorum. Nadiren giyiniyorum. Neyse ki Skype kokuları da iletemiyor. Döşeme tahtalarının altına girip ölmüş bir şey gibi kokuyorum.

"Jess, çok kötünsersin. Belki de hiçbir şey beklemiyordur. Belki de sadece yatakta yatan bir sebzedir, akıllıca düşünmekten acizdir. Bu hiç aklına gelmedi mi?"

Bu Natalie'nin söylediği türden bir şey: 'yatakta sebze'. Böyle birini nasıl tanıyabilirim ? Dominic'in yazamayacak, hatta cevap veremeyecek kadar beyin hasarlı olduğunu hayal etmeye çalışıyorum ama yapamıyorum.

"Her şeyin üzerimize geldiğini hissediyorum. Polisin şu CSI raporlarından birini beklediğini söylemiş miydim, gerçi ona başka bir şey diyorlar. SOCO, sanırım. Evet, öyle. Tüm adli delilleri topluyorlar - parmak izi arıyorlar, kan sıçramalarını ölçüyorlar ya da başka ne yapıyorlarsa.

Sakin ol. Sorun yok. Eldiven giydim ve diğer her şey aynen söylediğiniz gibi oldu.

'Evet, ama şu polis irtibat görevlisi kadın, Kim, bir sürü soru soruyor. Beni her gün arıyor. "Kontrol etmek için" diyor ama aslında kendi kendime trip atarken yakalamak için. Annemin artık onun en iyi arkadaşı olduğuna karar vermesi ve ona her şeyi anlatması da yardımcı olmuyor. Muhtemelen biz konuşurken ona bebeklik resimlerimden bahsediyordur. Ve şimdi Travis bile garip davranıyor. Bana inanmıyormuş gibi bakıp duruyor.

"Belki de sana, yabancı bir adamla, *evli* ve yabancı bir adamla otele gidip sevişen bir adamın kız arkadaşına baktığı gibi bakıyordur.

beynini dağıttı.'

Bir an için beynim şoktan dondu. Travis oteli ve sevişmeyi *biliyor* muydu? Sonra neyin gerçek olduğunu hatırlıyorum ve içim bir rahatlama tsunamisiyle yıkanıyor.

"Çok iyi biliyorsun ki Travis'in bu konuda en ufak bir fikri bile yok. Tek bildiği, Noel arifesinde Dominic Lacey ile rastgele bir buluşmadan sonra onunla bir şeyler içmek için eve gittiğim. Senin de gibi evli olduğundan haberim yoktu. Ve eğer burada bir hata buluyorsak, açıkça buluyoruz, en azından ben hatamı hemen fark ettim. En azından onunla evlenmedim.'

Natalie mavi kontak lensleriyle bana bakıyor. Kim bilir neden evdeyken, sözüm ona 'güvenli ev' dediği yerdeyken takıyor. Sanki başkaları onu görebiliyor da. Aslında, şimdi düşünüyorum da, Natalie bugün tek başına bir evde mahsur kalmış biri için çok şık görünüyor. Hiçbir zaman tam olarak pasaklı görünmez ama bugün üzerinde yapışkan zümrüt yeşili bir elbise var ve hareket etmek için ayağa kalktığında, evet, tayt giyiyor. Kimse görmeyecekse kim tayt giyer ki?

"Tek , değil mi?

Sesim suçlamayla titriyor ve Natalie gözlerini deviren yüz ifadelerinden birini takınıyor.

Kızıl saçlarını geriye savurup sandalyeye çöküyor ve kendini mindere yaslıyor. Kumaşın üzerindeki deseni gördüğümde süreli bir tanıma daha yaşıyorum, ama neredeyse gelir gelmez kayboluyor.

Birkaç saniye boyunca ekranlarımızdan birbirimize saklamaya zahmet etmediğimiz bir düşmanlıkla baktık. Natalie ve ben başka koşullarda karşılaşmış olsaydık birbirimize söyleyecek hiçbir şeyimiz olmazdı. Düzeltiyorum: Natalie ve ben asla tanışamazdık. Nokta.

Noel Planı'nı (sanki planladığımız bir partiymiş gibi böyle adlandırıyorduk) hazırlarken bile büyük şüphelerim vardı. O zamana kadar onu bulduğum kulübeden ayrılmış ve Dominic'in önüne geçmeye çalışarak ülkeyi dolaşmaya başlamıştı. Ona sahte pasaport getirmesi gereken bir arkadaşının arkadaşının da yakalanması zor biri olduğu ortaya çıktı. Bu, Natalie hakkında çabucak öğrendiğim bir şeydi. Övündüğü tüm arkadaşları ve bağlantıları aslında yoktu. Ya da vardılar ama onun arkadaşları değillerdi.

Planı, Travis isteyken ya da hastanedeki yeni arkadaşlarıyla birlikteyken, bunun gibi Skype oturumları üzerinden oluşturduk. Natalie'nin fikri olarak başladı. İlk tepkim alay etmek oldu. Tüm bu fikir mantıksızdı. Dominic'in neler yapabileceğini bile bile onun isteklerine boyun eğmem gülünçtü. Bu aşamada Noel'i onunla geçirmem konusunda ısrar ediyordu, dış dünyadan kopuk, sadece ben ve o. Sanırım Noel'in sembolizmini, beni ailemden ayırma fikrini seviyordu. Bu onun güç duygusuna hitap ediyordu. Ayrıca, elbette, Noel'i birlikte geçireceği başka kimsesi yoktu. Anlattıklarımın bu kısmı doğrudu. Kendince yalnızdı. Ve benim de yalnız olmamı istiyordu.

Natalie onunla birlikte oynamamı ya da en azından oynuyormuş gibi yapmamı ilk önerdiğinde, bunu elimden tersiyle ittim. Bunun nedeni sadece onunla gönüllü olarak vakit geçirme ve bundan zevk alıyormuş gibi yapma fikrinin çok iğrenç olması değildi. Şüphelenmemesi için fikir değişikliğimi nasıl açıklayacağım gibi küçük bir soru da vardı.

'Bunun bir numara olduğunu anlayacaktır. Bana ilaç verdikten ve ailemi tehdit ettikten sonra neden birdenbire böyle bir şey yapacağıma inansın ki?

Çünkü o bir narsist. Unutmayın, herkesi manipüle edebileceğine gerçekten inanıyor. Yeğeninizin başına gelebileceklerden çok korktuğunuzu biliyor. Ayrıca o otel odasında size yaptıklarından gizlice zevk aldığınıza ve daha fazlası için geri gelmeye karşı koyamayacağınıza inanmakta hiçbir sorunu yok.

Yine de direndim. Başka bir yolu olmalıydı. Olmak zorundaydı. Dominic'in e-postaları giderek daha tehditkâr hale geliyordu. Grace'in fotoğrafını içeren mesajdan sonra, yeğenimin tehlikede olduğuna dair hayati bir ipucunu kaçırmaktan korktuğum için onu engellemeye cesaret edemedim.

Sonra ikinci fotoğraf geldi. Aynı selfie fikriydi, ancak bu kez o bir otobüsteydi ve Grace iki sıra arkada oturuyordu. Bu kez tek başınaydı, hâlâ okul ceketini giyyordu, iPhone kulaklıkları takılıydı. Dominic gri bir takım elbise ceketini ve siyah bir gömlek giymişti.

Zamanın tükeniyor Jessica Gold, mesajı oku. Başka bir yerde arkadaş aramaya başlamak zorunda kalabilirim. Hmmm ... nereden başlamalıyım?

Bunu okuduğumda isteydim, masamın altında kucığımda duran iPhone ekranımdan bakıyordum. Başımı ellerimin arasına alıp öne doğru eğildim.

"İyi misin Jessica? Joe Tunstall'ın çilli yüzünde çilli bir endişe ifadesi vardı.

Sonra kadınlar tuvaletine gidip kendimi bir kabine kilitledim ve ince bölme duvarına yaslanıp gözlerimi kapattım.

Sonra telefonumu açtım ve Natalie'ye bir mesaj gönderdim.

İşte bu yüzden kendimi pijamalarımınla bu kadınla Skyping yaparken buldum. Her şey bitene ve o hayatımdan çıkana kadar bekleyemem.

Ama her şeyden önce *onu* hayatımdan çıkarmalıyım. Ve bunun için ona ihtiyacım var.

Küçük ekranlarımızdan sessizce birbirimize bakarken arka planda bir ses duyuyorum. Bardak şingirtısına benziyordu.

"Orada biri var. Onları duydum. biri var." O inkar ediyor.

Yalan söylüyor.

* * *

Francesca Dunbar'ın anne ve babası ilk bakışta büyük bir üzüntünün ağırlığı altında sendeleyeni insanlar gibi görünmüyorlar, ancak konuştukça, yaşadıkları çifte trajedinin kanıtları küçük şekillerde ortaya çıkıyor. Catherine Dunbar'ın pürüzsüzce yontulmuş yüzü, kibar bir gülümsemeyle canlandırılmadığında kendi üzerine çöküyor, derisi kederin kıvrımlarıyla kıvrılıyor. Kocasını Andrew yerinde duramıyor, parmakları sürekli hareket ediyor, saçlarını karıştırıyor ya da cep telefonunu toplantı odasındaki masanın üzerinde evirip çeviriyor, ta ki karısı aniden elini uzatıp onunkinin üzerine koyana ve orada hapsedene kadar.

"Bizimle görüştüğünüz için teşekkür ederiz, Dedektif Başkomiser.

Catherine'in sesi, kocasının onları aceleyle, neredeyse soluk soluğa tanıştırma şeklinin aksine yumuşak ama sabittir. Robertson onlara orada olmak için bağış toplama yemeğini yarıda kestiğini söylemiyor.

'Umarım çok uzağa gitmek zorunda kalmamışsınızdır. Yaşamadığınızı biliyorum...'

Andrew, "Bunun için endişelenme," diye araya girdi. 'Biz zaten şehirdeydik. Büyük kızımız, Cesca'nın kız kardeşi Anna, ailesiyle birlikte Londra'da yaşıyor.

"Sadece ona neler olduğunu bilmek istiyoruz. Dominic Lacey.' Adını söylediğinde Catherine'in ağzı limon emiyormuş gibi büzülüyor. "Yaşayacak mı?

"Ve eğer öyleyse, onu suçlayacak mısınız? Andrew araya girer. "Peki onu suçlayacaksınız?

Karısı, onun kendini aşmasına alışmış gibi bir an için gözlerini kapatır.

"Korkarım bu noktada çok fazla bilgi veremiyoruz. Robertson'ın geniş, dürüst yüzünde samimi bir özür ifadesi var. "Size söyleyebileceğim tek şey Dominic Lacey'nin hayatta olduğu ama

henüz konuşmadı. Henüz herhangi bir suçlamada , ancak açıkçası seçenekleri çok dikkatli bir şekilde değerlendiriyoruz'.

O konuşurken Catherine Dunbar şık deri çantasını karıştırmaya başlar. Doğrulduğunda solgun yüzü sanki koşmuş gibi pembeleşmiştir. Saçları kül sarısı ve gümüş röflelerin mükemmel bir karışımıdır, bu yüzden pembe yanakları tezat oluşturacak şekilde cıcaflı görünür.

masanın üzerine bir fotoğraf koyar. Birinci kattaki küçük toplantı odasındalar. Mavi kurumsal tipte bir halı ve manolya duvarlar ve hatta pencere kenarında küçük bir su ısıtıcısı bile var, ancak herkes kahve veya çayını koridordaki mutfaktan getiriyor. Dunbar'lar Robertson'ın oturduğu masanın karşı tarafında, Kim ve Martin'in yanında oturuyorlar, bu yüzden Catherine fotoğrafı karşıya iterken döndürüyor.

Resimde donuk, düz, omuz hizasında, yandan ayrılmış kahverengi saçları ve geniş kahverengi gözleri olan genç bir kadın görülüyor. Kadın kollarını, yaşı ilerledikçe koyulaşacak olan ince sarı bukleleri ve kendine özgü mavi gözleri olan, henüz bebek sayılabilecek küçük bir oğlan çocuğuna dolamış. İkisi de kameraya gülümsüyor ve eğer kadının gözlerinin altındaki koyu mor lekeler ve elmacık kemiklerinin keskin açılar olmasaydı, onların son derece mutlu bir anne ve oğul olduğunu düşünebilirdiniz.

"Kızımız ve torunumuz," diye açıklıyor Andrew. 'Dominic Lacey onları sanki bir silah çıkarıp ateş etmiş gibi öldürdü.

Kim fotoğrafa bakmakta zorlanıyor. Kadının çocuğu ne kadar güçlü bir şekilde tuttuğunu, gülümsemesinin sıklığını görüyor. Onun çaresizliğini hissediyor, ancak tepkisinin ne kadarının kadının kaderi hakkında bildiklerine dayandığından emin olamıyor. Cesca Lacey, kızlık soyadı Dunbar, oğlunu o kadar çok seviyordu ki onu tehlikeden kurtarmak için öldürmeye ve onunla birlikte olmak için kendini öldürmeye hazırdı.

Kim evinden taşındı ve çocuklarını geride bıraktı. Bu onu ne tür anne yapar? Bebeğini kendinden kurtarmak için öldüren diğer anne vakasını düşünmemeye çalışır. Buna dayanamayacağını düşünüyor.

"Hiç kötü biriyle tanıştınız mı, Dedektif? Catherine Dunbar'ın solgun, hüzünlü gözleri Kim'e sabitlenmiştir.

"Polis teşkilatında, kendilerine izci rozeti kazandırmayacak şeyler yapmış pek çok insanla tanışıyoruz. Kim hafif, esprili bir ton deniyor ama düz düştüğünün farkında. Zihninde, Dominic Lacey'nin hastane yatağından kendisine baktığını görüyor, gözleri iki iğne ucu kadar mavi.

Catherine başını çevirir ve Kim onun hayal kırıklığına uğradığını görür. Birden o küstah cevabı geri alabilmeyi ve başka bir cevap verebilmeyi diler. Ama artık çok geçtir.

"Dominic Lacey şeytanın ta kendisi," diyor Andrew Dunbar, ellerini kumral saçlarında gezdirirken. Saçları tepeden dökülmeye başlıyor ve Kim ona saçlarıyla oynamayı bırakmasını söylemek istiyor ama tabii ki bunu yapmıyor. "Bunun için başka bir kelime yok.

Başkomiser konuşmanın gidişatından rahatsız görünüyor. Kim, Dunbar'larla ahlaki mutlakları tartışmak istemediğinden şüpheleniyor.

"Neden onları öldürdüğünü söylüyorsunuz?" diye soruyor şimdi, kontrolü ele almaya çalışarak. "Anladığım kadarıyla, olay olduğunda birkaç yüz mil uzaktaydı.

'O' derken, Cesca Lacey'nin küçük oğlunu uyku haplarıyla uyuttuktan sonra bir yastıkla boğmasını ve kendini ödünc aldığı evin üst katındaki aydınlatma armatürüne asmasını kastediyor. Kim bunu her hatırladığında göğsü acıyla sıkışır. Tekrar Catherine Dunbar'a bakar. Rory ya da Katy'nin başına böyle bir şey gelseydi devam edebilecek miydi?

"Burada bir fotoğraf daha var, Dedektif Başkomiser.

Catherine çantasından başka bir resim çıkarır ve Çimdi diğeriyle yan yana, önlerine koyar. Çok daha genç bir Cesca'yı kumsalda güneşin altında dururken gösteriyor, saçları sarı tellerle ağarmış, teni bal renginde. Kollarının altına sarılmış ve boynundan gevşekçe bağlanmış parlak pembe bir pareo giymiş ve elleri kalçalarında kasıtlı bir poz veriyor. Gülümsemesi yüzünü kocaman açıyor. Güzel değil, Natalie gibi değil ama onda bir şeyler var. Yaşam.

Onun yanında, diğer fotoğraftaki Cesca on, yirmi yaş daha yaşlı görünüyor, sanki önceki kadının tüm coşkusu ve canlılığı emilmiş gibi.

"Bu fotoğraf Dominic Lacey ile tanışmadan önceki yaz çekilmiş. Sana gösterdiğim ilk fotoğraftan sadece üç yıl önce," diyor Catherine. Bu sizi şaşırttı mı? Cesca zor bir ergenlik dönemi geçirmiş. Son derece utangaçtı ve arkadaşlıklar zorlanıyordu, ama üniversiteye gittiğinde tüm bunlar değişti ve yirmili yaşlarının başında kendine gelmeye başladı. Bir yayıncılık şirketi işleten bir arkadaşımız için çalışmaya başlamıştı. Cesca tanıtım departmanında asistanlık yapıyordu. Bu işi çok seviyordu. Onu sonunda mutlu görmenin ne kadar rahatlatıcı olduğunu anlatamam. Çocuğunuz yok, değil mi Dedektif?

Mide bulandırıcı bir an için, Kim onun kendisine hitap ettiğini sanıyor ama konuştuğu kişi Martin

İç

n. "Hayır," diyor. "Henüz değil.

Kim şaşırdı. Bildiği kadarıyla Martin'in daha önce hiç uzun süren bir ilişkisi olmamıştı. birkaç haftadan fazla. Bir keresinde ona 'Ben bağıllıktan hoşlanmam' diye övünmüştü. Ama şimdi sanki arzuladığı bir şeymiş gibi 'henüz değil' derken sesi neredeyse hüzünlü çıkıyor.

"," diye devam ediyor Bayan Dunbar. 'O zaman çocuklarınızın acı çektiğini görmenin ne kadar yürek burkucu olduğunu anlamayacaksınız. Ama dediğim gibi, o köşeyi dönmüştü.

"Ve sonra *onunla* tanıştı. Andrew Dunbar dayanamayıp araya giriyor ve konuyu tekrar Lacey'e getiriyor.

"Nasıl tanıştılar Bay Dunbar?" diye soruyor Robertson.

"Yayıncılık şirketinin bulunduğu binanın farklı bir katındaki ofisi boşaltıyordu. Yaptığı şeyin bu olduğunu biliyorsunuz - iflas işletmelerden bir şeyler satın almak. Akbaba. İş yerinden sigara içen birkaç kızla birlikte dışarıda duruyordu. Onlara eşlik ediyordu. Adam gelip onlarla sohbet etti ve sonra Cesca içeri girdi. Diğer kızlardan birinin Cesca'nın parası olduğunu ağzından kaçırdığını düşünüyoruz, çünkü Cesca'nın peşini bırakmadı. Bu tür bir ilgiye alışık değildi. Tamamen şaşkına dönmüştü.'

'Lütfen anlayın' - Catherine masanın öbür ucuna uzanıp elini kısa bir süre Kim'in elinin üzerine koydu - 'kızımızı küçümsediğimizden değil. Bizim için o dünyanın en güzel . Ama böyle bir adam, sadece dış görünüşle ilgilenen, herkesin kendisini kıskanmasını isteyen bir adam, zengin olmasaydı Cesca'ya iki kez bile bakmazdı.

"Onunla ilk tanıştığında hakkında ne düşünüyordun? Kim ona sorar.

"İnanılmaz derecede çekici ve yakışıklı olduğunu düşünüyordum. Ama neredeyse *fazla* çekici olduğu bir his vardı, ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Sanki her şey onun yüzeyindeydi - giydiği bir şeydi, olduğu bir şey değil.

Andrew . "Başından beri ondan hoşlanmamıştım.

Kim bunun bir erkek özelliği olup olmadığını merak ediyor, bu, sonunda olanları engelleyemediği için daha fazla suçu omuzlamak anlamına gelse bile, içeri alınmadığı konusundaki bu ısrar.

"Onun bir ... bir şeylerin ters gittiğini ne kadar çabuk anladınız? Martin girişimde bulundu. Robertson'ın varlığı her zamanki yükselişini yumuşatıyor.

'İlk altı ay boyunca her şey yolundaydı. Cesca'yı hiç bu kadar mutlu görmemiştim," diyor Catherine. 'Ama nişanlanır nişanlanmaz işler değişmeye başladı. Düğünün planlanmasında kontrolü eline aldı. Cesca ne önerirse önersin, çok ince bir şekilde eleştiriyor ve Cesca ısrar etmeye çalıştığında, pes edene kadar geri çekiliyordu. Cesca onu her konuda affetti. Adamın düğünün onun için mükemmel olmasını istediği için böyle davrandığını söyledi. Böyle erkekler böyle yapar, kendi başarısızlıklarını başkalarının sorumluluğu haline getirirler.

"Peki ya düğünden sonra?

Kim, solunda oturan Süper'nin farkındadır ve konuşmayı sürdürürken odanın saate kısa bir süre bakar.

"Her şey değişti. Cesca daha da sessizleşti, daha çekingen oldu.

Andrew, "Ve sürekli planlarını iptal ediyordu," diyor. "Onları hafta sonu için davet ederdik ama ya çok meşgul olurdu ya da kabul ederlerdi ama son dakikada gelememeleri için bir neden olurdu.

"Onlara düğün hediyesi olarak Kentish Town'da küçük tatlı bir kulübe aldık," diye devam ediyor eşi. 'Kendileri seçtiler ama görünüşe göre Dominic taşınır taşınmaz bundan memnun kalmadı. Oranların tamamen yanlış olduğunu söyledi. Görünüşe göre odalar çok küçükmüş. Bu da onu depresyona sokmuş.

Kim, Kentish Town'daki küçük tatlı evlerin bir milyon sterlinin üzerinde olduğunu biliyor.

"Cesca Sammy'ye hamile kaldığında işler bir süreliğine düzeldi. Birkaç kez tek başına kalmaya geldi ve neredeyse eski haline döndü. Sammy doğduktan sonra ise adeta parladı. O küçük çocuğu çok sevdi. Hepimiz sevdik. Catherine Dunbar'ın sesi son cümlede çatlar.

Aralarında Robertson varken bile Kim, Martin'in rahatsızlığını hisseder. Kadınların duygularıyla iyi başa çıkamıyor.

"Ama işler yine hızla kötüye gitti. Kalmaya gelemememiz için her zaman bir bahane vardı ve Cesca'nın kız kardeşi Anna ile kalsak bile Cesca çoğunlukla gelmemize izin vermiyordu. Sammy uyuyordu, Sammy'nin bir hastalığı vardı. Sonra bir gece Anna bizi aradı, çok üzgündü. Cesca onu sürekli ertelediği için çok endişelenmişti, bu yüzden beklenmedik bir anda bizi aradı. Cesca onu içeri almak istemedi ama sonunda razı oldu. Gözlerinden birinin üzerinde bir kesik vardı. Mutfak dolabının köşesine çarptığını söyledi. Anna'nın dediğine göre o kadar sessizmiş ki neredeyse zombi gibiymiş.

"Büyük kızınız Cesca'ya olup bittiğini anlatmadı mı? Martin sordu.

Elbette. Ama gerçek şu ki, ona aşıkı. Birkaç kez onu terk etti ve Sammy ile kalmak için bize geldi ama Sammy'nin tek yapması gereken onu arayıp üzgün olduğunu söylemek ve hayatının aşkı olduğunu söylemekti, o da ona geri döndü.

"O diğer kadınla ilişkiye başladığında, Cesca kendini kaybetmişti.

Kim, Andrew'un Natalie'nin adını söylemeye cesaret edemediğinden şüphelenir. "O zaman neler olduğunu biliyordu?" diye sorar.

Evet. Eskiden onun burnunu sürtüyordu. Bu onu kontrol etme yönteminin bir parçasıydı. Yeterince ilgi çekici olmamasının kendi hatası olduğunu düşünmesini sağlardı. Onu Sammy doğduktan sonra kendini bırakmakla suçladı.

Robertson tekrar saate bakar. 'Dominic sonunda çıkıp gittiğinde hepiniz rahatlamış olmalısınız,' diyor.

"Başlarda çok kötüydü. Yine Andrew Dunbar. "Cesca paramparçaydı. Ama yavaş yavaş bize geri döndü. Eski halinden parçalar yeniden ortaya çıkmaya başladı. Ama ne zaman Sammy'yi görmeye gelse, bu onu günlerce geriye götürüyordu.

"Neden yasaklama emri çıkarttı? Martin gerçekleri öğrenmek istiyor.

"Aniden ortaya çıkmaya ve Cesca dışarı çıktığında onu takip etmeye başladı. Onu istemiyordu ama kendine ait bir hayatı olmasını da istemiyordu. Ayrıca Sammy'yi alıp götürmeye ve zamanında geri getirmemeye başladı. Bir keresinde Cesca'ya nereye gittiklerini söylemeden onu iki geceliğine götürmüştü. Cesca tamamen kendinden geçmişti. Bu onun akıl oyunlarından biriydi. Avukatımıza danıştık ve Lacey'nin Sammy'ye erişimini bir iletişim merkezinde denetimli temasla kısıtlamak için bir mahkeme kararı aldı. Evimize gelip her türlü tehdidi savurdu. Polisi aradık ve Cesca bir yasaklama emri çıkarttı.

"Bu işleri düzeltti mi? Kim sorarken bile bunun aptalca bir soru olduğunu biliyor. Hepsi cevabı biliyor.

Catherine Dunbar onu rahatlatmak için itiraz etmez. "Bir süre Dominic uzak durdu ama yine de Cesca'nın içinde bir şeyler kırılmıştı. Korkmuştu, içine kapanmıştı. En ufak bir seste sırıyordu. Antidepresanlar ve uyku haplarıyla doluydu. Bir doktor yeni bir başlangıç yapmasını önerdi ve Sammy ile birlikte bizden yaklaşık yarım saat uzaklıktaki bir köyde bir arkadaşımıza ait bir eve taşındılar. Oraya gideli henüz bir hafta olmamıştı ki köyün barının önünden geçerken Dominic Lacey'nin barda oturup bir şeyler içtiğini gördü.

"Yaptığı şey bu, anlıyor musun? Kocasını daha fazla kendini tutamaz. İnsanların kafasını karıştırıyor. Sinirleri harap olmuştu. Hiçbir şeye odaklanamıyordu. Ona değersiz olduğunu hissettirmişti. Sam'in tam velayetini almak için başvurduğunu duyduğunda, çatladı. Berri karımın üst kata çıkamadığını biliyor musunuz? Hiçbir merdivene. Üç yıldır çıkamadı."

Martin önündeki masada duran bir yığın notu karıştırıyor. "Ama onları bulan siz değildiniz, Bayan Dunbar? Düşündüm ki-"

Soruşturmadaydım, Dedektif. Ben annesiyim. Ben büyükanneyim. Temizlikçi kadının verdiği ifadeyi dinledim. Sanki kendim oradaymışım gibi her şeyi kafamda net bir şekilde gördüm. Hala görüyorum. Merdivenlerden çıkarken. Cesca'nın ayaklarını görüyorum. Hangi ayakkabıyı giydiğini bile biliyorum. "Her zaman atması için uğraştığım o eski püskü mavi Converse."

"Onu buna o sürükledi ve sonra da parasının yarısını aldı, bunu biliyor muydunuz? Andrew Dunbar sanki kendisi suçluymuş gibi Başkomisere dik dik bakıyor. "Cesca'dan lanet vasiyetini değiştirmesini kaç kez istediğimi anlatamam ama sonunda öyle bir depresyona girdi ki hiçbir şey için enerjisi kalmadı. Her şey ona kalmıştı - Londra'daki ev, yirmi bir yaşındayken kendisine miras kalan vakıf. Hepsi. Elbette buna itiraz edeceğimizi söyledik ama sonunda mahkeme dışında anlaşmak zorunda kaldık. Her şeyi kaybedebildik. Ona bu zevki tattırmak istemedik. Ama kızımızı ve torunumuzu öldürdü, tıpkı ikincisini öldürdüğü gibi ve Jessica Gold'u da öldürmeyi planlıyordu. Eminim daha fazlası da vardır. Bilgisayarını araştırdınız mı? Peki ya fotoğrafları?"

"Korkarım size bu bilgiyi veremem.

Diğer iki polis memuru gibi Kim de adli bilişim uzmanlarının Lacey'nin sabit diskini tarayarak saklamış ya da tamamen silmiş olabileceği diğer potansiyel kurbanların fotoğraflarını aradıklarının farkındadır. Lacey'nin bilgisayarındaki yüzlerce zararsız görüntü arasında, hepsi çeşitli cinsel sadist uygulamalara karışmış üç farklı kadının fotoğraflarını bulmuşlardı ama hepsinin izi sürülmüş ve şiddete rağmen seksin rızaya dayalı olduğunu itiraf etmişlerdi - ya da en azından başlamıştı ve öngördüklerinden daha çirkin bir hal olsa bile, kesinlikle herhangi bir suçlamada bulunmayacaklardı. Peki Jessica Gold'u istisna yapan neydi? Lacey neden birdenbire birini öldürmeye karar verdi?

Dunbar'lar nihayet ayrıldıktan sonra toplantı odasındaki atmosfer ağırlaşır.

"Hayret, hayatı boyunca yaptığı yanına kâr kaldı. Martin'in yanaklarını haklı bir öfkenin iki lekesi boyadı. 'Küçük kız kardeşi, ilk karısı, ikinci karısı. Lanet olası muhabbet kuşu, Tanrı aşkına! En azından şimdi onu bir şeylere ikna edebiliriz.

"Ama kız kardeşini, Cesca'yı ya da Sam'i o öldürmedi ve Natalie'yi onun öldürdüğüne dair sadece ikinci derece kanıtlar var. Kim ne kadar inandığı için, ne kadar Martin'le aynı fikirde olmadığı için tartıştığını bilmiyor.

'DNA. Parmak izleri. Ne kadar kanıta ihtiyacınız var?' Martin ısrar ediyor.

"Tabii ki dairede Natalie'nin parmak izleri var. Orada yaşıyordu, değil mi? Ve DNA onun öldüğünü kanıtlamaz. Peki ya Edinburgh kuyumcusundaki kadın?"

Peki ya Jessica Gold'un kaçırılması? Aldığı yaralar? zehir?

Bu da bir şekilde onun hatası olmaktan çıkacak mı?

Bu sırada Başkomiser eşyalarını toplamış ve gitmeye sabırsızlandığı her halinden belli olan bir şekilde kapının yanında durmaktadır. 'Eğer herhangi bir teoriniz varsa, Dedektif Harper, duymaktan mutluluk duyarım. Lacey şimdi uyandı. Doktorlarının inandığı gibi akli dengesi yerindeyse, CPS'in onu nasıl suçlayacağına dair bir fikir oluşturabilmesi için geri dönüp onunla resmi bir görüşme yapmamız gerekecek. İsteyeceğimiz son şey onun dışarıda dolaşması.

Martin odadan çıkarken, "Fazla yürüyeceğini sanmıyorum, efendim," der ve Kim ona ne kadar içerlediğini görünce şok olur.

Bölüm Kırk Üç

Sonia Rubenstein bugün morlar ve pembeler içinde çılgınca desenli bir eşarpla tekneyi dışarı itti. Başının üzerinde sanki bir hercai menekşe yatağında yüzüyormuş gibi görünüyor. Başını hafifçe yana eğmiş bir şekilde bana bakıyor, sanki benden ne anlam çıkaracağından tam olarak emin değilmiş gibi. "Suçlu hissediyorum," dedim az önce ona. "Benim hatam olmamasına rağmen. Ve Travis beni desteklemiyor. Dominic'le eve gitmemeliydim.

Lacey, bunu biliyorum ama yanlış bir karar verdim.

'Başka bir hata,' diyor.

Ne demek istediğine dair ipuçları bulmak için yüzünü inceliyorum ama yüzünde hiçbir şey yok. "Ne demek istiyorsun?

'Yani bunu ilk kez yapmıyorsun, değil mi? Bir yıl önce bir kafede tanıştığın o adamla geceyi nasıl geçirdiğini hatırlıyor musun? Belki de tüm bunlar biraz yatıştığında neden iki kez bu kadar kötü seçimler yaptığını keşfedebiliriz.

Derin düşüncelere dalmış gibi yaparak ona bakıyorum ve kalbimin göğüs kafesine çarpma sesini duymamasını umuyorum.

'İki durum tamamen farklı,' diyorum. Onları karşılaştıramazsınız. Bu arada' - *çarp, çarp, çarp* - 'Polis sizinle konuştuğunda diğer olaydan bahsetmediğinizi varsayıyorum. Size tamamen gizli olarak anlattım. Bu gibi durumlarda terapistler arasında bir tür Omertà kuralı yok mu?

O anlık, aceleci itiraflardan biriydi. Başta Sonia'ya Dominic'ten bahsetmemiştim. Aslında onu aştığımı düşünmüştüm. Sonra şantaj ilk başladığında o kadar strese girdim ki kendimi Sonia'nın danışmanlık odasındaki kanepede buldum, Tüp yolculuklarıyla başa çıkmak için görselleştirme teknikleri öğreniyordum ve itiraf etmek zorunda kaldım. Ona o otel odasında yaşananların iğrenç detaylarını anlatamayacak kadar utanıyordum, ki bu da sanırım aile doktorunuzu görmeye gidip soyunmayı reddetmek kadar anlamsız. Ama ona bir yabancıyla tek gecelik bir ilişki yaşadığımı ve hala bunun sonuçlarıyla uğraşmak zorunda olduğumu söyledim.

Başını iki yana sallıyor. "Polis memurlarından biri -kadın- beni arayıp uygunsuz bir fotoğrafı sordu ama sır sırdır. Müşteri-terapist ayrıcalığını çok ciddiye alırım. Ayrıca, o adam hakkında hiçbir detay bilmiyordum, ne diyebilirdim ki? Bu senin için neden bu kadar önemli Jessica?"

Adımı öyle bir söylüyor ki kendimi beş yaşında hissediyorum.

'Sadece bazı şeyleri özel tutmak istiyorum. Özellikle de artık bir tür ucube gösterisine dönüşmüşken.

Onun sempatisini kazanmaya çalışıyorum, farkındayım. Herkes gibi onun da benim için üzülmesini, yatıştırıcı bir ses tonuyla benimle konuşmasını ve ne kadar cesur olduğumu söylemesini istiyorum. Neler yaşadığımın farkına varmasını istiyorum.

Yaşadıklarım yalan olsa bile.

* * *

Kendi oturma odasında, kendi kanepesinde, Kim kendini yerinde hissetmiyor. Zihni hâlâ işle dolu. Jessica Gold davası kan dolaşımına karıştığı için beyinde sürekli pompalanıyor ve başka bir şeye konsantre olmakta zorlanıyor. Kendi çocuklarına bile.

Katy, Kim her gittiğinde yeni bir şey yapmaya başladı, annesine alçı gibi yapıyor, beş yaşındaki küçük ellerini Kim'in büyük yetişkin elleriyle eşleştirmeye çalışıyor, yanağını annesinin yanağına bastırıyor, sanki onu giymeye çalışıyor. Rory onun her hareketini gölgeliyor ama mesafesini koruyor. Aklına iyi bir gizli polis olabileceği geliyor.

"Eve ne zaman geliyorun? Eve gelmeni istiyorum."

Katy'nin nakaratı Kim kapıdan girdikten yaklaşık otuz saniye sonra başladı. "Sadece üzerinde çalıştığım davayı bitirmem gerekiyor," diyor Kim.

Küçük bir parçası buna gerçekten inanıyor. Artık Gold davasına bu kadar çok zaman ayırabildiğine göre, bu davanın çözümünde kilit rol oynayacaktır. Sonra, terfi aldığı anda, bunun getireceği ekstra parayla Sean fikrini değiştirecek. Geri taşınacak. Terfi onu daha özgüvenli, daha mutlu yapacak. Çocuklar anlayacaktır.

Dün gece Heather'a 'Artık ona aşık olup olmadığımı bilmiyorum' dedi.

İki kez boşanmış ve kırk yaşına basmak üzere olan Heather ona kuşkuyla yaklaşan bir ifadeyle baktı. Tek söylediği 'Büyü artık,' oldu.

"Baban eve gelmeni istiyor," diyor Katy şimdi, Kim'e kısıp gözlerle kurnazca bir bakış fırlatarak. 'Gece vakti ağlıyor. Bunun gibi-' Ağlayan birini taklit etmek için ara veriyor, daha çok iniltiye benzeyen derin hıçkırıklar.

"Dumbo," diye tıslıyor Rory koltuğun arkasından.

Kim kalbinin, alevin içindeki metal gibi kendi iradesi dışında büküldüğünü hissediyor.

* * *

Sonia Rubenstein'a yaptığım ziyaret beni kızdırdı. Polise bir şey söylemediğinden oldukça eminim, ama söylemiş olabileceği gerçeği bana yarattığım bu yapının ne kadar tehlikeli olduğunu hatırlatıyor. Hikâyem sadece Dominic Lacey ile aramda önceden bir bağlantı yoksa işe yarar. O zamanlar kimseye söylemedim ve olası her bağlantıyı yok ettiğimi düşündüm - e-postalardan, fotoğraflardan ve hatta dizüstü bilgisayarımın kurtuldum, üzerine kahve döktüm, bu yüzden eBay'de satılmak zorunda kaldı ve yerine başka bir tane satın alındı. Yine de yakalanmaya devam ettim - Joe'nun bana yaptırdığı Facebook sayfasının ekran görüntüsü ve şimdi de Sonia'nın ona tek gecelik ilişki ve devam eden sonuçları hakkında anlattıklarını hatırlaması. Onunla polise söylediğim gibi metroda değil, bir kafede tanıştığımı. O olaydan sonra bir daha bahsetmedim ama Sonia hiçbir şeyi unutmaz.

Travis muhtemelen evde olmayacağını söylese de, her ihtimale karşı beni birkaç sokak ötede bırakması için taksiye biniyorum ve yürüyorum. Hava kararıyor ve üzerimde nereden geldiği belli olmayan soğuk rüzgârla baş edemeyen şu hafif ceketlerden var. Rahatlamayı imkânsız kılan o karıncalanma, iğnelenme hissi var içimde. David Gallant'ı arıyorum, sanki yemek yiyormuş gibi ses çıkarıyor ve saçma bir şekilde kendimi buna içerlerken buluyorum, her şeyi bir kenara bırakıp sadece bana odaklanmasını istiyorum. Dominic'in uyanmasının hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine dair güvence istiyorum ama bu güvence de gelmiyor.

'Seni suçlamalarla karşı karşıya kalma ihtimaline karşı hazırlamalıyım Jessica. Eğer böyle bir şey olursa sana mükemmel avukatlar tavsiye edebilirim. Ancak bu yeni... gelişmeye rağmen... herhangi bir suçlamanın nispeten önemsiz olacağından ve koşullar göz önünde bulundurulduğunda hapis cezası alma ihtimalinin düşük olduğundan eminim.

Kullandığı kelimelerden hoşlanmıyorum. *Olasılık. Olasılıksız.* Kesinliği arzuluyorum. Kesinlik benim lehime olduğu sürece. David'le telefonda konuşurken, tüm bu olanlar hakkında birileriyle konuşma ihtiyacı duyuyorum ama konuşabileceğim tek bir kişi var.

Natalie nihayet cevap verene kadar en az dokuz ya da on kez alıyor ve sesi nefes nefese ve sinirli çıkıyor. "Gerekli olmadıkça iletişim kurmayacağımız konusunda anlaştığımızı sanıyordum. Risk almak istemiyoruz.

'Evet, biliyorum ama biriyle konuşmam lazım. Delirmek üzereyim. Sürekli sorgulanmanın, hapse girme tehdidinin başının üzerinde olmasının nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun. Hem neden böyle nefes alıyorsun? Kaıyor muydun?'

Natalie'ye kadın polisi ve söylediklerime inanmıyormuş bana nasıl baktığını anlatmaya başlıyorum; korkmaya başladığım günlük telefon görüşmelerini. Sonra, her zaman olduğu gibi, konuyu tekrar Dominic'e getiriyorum, şimdi hastane yatağında uyanık, zamanını bekliyor.

"Neden planı değiştirmek zorunda kaldınız? Ona tekrar sordum. "Anlaştığımız onca şeyden sonra mı? Kolye fiyaskosundan sonra sana güvenilmeyeceğini anlamalıydım.

"Sonunda şey yolunda gitti, değil mi?

"ünkü Dominic'in polisin cinayet soruşturmasından vazgeçmesi için bir arkadaşının arkadaşına senin gibi davranmasını sağlamasıyla ilgili o aptal hikayeyi ben uydurdum. Sanki Dominic'in arkadaşları var da!

'Ve yapacağını bildiğim gibi Noel Planını değiştirdiğimde mükemmel bir hikaye daha buldun. Sana güveniyorum Jessica. Keşke sen de bana aynı nezaketi gösterseydin.

İnanılır gibi değil. Aslında yaralı tarafmış gibi davranıyor.

"Ama her şeyi ayarlamıştık," diye hatırlatıyorum ona. 'Telefon görüşmesini bile canlandırmıştık. Ne kadar zor olabilir ki?

Orijinal planda Dominic evde yokken benim kaçmam gerekiyordu. Plana göre Natalie on iki günlük bayram aşkımızın son gününde onu arayacak, iflas eden lüks bir tasarım şirketinde çalıştığını söyleyecek ve ona stokları eritmesi için sekiz saat verecekti. Dominic ve benim, onun 'kendimizi birbirimize kaptırma' vizyonunun bir parçası olarak telefonlarımızı kapatmış olmamız gerekiyordu. Ama Natalie onun kontrol ihtiyacının aldatacağı anlamına geldiği konusunda ısrar etti ve haklıydı. Ne zaman ikimizin de telefonlarını sakladığı boş odaya gizlice girsem, onunki sessizdeydi. Ve izlemediğimi dūřündüėünde her saat başı kontrol ediyordu.

Natalie'nin görevi bu teklifi geri çevrilemeyecek kadar iyi hale getirmektir. Bu efsanevi tasarım şirketinin tüm çalışanlarının son teknoloji Apple Mac'leri vardı.

ona söylemek için. Duvarlarda bir sürü orijinal sanat eseri vardı. Dominic'in içindeki züppe bu teklife balıklama atlardı. Natalie iyi bir oyuncuydu ama yine de onu tanımayacağından emin olmak için telefonda düz bir Lancashire aksanıyla konuşmasını denedim.

Sonra o dairenin dışındayken, otoyolda yırtınırken, o hikaye için ihtiyacımız olan tüm dekorlarla içeri girerdi. İnternette sipariş ettiği talyumla özenle paketlediği hediyeler vardı ("İpek Yolu için Tanrı'ya şükürler olsun," dedi ve beni gerçekten uyuşturucu ve yasadışı kimyasallar satın alabileceğiniz ve bunları pizza gibi kapınıza teslim ettirebileceğiniz bir site olduğuna ikna etmesi yıllar aldı). Sonra kendi saçından özenle yaptığı fırçalar, karnından ve uyluklarından liposuction ile alınan yağlardan yaptığı mumlar vardı. Bir de dairedeki tabloların üzerine yapıştırmakta ısrar ettiği boya vardı. Tanrı bilir o neyden yapılmıştı (o topaklara *bakamıyordum* bile). Zamanında asla kurumayacağına ikna olmuştum, ancak polisin sanat eserlerini kontrol etmesi birkaç gün sürdü. Klinikten gizlice çıkardığı kemik parçalarından satranç taşlarını kime yaptırdığını bana hiç söylemedi. Belki de gerçekten çok tehlikeli insanlar tanıyordu.

Natalie'nin Dominic'ten gerçekten korktuğunu biliyordum ama bir parçasının tüm bu melodramdan zevk aldığını hissetmekten de kendimi alamıyordum.

Mesele şu ki, Natalie'nin çok katı talimatları vardı. Hiçbir şeyi şansa bırakmamıştık. Noel arifesinde ailem için aldığım ve beni Oxford Street'ten Dominic'in dairesine götürdükten sonra arabasında bıraktığım hediyeleri de yanında getirmesi gerekiyordu. Ve günlerce üzerinde çalıştığım (ve sonunda son aniden değiştiğinde aceleyle eklemek zorunda kaldığım) el yazısıyla yazılmış kurgusal anlatımı içeren eskiz defterini. İnternette satın aldığımız kendin yap dövme setini de getirecekti (bana daha önce yaptığını söyledi. Yalan söyledi). Ve tabii ki fazladan talyum.

Noel arifesinde Dominic'in kapısına geldiğimde giydiğim kot pantolonun cebine küçük bir parça koymuştum ve onuncu günde almaya başlamıştım, cildime ve özellikle kafa derime sürüyordum. Dominic'in saçımı tuttuğunda ve elinde kocaman bir tutam koptuğunda çıldırmasını izlemek neredeyse komikti. "Şantajla maruz kalmak çok stresli," dedim ona. "Tamamen kel olmamam bir mucize. Ama ben

On iki gün boyunca yavaş yavaş zehirlenme hikayemize inandırıcılık kazandırmak için ciddi miktarda daha alması gerekiyordu. "Bunun beni öldürmeyeceğinden emin misin?" diye sorup durdum plan yaparken, ama ikimiz de araştırma yapmıştık, yani korkunç ve kalıcı bir ölümle ölürsem eşit derecede suçlu olacaktık. Hatta sırf etkisinden iki kat emin olmak için içkilerime de ekledim.

Sonuçta Natalie anlaştığımız gibi tüm bu eşyaları getirdi. Ancak onu daireden çıkaracak ve benim kaçışımı sağlayacak aramayı yapmamıştı.

"Seni ne ele geçirdi? Şimdi tekrar söylüyorum, o köpek kulübesinde uyanık yatarken, ayak bileğimdeki metal kelepçe beni bağlarken, Dominic'in ritmik nefes alışını dinlerken, ön kapının kilidinde dönen bir anahtar sesi duyarak donup kaldığım anı yeniden yaşıyorum.

"Bu konuda konuşmayı keser misin?" dedi. 'Akla yatmayan çok fazla şey vardı. Telefonu gibi. Hatırladın mı?'

Demek istediği, ben alarmı çalıştırmayı başardıktan sonra daireye döndüğünde etrafı polis kaynarken bulduğunda cep telefonu hala üzerinde . O duş alırken arama geçmişini ve aramızdaki tüm mesajları silmeyi başarmıştım ama telefonda başka ne olduğunu bilmiyorduk. Bu bir kumardı. Sonunda her iki telefonu da -onun ve benim- Thames Nehri'ne atmıştık, bu da son dakikada yazılı hesaba eklenmesi gereken bir başka şeydi.

Natalie'nin bahanelerine inanmıyorum. Dominic hâlâ oradayken, Epifani Arifesi denildiğini öğrendiğim gün, sırf yakalanacağımızdan endişe ettiği için daireye girmedi. Bunu intikam için yaptı. Bunu hep yapmak istediğini şimdi anlıyorum. Dominic Lacey tıpkı bana yaptığı gibi onu da taciz etmiş ve aşağılamıştı, ama benim yaptığım gibi yatıp kabullenmek yerine, o da kendi payını istiyordu.

"Yalan söylüyorsun," diye ısrar ediyorum. 'Hoşuna gitti. Ben oradaydım, hatırladın mı? Onu incitmekten zevk aldın. Bunu yüksek sesle söylediğimde, eve yürürken boş sokakta bile kulağa mantıksız geliyor.

"Evet, senin de kendini tuttuğunu görmedim, Jessica Good as Gold.

Anında üşüdüğümü hissediyorum. Vücut ısım düşüyor. Şimdiye kadar görmezden geldiğim şey buydu. Bu, her şeyden çok, yüzleşemediğim şey - Natalie geldikten sonra olanlar.

Hafızamda Dominic'in yüzünü görüyorum, ay ışığında hayalet gibi beyaz. Beni çözdükten sonra, sustalı bıçağını almış ve onu

Daha sonra bana, endişelenecek daha az adli kanıt olduğu için yatağına ve oradan ayrılacağımız balkona çıktığını açıkladı. İskoçya'daki zorunlu sürgünü sırasında *CSI* adlı bir televizyon programına bağımlı olduğunu söyledi. Lateks eldiven giymek de dahil olmak üzere bir iki şey öğrenmişti. Önce şok olmuş, sonra ilk kanı aldığında kızmış ve ciddi olduğunu anlamıştı - sonunda korkmuştu. Bu Natalie'nin hoşuna gitmişti. Onu korkmuş ve sindirilmiş görmek hoşuna gitmişti. İkimiz de onu bu şekilde görmekten zevk almıştık. Bu aşamada on bir gün boyunca onunla kilitli kalmıştım. Vücudum hareket ettiğimde ağlayan çürükler ve kesiklerle kaplıydı.

Buna eğlence demişti. 'Bundan gizlice aldığını biliyorum Jessica,' dedi.

"Yardım etmelisin," dedi bana. "Mutfaktan bir bıçak getir. Diğer bıçakla geri döndüğümde boğazını kesiyordu. Kapı aralığında donmuş bir şekilde durdum.

Kendimi onun cinsel oyuncağı olarak hapsedmesine izin verdiğim uzun günler boyunca, duygularımı yok etmiştim, sadece onları sert, kompakt bir top haline getirerek ve bedenimi benden tamamen ayrı, ayrılabilir bir kabuk haline getirerek atlabileceğimi biliyordum. Ama Natalie'nin bıçağını bir muzu keser gibi boynunda gezdirmesini izlemek beni yeniden hayata döndürdü.

"Şimdi de sen," dedi mutfak bıçağını göstererek. "Bu işte ikimiz de birlikte olmalıyız.

Onu göğsüne saplamanın nasıl bir his olduğunu hatırladığımda, bir anlık coşkunun ardından gelen tiksinti dalgası, beynim bunun dehşetiyle donup kalıyor. Daha sonra olanlara gelince, Natalie vazoyu parçaladıktan ve kasapta et seçer gibi bir parça seçtikten sonra, zihnim geçmişi kendi parmaklarımın arasından görüyormuşum gibi sadece kesitler halinde görmeme izin veriyor.

Kocasının boynundan çıkan sivri porselen parçasına bakarak, "Anlatı akışınız açısından daha mantıklı," dedi. "Hesabını yazdığın zaman için. *Anlatı* akışı, şaka yapmıyorum.

Tüm bunları hatırlayınca telefondaki sesim huysuzlaştı. "Anlaştığımız şeye sadık kalsaydın bunu asla yapmazdım.

Arka planda bir ses duyuyorum, sanki bir kapı kapanıyormuş gibi. "Bekle, yapma-" diye bağıırıyor Natalie.

"kim var? Talep ediyorum. Ama Natalie gitmişti.

Bölüm Kırk Dört

Hastane odasının kapısında Kim tereddüt eder. Hissettiği bu tiksinti neredeyse fiziksel, içeri girmesini engelleyen bir bariyer. Dudakları kurur ve aynı dudaklarını yalarken, göz ucuyla bakar ve onu o yoğun, birbirine yakın gözlerle kendisine bakarken yakalar. İçgüdüsel olarak Lacey'nin bunu kendi çıkarı için yaptığını düşüneceğini bildiğinden, bu hareketinden anında pişmanlık duyuyor.

Yatağa yaklaşırken, kalbi göğsünde öylesine çılgınca çarpmaktadır ki, sanki bağlarından kurtulmuş gibidir. Kendisine onun sadece başka bir adam olduğunu, kafasında bir şeyler eksik olan zayıf bir adam olduğunu, doğru ve yanlış duygusunun olması gereken yerde bir boşluk olduğunu hatırlatıp duruyor. Twitter ve diğer çevrimiçi forumlardaki yorumcuların yaptığı gibi onu bir canavar olarak etiketlemek ona çok fazla güç veriyor. O sadece ruhu erken yaşta deforme olmuş bir insan. Yine de kendini onun gözleriyle buluşmaya zorladığında ürpermesini engellemek zorunda kalıyor.

Başhekim onu ofisine çağırıp Dominic Lacey'nin konuşmaya - ya da en azından yazmaya - başladığını ve 'güzel gözlü kadın polisi' sorduğunu söylediğinde, kır saçlı doktor Kim'i kastettiğini anlayana kadar büyük bir karışıklığa neden oldu, ilk başta gururu okşandı. Özel biri olarak anılmaktan kim hoşlanmaz ki? Ama aradan geçen iki saat içinde giderek gerginleşti. Martin ve Robertson da onunla birlikteydi. Ama yataktaki figür daha fazla yaklaşmamaları için elini kaldırdığında, kapının hemen içinde kalırlar ve Kim tek başına ilerler. Kim ona yaklaştığında, adam ağzını açar ve Kim'in daha önce hiç duymadığı bir ses çıkar - Kim'in anlamakta zorlandığı, vıraklayan, çakıllı bir ses. Yanındaki yatakta duran not defterine uzanıyor ve parmakları kalemi kâğıdın üzerinde zahmetle gezdirerek bir şeyler yazıyor. Beynindeki hasarın onu ne kadar engellediğini merak ediyor.

Sonsuza kadar sürecekmış gibi görünen bir sürenin ardından, defteri bitiriyor ve ona doğru itiyor. Kız defteri eline alır. İlk başta yazıyı çözmek zor, harfler şekilsiz ve kötü biçimlendirilmiş, ama onlara alıştığında ne yazdığını okuyabiliyor: *pembe daha iyiydi*. Anında yüzünün yandığını hisseder. Bir önceki sefer hastaneye geldiğinde üzerinde pembe bir kazak ve siyah bir pantolon vardı. Bugün aynı pantolonu giymiş ama gri bir gömlek ve siyah bir ceket giymiş. Dominic Lacey onun yüzünü dikkatle izliyor, tepkisini içine çekiyor. Hastanede, etrafı polis ve tıbbi ekipmanla çevrili, boynu hâlâ sargılı ve koluna serum takılı haldeyken bile güç oyunları oynamaya devam ediyor. Doktorlar aşırı dozda morfin aldığını ve hareketlerinin halsiz olduğunu söylediler. Yatağının yanındaki sandalyeye doğru belli belirsiz bir işaret yapıyor ve kadın isteksizce oturuyor.

Önce ona haklarını okur ve koşullara rağmen bunun resmi bir görüşme olarak ele alınacağını ve kaydedileceğini açıklar.

Konuşurken gözlerini kızıdan ayırmıyor ve kız telaşlanmaya başlıyor, gri gömleğinden pişmanlık duyuyor.

"Sana bazı sorular sormam gerekiyor, Dominic," diyor sonra, Robertson'la önceden kararlaştırdıkları senaryoyu izleyerek. 'Jessica Gold ile dairenizde neler olduğunu sormam gerekiyor. Jessica Gold, kendi iradesi dışında onu o dairede tutsak tuttuğunuzu ve kendi hayatını kurtarmak için nefsi müdafaa amacıyla size bıçakla saldırana kadar yavaş bir zehirlenme şekli de dahil olmak üzere çeşitli şekillerde istismara maruz bıraktığınızı iddia etti. Bu senin anlattıklarınla uyuyor mu Dominic?

O konuşurken gözleri kızın yüzünden hiç ayrılmıyor ve kız başka tarafa bakmamak için tırnaklarını avuçlarının içine bastırıyor. Gri saçlı ve güzel ayakkabılı uzun boylu doktor odanın diğer tarafında, pencerenin yanında duruyor ve hastasını dikkatle izliyor. Bugün yorgun görünüyor. Kim onun yataktaki adam hakkında ne düşündüğünü merak ediyor. Doktorlar objektif olmak için eğitilirler ama mutlaka onları kızdıran bazı insanlar vardır.

"Hayır!

Ses geldiğinde - Lacey'nin hasarlı boğazının arkasından gelen hırıltılı vıraklama - bu onu şaşırtıyor.

Tercüme edip edemeyeceğini görmek için doktora bakar. Doktor neredeyse belli belirsiz omuz silkiyor. "Tekrar deneyebilir misin Dominic?

"Na-ah!

Adamın mücadele ettiğini, yüz kaslarının gerildiğini görebiliyor. "Korkarım sizi anlayamıyorum. Yazabilir misiniz?"

Kalemi bir kez daha eline alır ama bu kez hareketleri yavaşlar ve ucu kâğıda bastırmaya çalışırken yüzünü buruşturur. Kim onun not defterine zahmetli işaretlemelerini yapmasını bekler.

Lacey yazmayı bırakıyor ve defteri yatağın üzerine bırakıp yastıklara yaslanıyor.

Yazıya bakıyor, büyük başlayıp sayfayı geçtikçe küçülen ve neredeyse hiçbir şeye dönüşmeyen pürüzlü siyah işaretleri anlamlandırmaya çalışıyor. İlk başta bunu fark edemiyor, sadece dağ zirvelerinden oluşan bir sırt görüyor. Sonra, sihirli bir şekilde, kendilerini bir kelime olarak yeniden bir araya getiriyorlar:

Natalie.

"Bu ne anlama geliyor Dominic?" diye sorar ona. 'Karını görmek istiyorsun, öyle mi? Nerede olduğunu biliyor musun?

Ona bakıyor, kayıtsız. Ve sonra gözlerini kapatıyor.

"Sanırım şimdilik bu kadarı yeterli," diyor kır saçlı doktor, monitördeki bir değeri kontrol etmek için yanına gelerek.

"Ama daha doğru dürüst başlamadık. Robertson onun yanındadır, yüzü kızgınlıktan kararmıştır. "Özür dilerim," diyor doktor. 'Konsantrasyon süresi çok sınırlı. Tekrar deneyeceğiz

Yarın. Umarım konuşmaya daha istekli olur.

Kim kendini aynı anda hem rahatlamış hem de hayal kırıklığına uğramış bulur.

Dışarıda, otoparkta, Martin tek kelimelik şifreli mesaja kendi yorumunu getirmeye heveslidir. "Sanırım itiraf etmek üzereydi. Oyunun bittiğini biliyor. Bir çeşit anlaşma yapmaya çalışacak. Jessica Gold'un daha az karşılığında Natalie'ye ne yaptığını bize anlatacak.

Robertson Kim'e bakar. "Senin fikrin nedir?

Bilmiyorum efendim. Ama Dominic Lacey hakkında bildiklerimizi bildiğimden, herhangi bir şeyi itiraf edecek olsaydı çok şaşırdım. Belki de Natalie'nin nerede olduğu hakkında bize bir şeyler söylemeye çalışıyordu. Şimdi aklına başka bir açıklama geldi. 'Ya da belki de onunla Jessica arasında bir bağlantı olduğunu söylüyordu. Yoksa soru açıkça Jessica hakkındayken neden "Natalie" diye cevap versin ki?

"Ama Natalie Lacey ve Jessica Gold'un yolları hiç kesişmedi.

"Hayır efendim, ama yine de Jessica'nın tamamen şeffaf olmadığına dair bir his var içimde.

Kim, herhangi bir kanıt olmaksızın Martin kadar bilgisiz görüldüğünün, teorileri konfeti gibi etrafa savurduğunun farkında.

Super arabasına binip gittikten sonra, o ve Martin kendi arabalarına doğru yol alırlar. "Sence bu bir kadın meselesi mi?" diye sorar Martin, emniyet kemerini bağlarken. "Ne?

'Vücudunun her yaralar olmasına ve ölebilecek olmasına rağmen Jessica Gold'u bir kurban olarak görmeyi reddetmeniz? Sadece bir kadının kadını olmadığını mı düşünüyorsunuz?

Kim el frenine uzanıp saçlarından tutmayı ve kafasını sertçe ön panele çarpmayı düşünüyor.

Bir anlığına kendini daha iyi hissediyor.

* * *

Kimden: nowalkinthepark@hotmail.com

Kime: ddc115@hotmail.co.uk

Konu: WTF

Dün geceki mesajınızı şimdi dinledim. Telefonu açmadım diye bu kadar yaygara gerek yok. Yine de kafam karıştı. Dominic neden Aile İrtibat Kadınıınızı görmek istedi? Nasıl?

Onun kim olduğunu biliyor mu? Ve ona ne söyledi?

Kimdenddc115@hotmail.co.uk

Kime:

nowalkinthepark@hotmail.com

Konu: re: WTF

Seni beş kez aradım. Neden Kim'i sorduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Kim'in bize söylediği tek şey hala düzgün konuşmadığı ama bir kelime yazdığı. *Natalie*. . Sonra onlara her şeyi anlatacak ve biz de uzun süre hapiste kalacağız. Neden beni buna ikna etmene izin verdim ki?

Kimden:

nowalkinthepark@hotmail.com Kime:

ddc115@hotmail.co.uk

Konu: re: re: WTF

Bir düşünelim. On üç yaşındaki yeğenini şantajcı, sadist bir psikopatın elinden kurtarmak istediğin için seni bu işe ikna etmeme izin verdin. Ve bunu yaparken kendini de kurtardın, böylece annen ve baban televizyonu açıp sevgili kızlarının bir sığır eti gibi bağlandığı ve kocam tarafından sodomize edildiği bir film görmek zorunda kalmayacaklardı.

Kimdenddc115@hotmail.co.uk

Kime: nowalkinthepark@hotmail.com

Konu: re: re: re: WTF

Ne yapacağız peki? Kim yarın akşam onu tekrar görmeye gidecek. Ona her şeyi anlatacak.

Kimden:

nowalkinthepark@hotmail.com Kime:

ddc115@hotmail.co.uk

Konu: re: re: re: re: WTF

O zaman onun sözüne karşı seninki olacak. Unutmayın ki yazılı ifadenizin ve neredeyse ölmek üzere olduğunuz gerçeğinin yanı sıra bir de benim öldürülmemle ilgili dava var. Dairenin etrafındaki tüm DNA'larımı, onları kendi ortadan kaybolduğuma ikna etmesinin hiçbir yolu yok. Sadece sinirlerine hakim olmalısın.

Bölüm Kırk Beş

Kim en son ne zaman bir şüpheliyle görüşmeden önce bu kadar gergin olduğunu hatırlayamıyordu. Heather'ın dairesine döndüğünde, pembe kazağını giydi ve mavi bir üst ve siyah ceketle değiştirmeden önce uzun süre banyo aynasının önünde durdu. Makyajına ekstra özen gösterdi ve sonra kendinden iğrendiğini hissetti.

Şimdi karakolda, gerçekten görmeden tüm polis raporları arasında geziniyor, her dakika saati kontrol ediyor. çaldığında ekranda Sean'ın adını görür ve önce bir kızgınlık, sonra da suçluluk hisseder.

'Rory iyi değil,' diyor ona, sanki bunu o yapıyormuş gibi.

Nedenini sorduğunda Kim'in midesine endişe ile kramplar girer.

'Okul sonrası futbolda kötü bir çalım. Connor denen çocuğun kaçığın teki olduğunu hep söyledim. Rory kolunun üzerine düştü. Az önce A&E'ye vardık. Seni soruyor. Ne kadar çabuk gelebilirsin?'

Kuzey Londra'daki hastane, Dominic Lacey'nin tedavi gördüğü Doğu Yakası'ndaki hastanenin tam tersi yönde. Onun zavallı oğlu. Ama neden şimdi, kariyerinin en önemli anlarından birinin eşiğindeyken? Neden bir saat önce ya da iki saat sonra değil? Tabii ki cevabı biliyor. Her zaman aile içi krizler olacak ve her zaman kariyerinin kırılma noktaları olacak ve bunlar her zaman çakışarak onu zıt yönlerle çekecek.

"Jessica Gold davasındaki şüpheliyi sorgulamayı bitirir bitirmez geleceğim.

Bir sessizlik ve ardından bir patlama oldu. "Ne? Lütfen bana ciddi olmadığımı söyle. Sekiz yaşındaki oğlunuz kolunu kırdı ve siz işinizi bitirdikten sonra onu ameliyata mı sokacaksınız?

'Rory'ye elimden geldiğince çabuk orada olacağımı söyle. Sadece bunu yapmak zorundayım.'

* * *

Hastanenin ana girişinde tek başına yürürken kendini tuhaf şekilde savunmasız hisseder ve ilk kez Martin'in de yanında olmasını diler. Robertson ona Martin'in görüşmede kendilerine eşlik etmeyeceğini ilk söylediğinde, sessizce heyecanlanmıştı. Her ne kadar bir sebep gösterilmiş olsa da - potansiyel bir tanığın kontrol edilmesi gerektiğine dair bir ipucu - Kim bunun ortağına karşı bir güvensizlik oyu olduğunu hissetmekten kendini alamaz. Bunun Başkomiser'in tavsiyesi konusunda kararını verdiği anlamına gelip gelmediğini merak eder ve kaderi kıskırttığı için hemen kendini tokatlar.

İkinci kattaki asansörden iner ve soldaki çift kapıdan geçerek Robertson'ı kendisini beklerken bulmayı umar. Bunun yerine tam bir kaos manzarasıyla karşılaşır. Üniformalı polis memurları ve beyaz doktorlar koridoru kapatmıştır ve Lacey'nin odasının kapısına doğru ilerlediğinde, sağlık personeli ve polis Lacey'nin yatağının etrafında toplanmış ve herkes birbirine bağırmaktadır. Kim odanın bir köşesinde amirini görür ve onu bulmaya gider, içeri girmesini engellemeye çalışan kapıdaki üniformalıya rozetini gösterir.

Patronunun yanına giderken yataktaki hareketsiz figüre bakmamaya çalışır ama Dominic Lacey'nin yarattığı o tuhaf yoğunluğun yokluğundan şüphelinin öldüğünü hemen anlar.

"Yarım saat önce bir hemşire alarm verdi," diye açıklıyor Süper, aşırı kalabalık odadan çıkarken. 'Lacey en son kontrol edildiğinde iyiydi. Zayıftı ama dün gördüğümüzde olduğu gibi durumu stabildi. Bir saatten kısa bir süre sonra öldü. Nefes almayı bırakmış gibi görünüyor. Gerçekten bir yerlere varmak üzere olduğumuzu sanmıştım. Ne büyük bir hata!'

Patron sakın, neredeyse ağırkanlı tavırlarıyla tanınır. Onun soğukkanlılığını kaybettiğini ilk kez görüyor. İlk geldiğinden beri dışarıdaki koridor boşalmıştır ve kısa süre önce üniformalı polis korumalarının oturduğu sandalyelere çökmüşlerdir. Uyuşmuş hissediyor. Dünden beri kendini Dominic Lacey ile yeni bir karşılaşmaya hazırlıyordu ve şimdi her şey boşa .

Çantasındaki telefonunun gelen bir aramayla titrediğini hissediyor. Çalmasına izin verdi.

* * *

"Buna inanmıyorum.

Sesim kulağıma garip bir şekilde düz ve inandırıcı gelmiyor.

Kim, kısa süre içinde tüm haberlere çıkacağını, bu yüzden beni uyarmak istediğini söylüyor. Kısa bir süre 'uyarı' terimini düşündüm ve ne anlama geldiğini merak ettim.

Nasıl hissedeceğimi bilemiyorum.

O piç kurusu gittiği için sevinmem ya da cinayetle suçlanabileceğim anlamına geldiği için dehşete düşmem gerekirdi. Ama bunun yerine, sanki hiç tanımadığım biri, bir zamanlar bir partide tanıştığım ve yüzünü hatırlamakta güçlük çektiğim bir arkadaşımın arkadaşımış gibi mesafeliyim.

"Sorun nedir? Annem endişeyle beni izliyor. "Kim ne istedi?"

Keşke evimde olsaydım da bu haberi kafamda evirip çevirip nasıl hissettiğimi anlayabilseydim ama annem ve babam hala bitmiş tabaklarımızla dolu yemek masasının üzerinden bana bakıyorlar ve bir şeyler söylemem gerekiyor.

"Dominic Lacey öldü," diyorum yüksek sesle ve sonra en muazzam şakaymış gibi gülmeye başlıyorum.

Annem elini ağzına kapatıp dehşet içinde bana bakıyor, babam ise kaşlarını birbirine çatıyor. İkisi de bana ne yapacağını bilmiyor. Peki yeni olan ne?

Natalie'yi aramak için yanıp tutuşuyorum. Bu önemli haberi veren kişi olmak isteyen çocuksu bir yanımda var.

Kendimi mazur görüyorum, masadan kalkıyorum ve telefonumu alıp yukarı koşuyorum.

Banyoda Natalie'nin numarasını tekrar tekrar arıyorum ama açmıyor.

Başarısız denemelerim arasında fayanslara yaslanıp Dominic'i düşünüyorum. O plastik taburede oturmaya ve babasının annesi olmayan bir kadınla şiddet içeren seksini izlemeye zorlanan küçük çocuğu ve annesinin onu daha çok saplantıya benzeyen bir sevgiyle boğmasını düşünüyorum. Ölmemesi gereken küçük kız kardeşi Bella'yı ve sadece bir fark yaratmak isteyen öğretmeni düşünüyorum. Zavallı Cesca'yı ve mini futbol formasıyla bebek Sam'i düşünüyorum. Natalie'yi, beni ve onun yüzünden hayatları asla eskisi gibi olmayacak diğer tüm insanları düşünüyorum.

Bir süre sonra aşağıya iniyorum, annemle babam belli ki benim yanımda nasıl davranmaları gerektiğini tartışıyorlar.

"Kendini suçlamamalısın-" diye başlıyor babam koridora adımımı atar .

"Şimdi konuşamam," diye sesleniyorum, atkımı ve paltomu çekiştiriyorum. "Gitmem gerek. "Jessica!" Annem telaşla dışarı çıktı ve elini koluma koydu. "Gel.

üzerinde. Bunu konuşmamız gerek.'

"Hayır anne," diyorum elini nazikçe çekerek. "Hiçbir şey hakkında konuşmamıza gerek yok.

Taksiyle eve dönerken Natalie'nin numarasını aramaya devam ediyorum, cevapsız çalmaların sayısı arttıkça hayal kırıklığım da katlanarak büyüyor. Daha önceki

Kopukluk yerini çalkantılı bir hırçınlığa bıraktı ve Dominic'in görüntüleri sürekli bir döngü halinde kafamdan geçiyor. O büyük mağazanın kafesinde kendini ilk tanıttığında nasıl görüldüğü, acı çektirirkenki kaskatı, zorlukla tuttuğu heyecanı, açtığı yaraları yıkarkenki şefkati, Natalie kendisini dairesine aldığı ve tuzağa düşürüldüğünü anladığında yüzündeki ihanet ifadesi, bıçağı boğazından geçirdiğinde yüzündeki mutlak anlayışsızlık.

Onunla konuşmam gerek. Ona neden onunla birlikte içimde bir şeylerin öldüğünü hissettiğimi sormalıyım.

Ama cevap vermiyor.

Dairemize dalıp Travis'i aradım. Annemlerde akşam yemeği yemek için hâlâ isteydi ama şimdiye kadar dönmüş olmalıydı, yine de içeri girer girmez dairenin boş olduğunu anladım. Televizyonu açıp doğrudan yirmi dört saatlik haber kanalına geçiyorum. Ekranda beliren ilk şey Dominic'in bir fotoğrafı oluyor ve bu ölüm teyidi mideme bir yumruk gibi iniyor. Ekranda kırmızı yüzlü bir polis memuru, Dominic'in Jessica Gold'un hapsedilmesi sırasında aldığı yaralar nedeniyle öldüğünün anlaşıldığını, ancak tam bir otopsi yapılacağını söylüyor.

Manchester'daki mezuniyet günümde çekilmiş bir fotoğrafımı gösteriyorlar, rüzgâr arkamda kara bir bulutla saçlarımı savuruyor ve elbisemi dalgalandırıyor. Gülümsüyorum ve uçup gitmesini engellemek için başımdaki harç tahtasına tutunuyorum.

Dairemdeki kanepede tek başıma, kendimi bir daha asla olamayacağım kız için ağlarken buluyorum.

Bölüm Kırk Altı

Kim berbat göründüğünün farkında. Bütün gece uyumadı ve gri gözleri gölgelerle çevrili. Dün gece hastaneden çıkarken dünyanın dört bir yanından gelen televizyon ekiplerini ite kaka geçtikten sonra ön kapıdan içeri girdiğinde Sean ona bakmamıştı. Arabadan onu aradığında, ona sadece eve döndüklerini söylemiş, yolda olduğunu söylediğinde de sadece Keyfin bilir," diye eklemişti.

Rory kanepede, bacaklarının üzerinde bir battaniye ve göğsünde mor alçısıyla öyle solgun ve küçük görünüyordu ki. Kim o kadar güçlü bir sevgi seli hissetti ki neredeyse nefes alamayacaktı.

Kendini odanın diğer ucuna fırlattı ve kollarını ona dolayarak alnına ve yanaklarına öpücükler kondurdu.

"Ah, anne. Dikkatli ol.'

Ona doğru düzgün bakmak için geri çekildi. Kolunu şaşkın bir gururla tutuyordu ama kız onun çukur, narin yüzünde hâlâ şok ve acının izlerini görebiliyordu. Saat on birden hemen sonra yattığında, gece ona ihtiyaç duyması ihtimaline karşı onunla birlikte yukarı çıkıp yatağının yanında yerde bir uyku tulumunun içinde uyumakta ısrar etti.

Katy sabah uyandığında annesini evde bulduğunda o kadar heyecanlanmıştı ki Kim kalbinin yeniden kırıldığını hissetti.

Şimdi, ofise döndüğünde, kazılmış bir şey gibi hissediyor. İnsandan daha az bir şey.

Kim. Benimle gel, lütfen.'

Robertson ceketini silkerek cam duvarlı ofisinden dışarı fırlamış ve kapının yanında onu beklemeye başlamıştır bile. Kim, aceleyle yanına gitmeden önce Martin'in incinmiş yüz ifadesine kısa bir bakış atar.

"Nereye gidiyoruz, efendim?

"Savile Row," diyor Robertson, West End'deki bir polis karakolunun adını vererek. "Natalie Lacey yeniden ortaya çıktı.

* * *

Neredeyse hiç uyumadım - uyuduğumda da hiç sahip olamadığım bebeğimi hayal ettim ama o benim bebeğim değildi, sadece mavi yüzlü, zavallı, küçük, boğulmuş Sam'di.

Bella'ninki gibi. "Bu benim suçum değil," deyip durdum. 'Onu ben öldürmedim. Bu benim hatam değil. Ama öyle olduğunu biliyordum.

Gecenin bir vakti Natalie'nin telefonunu tekrar aradım ama çalmak yerine sanki kesilmiş gibi kapandı. Travis hâlâ eve gelmedi. Bazen hastanede personel eksikliği oluyor ve son dakikada birinin yerine bakması gerekiyor, bu yüzden başka bir vardiyaya başlamadan önce gece odalarından birinde birkaç saat uyuyor, ama genellikle arıyor. Dominic Lacey'nin ölümünü henüz duymamış olma ihtimalinin ne olduğunu merak ediyorum ve oldukça düşük olduğuna karar veriyorum. Hastaneler, dış dünyadan gelen haberlerin nadiren sızdığı kapalı yerler olarak bilinir, ancak bu vakada Lacey aynı binadaydı. Haber yayılmış olmalı. Bundan eminim. Ayrıca, şu anda dünya medyasının yarısı ana kapının önünde kamp kurmuş olmalı.

Kanepeye geri döndüm, televizyon izliyorum. Haberlerde aynı görüntüler tekrar tekrar gösteriliyor. Taburcu olduğum gün hastaneden çıkışım. Dominic'in, Natalie'nin ve Wapping'deki dairenin fotoğrafları. Onun altındaki dairenin balkonundan nehir ve uzaktaki Shard manzaralı görüntüleri göstermeye başladıklarında midem bulanıyor ve hemen kanalı değiştiriyorum.

* * *

Bazen sadece fotoğraflarda gördüğünüz insanlarla yüz yüze tanıştığınızda onları tanımakta zorlanırsınız ama Natalie Lacey'nin durumunda sayfadaki iki boyutlu görüntü canlanmış gibidir. Sarı dalgalı saçlarından şaşırtıcı yeşil gözlerine kadar her şey Kim'in gördüğü resimlerden ve Lacey'nin duvarındaki tablodan beklediği gibi. Sadece burnu farklı görünüyor. Bir şekilde daha küçük.

Görüşme odasında kendisiyle birlikte bulunan iki dedektife 'kocamdan çok korkuyordum' diyor. Kim ve Robertson komşu bir odadan, iki yönlü bir ayna aracılığıyla olayı izliyorlar. 'Öldüğünü duyar duymaz üzerimden büyük bir yük kalkmış gibi oldu. Sonunda hayatıma yeniden .

Natalie onlara Dominic Lacey ile evliliğinin nasıl bir hayat olduğunu çoktan anlatmıştır. Onlara bileklerindeki ve bacaklarındaki yara izlerini gösterdi ve sırtındakileri göstermek için üstünü çıkarmak üzereydi, ancak dedektifler bunun gerekli olmadığını söylediler.

"Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Kim, amirinin sorusunu yanıtlamadan önce kendi tepkilerini analiz etmeye çalışır. 'Şey, bir yandan tüm bunların bir gösteri olduğunu düşünmeden edemiyorum. Bir aktris gibi, de öyle değil mi efendim? Buraya nasıl bakıp durduğunu fark ettiniz mi? Gözlendiğini biliyor ve buna oynuyor.

"Ya diğer tarafta?

"Kocasından gerçekten korkmuş gibi görüldüğünü söyleyebilirim. Kocasından bahsederken sesi değişiyor, küçülüyor ve biraz daha sertleşiyor.

Robertson pek bir şey belli etmeden başını sallıyor. 'Yeniden ortaya çıkmadan önce fazla zaman kaybetmedi,' diyor.

'Sanırım eski hayatına geri dönmek için bir şans bekliyordu ve şimdi o gittiğine göre...'

Süper başını sallıyor ve pencereye geri döner. "Bunun doğru olduğuna eminim," der. 'Yine de Dominic Lacey'nin bir vasiyet bırakıp bırakmadığını kontrol etmekte fayda var. Kederli dulları hayata döndürmek için miras gibisi yoktur.

Bölüm Kırk Yedi

Kim ilk söylediğinde, yanlış duyduğumu düşündüm. Ondan tekrar etmesini istedim. "Natalie Lacey bu sabah erken saatlerde Londra'nın merkezindeki bir polis karakoluna geldi.

Sabah. O ölmedi.'

Oda dönmeye başlıyor ve durana kadar gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Haberlerin ne kadar harika olduğunu düşündüğümü söylüyorum.

Kim sözlerine şöyle devam ediyor: "Tabii ki artık Dominic Lacey'nin karısını ya da aslında herhangi birini öldürmüş olma ihtimali kalmadı, bu da davanın rengini biraz değiştiriyor.

Telefonu kapattıktan sonra ne demek istediğini anlamaya çalışırken bir panik dalgasına kapıldım. Artık cinayet işlediğine dair bir kanıt yok, artık cinayet onun yönteminin bir parçası olmadığına göre - sanırım doğru terim bu - beni öldürmek niyetiyle neden kaçırdığı daha da gizemli. Bu onun düzenine uymuyor.

Travis'in numarasını aramak için telefonumu elime alıyorum ama sesli mesaja yönlendiriliyorum. Diğerlerine eklemek için bir mesaj daha bırakıyorum.

Artık Natalie ortaya çıktı, tamamen yalnızım ve buna dayanamıyorum. Televizyonu tekrar açarak, düşüncelerimi sakinleştirmeye çalışarak huzursuzca kanallar arasında geziniyorum. Bir pembe dizide duraklıyorum, gözüm sahnedeki bir şeye takılıyor. İlk başta dikkatimi çeken şeyin ne olduğunu anlayamıyorum ama sonra perdeler olduğunu fark ediyorum. Travis'in ailesinin oturma odasındaki minderlerle aynı kumaştan yapılmışlar.

Ve şimdi tuvalete koşuyorum, safranın ağzıma doğru yükseldiğini hissediyorum.

Bu yüzden Natalie'yi Skype'tan ararken yastığı tanıdım. Onun güvenli evi Travis'in ailesinin evi.

* * *

Bu sabah Savile Row'a yaptığı ziyaretten beri yorgunluğun yerini adrenalin aldı ve Kim'in zihni bir köpeğin pire gibi oradan oraya zıplıyor. Martin, Kim'in

geri döndü ve Natalie Lacey'nin yeniden ortaya çıkışının zamanlamasında okunacak pek bir şey olmadığını düşünüyor gibiydi.

'Neden şimdi geri dönmedi? Kocasından çok korkuyordu ve şimdi o öldü.

Basit.'

Martin'in de dediği gibi her şey çok basit ama yine de Kim'in bilincinin sınırlarında, düşünceye tam olarak dönüştüremediği başka bir şey uğulduyor.

Öğle yemeğinde evi arar ve Rory ile konuşur. Sesi küçük ve ağlamaklı geliyor ve Sean'la konuşmak istediğinde babasının işe çağrıldığını, bu yüzden Teri'nin orada olduğunu söylüyor. Bebek bakıcısı telefona gelir ve ona hiç aldırış etmediğini ve Rory'nin ne kadar cesur olduğunu söyler.

Kim telefonu kapatır ve başını ellerinin arasına alır. Robertson onu ve Martin'i ofisine çağırdığında hâlâ oradadır.

'Bir gelişme oldu,' diyor.

"Sakin bana Cesca Dunbar'ın az önce bir polis karakoluna girdiğini söyleme. Kim, Martin'in bu sabahki Savile Row gezisinin dışında bırakılmaktan rahatsız olmadığını göstermek için komik olmaya çalıştığından şüpheleniyor.

"Bir saat önce adli tabipten bir telefon aldım. Gayri resmi olarak, ön incelemeler Dominic Lacey'nin mevcut yaraları nedeniyle ölmediğini gösteriyor. Aşırı dozda insülininden öldüğüne dair işaretler var. Hastaneyle görüştüm ve az önce bana tuzlu serumuyla oynandığına inandıklarını söylediler.

"Büyük ihtimalle Dominic Lacey öldürüldü.

* * *

Travis eve girdiğinde o kadar şaşıyorum ki onu tanımam biraz gecikiyor. Zihnimde çoktan erkek arkadaştan yabancıya dönüşmüştü ve oturma odasındaki ani varlığı şok edici bir saldırı gibi geliyor.

Konuşmadan anahtarlarını masanın üzerine bırakıyor ve topak yastıklı koltuğa gömülüyor.

Gözlüklerini çıkarıyor, camlarını tişörtünün kenarıyla ovuşturuyor. Gözleri kırmızı halkalı, akları küçük pembe damarlarla çevrili ve üst dudağında ve çenesinde en az iki günlük büyüme var. Birden keçi sakalı bırakmaya çalıştığı zamanı ve sakalının kızıştığını gördüğündeki öfkesini hatırlıyorum.

Gözlüklerini değiştiriyor ve sonunda konuşuyor. "Üzgün olduğumu söyleyebilirdim ama ne anlamı olurdu ki?"

Pasif agresiflik bir şey olmasaydı Travis bunu icat ederdi.

"Sadece seni kullanıyor," diye belirttim. "Natalie Lacey gibi kadınlar genç doktorlara ilgi .

Omuz silkiyor, tartışmaya zahmet etmiyor. "Ne zamandır devam ediyor?"

Pembe laboratuvar faresi gözleriyle bana bakıyor ve sonra tekrar başka tarafa bakıyor. "ama. En azından bunu bilmeyi hak ediyorum. Bu süre zarfında seninle iletişime geçti mi?"

uzakta olduğum on iki gün boyunca? Daha önce?"

Günün bir noktasında güneş doğru açıyla oturma odamıza giriyor ve aramızdaki soluk ışık parçasında bir toz parıltısı geziniyor.

"Ne zaman, Travis?"

Yanıldığımı duymaya ihtiyacım var. Hayatımın yalan olduğu ortaya çıkan diğer tüm bölümlerine rağmen, en azından bu gerçeğin kaldığını duymaya ihtiyacım var.

"Onunla Kasım ayında tanıştım.

Rahatlıyorum. Bununla başa çıkabilirim. "Geçen yılın Kasım ayı.

Dünya bir gerçeklikten diğerine geçerken mide bulandırıcı bir yalpalama olur. Geçen yılın Kasım ayı, Dominic Lacey'nin mağazanın kafesinde yanıma gelmesinden ve Luton Havaalanı'ndaki otelde ilk karşılaşmamızdan bir ay önceydi.

Ve şimdi anlıyorum.

Şans değildi. Rastgele değildi. Dominic Lacey, Travis yüzünden beni hedef aldı.

Öfke boğazımda yutamayacağım kadar büyük bir yumru.

"Tek gecelik bir ilişkiydi. Travis bana bakmıyor. "Onu daha önce birkaç kez A&E'de tedavi etmişim, kickboks yaparken yaralandığını söylemişti. Tabii ki gerçekte neler olduğunu biliyordum. Bu tür şeylere bakmak için eğitildik. Ne diyebilirim ki? Beni etkiledi."

'Yani bir aile içi şiddet mağduru size yardım için geliyor ve siz onunla yatıyorsunuz öyle mi?

Klas.'

'Ertesi gün kendimi berbat hissettim. Bir doktor olarak bu affedilemezdi.

'Peki ya erkek arkadaş olarak? Ne olmuş ona? Sesim havada yankılanan tiz bir notaya dönüşene kadar yükseldi.

Travis inanamayarak başını sallar. "Ahlaki öfke kartını oynama Jessica. Bir ay sonra sen de aynı şeyi yaptıktan sonra olmaz.

Dominic'le yatmaktan bahsediyor. Ona nasıl farklı olduğunu anlatmak için ağzımı açıyorum. Sonra tekrar kapatıyorum.

"Ondan sonra aylarca ondan haber alamadım. Kendimi suçlu hissettim. Bunu telafi etmeye çalıştım. Tabii ki senin de kendine ait suçlu sırların olduğunu bilmiyordum.

Şimdi uzaklara bakma sırası bende.

"Sonra geçen Eylül ayında, birdenbire beni aradı. Onu terk ettiğini söyledi. Beni görmek istediğini söyledi. Gururum okşandı. Hiçbir şey hatırlamadığın ya da eve açıklayamadığın morluklarla geldiğin o dönemlerde çok mesafeli ve tuhaf davranıyordun. Tabii o zamanlar senin sadece küçük esaret seanslarını örtbas ettiğini bilmiyordum.

Çocukça iğnelemeyi görmezden geliyorum. Eylül ayında. Natalie'nin Edinburgh'a kapandığı ve can sıkıntısından çıldırdığı zamanlardı. Geçmişteki fetihlerinin listesinde gezinip bir dahaki sefere kiminle iletişime geçeceğini düşündüğünü hayal edebiliyorum.

"Suudi bir playboy olma var mı? Ona sordum.

Bana boş bir bakış attı. "Onunla tanışmak için bir gecede İskoçya'ya gittim.

"Bana Newcastle'daki eğitim hastanesinde geçici görevde olduğunu söylediğin zaman mıydı?

Başını sallıyor. "Ona aşık oldum.

Bunu söylediğini duymak ne kadar acı veriyor, hayret ediyorum.

'Ona ailem Florida'dayken onların evinde kalabileceğini söyledim. Onu korumak istedim.'

Natalie'nin korunmaya ihtiyacı olduğu fikri gülünç.

"Ona takıntılı hale geldim. Kaçabildiğim her an onu görmeye gidiyordum.

"Peki neden beni terk etmedin?

Travis omuz silkiyor. "Çünkü çok kaybolmuş görünüyordun. Çünkü Natalie'yle aramızdaki bu şeyin bir şey ifade edeceğinden tam olarak emin değildim. Çünkü zayıftım.

"Çünkü sen bir ahmaksın.

Sıkı bir gülümseme yayıyor. "O da var.

Ardından gelen sessizlik Travis'in söylemedikleri ile yankılanıyor.

Çünkü seni seviyorum.

"Peki benimle bir bağlantın olduğunu ne zaman fark ettin?

"Kıskandım, arkamdan başka erkeklerle görüştüğüne inandım. Ne düşünürseniz düşünün, ben tam bir aptal değilim. Beni aştığını biliyordum ve bu beni paranoyak yaptı. Birbirimizi neredeyse hiç görmüyorduk ve birlikte olduğumuzda telefon görüşmeleri yapmaya ya da mesajlar göndermeye gidiyordu. Bir gece bu konuda büyük bir tartışma yaşadık ve telefonunu elime aldım ve son aradığı numarayı bulmak için arama listesine girdim. Ve seninkiydi.'

Bunun üzerine kendime bir gülümseme izni veriyorum. Ne de olsa komik.

"Yani ikimizin birlikte olduğundan onun da haberi yok muydu?

"Hayır. Senin, adamın rastgele tavladığı bir kadın olduğunu düşündü. Tabii ki kız arkadaşım olduğunu anladığında, intikam almak için seni kasıtlı olarak hedef aldığını hemen tahmin etti. Aklının tam olarak böyle çalıştığını söyledi. Natalie bu Noel kilitlenmesinin kısmen bununla ilgili olduğunu düşündü - benim yerime onunla birlikte olacağın fikri hoşuna gitmişti. Muhtemelen daha sonra bana bir tür hatıra videosu hediye eder, diye düşündü.

Şimdi aklıma başka bir şey geliyor. 'Bunca zamandır Noel'i onunla geçirmeyi planladığımı biliyor muydun? Ve beni durdurmaya çalışmadın mı?'

Başını sallar. 'Aptal olma. Bunu yapmana asla izin vermezdim.

"Hayatının yeni aşkına yardım etmek için bile mi?

Dilimden alaycılık damlıyor ama Travis bunu kaldıramıyor.

"Kaybolduğun gece neler olup bittiğini bilip bilmediğini öğrenmek için onu aradım ve bana o zaman ne planladığını söyledi. Çok sinirlenmişim. Bana adresi söylemesi için onu zorlamaya çalıştım - onu hastanede tedavi etmişim, unutma. O hayvanın neler yapabileceğini biliyordum. Ama sonra bana Grace'in tehlikede olduğunu söyledi ve Lacey'nin saldırı altında hissetmediği sürece sana zarar vermeyeceğine beni ikna etti. Birine söylersem ortadan kaybolacağını ve ne onu ne de muhtemelen seni bir daha göremeyeceğimi söyledi. Seni nereye götürdüğünü ya da birinin öldürüleceğini bana hiç söylemedi.

Ona inanmaya karar verdim çünkü alternatifi düşünölemeyecek kadar korkunçtu. başka bir şey geldi. "Bu da başka bir şey. Polis seni soruştururken telefon kayıtlarını incelemiş. Nasıl oldu da tüm bu dokunaklı küçük sohbetlerin hiçbir kaydını bulamadılar?

Bana bir yüz ifadesi takındı - "*Gerçekten mi?*" der gibi bir yüz ifadesi.

'İkinci bir kullandıkça öde cep telefonu. Aldatanın en iyi arkadaşı. Senin de bir tane almayı düşünmemiş olmana şaşırdım.'

Birbirimize ters ters bakıyoruz ve sonra ikimiz de başka tarafa bakıyoruz.

"Bilmen gerekiyorsa, Noel korkunç geçti. Senin için endişelenmekten kafayı yemek üzereydim. Ailene yalan söylemekten nefret ediyordum. Ama Natalie ikinizin de o piçten kurtulabilmeniz tek yolunun bu olduğuna beni ikna etti. Ve onun üzerimde öyle bir etkisi var ki anlatamam.

"Sadece seni kullanıyor," diyorum tekrar. 'Kalacak bir yere ihtiyacı vardı. Sıkılmıştı. Muzaffer geri dönüşünü sahneledikten sonra sana ikinci kez bakacağını gerçekten düşünüyor musun?

Şimdi şok olma sırası Travis'te. Zaten solgun olan yüzü kireç gibi beyaza döndü.

"Ne demek istiyorsun?

"Bilmiyordun, değil mi? Şimdi Dominic Lacey öldü, Natalie kontakt lenslerini çıkardı, saçlarını geriye boyadı, dul otları taktı ve ölümden döndü.

"Orospu," diye fısıldıyor Travis kendi kendine ve üzgün rağmen bu gelişmenin tamamen beklenmedik olmadığını görebiliyorum. "Onun parasının peşinde," diyor açıkça. 'Başından beri peşinde olduğu şey buydu. Şimdi öldü, karısı olarak her şeye sahip olacak.

Tabii ki. Bu çok açık. Neden daha önce aklıma gelmedi? Bu yüzden daireye geldi ve onu öldürmeye çalıştı. Mesele asla onu yolundan çekmek değildi. Onun ölmesini istiyordu.

"Onda ne buldun? Kendimi durduramıyorum. "Sadece bir dikkat dağıtıcı, bir amaç için araç olduğunu biliyor olmalıydın?

"Ben de sana aynı şeyi sorabilirim," diyor. 'Sen ve Dominic Lacey. Sizi ele geçiren neydi?'

Karşılıklı bakışıyoruz, iki yorgun ve öfkeli insan, hayatlarının büyük dramının başkalarınınkinde bir yan gösteriden başka bir şey olmadığını yeni yeni kavramaya başlıyor.

Başını ellerinin arasına alarak inliyor. "Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum.

Cevap vermedim. Natalie'nin Dominic'in ölmesini istemesinin nasıl bir tesadüf olduğunu düşünmekle meşgulüm ve şimdi herkes onun kurtulmasını beklerken o öldü. Ve şimdi Travis'in eğilmiş kafasına ve tişörtünün içinde titreyen omuzlarına bakıyorum ve hayır diye düşünüyorum.

Hayır, hayır, *hayır*.

Bölüm Kırk Sekiz

Kim, Martin ve Süper, Robertson'ın ofisindeki bilgisayar ekranının etrafında kümelenmişlerdir; birbirlerine o kadar yakındırlar ki Kim, Martin'in kahvaltıda yediği kızarmış pastırmanın kokusunu alabilir. Dominic Lacey'nin hastane odasındaki kameradan alınan CCTV görüntülerini izliyorlar.

Robertson, 'Adli tabibin belirttiği zaman diliminde altı farklı personel Lacey'nin intravenöz ekipmanını ayarladı,' diye açıklıyor. 'Bunlardan beşinin izi sürüldü ve sorgulandı. Bu gizemini koruyor.

Görüntülerde sakallı, beyaz önlüklü, boynunda güvenlik kartı olan ve kısa, kalın siyah saçlı bir doktor görülüyor. Sırtını kameraya dönmüş ve intravenöz tüpe verilen salin torbasıyla oynuyor. Lacey'nin gözleri kapalı ve uyuyor gibi görünüyor.

"Gardiyanlar ona iyice bakabildiler mi? Martin bilmek istiyor.

"İlginç olan da bu. Robertson bundan oldukça keyif alıyor gibi görünüyor. "Lacey'nin odasının dışındaki koridorda, gizemli doktorumuz yatağının başucunu ziyaret etmeden hemen önceki dakikalarda çekilen görüntülere bir göz atın.

Bu kez görüntü çok daha grenli. Kim gözlerini kıstığında plastik sandalyelerde oturan iki üniformalıyı seçebiliyor. Biri telefonuna bakıyor, diğeri ise bir hikaye anlatıyormuş gibi görünüyor. Sonra asansörlere açılan çift kapıda bir tür kargaşa oluyor ve gardiyanlardan biri araştırmak için ayağa kalkıyor. Kamera açısı nedeniyle ilk başta ne olup bittiğini görmek zor, sonra kısa koyu kıvrıkcık saçlı bir kadın koridorda kısa bir süre beliriyor ve kollarını sallıyor. Kadın sarhoş ya da üzgün görünmektedir ve ikinci memur, meslektaşının onunla ilgilenmesine yardım etmek için ayağa kalkar. Onlar kadınla hararetli bir sohbete dalmışken, sakallı doktor belirir, güvenlik kartını gösterir ve elini kolunu sallayarak geçer. Birkaç dakika sonra yeniden ortaya çıktığında, korumalar kadını kapıdan geçirmektedir ve doktor neredeyse fark edilmeden geçip gider. Bütün bunlar iki dakika bile sürmez.

"Ve moronlar hiç açıklama yapmadılar mı? Martin iğrenir.

"Görünüşe göre kadının gözleri mavi, adamınki ise kahverengi, ancak muhafızlardan biri gözlerini daha ela olarak tarif etti. Ama hepsi bu kadar.

Üç dedektif doğrulur ve Kim sırtının yaşlı bir kadının gibi gıcırdadığını duyar. Heather'ın yedek yatağı pek rahat değilmiş.

"Yani kadın Natalie Lacey olamaz, efendim," diye soruyor.

Robertson omuz silkiyor. 'Öyle olsaydı iyi olurdu ama tarif uyuşmuyor. Ayrıca adamın hastane güvenlik kartı vardı.

Martin kollarını beyaz gömleğinin üzerinde kavuşturuyor ve Kim pamuğun gerildiğini fark ediyor. Martin'in fiziği, formda kalmaya çalışmazsa şişmanlayacak türden.

'Lacey gibi bir adamın bir sürü düşmanı olacaktır. Eminim Lacey'nin sabit diskinden aldığımız fotoğraflardaki kadınlar, esaret seanslarının kamuya açıklanmasından pek memnun olmazlardı. Onlarla yeniden görüşmeye başlamalıyız' diye öneriyor.

"İyi fikir," diyor Süper ve Kim meslektaşının övüldüğünü duyunca kendi çocuksu kıskançlığından rahatsız oluyor.

Ancak Robertson'ın ofisinden ayrıldıktan ve koltuğuna gömüldükten sonra Natalie Lacey'nin hayatını bir insanın görünüşünü nasıl değiştireceğini bilerek kazanan profesyonel bir stilist olduğu aklına gelir.

* * *

Bu kadar uzun süre kurban olduktan sonra, bir değişiklik olsun diye başka biriyle ilgilenmek rahatlatıcı bir his. Travis travmatik bir kaza geçirmiş biri gibi. Tüm tepkileri gecikiyor ve ona bir şey söylediğimde sanki kafasında tercüme etmek zorundaymış gibi kafası karışmış görünüyor.

Bir yanım "Hak ettiğini buldun" diyor. Ama daha büyük bir parçam insanların incindiğini ve acı çektiğini görmekten bıktı. O da hayatta kalanlardan biri. Ve biz hayatta kalanlar birbirimize destek olmalıyız.

İkimiz de bunun ikimiz için de bir son olduğunu biliyoruz. Başkalarıyla yaptıklarımızdan dolayı değil, kim olduğumuzdan dolayı. Natalie'yle Travis aşık bir adamdı ve Natalie'nin sahte olduğu ortaya çıksa da, artık tüm o aşkı sakladığı çantaya geri koymak için çok geç. Ve ona hiç söylemediğim onca şeyi unutamıyor.

Kabul edemediği şey sırlar, diyor. İhanetin kendisini değil. Ama bu tam olarak doğru değil. Dominic Lacey ile yaptığım ama onunla hiç yapmadığım şeylere katlanamıyorum. Sonunda, ilişkimizin sonunu getirecek olan şey ilişkimizde eksik olan şeyler - yaptıklarımızdan ziyade yapmadıklarımız.

Sanırım ailemin evine geri taşınacağım. Neredeyse otuz yaşında eve geri dönmek garip olacak. Annem ve babam umursamıyormuş gibi yapacaklar ama Travis'in bana verdiği normallik görüntüsünü özleyeceklerini biliyorum. Gerçi onca reklamdan sonra hayatımın bir daha ne kadar normal olacağından emin değilim.

En azından benim şöhretim annemin bir sonraki kitap grubu toplantısına katılımın yüksek olmasını sağlayacak.

Travis yattıktan sonra Natalie'yi ve yaptığı her şeyi, kullandığı insanları düşünmeye başladım. Dominic sonunda onu kırdı, bundan şüphem yok. Ondan alacağını hak etti. Ama benim ya da Travis'in zararına değil. Ona Dominic Lacey'nin çalıştığı hastanede ölmesinin tesadüf olup olmadığını sormadım. Bilmek de istemiyorum. Travis bir doktor. Hayatı korumak için eğitildi, sona erdirmek için değil. Böyle bir şey bir insanı damgalar. Böyle bir şey bir insanın kendine bakışını değiştirir.

Bilmem gerekirdi.

Natalie'yi düşündükçe daha da sinirleniyorum. Üniversitede onun gibi insanlarla tanıştım. Bir gece dışarı davet edip sonra aramayı unutan, sizi evde yeni yıkanmış saçlarınızla oturup en güzel kıyafetlerinizle *Casualty*'yi izlerken bırakan dikkatsiz insanlar. En çok acı veren şey zalim olmak istememeleridir. Sizi sevmedikleri için değil. Seni düşünmedikleri için. Öne çıkmıyorsun.

Natalie olmanın nasıl bir his olduğunu şimdi hatırlıyorum, kısa bir süreliğine de olsa. Pahalı kıyafetlerini giymiştim - derin yakalı parlak pembe bluz, uzun ve dar tayt, gelinlik.

İçimde küçük bir heyecan tohumu yeşermeye başlıyor. Uzun beyaz askılı elbiseyi, kumda sürüklendiği için hafif hasar görmüş etek ucuyla birlikte hayal ediyorum. Natalie'nin, merkezinde kendisinin olduğu büyük bir gösterişli prodüksiyon yerine, kumsalda sade ve özel bir düğüne karar vermesine ne kadar şaşırdığımı hatırlıyorum. O zamanlar pek mantıklı gelmemişti. Dominic bunu romantik bir jest olarak tanımlamıştı ama şimdi farklı bir açıklama kendini gösteriyor.

Eğer hâlâ Francesca Dunbar'la evli olsaydı ve onu tüm o paradan mahrum bırakacak bir boşanma için oyalansaydı, Natalie'yle birlikte muhtemelen sahilde bir yerde göstermelik bir törenle yetinmek zorunda kalacaklardı.

Dizüstü bilgisayarımı çıkardım ve bir saat kadar Google'da 'Hindistan'da yasadışı plaj düğünleri' diye arattım.

Sonra Googlea "Andrew ve Catherine Dunbar iletişim bilgileri" yazıyorum. Sonra çok uzun bir e-posta yazıyorum.

Bölüm Kırk Dokuz

Kim bugün işe gelmeyi planlamıyordu. Cumartesi günüydü ve bilincine kirli bir leke gibi bulaşan Jessica Gold davası yüzünden midesi bulanarak uyandı. Bu sabah eve gitmeyi planlamıştı ve çocuklarıyla vakit geçirmek, onların masumiyetini solumak için sabırsızlanıyordu. Ama yolda olduğunu haber vermek için Sean'ı aradığında, Sean ona ayırdığı yeni sert ses tonuyla iki çocuğunun da dışarıda olduğunu söyledi: Rory bir arkadaşında, Katy ise cumartesi sabahı dans kursundaydı. Diğer annelerden biri onlardan bir grup almıştı.

Şimdi Kim ofistedir ve kendini kederli hissetmektedir. Sean'la ayrılırlarsa her şeyin böyle aklına gelir. Evet, kendini işe kaptırmak için özgür olmanın tadını çıkaracağı zamanlar olacak, ama aynı zamanda hayatının havalanıp uçup gidecek kadar boş görüldüğü zamanlar da olacak. Terfi etmek, tanınmak istiyor ama çocukları olmadan tüm bunları kimin için yapıyor?

Bazen onları o kadar çok özliyor ki nefes alamıyor.

E-postalarına girdiğinde Catherine Dunbar'dan gelen bir mesajla karşılaşır ve şaşırır. Mesajı açar ve Dunbar'ların Dominic'in Natalie ile 'evliliğinin' Cesca ile hala evli olduğu sırada gerçekleştiğini ve bu ikinci evliliğin bir sahtekarlıktan biraz daha fazlası olduğunu nasıl keşfettiklerini okur. Görünüşe göre Natalie, Lacey'nin servetini otomatik olarak miras almayacak. Aslında, Dunbar'ların yasal bir mücadeleye hazırlanmasıyla, ilk karısının ölümünden sonra aldığı paranın şimdi ailesine geri dönmesi çok muhtemel görünüyor.

Kim, Natalie Lacey'nin bu haberi duyduğunda yüzünde oluşacak ifadeyi hayal ederken kendi kendine gülümsüyor.

Ancak çok geçmeden o karanlık ruh hali geri gelir ve Katy ile Rory'yi, onların nasıl büyüdülerini, bağımsız hayatlar kurduklarını düşünerek yeniden kasvete gömülür. Ona öyle geliyor ki, hayatı kim tasarladıysa tamamen yanlış tasarlamış. Çocuklarınızın size ihtiyaç duyduğu çok dar bir fırsat penceresi var - neden bu pencere tam da kariyerinizi geliştirmeniz, kendinizi en yaratıcı hissetmeniz beklenen yıllarla çakışmak zorunda? Neden çocuklarınızın ihtiyaçları, onlara ayıracak çok daha fazla zamanınızın olduğu emeklilik yıllarına denk gelmiyor? Ve çok daha isteyerek?

Kendini işe odaklanmaya zorlar. Martin'in Dominic Lacey'nin resim kütüphanesindeki kadınlarla tekrar iletişime geçmeleri gerektiği yönündeki parlak fikrinden sonra, BT ona bir disk dolusu fotoğraf göndermiştir.

Fotoğrafların çoğu tamamen zararsız olsa da, kadınların yer aldığı fotoğrafların oldukça sert olduğuna dair bir uyarı notu eklenmiştir. Kim iç çekiyor. Bir zamanlar Vice'ta on sekiz ay çalışmıştı ve insanların kadınları ya da daha kötüsü çocukları acı ve sıkıntı içinde izlemekten nasıl zevk alabildiklerini bir türlü kabullenememişti.

Hepsi Lacey'nin sabit diskinden kurtarılan fotoğrafların belirli bir sırası yok. Fotoğraflara göz gezdiriyor ve yarı ıssız istasyonun sıradan ortamında bir şekilde daha şok edici olan sert görüntüler ortaya çıktığında yüzünü buruşturuyor. Çeşitli aletlere bağlanmış kadınlar, yüzülmüş derinin yakın çekimleri ve kollarda ve kalçalarda yanık izleri gibi görünen şeyler.

Diğer resimler açıkça onun işiyle ilgili. Belli ki fiyat biçtiği bir mobilya deposundaki tek tek eşyaların bir dizi fotoğrafı var - krem veya kırmızı İtalyan deri kanepelerin ve özenle hazırlanmış cam yemek masalarının resim üstüne resim. Lacey'nin kendi fotoğraflarını da çektiğini öğrenmek Kim'i şaşırtmıyor. Bir narsist olarak, kendi favori modeli olması son derece mantıklı.

Dairesinin balkonunda, uzakta Tower Bridge ve arkasında beliren Shard ile çekilmiş karamsar siyah beyaz fotoğrafları var. Omuzları bronzlaşmış ve iyice belirginleşmiş bir şekilde bir plajda çekilmiş fotoğrafları var. Ölmüş olmasına rağmen, Kim o gözlere ürpermeden bakamıyor, gözlerin hipnotik çekimi onu kendi dünyasından çıkarıp onun dünyasına sokuyor. Hatta bir otobüsün en üst katında kendi fotoğrafını bile çekmiştir. Ofiste yalnız kalan Kim, bu kibir karşısında alaycı bir şekilde homurdanır. Sonra aniden gülmeyi keser.

"Aman Tanrım," diyor yüksek sesle, kimseye söylemeden.

Ağzı kurudu ve kalbi acı içinde göğüs kafesine çarptı.

Lacey'nin iki sıra arkasında blazer ceketli, uzun kahverengi saçlı ve kulağında kulaklık olan bir kız öğrenci oturuyor. Fotoğraflara göz gezdiriyor olsaydınız onu fark etmezsiniz bile, kendi düşünceleri içinde kaybolmuş, pencereden dışarı bakan genç bir kız. Ama Kim onu fark ediyor çünkü onu tanıyor.

Bu Grace Gold.

* * *

Natalie'nin her şeye rağmen zengin olmayacağını öğrenmek beni tüm bu olaylar başlamadan önceki en iyi ruh halime soktu. Tıpkı kocası gibi istediğini elde etmek için beni kullanabileceğini düşünmüştü. Ve şimdi hepsi boşa gitti. Henüz öğle vakti olmamasına rağmen kendime büyük bir kadeh şarap dolduruyorum ve neşeli hissederek değişiklik olsun diye üretken olmaya karar veriyorum ve yemek masamızın üzerinde biriken postaların bir kısmını açıyorum. Muhabirler ve haber ekipleri büyük ölçüde ortadan kayboldu ama Travis ve benim

, serbest bırakılmamı takip eden baş döndürücü günlerde posta kutusuna attıkları tüm zarfları özenle topladılar ve hala tek tük mektuplar geliyor, pizza satış noktalarından ve taksi şirketlerinden gelen el ilanları ve istenmeyen kıyafetler için yardım çantalarıyla birlikte ortak salonumuza düşüyor

Uyanık olup olmadığını anlayamamam için yatağında yan yatmış, kapıya doğru bakan Travis'e baktıktan sonra posta yığınının kanepeye götürüp üstündeki zarfı açıyorum.

* * *

Kim bunca zamandır Jessica Gold'un bir şeyler sakladığına inanıyordu ve şimdi elinde kanıtlar var. Arka planda Jessica Gold'un yeğeninin olduğu Dominic Lacey'nin bu fotoğrafı tesadüf olamaz ve aralarında Noel arifesinden önceye dayanan bir bağlantı olduğunu kanıtlar. Arka planlara özellikle dikkat ederek fotoğrafları gözden geçirir. Sonunda onu bulur, bir parkta çekilmiş başka bir selfie. Dominic ön plandadır ve arka planda bir bankın üzerinde okul kravatları takmış, belleri hepsinin giydiği şekilde kıvrılmış kısa etekli iki kız vardır. Soldaki Grace Gold.

Artık Jessica Gold'un Dominic Lacey'nin dairesinde bulunmasının kesinlikle rastgele bir şey olmadığından şüphe edilemez. Her iki resimde de kız Lacey'nin varlığından tamamen habersiz görünüyor, sanki tamamen yabancı biri gibi, bu da Kim'in resimlerin bir uyarı olması gerektiğine inanmasına yol açıyor. Derin bir nefes alır ve sinirlerini yatıştırmaya çalışır. Sonra bir parça yazıcı kağıdı alır ve Jessica Gold hakkında bildiği her şeyi yazar.

* * *

Sevgili Jessica

Umarım yaşadığınız travmatik olaydan sonra iyileşıyorsunuzdur.

Chronicle gazetesinin tutukluluğunuz süresince sizin sürekli destekçiniz olduğunu biliyorsunuzdur. Hikayeyi kamuoyunun gözü önünde tuttuk ve serbest bırakılmanızı sağlayabilecek bilgiler için yorulmadan çalıştık.

Artık çok şükür özgür olduğunuza göre, sizi hikayenizi kendi kelimelerinizle anlatacağınız bir dizi özel haberle işbirliği yapmaya davet ederek ilişkimizi daha da ileriye taşımak isteriz. Gazetemizin dünya çapında milyonlarca okuyucusu olduğunu söylememe gerek yok ve bu, deneyiminizi geniş bir küresel izleyici kitlesiyle paylaşma şansınız olacaktır. Tüm hikayeyi alametifarikamız olan hassasiyet ve incelikte ele alacağımızı gerek yok.

Yaşadıklarınızdan sonra kimseye güvenmek istemeyebileceğinizi anlıyorum, ancak sizinkine benzer durumdaki diğer mağdurlarla da çalışmış biri olarak, duygularınızı içinize atmamanızı şiddetle tavsiye ederim. Geçmişte birlikte çalıştığım mağdurların çoğu, başlarına gelenleri paylaşarak muazzam bir rahatlama hissettiklerini ve bu fırsat için minnettar olduklarını söylediler.

Şunu da belirtmeliyim ki, hikayen kamuoyunun büyük ilgisini çekiyor Jessica, bu nedenle sen işbirliği yapsan da yapmasan da basın bu konuya odaklanacak. Hikayenin doğru ve senin kontrol edebileceğin bir şekilde anlatılmasından daha iyi ne olabilir ki? kâbusu hiçbir paranın hafifletemeyeceğini tamamen anlıyor olsam da, elbette zaman ayırdığınız için size tazminat ödeyeceğiz. Fotoğraflı bir dizi özel röportaj ve küresel sendikasyon hakları karşılığında size şunları sunmaya hazırız

£175,000. Bunun için sizden acil ve özel bir sözleşme imzalamanızı ve benimle gizli bir yerde en az üç gün geçirmeyi taahhüt etmenizi bekliyoruz.

Bunun kulağa aşırı gelebileceğini biliyorum, ancak sizinki gibi vakalarla ilgilenme konusunda çok deneyimliyiz ve bu, hikayenizin tam olarak ve sıkıntınızı artırabilecek gerçeklere dayalı hatalar olmadan anlatılmasını garanti etmenin tek yoludur.

Lütfen en kısa zamanda yanıt verin ve sürekli iyi dileklerimizden emin olun.

* * *

Mektupların hepsinde farklı ifadeler ve pound işaretinden sonra farklı sayılar var, ancak hepsi aslında aynı şeyi söylüyor. Benim hikayem ya da çoğunun tercih ettiği şekliyle 'çilem' değerli bir meta. Kanepenin minderlerine yaslanıp oturuyorum, etrafım kağıtlarla çevrili. Ülkenin en büyük gazetelerinde tefrika edilmem teklif edildi. Birileri kitap yazmamı istiyor. Bir Hollywood yıldızı beni bir filmde oynatmak istiyor. Çok güzel ve benden en az bir karış daha uzun, ama bunun bir önemi yok gibi görünüyor. Etrafımdaki minderlerin üzerindeki çeşitli harflerin toplamı milyonlarca sterline ulaşıyor. Büyük tekliflerden sadece biri bile arşivdeki işimi bırakıp dairemden taşınabileceğim anlamına geliyor.

Bu Dominic ve Natalie'nin, hatta Travis'in bile kazanamayacağı anlamına geliyor.

Natalie'nin kalçama yaptırdığı dövmeden kurtulmak için para ödeyebileceğim anlamına geliyor. Yaşamaya başlayabileceğim anlamına geliyor.

* * *

Kim artık daha sakin olduğu için bulduğu şeyin önemini kavramaya başlamıştır. Dominic'i Jessica'yla ilişkilendiren fotoğraflar, Jessica'nın onun şablonuna uymadığına inanmakta haklı olduğu anlamına geliyor. Onun çok tehlikeli bir adam olduğuna şüphe yok, Kim bundan emin. Bazen geceleri Heather'ın rahatsız yedek yatağında, karanlığın içinden kendisine bakan bir çift mavi göz hayal eder ve okuma ışığını açmak zorunda kalır. Hiç şüphesiz insanların ölümüne sebep olmuştur - kız kardeşinin, Cesca'nın, Sam'in. Ama adam kaçırma? Cinayet? Bu onun tarzı değildi.

İki fotoğraf davanın tüm yönünü değiştirecek. Jessica'nın yeğeniyle çekilmiş fotoğrafları bir tür şantajın parçası olmalıdır. İçgüdüsel olarak sahte Facebook sayfasındaki diğer fotoğrafı ve Jessica'nın kendisinden bu şekilde yararlanan adama karşı öfkelenmemesine nasıl şaşırdığını düşünür. Şimdi aklına bir açıklama geliyor. Ya o adam Dominic Lacey'ye? Ya bu yüzden daha fazla öfkelenmediyse - çünkü onunla zaten uğraşmıştı? Ya Lacey'nin onu seçmesinin nedeni, 'onun tipinden' olabildiğince uzak olmasına rağmen, zaten tanıyor olmalarıysa?

Daha sonra, gerçekleri özümsemek için zaman bulduktan sonra, inancı artar. Jessica Gold'un Lacey ile -belki de çok kısa bir süre- ama daha sonra daha fazlası için geri gelmesi için ona şantaj yapabileceği fotoğrafları çekmesine yetecek kadar uzun bir ilişki yaşadığına inanmaktadır. Koruyucu bir aileden gelen Jessica gibi özel bir insan, bu tür fotoğrafların ortaya çıkmasını engellemek için elinden geleni yapardı.

Ve şantaj işe yaramadığında, belki de yeğenine saldırmakla tehdit etti. Kim kendini Jessica Gold'un yerine koymaya çalışır, ahlaksız bir psikopat tarafından köşeye sıkıştırılmıştır ve şimdi çok yakın olduğu yeğeninin de tehlikede olduğunu öğrenmiştir. Bu aşamada Jessica Gold'un ilk karısına ne olduğunu öğrenmiş ve sizi bir kez elde ettiğinde asla bırakmayacağını anlamış olabilir.

Bu yüzden ondan dek kurtulmak için ayrıntılı bir kaçırma hikayesi uydurdu. Belki yardım bile almıştır. Natalie Lacey'nin de Dominic'in öldüğünü görmekten kazanacağı çok şey vardı. Kim, onun mucizevi hayata dönüşünün tam da bu zamana denk gelmesinin tesadüf olup olmadığını merak etmekten kendini alamıyor.

Ve birisi Lacey'nin işini hastanede bitirdi. Bunun arkasında da Jessica olabilir mi?

Kim bunun büyük ölçüde varsayım olduğunu biliyor ama bir şeyler bulduğuna inanıyor. Dominic Lacey'nin Jessica Gold'un yeğeniyle çekilmiş fotoğrafı her şeyi bir araya yapboz parçasıdır.

Bu, bir dedektifin hayatında pek sık rastlanmayan türden bir keşif. terfiyi alacak. Bundan emindir. Bir an için, patronun ofisine çağrılıp kendisine haberlerin verildiği o tatlı zafer anını hayal izin verir.

Sonra kendini o günün sonunda eve gittiğinde boş bir evle karşılaşacağını hayal etmeye zorlar. Kutlayacak kimse yok. Sean velayet için onunla savaşıyordu, bunu biliyordu, tıpkı düzensiz çalışma saatlerinin Sean'ın başarı şansının yüksek olduğu anlamına geleceğini bildiği gibi. Sean kazanamasa ve çocuklar yarı zamanlı ya da tam zamanlı olarak kendisinde kalsa bile, onları seven bir babayla birlikte olabilecekken bir dadı ya da bakıcıya bırakmak adil olur muydu? Kim ilk kez, görmezden gelmeye çalıştığı gerçeği kabullenmesine izin verir - yeniden bir ailenin parçası olmak geri adım atmak, hırsından vazgeçmek demektir.

Önündeki ekranda duran iki fotoğrafa bir kez daha bakar. Diğer memurlardan hiçbiri Grace Gold'u fark etmemişti. Sadece o ve Martin onunla karşılaşmışlardı ve Martin'in kızın varlığını fark ettiğinden bile şüpheliydi. Kalabalıkta onu seçemeyeceği kesin. Kim'in onu fark etmesi sadece şans eseri olmuştur. Robertson'ın ev numarasını bulana kadar telefonundaki kişiler listesini aşağı kaydırır ve önündeki kâğıda yazar.

Kim'in tahminine göre Jessica tutuklanacak. Cinayetle ya da teşebbüsle suçlanacak. Her iki durumda da hapse girecek.

Liz ve Edward Gold'un görüntüsü Kim'in aklına gelir. O birbirine sıkı sıkıya bağlı aile parçalanacaktır. Onların Jessica'yı hapishanede ziyaret ettiklerini ve kızlarındaki değişim karşısında şok olduklarını hayal eder. Kim, farklı olan insanlar için, nasıl uyum sağlayacaklarını bilmişin oranın ne kadar zor olduğunu bilir.

Kafasında dönüp durur - çocuklar, terfi, Jessica Gold, Grace Gold, Dominic Lacey ve ardında bıraktığı yıkım izleri - ta ki tüm bunlar yüzünden patlayacakmış gibi hissedene kadar. Sean'la konuşabilmeyi dilemektedir. Olaylar üzerine geldiğinde Sean'ın onu sakinleştirmek için bir yolu vardır. Düşüncesizce telefonuna onun adını getirir, ancak tam zamanında hatırlar ki, istediği şeyi yapmaya istekli olmadığı sürece onu sohbet etmek için arayamaz.

Başını ellerinin arasına almış masasında oturuyor ve gözleri Robertson'ın numarasının mavi bir kalemle karalandığı kâğıt ile ekranında sadece *Benim Sean'ım* (onu birkaç giriş aşağıdaki Tesisatçı Sean'dan ayırmak için) yazan telefonu arasında gidip geliyor.

Robertson, Sean, Robertson, Sean. Gözleri artık odaklanamayana kadar ileri geri.

Sonra telefonunu alır ve arar.

EPILOG

Yeni stüdyo Wood Green'deki dairede olmayan her şeye sahip. Cömert oranlar, huzurlu, yapraklı bir Hampstead sokağına bakan tavandan tabana pencereler. Sadece bir oda ama ışık ve alan dolu. Stüdyodaki her şey beyaz - duvarlar, kanepeler, geniş ahşap döşeme tahtaları, halı. Her şey saf ve kirlenmemiş.

Aralık ayının ortasındayız ve dışarıda, Londra'nın bu şık bölgesinde bile, ön bahçelerdeki ağaçların arasından geçirilen gümüş peri ışıklarından, geniş vitray panelli kapılardan sarkan kuru meyvelerle süslenmiş ağır çelenklere kadar her yerde Noel'i hatırlatan şeyler var. Ama burada, dairemde, bayram mevsiminden eser yok. Beyaz mermer şöminenin şömine rafına dizilmiş kartlar yok, Norveç ladininin yaygın kokusu yok. Parfüm ve altın ambalajlı çikolata reklamlarıyla bombardımana tutulacağım bir televizyonum bile yok.

Koltuk minderlerine yaslanıyorum ve yüzümü büyük pencerelerden sızan doğrudan kış güneşine doğru kaldırıyorum. Derin bir nefes alarak gözlerimi kapatıyorum ve kendime tamamen rahatlama izni veriyorum. Ve işte o zaman duyuyorum.

"Merhaba tatlım," diyor ben onu durduramadan, sesi pekmez gibi yumuşak. 'Seni Noel'de tek başına bırakacağımı düşünmedin, değil mi? Birlikte yaşadığımız onca şeyden sonra?

"Aptal" yaşlı Jessica Gold.

TEŞEKKÜRLER

Harika editörüm Jane Lawson'a a) bir suç kitabı yazmayı denemek istediğimi söylediğimde beni şımarttığı, b) Noel'de kurgulama önerisiyle geldiği ve c) korkunç kırmızı kalemini böylesine acımasız ama parlak bir etkiyle kullandığı için teşekkür etmek istiyorum. Transworld tarafından yayınlanmaya devam ettiğim için kendimi çok şanslı hissediyorum ve oradaki tüm ekibe, özellikle Larry Finlay, Leanne Oliver, Marianne Velmans, Kate Samano ve tabii ki satış ekibinin isimsiz kahramanlarına teşekkür ediyorum, onlar olmadan bunların hiçbiri mümkün olmazdı.

Dying for Christmas'ın pek çok kıvrımını ve dönüşünü ofisinde çözdüğümüz olağanüstü menajer Felicity Blunt'a ve onun olağanüstü sakın ve nazik asistanı Emma Herdman'a da çok teşekkürler. Curtis Brown'ın yabancı haklar departmanındaki muhteşem Sophie Harris'e ve New York'taki Deborah Schneider'a da teşekkürler.

Her zamanki gibi ilk okuyucum Rikki Finegold cömertçe zamanını ayırdı ve 'ne tür bir hastalıklı zihin ...' yorumlarını minimumda tuttu, bunun için çok minnettarım. Özet aşamasında kaşlarını kaldırarak daha yapacak ne kadar çok işim olduğunu fark etmemi sağlayan Fraser Macnaught'a da minnettarım. Roma Cartwright, Mel Amos, Juliet Brown, Fiona Godfrey, Ben Clarke, Maria Trkulja, Mark Heholt, Helen Bates, Cathy Hood, Dill Hammond, Stephen Griffiths, Jo Lockwood ve Ed Needham'a herkesin sahip olması gereken türden arkadaşlar oldukları için daha fazla minnettarım.

Dying for Christmas'a kafa yorarken yazar arkadaşlarımdan, özellikle de Louise Millar, Amanda Jennings ve Lisa Jewell'dan çok destek aldım. Ayrıca benim ve kitaplarımdan arkasında duran tüm kitap blogcularına da teşekkür etmek istiyorum - tek tek isim veremeyeceğim kadar çoksunuz ama hepiniz harikasınız.

Polis prosedürü hakkındaki tavsiyeleri için Stuart Gibbon'a da teşekkürler. Geriye kalan hatalar tamamen bana aittir.

Ve her zaman olduğu gibi Michael, Otis, Jake ve Billie'ye ve günlük yürüyüşleri sayesinde olay örgüsündeki birçok düğümü çözmek için çok ihtiyaç duyulan düşünme zamanını sağlayan köpeğimiz Doris'e çok teşekkür ederiz.

Yazar Hakkında

Tammy Cohen serbest gazetecidir. Kurguya (ve diğerk şeylere) geç başlayan yazarın önceki dört romanı *The Mistress's Revenge*, *The War of the Wives*, *Someone Else's Wedding* ve *The Broken'dır*. Kingston Üniversitesi'nde yazar olarak çalışmakta ve Kuzey Londra'da eşı, üç (neredeyse) yetişkin çocuğı ve çok kötü davranan bir köpeğıyle birlikte yaşamaktadır.

Onu Twitter'da takip edin [@MsTamarCohen](https://twitter.com/MsTamarCohen)

**Tammy Cohen'in kitaplarını seviyor musunuz?
Bunları dene:**

METRESİNİN İNTİKAMI

Eski bir metresin kendisini terk eden evli sevgilisine yazdığı bir günlük
şeklinde alınmış keskin bir ilk roman.

Asla sizden daha az kaybedecek şeyi olan biriyle ilişkiye girmeyin.

EŞLERİN SAVAŞI

Mutlu bir evliliği olan ve kocası beklenmedik bir şekilde ölen bir kadın,
kocasının cenazesinde onun karısı olduğunu iddia eden bir kadınla
karşılaşır.

Kocanızın cenazesinde, onun diğer karısını bulmayı beklemiyorsunuz.

BAŞKASININ DÜĞÜNÜ

Bir düğünde sırları su yüzüne çıkan bir eş ve yetişkin ailesinin
hikâyesi: otuz altı saat boyunca gerçek zamanlı olarak anlatılıyor.

Bazen bir düğün bir evliliği mahvedebilir.

KIRIK

Bir çift, en yakın arkadaşlarının herkes için yıkıcı sonuçlar doğuran acı
boşanmasının içine çekilir.

Yakın arkadaşlar ayrıldığında, kimin olduğunuza dikkat edin.

TRANSWORLD YAYINCILIK
61-63 Uxbridge Road, Londra W5 5SA
www.transworldbooks.co.uk

Transworld, adreslerini global.penguinrandomhouse.com adresinde bulabileceğiniz Penguin Random House şirketler grubunun bir parçasıdır.

İlk olarak 2014 yılında İngiltere'de Black Swan an imprint of Transworld Publishers tarafından yayımlanmıştır Copyright © Tammy Cohen 2014

Tammy Cohen, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca bu eserin yazarı olarak tanımlanma hakkını ileri sürmüştür.

Bu kitap bir kurgu eseridir ve tarihi gerçekler dışında, yaşayan ya da ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Bu kitap için British Library'den bir CIP katalog kaydı temin edilebilir.

Sürüm 1.0 Epub ISBN 9781473509573
ISBN 9781784160173

Bu e-kitap telif hakkı materyalidir ve yayıncılar tarafından özellikle yazılı olarak izin verilmedikçe, satın alındığı hüküm ve koşullar altında izin verilmedikçe veya yürürlükteki telif hakkı yasasının kesinlikle izin vermediği şekilde kopyalanmamalı, çoğaltılmamalı, aktarılmamalı, dağıtılmamalı, kiralananmamalı, lisanslanmamalı veya kamuya açıklanmamalı veya herhangi bir şekilde kullanılmamalıdır. Bu metnin izinsiz dağıtımı veya kullanımı, yazarın ve yayıncının haklarının doğrudan ihlali anlamına gelebilir ve sorumlular yasalar karşısında sorumlu tutulabilir.

1 3 5 7 9 10 8 6 4 2

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.